

Avatarul

The Avatar

1995

Pentru Bubbles

Go raibh maith agat, mo chroi

1

ERAM UN MESTEACĂN, suplețe albă în mijlocul unei pajiști, dar nu aveam nume pentru ceea ce eram. Frunzele mele absorbeau lumina soarelui ce șiroia prin ele învăpăindu-le verdeața, jucau în vânt, care-și făcea harpă din ramurile mele, dar eu nu auzeam, nici nu vedeam. Zilele în descreștere mă aureau veșted, înghețul mă despuia, zăpada viscolea în jurul meu pe timpul îndelungatei somnolențe, după care Orion își urmărea prada dincolo de aceste ceruri și soarele se abătea spre nord pentru a mă deștepta cu vâlvătaia lui, dar eu nu simțeam nimic din toate acestea.

Și totuși, le însemnam pe toate, căci trăiam. Fiecare celulă dinlăuntrul meu simțea, în chip tainic, cum cerul începea să glăsuiască strălucitor pentru că apoi să tacă, sau cum răbufnea văzduhul, cum chiuia sau sta visător, cum ploaia azvârlea fiori și râsete, apa și viermii își făceau datoria față de întinsele-mi rădăcini, iarba și păpădiile mă învăluiau din belșug, solul fremăta în vreme ce Pământul se rotea printre stele. Fiecare an ce pleca lăsa în mine un răsunet de ținut minte. Cu toate că nu eram conștient, totuși în Facere mă aflam și dintr-însa eram; deși nu înțelegeam, știam. Eram Copac.

2

CÂND Emissary a trecut prin poartă și Phoebus și-a revărsat din nou strălucirea asupra sa, jumătate dintre cei doisprezece membri supraviețuitori ai echipajului erau adunați în sala comună, împreună cu pasagerul din Beta. După lungul timp petrecut pe alte meleaguri, doreau să asiste la această revenire, pe cel mai mare dintre ecranele navei, și să participe la ceremonie, ridicând pahare cu vin din ultimul lot aflat la bord, în speranța unei fericite întoarceri acasă. Cei de gardă și-au alăturat glasurile prin intercom.

— Salud. Proost. Skal. Banzai. Saúde. Zdoroviye. Prosit. Mazel tov. Santé. Viva. Aloha, spuse fiecare, din câte un loc cu totul aparte.

De la postul său aflat la computerul de legătură, Joelle Ky șopti, în numele celor care rămăseseră pentru totdeauna în urmă:

— Zivio — pentru Alexander Vlantis, Kan bei — pentru Yuan Chichao, Cheers — pentru Christine Burns.

Din partea ei însăși nu adăugă nimic, gândindu-se că era o neghioabă sentimentală și sperând că n-o auzise nimeni. Privirea i se abătu spre un mic ecran care ar fi trebuit să-i ofere datele vizuale, în caz de necesitate. În mijlocul echipamentelor de măsură, de control, de intrare și ieșire care umpleau cabina, ecranul părea o fereastră spre lume.

Dar „lumea” însemna „universul”. Amplificarea era reglată la valoarea

unu, prezentând numai ceea ce s-ar fi văzut și cu ochiul liber. Totuși, stelele străluceau atât de numeroase și de luminoase, fără a licări, diamante, safire, topaze, rubine, încât întunecimea din jur și de dincolo de acestea nu constituia decât un potir pentru ele. Nici chiar în Sistemul Solar, Joelle n-ar fi putut distinge constelații dintr-un roi atât de dens. Totuși, forma Căii Lactee era prea puțin schimbată față de nopțile când strălucea deasupra Americii de Nord. Călăuzită de acea luminozitate rece, găsi punctul de magnitudine unsprezece care era M31; la fel arătase și de pe Beta, ea fiind soră cu întreaga noastră galaxie.

Cu toate acestea, dorea o priveliște mai familiară. O surprindea nevoia încurajării pe care i-ar fi oferit-o ei hlotheta, pentru care tot ceea ce se vedea nu era decât un voal pe care-l purta realitatea. Ultimii opt ani tereștri trebuie c-o solicitaseră mai profund decât își dădea seama.

Nedorind să aștepte ore, eventual zile întregi, până să-l poată revedea pe Sol, tastă pe keyboardul din fața ei, comandând scannerului să i-l arate pe Phoebus. Îl întrezărise când se îndrepta spre exterior, și toată viața îl văzuse în nenumărate imagini.

Avea casca pe cap, cuplajul la computer, la banca de memorie și la instrumentele navei fiind deja realizat. În secunda de după ce dorise acea localizare celestă, o și calculase. Pentru ea, operațiunea avea un caracter cotidian: semăna cu senzația de a ști încotro să-și miște mâna pentru a lua un obiect sau a percepe din ce direcție provenea un sunet. Nu avea nimic ezoteric.

Imaginea se comută pe un alt sector. Apăru un disc, puțin mai mare decât Sol sau Luna văzute de pe Pământ, o idee mai galben, de tip G5. Luminescența fotosferică, mai mare cu zece la sută decât cea pe care-o primea Pământul, fusese redusă automat pentru a n-o orbi. Splendorile mai moderate rămăneau neafectate. Astfel, distinse petele de pe suprafață, protuberanțele din jurul limbului, irizațiile coroanei, aripile zvelte ale luminii zodiacale. Da, își spuse, frumusețea lui Phoebus e de același gen cu a soarelui meu. A lui Centrum nu, și abia acum simt într-adevăr câtă singurătate inspira lipsa aceea.

Tastă în continuare, solicitând o imagine a lui Demeter. Putea să rezolve această problemă și fără ajutor intelectual.

Imediat după tranzit Emissari încă mai plutea în apropierea porții și ocupa o poziție Lagrange 4 în raport cu planeta, aflată pe aceeași orbită, deși cu șaizeci de grade avans. Scannerului nu-i rămânea decât să străbată ecliptica, pentru a găsi obiectivul dorit.

De la distanța de 0,81 unități astronomice, neamplificat, Demeter semăna cu stelele din jur, mai luminos decât majoritatea dintre ele și mai albastru decât oricare alta. Încă mai ești acolo, Dan Brodersen? se întrebă Joelle, și apoi: O, da, trebuie să fii. Am lipsit opt ani, dar pentru tine au trecut abia câteva luni.

Câte, exact? Nu știu. Fidelio nu e tocmai sigur.

Anunțul general al căpitanului Langendijk o smulse din reverie:

— Atențiune, vă rog. Radarele noastre au înregistrat două nave. Una este, evident, nava oficială de supraveghere, și semnalează pentru comunicație pe fascicul îngust. O voi comuta pe intercom, dar fiți buni și nu întrerupeți convorbirea, nici nu faceți zgomote fără rost. E mai bine să nu se știe că ascultați.

Un moment, Joelle rămase nedumerită. De ce să-și ia măsuri de prevedere, de parcă întoarcerea lui Emissary n-ar fi fost un prilej de bucurie pentru întreaga omenire? Cărui fapt se datora acea notă de tensiune din glasul căpitanului? Răspunsul o frapă. Fusese indiferentă la chestiunile partizane, pentru ea aproape că nu existau, dar, după ce fusese recrutată în echipaj, nu putuse să nu audă vorbindu-se despre conflicte și intrigă. Brodersen îi explicase cu amărăciune faptele, care pe Beta constituiseră adeseori subiecte de conversație. O considerabilă

coaliție din cadrul omenirii nu dorise niciodată ca expediția să aibă loc și nu s-ar fi bucurat de succesul ei.

Două nave, probabil ambele pe orbită în jurul mașinii T. Cea de-a doua nu putea fi decât a lui Dan...

— Vă vorbește Thomas Archer, de la comanda navei de supraveghere Faraday, a Uniunii Mondiale, spuse un glas bărbătesc. Vorbea în spaniolă cu accent străin, la fel ca și Joelle. Identificați-vă!

— Willem Langendijk, la comanda navei de explorare Emissary (în spaniolă, Emisario), răspunse căpitanul. Suntem în drum spre Sistemul Solar. Putem începe manevrele?

— Cum... dar...

Era clar că Archer, amuțise de uimire.

— Bine, semănați într-adevăr cu... Dar toată lumea credea că ați plecat pentru câțiva ani!

— Așa este.

— Nu se poate. V-am văzut tranzitul. A avut loc, ăă, acum cinci luni, nu mai mult...

— Aha. Dați-mi data prezentă și ora, vă rog!

— Dar... ați...

— Vă rog!

Joelle își putea imagina ușor chipul slab al lui Langendijk, încordat pentru a-și exprima mai convingător severitatea.

Archer bolborosi cifrele arătate de un cronometru. Joelle ceru din banca de memorie afișajul orar exact al momentului când ea și colegii săi terminaseră parcursul căii de ghidaj, strecurându-se prin spațiu-timp spre țelul lor necunoscut. Scăderea indica un interval de douăzeci de săptămâni și trei zile. Ar fi putut spune la fel de ușor și câte secunde sau microsecunde trecuseră din viața lui Archer, dar acesta oferise informația doar cu aproximație de un minut.

— Mulțumesc, răspunse Langendijk. Pentru noi, au trecut aproximativ opt ani tereștri. Reiese că mașina T este într-adevăr un soi de mașină a timpului, precum și un transportor spațial. Betanii – ființele pe care le-am urmat – ne-au calculat traiectoria astfel încât să ne aducă în apropierea datei de plecare.

Se lăsă tăcerea. Joelle observă că era conștientă de mediul ambiant cu o intensitate mult mai mare decât în mod normal. În imponderabilitate, stătuse asigurată într-un harnașament larg. O senzație plăcută, amintindu-i de zborurile onirice din tinerețea ei, cu mulți ani în urmă.

(După aceea, visurile i se schimbaseră o dată cu intelectul și sufletul, pe măsură ce se maturiza, spre a deveni holothetă.) Curentul de aer al unui ventilator murmură, mângâindu-i obrazii. Emană un miros slab de lemn verde, provenit de la reciclarea chimicalelor, precum și, în acel stadiu de variabilitate necesar pentru sănătate, răcoare și o subliminală aromă de ioni, înțepătoare. Inima îi bubuia puternic. Și, da, junghiurile din încheietura mâinii stângi se transformaseră într-o durere constantă, întârziase cu tratamentul contra artritei, amânându-l în repetate rânduri. Probabil că nici Ceilalți înșiși nu puteau schimba asta...

— Well, spuse Archer, în engleză. Ei, fir-aș al dracului! Ăă, bine ați venit. Cum o duceți?

Langendijk trecu la aceeași limbă, în care se simțea o idee mai în largul lui și care de fapt se folosea la bordul lui Emissary cam cu aceeași frecvență ca spaniola.

— Am pierdut trei oameni. Altfel însă, căpitane, credeți-mă, veștile pe care le aducem sunt minunate. Pe lângă nerăbdarea de-a ajunge acasă

— pe care-o puteți înțelege — abia așteptăm să ne răspândim povestea în cuprinsul Uniunii.

— I-ați...

Archer se întrerupse, parcă temându-se să pronunțe și restul. Probabil că

se temea într-adevăr. Joelle îl auzi trăgându-și răsuflarea, înainte de a continua:

— I-ați găsit pe Ceilalți?

— Nu. Ceea ce-am găsit e o civilizație avansată, non-umană, dar prietenoasă, aflată în contact cu zeci de lumi locuite. Sunt dornici să stabilească relații strânse și cu noi, propun niște condiții pe care echipajul meu și cu mine le-am găsit fantastic de avantajoase. Nu, nu știu despre Ceilalți nimic în plus față de ce știm noi, cu excepția porților adiționale pe care-au învățat cum să le folosească. Noi însă, următoarele câteva generații de oameni, vom primi de la betani atât de mult cât putem asimila.

Și acum, îmi cer scuze, căpitane, sunt conștient că a-ți dori să auziți totul, dar ar dura zile întregi și, oricum, avem ordin să nu pierdem vremea. Consiliul Uniunii Mondiale ne-a încredințat misiunea și pretinde să-i raportăm mai întâi lui. E logic, nu? Prin urmare, cerem permisiunea să pornim direct spre Sistemul Solar!

Archer tăcu iarăși, un timp. Acționa asupra lui și altceva în afară de surprindere? Pradă unui impuls, Joelle activă circuitele exoinstrumentale ale navei. O ademenea un imens iureș de date. Nu constituiau o percepție completă, totuși, în măsura posibilului, cât de simplu și de exaltant era să înțelegi cosmosul ca întreg și să te identifiți cu el!

Rezistând ispitei, se concentra exclusiv asupra radarului și a informațiilor de navigație. Într-o fracțiune de secundă, calculă cum să aducă pe ecran imaginea navei Faraday.

Nu avea nici un motiv anume. Știa cum arăta nava de supraveghere: un cilindru cenușiu, cu capăt conic, pentru a fi capabil de asolizare planetară, cu lansatorul de rachete și proiectorul de raze escamotate în suprafața sa lucioasă, complet diferit de enorma sferă fragilă, plină de țepii instrumentelor, care era Emissary. Când imaginea se schimbă, nu o mări și nici n-o amplifică pentru a face ca nava să devină vizibilă de la distanța de o mie de kilometri. În schimb, o captivă apariția a două globuri cu lumină difuză, unul roșu, altul verde, apărând în unghiul scannerului, profilate pe stele. Erau balizele ce încadrau mașina T. Le amplasaseră Ceilalți. Simțurile ei sensibilizate o înștiințau că pe receptor era vizibilă întâmplător și o a treia, aceasta avea culoare ultravioletă.

Vag, îl auzi pe Archer:

— ...carantină?

Apoi, pe Langendijk:

— Mă rog, dacă insistă, dar am circulat pe suprafața planetei Beta, în repetate rânduri, timp de opt ani, avem cu noi un băștinaș betan și nimeni nu a contractat nici o boală. Pinski și de Carvalho, biologii noștri, au studiat subiectul și mi-au spus că orice contaminare reciprocă e imposibilă. Biochimiile noastre sunt mult prea deosebite.

Atrasă de balize, încetase complet să mai asculte. O, desigur că ea, holothetă fiind, avea să poată vorbi de la minte la minte cu făuritorii lor, dacă avea să-i găsească vreodată.

Dar ce părere și-ar fi făcut aceștia despre ea, poate nu în cuprinsul unei singure fraze? Era posibil ca nici măcar înfățișarea fizică să nu fie complet irelevantă pentru ei. Deși se vedea o atitudine ciudată în împrejurările date, Joelle Ky, pentru prima oară în aproape un deceniu, se gândi la propriul său trup ca fiind alcătuit din carne, nu din aparatură. La cincizeci și opt de ani tereștri, înaltă de un metru șaptezeci și cinci, rămăsese zveltă, aproape slabă, cu pielea palidă, curată și doar foarte puțin ridată. În aceste calități, ca și în pomeții proeminenți ai obrazilor, se regăsea un crâmpei de istorie, pe care-l amintea și numele ei, se născuse în America de Nord, în ceea ce mai rămăsese din vechile State Unite, înainte de a fuziona într-un sistem federal cu Canada. Avea trăsăturile delicate, cu ochii mari și închiși la culoare. Părul ei, cândva

blond-cenușiu, tuns imediat sub urechi, avea acum nuanța fierului. Îmbrăcată în uniforma navei, o salopetă cu nenumărate buzunare și carabine, rareori purta la ea acasă ceva mult mai pretențios. Pe buze îi licări un zâmbet. Ce proastă pot să fiu! Dacă se știe un lucru sigur despre Ceilalți, este că nici unul dintre ei nu va veni vreodată să-mi facă curte! Să fie oare cauza gândul la Dan, aflat în apropiere, pe Demeter? O prostie și mai mare. Păi, cât timp am fost pe Beta, am îmbătrânit față de el cu opt ani.

Cumva, acest gând i-l reaminti pe Eric Stranathan, primul și ultimul bărbat de care se simțise complet îndrăgostită. Îi reapăru în minte, la fel ca în urmă cu un sfert de secol – plus intervalul de timp al acestei misiuni — așezat în fața ei într-o canoe, pe Lake Louise, printre munți, în aerul cu miros de brazi, sub un cer noptatec aproape la fel de vast ca întinderea din jurul lui Emissary; și, privind în sus, șopti:

— Cum văd asta Ceilalți? Ce înseamnă pentru ei?

— Ce sunt ei? replică el. Animale evoluat mai presus de noi, mașinării care pot să gândească, îngeri locuitori pe lângă tronul lui Dumnezeu, ființe, sau o singură ființă, de-un soi pe care nu n-i l-am imaginat niciodată și niciodată n-am putea-o face; sau, ce?... Oamenii se tot întreabă, de peste o sută de ani.

Joelle își adună mândria:

— Vom ajunge să știm.

— Prin holothetică?

— Poate. Sau altfel, cine poate ști? Dar cred cu tărie că vom afla. Trebuie s-o cred.

— S-ar putea să nu fie bine. Mă bate gândul că nu vom mai fi niciodată aceiași, și că prețul s-ar putea să fie prea scump.

Joelle se înfioră:

— Vrei să spui că am uita de tot ceea ce avem aici?

— Și de tot ceea ce suntem. Da, e posibil.

Silueta lui slabă, atât de dragă Joellei, fremătă, clătinând barca.

— Eu unul, n-aș dori-o. Sunt atât de fericit așa cum stau aici, în clipa asta...

În noaptea aceea, au devenit amănți.

...Joelle se dezmetici. Încetează. Bagă-ți mințile-n cap. Mă obsedează Ceilalți, știu. Pesemne că, văzându-le opera, ajutând din nou nu niște extraterestri, ci niște oameni, s-a declanșat un resort înlăuntrul meu. Dar Willem are dreptate. Betanii ar trebui să fie de ajuns pentru multe generații ale speciei mele. Oare Ceilalți o știu? Au prevăzut asta?

Ușor șocată, observă că de câteva minute scăpase din vedere intercomul. Nu avea obiceiul introspecțiilor sau al visatului cu ochii deschiși. Poate i se întâmplase fiindcă era conectată la computer. În asemenea momente, operatorul devenea, ca ordin de mărime, un matematician și logician mai mare decât toți cei ce trăiseră pe Pământ înainte de a fi fost elaborată conjuncția. Dar operatorul rămânea un muritor, plin de nesocotințele specifice muritorilor. Presupun că m-a învins obiceiul concentrării profunde, proprie momentelor când sunt în starea asta. Și fiindcă nu sunt obișnuită să fac față emoțiilor, mi-am pierdut controlul...

Știa, vag conștient, că avea loc o discuție în contradictoriu. Revenindu-și, îl auzi pe Archer declarând:

— Foarte bine, căpitane Langendijk, nimeni nu a prevăzut că vă veți întoarce atât de devreme – sau că vă veți mai întoarce, ca să fiu sincer – prin urmare, nu am ordine concrete în ceea ce vă privește. Superiorii mei, însă, m-au instruit și au emis o directivă generală.

— Așa? Întrebă comandantul lui Emissary. Și ce conține?

— Păi, ăă, știți, anumite persoane sus-puse au griji mai mari decât aceea că ați aduce niscaiva microbi necunoscuți pe Pământ. Ideea este că eu

nu știu ce anume ați putea aduce. Ascultați, nu vreau să zic că v-a pus stăpânire pe navă vreun monstru, dându-se drept dumneavoastră, chestii din astea paranoide...

— Sper că nu! Că tot veni vorba, domnule, betanii — denumire pe care noi le-am dat-o, desigur – betanii sunt nu numai prietenoși, ci și dornici să ne cunoască, la rândul lor. Ceea ce înseamnă că vor trata cu noi în termeni incredibil de avantajoși. Susțin că ei ar avea și mai mult de câștigat.

— Ce anume? Întrebă cu prudență Archer.

— Ar fi mult de explicat. Speră să afle de la noi un anumit lucru de o importanță vitală.

Joelle simți un junghi: Ceva ce eu însămi n-am aflat niciodată cu adevărat și nici nu cred că voi afla vreodată.

Glasul lui Archer îi izgoni cu brutalitate gândul:

— Mă rog, poate. Deși cred că acest lucru întărește ipoteza că nimeni nu poate spune care ar fi efectul... asupra noastră. Și să știți că Uniunea Mondială nu e deloc stabilă. Plănuți să raportați în mod direct Consiliului...

— Da, îl întrerupse Langendijk. Vom merge până în vecinătatea Pământului, vom apela Lima și vom cere instrucțiuni. Ce nu-i în regulă cu asta?

— E prea public! exclamă Archer; după câteva secunde, adăugă: Ascultați, nu am libertatea de a spune mai mult. Dar... oficialitățile pe care le-am menționat vor să... ăă, să vă consulte cu cea mai strictă discreție, să vă examineze materialele, și așa mai departe, înainte de a emite vreun comunicat de presă. Înțelegeți?

— Mda, aveam eu bănuielele mele, mormăi Langendijk. Continuați.

— Ei, în circumstanțele existente, etcetera, voi interpreta după cum urmează ordinele pe care le-am primit: Vă vom însoți prin poartă, în Sistemul Solar. Ne conectăm prin radio la piloții dumneavoastră automați, desigur, ca să ne asigurăm că navele ies simultan pe partea cealaltă. Nu veți avea comunicații cu nimeni în afara noastră, pe fascicul îngust – ne vom ocupa de toate în exterior, până la noi ordine. E clar?

— Cam prea clar.

— Vă rog, căpitane, nu vreau să vă jignesc, în nici un caz. Trebuie să înțelegeți în ce situație deosebită ne aflăm. Oamenii care, ăă, care răspund de miliarde de vieți omenești sunt obligați să fie prudenți. Inclusiv eu însumi...

— Da, sunt de acord că vă faceți datoria așa cum înțelegeți dumneavoastră, căpitane Archer. În plus, aveți de partea dumneavoastră puterea.

Emissary avea două tunuri, dar mai mult ca un fel de anexe; ofițerii de control al tragerii erau dubluri ai piloților de lansare. Deși putea atinge viteze enorme, dacă i se acorda timpul, accelerația maximă, cu încărcătura și masa de reacție existentă, se situa sub două unități g, iar giropropulsoarele laterale n-o puteau întoarce în loc decât cu mare greutate.

Nimeni nu și-o imaginase ca navă de război, pornind singuratică să exploreze o galaxie întreagă. Faraday, în schimb, era conceput pentru luptă. (Nu se ivise niciodată ocazia, dar cine știe ce putea să apară într-o bună zi prin poartă? În plus, înalta sa manevrabilitate o ajuta în misiunile de salvare și transport al echipelor de explorare.)

— Încerc să-mi servesc guvernul cum pot mai bine, domnule.

— Aș dori să-mi spuneți cine face parte din guvern.

— Regret, dar eu nu sunt decât un ofițer astronaut. N-ar fi potrivit să discut politică. ăă, înțelegeți, nu-i așa, că n-aveți nici un motiv de îngrijorare? Este o măsură de prevedere în plus și nimic mai mult.

— Da, da, oftă Langendijk. Să-i dăm drumul.

Și discuția trecu la detaliile tehnice.

În sfârșit, contactul se întrerupse. Langendijk se adresă echipajului:

— Ați auzit, desigur. Întrebări? Comentarii?

Îi răspunse o izbucnire de indignare și deznădejde; cel mai tare se auzi strigătul Friedei von Moltke:

— Höllenfeuer und Teufelscheiss!

Primul Inginer, Dairoku Mitsukuri, fu mai ponderat:

— Poate că e un mic abuz, dar n-ar avea de ce să ne rețină multă vreme. Vestea sosirii noastre va genera enorme presiuni din partea opiniei publice pentru a fi eliberați.

Carlos Francisco Rueda Suárez, șeful de echipaj, adăugă pe cel mai trufaș ton:

— În plus, familia mea va avea multe de spus în chestiunea asta.

Joelle fu cuprinsă de o spaimă pe care și-o spera a fi ridicolă, înghețându-i carnea și înăsprindu-i contralto-ul:

— Presupunând că vor afla!

— Doamne ferește, doar nu vorbești serios, protestă inginerul secund Torsten Sverdrup, Ruedas-ii să fie ținuți în necunoștință de cauză... e imposibil!

— Mă tem că e foarte posibil, replică Joelle. Ne aflăm complet la discreția navei de colo, după cum vă dați seama. Iar căpitanul ei nu acționează numai ca un om care nu vrea să riște. Nu-i așa? Nu pretind că aș fi foarte sensibilă când e vorba de oameni, dar am avut ceva contacte cu clicile și cabalele de înalt nivel politic. De asemenea, ultima oară când am vorbit cu Pământul, Dan Brodersen m-a prevenit că la întoarcere or să ne aștepte nu numai ostilitatea unor facțiuni, ci chiar necazuri.

— Brodersen? Întrebă Sam Kalahale, colegul trăgător al lui von Moltke.

— Proprietarul firmei Chehalis Enterprises, de pe Demeter, răspunse Marie Feuillet, chimista. Trebuie să-i acorzi dreptul de a exagera. E un capitalist liber-schimbist, deci peste măsură de suspicios față de guvern, poate chiar față de Uniune însăși.

— Trebuie să începem curând accelerarea, declară Langendijk. Toată lumea la posturi.

— Vă rog! țipă Joelle. Comandante, ascultă-mă un minut! Nu voi discuta, recunosc că sunt de o naivitate fără speranță în multe privințe, dar Dan... Căpitanul Brodersen mi-a spus că va menține un robot în apropierea porții, programat să nu ne scape din ochi, în eventualitatea că vom avea dificultăți. A prevăzut și posibilitatea — probabilitatea, cum o numea el — că am reveni la o dată doar cu foarte puțin timp ulterioară plecării. Ei, și ce altceva poate fi nava aceea, a doua, care orbitează în depărtare — am reperat-o pe radar, dacă mai țineți minte — ce altceva poate fi, dacă nu observatorul lui?

Răsună glasul lui Rueda:

— Sfântă Fecioară, Joelle, și-n atâția ani n-ai pomenit despre asta nici măcar o dată?

— A, el era de părere că n-avem de ce ne face griji pentru ceva ce s-ar fi putut să nu se întâmple niciodată. Mie mi-a spus fiindcă, în fine, suntem prieteni, și știa că voi păstra informați ferecată în minte. Am înregistrat-o pe banda mea de sumar, pentru cazul în care aș fi murit și voi, ceilalți, ați fi ascultat-o.

— Dar, în cazul ăsta, nu e nici o problemă, răspunse fericit Rueda. Nu putem fi sechestrați, dacă de asta vă temeți. După ce robotul îl va anunța, el va da de veste întregii lumi. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva din partea lui. Poate ați auzit, suntem rude prin alianță, după prima lui căsătorie.

Joelle clătină din cap. Cablurile căștii în formă de cuvă erau flexibile, îngăduindu-i acest lucru, deși masa suplimentară o silea să facă un efort perceptibil care, în imponderabilitate, determina o ușoară contrarăsucire a toracelui.

— Nu, răspunse ea. Observați cât de departe se află. Nici unul dintre

sistemele optice construite până acum de om nu are puterea de rezoluție pentru a distinge Emissary dintre cele șapte, nu-i așa? Nave similare, de la o asemenea distanță. În fond, nu este decât un transportor de clasă Reina, cu modificări.

— Atunci, la ce-i folosește să-și parcheze un observator acolo? se răsti intendentul-șef Bruno Benedetti.

— Nu e evident ce s-a întâmplat? replică planetologul Olga Razumovski. Dar spune-ne, Joelle...

Holotheta își trase respirația.

— Iată ce plănuia Brodersen să facă, începu ea. Ar fi expediat în mod ostentativ robotul, ca să studieze mașina T pe o perioadă de câțiva ani, în speranța de a descoperi câteva indicii privind modul ei de funcționare. Navele de supraveghere nu prea respectă un program adecvat, așa că ar fi fost cam greu să i se interzică proiectul. În plus, n-ar fi făcut-o în nume propriu. Ar fi apelat la Fundația de Cercetare Demetriană, ca paravan. În fond, le-a făcut donații destul de generoase. Oricum, nava ar fi adus observații de calitate întâi.

Dar atunci, de ce este silit un instrumentar atât de valoros să stea la peste un milion de kilometri distanță de subiectul pe care se presupune că îl investighează? Îndrăznesc să spun că autoritățile au recurs la scuza securității, a riscului de coliziune, dacă intra pe poartă vreo navă cu vectori eronați. Deduc că probabilitatea unui asemenea accident ar fi cam de ordinul unu ori zece la puterea a zecea. Dacă însă ei sunt hotărâți, pot impune o asemenea regulă.

Deci, o dată ce-au făcut-o, nu și-au trădat adevăratul motiv? Nu vor să piardă controlul asupra știrilor despre poartă, apariția a încă unei nave betane, poate, sau a noastră întorcându-ne, sau cine știe ce miracol. Vor să aplice cenzura.

Ne vor cenzura și pe noi? Pe Pământ acționează un puternic element antistelar, în numeroase guverne naționale. E posibil să fi luat în stăpânire pârghiile adecvate din ierarhia Uniunii. Pot avea planuri în privința cărora nu și-au consultat colegii, încheie Joelle.

Din intercom scrâșniră înjurături, mârâieli, câteva obiecții. Printre ele se detașa sunetul de fluier al uimirii lui Fidelio. „Ce se întâmplă?” cânta betanul. „De ce nu vă mai bucurați?”

Langendijk potoli hărmălaia:

— În calitate de căpitan al unei nave de supraveghere, Archer are autoritate asupra mea. Pregătiți-vă să-i îndepliniți instrucțiunile.

— Willem, ascultă, insistă Joelle. Pot îndrepta o undă spre robot, astfel încât cei de la bordul lui Faraday să nu detecteze nici măcar o șoptă, și să-i spun lui Brodersen adevărul...

Langendijk o întrerupse:

— Vom respecta ordinele. Aceasta e o comandă a mea directă, pe care-o și înscriu în jurnalul de bord.

Apoi, tonul i se îmblânzi:

— Hai să nu ne certăm, după ce-am făcut împreună un drum atât de lung și greu. Calmați-vă. Gândiți-vă cât de mari sunt șansele ca unii dintre voi să fiți suprasolicitați, ajungând să faceți dintr-un fir de nisip o casă bântuită de fantome. Archer comunică în secret, cu complicitatea secretă a căpitanului navei de supraveghere din Sistemul Solar, comunică în secret cu superiorii lui secreți, care-i spun să ne ducă într-un loc secret? Nu vi se pare puțin cam melodramatic?

Apoi, cu sinceritate:

— Și mai gândiți-vă la un lucru, legea spațiului e mai presus de politică. Trebuie să fie. Fără ea, omul nu mai ajunge la stele, ci moare. Fiecare dintre noi am depus un jurământ solemn s-o respectăm.

Și, după o pauză, în timpul căreia nu avusese cuvântul decât curentul de aer al ventilatorului:

— Toată lumea la posturi. Vom accelera în zece minute.

Joelle se cocoșă în scaun. Deznădejdea o copleșea. De fapt, ar fi putut transmite mesajul nedetectabil despre care vorbise, dacă își extindea cuplajul computerului la sistemul exterior de comunicare; comutatoarele acestuia nu se aflau însă în aceeași încăpăre.

Iar Willem are într-adevăr dreptate în privința legii. De asemenea, poate să nu greșescă nici când spune că toată ideea asta a unui complot împotriva noastră e o fantezie bolnăvicioasă. Cine sunt eu, să judec? Am fost izolată de comunitatea umană timp de prea mulți ani, ca să mai pot simți corect cum funcționează.

Realitatea supremă e mai ușor de înțeles, da, e mai ușor să faci parte din ea, decât noi, biete scânteieri prin Noumenon.

— Ești gata, Joelle? întrebă Langendijk moale, aproape cu remușcări.

— A! tresări ea. A, da. Oricând.

— I-am semnalat lui Faraday intenția noastră de a începe propulsia cu unu g la ora cincisprezece și treizeci și cinci, și au fost de acord. Ne vor însoți, chiar acum manevrează în acest scop. Conectarea piloților automați se va face la o sută de kilometri de Baliza Charlie. Ai reunit informațiile necesare?... Ach, ești nevoită, ce idiot sunt să întreb una ca asta...

Ea însăși dornică de reconciliere, Joelle afișă un zâmbet pe care căpitanul nu putea să-l vadă și răspunse:

— Ție ți-e ușor să uiți, Willem. Am preluat funcția Christinei...

Christine Burns, informaticiana titulară, murise în brațele Joellei cu doar câteva luni înainte ca Emissary să pornească înapoi spre casă.

— Atunci, navigația îți aparține, răspunse pe un ton formal Langendijk. Urmează semnalul.

— 'Țeles.

Joelle începu să se agite. O năpădeau informații, vectori de locație, vectori de viteză, inerții, impulsuri, forțe ale câmpurilor gravitaționale, derivatele spațio-temporale ale acestora, în continuă schimbare, limpezi și puternice. Ieșeau din instrumente, transformate în numere digitale; și, între timp, banca de memorie îi oferea nu numai faptele trecute, concrete și constantele naturale pe care i le solicita, ci toată magnifica structură analitică a mecanicii celeste și a tensorilor de efort. Avea instantaneu la dispoziție cunoștințe fizice seculare, precum și pe cele ale acelui unic punct în spațiu-timp unde se afla ea.

Datele de la surse treceau printr-o unitate care le traducea, într-un interval de nanosecunde, în semnalele convenite. Sub această formă, ajungeau în creierul său. Conexiunea nu se realiza prin fire înfipite în țeastă sau alte asemenea modalități primitive; era suficientă inducția electromagnetică. Joelle, la rândul ei, apela puternicul computer la care era de asemenea cuplată, cu problemele ce se iveau clipă de clipă.

Legătura era totală. Adăugase propriului sistem nervos imensa capacitate de intrare și înmagazinare, pentru a extrage viteza ansamblului electronic, deopotrivă cu imensa capacitate logico-matematică de volum și viteză a operațiunilor ce aparțineau celeilalte jumătăți a ei. Din partea sa, contribuia cu facultatea umană de percepție a neprevăzutului, de a gândi creator, de a se răzgândi. Ea era software-ul întregului sistem: un program autorescriindu-se la nesfârșit; dirijorul unei enorme orchestre mute, care-ar fi putut începe să cânte jazz pe neanunțate sau să compună o simfonie cu totul nouă.

Numerele și operațiunile nu se succedau pe dinaintea ei ca niște noțiuni individuale. (După cum nici Joelle nu plănuia nenumăratele decizii kinestetice ale trupului, în timp ce umbla.) Le simțea însă, ca pe o obligație profundă, o senzație de corectitudine continuă, de funcționare. Conștiința ei ajungea mult dincolo de manipularea simbolurilor mecanice; contura configurația generală a înaintării, la fel ca un sculptor care dă formă lutului cu niște mâini știind singure ce au de făcut.

Artist, om de știință, atlet, la scurtul apogeu al împlinirii... această senzație i-o dăduse Christinei Burns linkingul. Joellei, însă, nu. Christine fusese un linker obișnuit. Joelle era holothetă, depășind considerabil acea experiență. Poate că deosebirea semăna cu aceea dintre un mirean catolic aflat în rugăciune și Sfântul Ioan al Crucii. În plus, actuala muncă era de rutină. Joelle nu trebuia decât să dirijeze, prin propriile-i gânduri, echipamentele care propulsau nava pe un sistem de curbe standard, printr-un set de configurații cunoscute. Ar fi putut-o face și computerul neasistat, dac-ar fi meritat osteneala de a reajusta câteva circuite. Robotul lui Brodersen îndeplinea o sarcină de același gen.

Christine, în calitate de linker, fusese cooptată fiindcă Emissary se îndrepta spre necunoscutul total, unde supraviețuirea putea depinde de un șir de decizii fulgerătoare, aproape imposibil de prevăzut și programat. Ea însăși, dacă ar fi rămas în viață, ar fi considerat foarte simplă această manevră.

Joelle o găsea liniștitoare. Se rezemă de spătar, conștientă de reapariția greutății, delectându-se cu identificarea dintre sine însăși și navă. Nu putea să audă sau să simtă, dar percepea pe un plan subtil șoaptele navei. Celulele migma generau gigawați de putere de fuziune, pentru a fisiona apa și a-i ioniza atomii, catapultând plasma prin focalizatorul reactorului cu o viteză apropiată de cea a luminii. Totul era de o superbă eficiență, un triumf de proporțiile catedralei din Chartres, nu se vedea nimic, numai o aură infimă, întinzându-se în urmă cale de câțiva kilometri, precum și mișcarea înainte a carcasei.

Mișcare, avea să dureze câteva ore, cu orientări și configurații în permanentă schimbare, pe măsură ce Emissary își croia drum spre poarta stelară dintre Phoebus și Sol. În prezent însă, nu folosea decât un impuls rectiliniu spre prima baliză. Joelle se foi pe scaun, încruntându-se. Cu nici jumătate din atenție afectată operațiunilor, nu-și mai putea stăpâni multă vreme teama că o aștepta captivitatea.

Apoi, pe ecran se ivi întâmplător însăși mașina T, iar Joelle fu cuprinsă de o încântare care nu-și pierdea niciodată fascinația.

De la distanța aceea, cilindrul apărea ca o dungă subțire printre ciorchini și nori de stele. Mări imaginea, forma devenind mai clară, deși dimensiunile rămăneau de domeniul abstractului: lungimea, cam de o mie de kilometri, diametral puțin mai mare de doi. Se rotea în jurul axei atât de repede, încât un punct aflat pe circumferință se deplasa cu trei sferturi din viteza luminii. Ochiul liber nu observa nici un semn al acestui fenomen pe suprafața sa argintiu-strălucitoare, deși o nesfârșită licărire de culori în schimbare, abia perceptibilă, inspira totuși senzația de vânteje a energiei conținute în interior. Oamenii bănuiau că acea lucire provenea de la câmpurile de forță care țineau la un loc materia comprimată la densități incredibile. Existau sateliți naturali cu o masă mai mică decât acea instalație pentru deschiderea porților între stele.

Pe fundal sclipeau încă două dintre balizele care-o înconjurau, una purpurie, cealaltă aurie; și, cu ajutorul instrumentelor, Joelle o depistă și pe-a treia, în spectrul undelor radio.

Acest obiect, pe care Ceilalți îl fabricaseră și îl amplasaseră pe orbită în jurul lui Phoebus, la fel cum amplasaseră câte unul și în sistemul lui Sol, și în Centram, și... cine mai îndrăznea să presupună pe lângă câte stele, peste câți ani-lumină și ani temporali? Câte specii inteligente le găsiseră în spațiu, primiseră același mesaj impersonal de a le folosi, iar după aceea tânjiseră la nesfârșit să afle cine erau în realitate constructorii? Câți dintre aceștia s-au schilodit singuri, așa cum facem noi? se întrebă Joelle, într-o izbucnire de tristețe. O, Dan, Dan, totul s-a pierdut degeaba, încercarea ta de a afla cuvântul care să ne poată elibera...

Și atunci, asemenea unei explozii solare, văzu ideea care trebuie să-i fi

venit și lui, cu mult timp înainte. Era obligatoriu să se fi gândit la ea, își aminti cum îl auzise spunând, târăgănat: „Orice vizuină de vulpe are două intrări”. În sufletul femeii scăpără speranța. Nu zăbovi să vadă cât de slabă era, cât de ușor de stins iarăși. Deocamdată, scânteia aceea era de ajuns.

3

DANIEL BRODERSEN SE NĂSCUSE în regiunea care încă se mai numea statul Washington și, într-adevăr, nu se desprinsese de S.U.A. În timpul războaielor civile, așa cum încercaseră mai multe alte zone și cum reușise să facă Sfânta Republică de Vest. Totuși, timp de trei generații înaintea lui, capul familiei purtase titlul de Căpitan General al Domeniului Olimpic și exercitase asupra acelei peninsule, inclusiv a orașului Tacoma, o autoritate reală, față de cea valabilă doar cu vorba, a guvernului federal.

Acei baroni nu se consideraseră nobili. Mike era pescar, căsătorit cu o indiană Quinault, și își investise banii în câteva ambarcațiuni. Când Tulburările au ajuns în America, el și oamenii lui au devenit nucleul unei grupări care restabilise ordinea în vecinătate, mai mult ca să-și apere gospodăriile. Pe măsură ce situația se înrăutățea, primise chemări în ajutor din partea unui număr mereu crescând de ferme și orașele, până când, spre surprinderea lui, devenise stăpânul multor munți, păduri, văi și lunci, cu tot cu locuitorii lor. Oricare dintre aceștia avea oricând acces dinaintea lui, Mike nu-și dădea nici un fel de aere.

Căzuse în lupta cu bandiții fiul său cel mare, Bob, l-a răzbunat în chip exemplar, a anexat teritoriul nelegiuitorilor pentru a preveni recidivele și a început să-și apere în mod constant pământurile, exercitând o justiție aspră, pentru ca oamenii să-și poată vedea de muncile lor. Bob era loial Statelor Unite și a recrutat în două rânduri regimente de voluntari care să lupte pentru integritatea acestora. Astfel, și-a pierdut doi fii și a murit el însuși apărând orașul Seattle împotriva unei flote trimise de Sfinți spre nord.

În timpul vieții lui, evoluții similare au avut loc în Columbia Britanică. Naționalismul american și cel canadian însemnau mult mai puțin decât nevoia de cooperare locală. Bob l-a înșurat pe John, singurul său fiu rămas în viață, cu Barbara, fiică a Căpitanului General al Văii Fraser. Respectiva alianță dusesese la o strânsă prietenie între familii. După moartea lui Bob, în cadrul unor alegeri speciale, un număr copleșitor de voturi l-au plasat în locul acestuia pe John. „Bună treabă făcurăm cu Brodersenii, este?” era cuvântul de ordine în docuri și pe cheiuri, prin case și colibe, în livezi, câmpii, tabere forestiere, ateliere, taverna, de la Cape Flattery până la Puget Sound și din Tatoosh până-n Hoquiam. Primii ani la putere ai lui John au fost zbuciumați, dar acest lucru se datora evenimentelor din afara Peninsulei Olimpice, care-și pierduseră și ele, treptat, violența. O dată cu pacea, se reinstalase prosperitatea și civilizația renăscuse. Baronii fuseseră dintotdeauna destul de cultivați, deși adepți ai acțiunii aspre. John a subvenționat școli, a importat învățați, i-a ascultat și a citit în toate momentele libere pe care și le putea găsi.

Astfel, a ajuns să înțeleagă, mai profund decât îi îngăduia șiretenia sa înnăscută, că perioada feudală se apropia de sfârșit. Mai întâi, comandamentul militar federal a readus S.U.A. în întregime la ordine, la fel cum făcuse generalul McDonough în Canada. Apoi, încetul cu încetul, a înființat o nouă administrație civilă, ajungând la un soi de înțelegere cu Sfânta Republică de Vest și Imperiul Mexican și redeschizând negocierile pentru fuziunea cu vecinul de la nord. Între timp, Uniunea Mondială, creată prin Convenția de la Lima, se extindea. Federația Nord-Americană

a intrat în ea la trei ani după proclamare, conform unei promisiuni prealabile. Acest exemplu le-a atras și pe ultimele națiuni care mai șovăiau, guvernarea limitată a întregii omeniri devenind o realitate –pentru un timp, cel puțin.

La începutul acestor evenimente, John a hotărât că menirea lui era aceea de a păstra pentru oamenii săi o putere locală suficientă pentru ca ei să-și trăiască în continuare viața, mai mult sau mai puțin conform propriilor tradiții și dorințe. De-a lungul anilor, a cedat centralizării, pas cu pas, negociind fiecare punct și împlinindu-și într-adevăr dorința. În cele din urmă, a ajuns virtualmente un senior, deținând proprietăți considerabile, îndrituit la diverse onoruri și privilegii, dar totodată și un cetățean de rând. În practică, se număra printre magnați, extrăgându-și puterea din respectul și afecțiunea întregii Regiuni Pacifice de Nord-Vest. Daniel a fost cel de-al treilea fiu al său, care avea să moștenească foarte puțină avere și nici un fel de rang. Lui Daniel îi convenise de minune. Trăise o copilărie fericită, păduri, podșuri, râuri năvalnice, marea, cai, mașini, ambarcațiuni, aeronave, arme de foc, prieteni, gărzi de onoare, splendoarea rustică a casei feudale până ce aceasta se transformase în conac, vizite la rudele mamei sale și în orașele mai apropiate, prin intermediul cărora distracțiile și cultura deveneau în ritm constant tot mai complicate, dar avea o fire neliniștită, moștenitoarea tradițiilor unei case de luptători și, în adolescență, participa adeseori la încăierări, atunci când nu chefuia cu hăndrălii ori nu răsturna pe spate servitoarele tinere. Până la urmă, s-a înrolat în Corpul de Urgență al Comandamentului Forțelor de Pace ale Uniunii Mondiale. Faptul se întâmpla la foarte scurt timp după constituirea acestuia. Uniunea propriu-zisă era încă un prunc pe care mulți voiau să-l sugrume. Membrii Corpului „săreau” din loc în loc pe tot globul – iar mai târziu, și în afara lui —, majoritatea fiind plini de arme proprii folosinței rapide. Astfel a început, pentru Brodersen, o serie de misiuni care, în cele din urmă, l-a adus pe Demeter.

Cunoscuții săi de dată recentă presupuneau că, la cincizeci de ani de viață tereștri, tinerețea rămăsese cu mult în urma lui, în spațiu și poate chiar mai departe, în timp. El, unul, rareori se gândea la asta. Era tot timpul prea ocupat.

Instalându-și făptura masivă într-un fotoliu, scoase pipa și punga cu tutun.

— La dracu' cu torpilele, bombăni el. Toată viteza înainte!

Guvernatoarea Generală a planetei Demeter îl privi peste birou, clipind din ochi:

— Poftim?

— O vorbă de-a lui taică-meu, răspunse Brodersen. Înseamnă că m-ai chemat să vin personal în biroul tău, fiindcă nu voiai să trângănim la telefon despre ce-o fi, iar acum, te-nvârți pe vârfuri în jurul subiectului de parc-ar fi o hazna necurățată de-o bună bucată de vreme.

Rânji, pentru a-i arăta că nu avea nici un gând rău. De fapt, bănuia că avea.

— Hai să nu stau așa, mestecându-mi figurile de stil, mai mult decât trebuie. Lis m-așteaptă acasă cu cina, și nu mă iartă dacă din vina mea se arde prea tare friptura.

Aurelia Hancock se încruntă. Era o femeie masivă, mai curând supraponderală, cu trăsături obtuze și păr scurt, cărunt. Între degetele îngălbenite îi fumega o țigară, fumatul îi înăsprise vocea și se zvonea că-și făcea un număr ieșit din comun de injecții anticancerigene.

Conform obiceiului, purta haine de modă pământeană, dar conservatoare: o tunică verde cu guler descheiat, argintiu la tiv, pantaloni cu fundul larg și sandale aurite.

— Încercam să fiu amabilă, spuse.

Degetul mare al lui Brodersen îndesa de zor tutunul în pipa de iarbă-neagră.

— Mersi, replică el, dar mă tem că nicicum nu poate fi vorba de ceva plăcut.

— De unde știi despre ce vreau să vorbesc? se burzului guvernatoarea.

— Hai, coboară din nori, Aurie! Despre ce altceva, dacă nu despre Emissary?

Hancock trase din țigară, o lăsă jos și spuse:

— În regulă, Dan, trebuie să oprești răspândirea poveștilor aceloră despre întoarcerea navei. Pur și simplu, nu sunt adevărate. Personalul meu și cu mine avem și-așa destule pe cap, fără să se mai adauge și bănuieli nefondate cum că însuși Consiliul minte populația.

Sprâncenele stufoase ale lui Brodersen se înălțară:

— Cine zice că îndrug povești deplasate? N-am apărut în nici o emisiune, nici nu m-am cocoțat pe vreo ladă să predic în Goddard Park, nu? Acum patru, cinci săptămâni, am întrebat dacă auziseși despre Emissary, și de-atunci te-am mai întrebat de vreo două ori, iar tu mi-ai răspuns că nu. Asta-i tot.

— Ba nu e tot. Ai vorbit...

— Cu prietenii, sigur. De când îți pui copoi să-mi intercepteze convorbirile?

— Copoi? Presupun că te referi la detectivii poliției. Nu, Dan, fii sigur că nu. Drept cine mă iei? De ce-aș dori, măcar, când în Eopolis sunt doar o jumătate de milion de locuitori, care bârfesc așa cum bârfesc? Veștile ajung automat la mine.

Brodersen o privi cu un nou respect. Era activist politic numit – membră proeminentă a Partidului Acțiunii din Federația Nord-Americană, ajutoare și protejată de-a lui Ira Quick – dar, în linii mari, nu făcuse o treabă prea rea pe Demeter, mediind între Consiliul Uniunii și o mulțime pestriță de coloniști din ce în ce mai nemulțumiți. (O mică părere de rău: soțul ei fusese, pe Pământ, un avocat cu puteri considerabile, dar aici serviciile lui erau foarte puțin căutate și, oricât de bine își salva fațada, toată lumea știa că dăduse în patima beției, fără a-și dori vindecarea. Totuși, acest lucru o făcea pe Aurelia Hancock, dacă era posibil, și mai formidabilă.) Trebuia să procedeze cu multă prudență.

— Cu tine am vorbit mai întâi, spuse Brodersen.

— Da, și ți-am spus că aș fi auzit, cu siguranță, dacă...

— N-ai reușit să mă convingi că probele mele erau eronate.

— Am încercat. N-ai vrut să mă ascuți. Dar, gândește-te. De la distanța aceea, cum ar fi putut robotul tău să distingă că nava sosită era Emissary? se încruntă din nou Hancock. Sa știi că felul cum ai înșelat Comisia de Control Astronautic cu privire la scopul acelei nave ți-ar putea afecta menținerea licențelor.

Brodersen așteptase această linie de atac.

— Aurie, oftă el teatral, dă-mi voie să-ți repet ce s-a întâmplat, exact.

Își aprinse pipa și o cântări în mână. Privi în jur. Încăperea și mobila erau pe gustul lui, cu foarte puține fibre sintetice, piesele fiind în majoritate lucrate manual din materialele disponibile cu vreo șaptezeci de ani în urmă, când colonia de pe Demeter era veche doar de o generație. (Asta ar însemna cam o jumătate de secol terestru, îi trecu fugăr prin minte. Zău că m-am îmbibat de planeta asta, nu?) Lambriurile alburii de tulichină noduroasă scoteau în evidență vaza cu bobocii-soarelui de pe birou și, pe un raft din spate, o splendidă hologramă a Muntelui Lorn, cu ambele luni strălucind pline deasupra zăpezilor. În dreapta, două ferestre stăteau deschise spre o grădină. Acolo, straturi de trandafiri tereștri și iarbă se întindeau până la un gard din fier forjat; din pădurea dispărută, rămăsese doar un enorm stejar-tunător, bătrân, cu frunzele sale verzi-albastrii emanând o slabă mireasmă de ghimbir, iar peste metal

creșteau vesele zbilzișoare. Strada era străbătută de circulația obișnuită, pietoni, cicliști, balonul câte unei mașini și șarpele vreunui marfar sfârâind pe pernele de aer. Vizavi, o casă modernă își înălța trapezoidul pastelat. Deasupra se arcuia cerul, de un albastru mai intens decât oriunde pe Pământ, iar Phoebus, după-amiaza, avea o blândețe înrudită cu cea a lui Sol, seara. Preț de o jumătate de secundă, își aminti că presiunea barometrică era mai joasă, la fel și gravitația (optzeci la sută), însă trupul său se obișnuise prea mult cu condițiile ca să le mai simtă.

Trase din pipă, savurând fumul pe limbă și prin nări, și continuă:

— Nu mi-am ținut niciodată secrete opiniile. Teoria spune că o mașină T te poate transporta oriunde în spațiu-timp, în limitele razei sale de acțiune... ceea ce înseamnă spațiu și timp. Emissary mergea pe urmele unei nave extraterestre care fusese văzută folosind o poartă din sistemul ăsta, evident pentru a se deplasa între două puncte despre care noi nu știam nimic. Am presupus că echipajul și proprietarii ar putea fi prietenoși. De ce n-ar fi fost? În cel mai rău caz, aveau să ajute Emissary să se întoarcă, după ce-și îndeplinea misiunea. Și, în acest caz, de ce n-ar fi trimis-o înapoi la o dată apropiată de cea a plecării?

— Ți-am auzit argumentele, spuse Hancock, dar numai după ce ai început să faci agitație. Dacă ai considerat că era atât de plauzibil, atât de important, de ce n-ai întocmit din capul locului un raport către biroul adecvat?

Brodersen ridică din umeri:

— De ce-aș fi făcut-o? Pentru mine, ideea nu era absolut unică. În plus, sunt cetățean particular.

Hancock îl privi printre pleoape:

— Cel mai bogat om de pe Demeter nu e un simplu cetățean particular.

— Averea mea e un mizilic pe lângă cele ale bogătaşilor de pe Pământ.

— Precum clanul Rueda din Perú... cu care ai relații de afaceri, ca și de familie. Nu, nu ești deloc un cetățean particular.

Continua să-l măsoare din priviri. Brodersen se rezemă de spătar, ținând în căușul palmelor lemnul cald al pipei, și o lăsă să-l privească. Nu-și făcea iluzii că ar fi fost prea chipeș. Era un om robust, înalt de un metru optzeci și opt, cu oase solide, musculos, lat în umeri, cu pieptul bombat; în ultimii ani însă, făcuse burtă, ajungând să arate îndesat. Capul îi era la fel de masiv, mezocefal, cu fața pătrată, bărbia proeminentă, nas roman lung, ochi cenușii, îndepărtați și înclinați în jos, cu laba-gâștii la colțuri.

Pielea îi era ridată și tăbăcită de vremuri. Asemenea majorității bărbaților de pe Demeter, se purta bărbierit și cu părul tuns deasupra urechilor; acesta era aspru și negru, cu firul drept și câteva şuvițe albe, ultimă moștenire de la străbunica lui. Pentru această întâlnire, la fel ca în majoritatea cazurilor, purta obișnuita costumație colonială bărbătească: bolero din piele de orozaur peste o bluză largă, pantaloni lăbărțați vârați în botine din piele moale, curea lată având agățate în inele diverse scule și instrumente mărunte, plus un cuțit în teacă.

— Totuși, spuse el, pe același ton amiabil, nu știu să fi încălcat vreo lege, nici s-o fi aplicat deformat.

— De-asta să nu fii prea sigur, îl preveni guvernatoarea.

— Hm? Poate-ar fi mai bine să recapitulăm povestea de la început, și să vedem dac-o să-mi arăți unde am comis o ilegalitate. Dacă nu poți, toate bune și frumoase.

Brodersen trase aer în piept, înainte de a continua:

— M-am gândit, și le-am și spus-o unor oameni feluriți, că Emissary s-ar putea întoarce mult mai devreme. Puțini mi-au acordat atenție. Da, așa cum ai ghicit, am sponsorizat observatorul-robot trimis de Fundație ca să studieze mașina T, dar, în primul rând, acesta efectua activități științifice, și încă mai aștept să primesc o explicație satisfăcătoare despre motivul pentru care a fost obligat să ocupe o orbită atât de

îndepărtată... Fii bună, stai o clipă! Mai lasă-mă să trăncănesc doar câteva minute!

Deși pleoapele i se încrețiseră, contrazicând tonul poruncitor, continuă cu tărie:

— Regulamentele spațiale nu pretind ca planurile de cercetare să fie explicate amănunțit. Și, la urma urmei, ce rău e în a ține un telescop la pândă după Emissary? Mă acuzi de înșelătorie? Ce naiba, Aurie, a fost tocmai pe dos!

Și totuși, după câteva luni, observatorul s-a întors și a transmis un mesaj stației stabilite pentru anumite circumstanțe. Ți-am telefonat și te-am întrebat – cu destul tact, cred – dacă știai ceva despre chestiunea asta. Ai spus că nu. Am verificat pe Pământ, unde toți cei contactați au răspuns de asemenea negativ. Și nu mi-ar face deloc plăcere să-i numesc mincinoși pe toți. Mai ales pe tine, Aurie. Cu toate acestea, azi m-ai invitat la o discuție confidențială, destinată — se pare – să-mi vâre pur și simplu pumnul în gură.

Hancock se îndreaptă în scaun, apucând sfidătoare tăblia biroului, cu ambele mâini:

— Din capul locului te-ai repezit să tragi concluzii. Concluzii absurde.

— Și ce vrei să fac, să alerg desculț prin hazna, pentru tine?

Tonul răbdător al lui Brodersen nu era spontan, își plănuiuse tactica încă de pe drum.

— Direct sau indirect, trebuie să-mi fi auzit raționamentul și mai înainte. Dar, nu-i nimic, ți-l spun din nou.

Guvernatoarea trase fumul în piept, așteptând. Brodersen se gândi un moment cu cât era mai uman discursul în acest fel, o repetiție stearpă, dacă nu chiar un simplu tam-tam monoton, și se întrebă dacă Ceilalți erau scutiți de o asemenea necesitate, dacă puteau vorbi direct la obiect, semnificativ.

— Robotul a depistat un transportor din clasa Reina apărând printr-o poartă, continuă el. Sigur, era prea departe ca să identifice nava, dar omenirea nu a construit nimic mai mare de-atât, iar forma corespundea. Fie era o Reina, fie o navă non-umană de același gen. Apoi, robotul a urmărit nava Faraday apropiindu-se de noul-sosit, după care le-a urmărit pe amândouă, în timp ce se deplasau pe traiectoria Phoebus-Sol. A fost suficient, pentru ca programul lui să decidă că ar trebui să se întoarcă la bază și să raporteze.

Totuși, Aurie, nu m-am repezit să sar într-un picior, chiuind de bucurie. Am început prin a-mi pune agenții de pe Pământ să afle cu precizie unde se aflau toate celelalte Reina în momentul respectiv. A reieșit că nici una dintre ele nu putea fi aceea pe care-o văzuse observatorul meu, toate fuseseră reperate fie înafara Sistemului Solar, fie în acesta.

Între timp, Faraday se întorsese pe Phoebus și-și reluate îndatoririle. I-am cerut unui director al Fundației să-i transmită căpitanului Archer o interpelare politicoasă despre cele întâmplate. Archer a răspuns că nu era nimic neobișnuit, o navă de marfă avusese unele dificultăți în tranzitul dinspre Sol și el o escortase înapoi, ca măsură de prevedere, și că nu, nu era o Reina, ci o Princesa, iar dacă robotul nostru susținea altceva, am face bine să-i aruncăm instrumentele peste bord.

Acum, eu, Aurie, știu că observatorul ăla e în perfectă stare. Deci, ce dracu vrei să cred? Fie era o navă non-umană, fie era Emissary, ceea ce (ești de acord, sper), e de-o mie și ceva de ori mai probabil. Că-i așa, că-i altfel, pare cea mai senzațională veste începând din... alege tu momentul... și nimeni dintre autorități n-are de spus nici măcar o nenorocită de vorbă!

Brodersen se aplecă înainte. Împunse aerul cu coada pipei:

— Accept că – probabil — majoritatea celor pe care i-am chestionat, eu sau agenții mei, sunt cinstiți. Nu aveau, într-adevăr, nici o informație. În

câteva cazuri, și-au dat osteneala de a iniția anchete proprii, și au tras concluzii negative. E de înțeles că n-au scormonit mai adânc. Își consideră timpul prețios, iar eu am reputația de a aduce belele. De ce-ar fi presupus că datele mele erau corecte? Fără-ndoială, unii dintre ei au conchis că mințeam, cu cine știe ce scop obscur.

Ei bine, tu te afli pe Demeter de destulă vreme ca să mă cunoști mai bine, nu? Iar în ceea ce mă privește, prima oară când te-am contactat în problema asta și mi-ai spus că nu auziseși nimic, te-am crezut. Mai târziu, când te-am întrebat din nou și ai răspuns că investigai, iarăși te-am crezut. De-atunci însă... sincer să fiu, am devenit din ce în ce mai sceptic...

Prin urmare, de ce m-ai chemat azi?

Hancock strivi chiștocul țigării într-o scrumieră, luă alta din tabacheră și o aprinse, cu o mișcare furioasă.

— Ai spus că vreau să-ți bag pumnul-n gură, spuse ea. Zi-i cum poțestești. Asta și intenționez să fac.

Nu mă prea surprinde. Brodersen își impuse mușchilor burții să i se destindă, făcând un efort de a replica blând:

— Din ce motiv și cu ce drept?

Guvernatoarea îl privi drept în ochi:

— Am primit un răspuns la comunicările mele despre povestea asta. De la un nivel extrem de înalt. Interesele publice pretind ca, pe termen nelimitat, să nu se lanseze nici o știre. Ceea ce include și declarațiile pe care le faci tu.

— Interese publice, hai?

— Da. Aș dori...

Mana care dusesse țigara la buzele lui Hancock nu era tocmai stabilă.

— Dan, spuse ea, aproape cu tristețe, ne-am mai luat de păr și alteori.

Îmi dau seama cât de mult te opui anumitor politici ale Uniunii și cum ai devenit un purtător de cuvânt al acestei atitudini din partea demetrienilor. Totuși, te-am respectat și, îndrăznesc să sper, ai înțeles și că doresc numai binele acestei planete. Am colaborat chiar, nu-i așa? Ca atunci când am convins Consiliul să acorde fondurile suplimentare pe care le doreai pentru Universitate sau când tu ai făcut lobby în parlamentul tău colonial cu gâturi țepene ca să aprobe Autoritatea Ecologică, despre care te convinsesem că devenise o necesitate. Pot să-ți mai cer azi încă o mică dovadă de încredere?

— Sigur, dacă-mi spui motivele.

Hancock clătină din cap:

— Nu pot. Înțelege, nici mie nu mi s-au spus detaliile. Atât de crucial este. Dar eu am încredere în cei ce mi-au cerut ajutorul.

— Mai ales în Ira Quick, nu reuși Brodersen să-și înăbușe un răspuns acid. Guvernatoarea se îmbătoșă:

— Cum poțestești. Este Ministrul Cercetării și Dezvoltării!

— Și mare ștab în Partidul Acțiunii, care conduce toate acele facțiuni de pe Pământ ce nu vor să ne vadă ieșind în galaxie.

Brodersen făcu un efort să-și stăpânească nervii.

— Hai să nu discutăm politică. Ce anume ai libertatea să-mi spui?

Presupun că-mi poți oferi unele argumente, anumite motive de a-mi ține gura.

Hancock suflă fumul pe nas, privind jarul țigării pe care-o ținea deasupra biroului.

— Mi-au sugerat un caz ipotetic. Imaginează-ți că ai dreptate, că Emissary s-a întors efectiv, dar aduce ceva îngrozitor.

— O molimă? Un roi de vampiri? Pentru numele lui Dumnezeu, Aurie!

Și-al lui Petru, Pavel, Matei, Marcu, Luca și Iacob!

— Ar putea fi, pur și simplu, o veste proastă. Am fost siguri de prea multe lucruri. De exemplu, că toate civilizațiile mai avansate tehnologic decât a noastră trebuie să fie pașnice, altminteri n-ar fi putut să

dăinuiască. Ceea ce e un non sequitur logic, de fapt. Să presupunem că Emissary a descoperit o specie cuceritoare de huni interstelari.

— Chiar de-ar fi așa, mă îndoiesc că Ceilalți ar sta cu mâinile-n sân, într-o situația ca asta. Totuși, acceptând ideea, ei bine, eu unul aș dori să-mi alertez specia ca să ne putem pregăti de apărare.

Hancock îi adresa lui Brodersen un zâmbet palid.

— Mi-a fost singurul exemplu la îndemână. Recunosc deschis că nu e prea plauzibil.

— Atunci, servește-mi unul care să fie...

Guvernatoarea făcu o grimasă:

— În regulă. Dacă tot i-ai menționat pe Ceilalți... să zicem că nici nu există.

— Hmm? Cineva a construit mașinile T și ne lasă să le folosim.

— Roboți. Când primii exploratori au ajuns la mașina din Sistemul Solar, cel care le-a vorbit n-a ascuns faptul că era un robot. Ne-am clădit întregul concept despre Ceilalți pornind exclusiv de la declarațiile lui.

Ceea ce înseamnă îngrozitor de puțin, Dan, dacă stai să te gândești. Să zicem că Emissary a adus probe că ne-am înșelat. Că Ceilalți au dispărut. Sau nici n-au existat vreodată. Sau sunt în esență răi. Sau orice-ți poți imagina... Ești un eretic înăscut. Nimic din toate astea nu ți se pare de neconceput, nu-i așa?

— N-nu... Dar le găsesc extrem de improbabile. Presupunându-le însă adevărate, de dragul discuției, atunci ce e?

— Tu ți-ai putea păstra mintea întreagă. Dar ești un caz de excepție. Ar putea-o face și omenirea, ca întreg?

— Unde bați?

Încă o dată, Hancock își înălță capul chinuit de gânduri, pentru a-l privi pe Brodersen în ochi:

— Îți place să citești istorie și, ca întreprinzător, ești un soi de politician pragmatic. Trebuie să-ți spun pe litere ce-ar însemna sfărâmarea imaginii pe care ne-am format-o despre Ceilalți?

Pipa lui Brodersen se stinsese. Și-o aprinse din nou.

— Poate că trebuie.

— Bine, ascultă, omule...

Americanismul expresiei ei îl emoționează în chip ciudat. Aveau aceleași antecedente, deși Aurelia Hancock provenea din Midwest. Iar Joelle era născută în Pennsylvania, își aminti el. Unde ești tu acum, Joelle?

— Când au descoperit ce era obiectul acela straniu, o mașină T propriu-zisă, și au auzit ce avea să le spună robotul, poate că s-a produs cel mai mare șoc suferit vreodată de specia umană, de întregul neam omenesc. Pe Iisus sau Buddha trebuie să-i accepți pe calea credinței, iar credința se propagă încet. Aici însă apărură-se, peste noapte, dovada directă că există ființe superioare nouă. Nu numai în materie de știință și tehnologie, nu, ceea ce spunea Vocea indica superioritatea lor prin ei înșiși. Îngerii, zeii, orice denumire binevoiești să le atribui. Și aparent benigni, deși indiferenți. N-i s-a spus cum să ajungem de la Sol la Phoebus și înapoi, am fost liberi să colonizăm planeta Demeter, dacă doream, restul a fost lăsat în seama noastră, inclusiv modul cum să continuăm de-aici încolo.

— Mda, sigur, o încurajă Brodersen.

— Probabil că aceasta a contribuit în mare măsură la efectul de șoc: indiferența. Dintr-o dată, oamenii și-au dat seama cu certitudine că nu sunt cu nimic deosebiți în univers. Dar, în același timp și că au ceva la care să aspire. Nici nu-i de mirare că au răsărit milioane de culte, teorii, autoafirmări, demențe curate. Nu-i de mirare că, după un timp, Pământul a explodat.

— M-m-m, eu n-aș pune vina pentru Tulburări în întregime pe seama revelației, interveni Brodersen. Echilibrul la care se ajunsese anterior era

extrem de precar. Dacă nu de altceva, cred că ideea existenței Celorlalți a împiedicat ca toată lumea s-o ia razna, a ajutat ca adevăratele arme distrugătoare la nivel planetar să nu fie prea mult folosite, astfel că Pământul încă mai e locuibil.

— Cum preferi, replică Hancock. Problema este că ideea a contat enorm, poate mai mult decât oricare dintre religiile tradiționale.

Făcu un efort să continue:

— Bine. Să zicem că expediția Emissary a aflat că e vorba de o idee falsă. După cum am sugerat, poate că Ceilalți au murit, sau s-au mutat altundeva, sau sunt mai prejos ori mai răi decât îi credeam. Anunță acest lucru pe nepregătite, lasă-i pe comentatorii isterici să răstoarne temeliiile de sub sute de milioane de oameni, și ce se întâmplă? Uniunea nu e îndeajuns de consolidată ca să poată supraviețui unei manii globale. Iar data viitoare, distrugerea planetei se poate foarte bine dezlănțui.

Și, pe un ton implorator:

— Dan, înțelegeți de ce trebuie să păstrăm un timp tăcerea?

Brodersen pufăi din pipă.

— Mă tem că am nevoie de detalii, răspunse el.

— Dar...

— Ai recunoscut că totul e doar o ipoteză, nu? Ei bine, nu înghit ipoteza. Dacă Ceilalți ar fi fost niște monștri, nu mai stăteam azi de vorbă; am fi fost nimiciți, sau ajungeam animalele lor domestice, sau ce vrei tu. Dacă au dispărut, hmm, ia spune-mi, cum s-ar lăsa să dispară o specie capabilă să construiască mașini T? Și nu-mi închipui nici că nu sunt mai buni decât noi, cu o asemenea tehnologie, tu nu ți-ai îmbunătățit propria specie, presupunând că n-a făcut-o deja evoluția, în locul tău? Iar cât despre ideea că s-au dus în corpore să locuiască în cine știe ce univers paralel, de ce-ar face-o, când ăsta, pe care-l avem, e încărcat cu mai multe distracții decât poate încerca oricine, înainte să se stingă și ultima stea?

— Nu pot afirma că vreunul dintre cazurile astea e cel valabil, spuse Hancock. Ți-am propus doar câteva exemple.

— H-hm. Ai auzit vreodată de briciul lui Occam? M-am bărbierit și eu cu el, din când în când.

— Să alegi cea mai simplă explicație a faptelor...

— Exact. Și, în cazul de față, care e cea mai simplă? Eu propun ideea că Emissary s-a întors, că povestea adusă de ea ne învață cum să ajungem dincolo de cele două sisteme planetare pe care le avem, că anumitor politicieni de pe Pământ nu le convine posibilitatea asta și vor s-o suprimă, și că tu, Aurie, ți-ai primit acum ordinele de marș. Îmi imaginez că ești de acord, în principiu, cel puțin. Aparții Partidului Acțiunii! Brodersen scuiase aceste ultime cuvinte ca pe un lătrat. O putea face foarte bine, așa cum era, cu spatele lipit de zidul unei hotărâri pe care-o luase deja; și poate că reușea să smulgă un mic adevăr de la femeia care-i devenise dușmancă.

Se simți totuși descumpănit, când guvernatoarea îi răspunse pe cel mai rece ton:

— Consider asta drept o insultă, căpitane Brodersen. Dar nu contează. Dacă nu cooperezi de bunăvoie, va trebui să aplic forța. Nu vei mai continua să vorbești ca până acum.

Îl izbi un fior înghețat. Se așteptase să încerce presiuni asupra lui, dar nu să-l sufocă.

— Ai citit vreodată Convenția? Întrebă el, cu glas scăzut. Mă refer la clauza libertății cuvântului.

— Dar tu, ai citit vreodată amendamentul stării de urgență și legile aplicate în baza lui? replică Hancock, deși Brodersen putea să observe că suferea.

—Mda. Și?

— Declar stare de urgență. Întoarce-te peste cinci ani și prezintă problema în instanță.

Întinse mâna după o nouă țigară.

— Dan, continuă ea, nefericită, am la dispoziție copoii, cum îi numești tu. Până reușim să cădem de acord asupra acestei afaceri, ești în stare de arest!

Voia să spună că era arestat la domiciliu, cu poșta și telefonul urmărite. Poate că fusese sinceră, promițându-i că oamenii de la supraveghere nu-și activau aparatele electronice de ascultare decât în momentele când el avea vizitatori. Își putea conduce afacerile, în condiții normale, și de-acasă – oricum, în ultimul timp se desfășurau mai mult de la sine — și putea oferi orice pretext dorea, ca de pildă un acces prelungit de ghiorăieli galopante, pentru a nu ieși din locuință. Dacă, însă, ar fi spus cuiva că era consemnat la ordinele ei, Hancock ar fi declarat mijloacelor de informare că fusese reținut pentru a-i ancheta firma ca suspectă de fraude.

Guvernatoarea se aștepta să-i poată da drumul peste o lună, două.

Depindea de veștile primite de pe Pământ.

Brodersen nu-și consumă energia zbierând.

— Ești un adevărat guvern, Aurie, remarcă el, la privirea ei întrebătoare, îi explică: Singura definiție logică a guvernului pe care am întâlnit-o vreodată este aceea că e organizația care-și proclamă dreptul de a omorî oamenii, atunci când nu fac ce vrea ea.

Ar fi putut continua acceptând faptul că schematiza, întrucât Hancock acționa evident spre binele unei grupări al cărei comportament propriu putea fi foarte bine ilegal, dar nu credea că merită efortul.

4

DOI POLIȚIȘTI ÎN CIVIL îl escortară politicoși pe Brodersen de la locuința guvernatoarei, însoțindu-l până acasă, în mașina lui. Între timp, Demeter trecuse la catastif încă o zi, cu zece la sută mai scurtă decât cele terestre. Soarele se ascundea după Colina Nicovalei, ce se înalta albastră-cenușie în capătul Bulevardului Pionierilor, cu domul Capitoliului strălucind auriu pe creastă. Orașul se întindea la stânga și la dreapta, o panoramă aerisită de locuințe amestecate, mici fabrici, magazine, întreprinderi de servicii, majoritatea clădirilor fiind înconjurate de spații verzi și flori. În spate, râul Europa strălucea lat, în drum spre Golful Apollo și, mai departe, către Marea Hephaestiană. Malul opus era cultivat, lanuri cu grâu și porumb de un verde viu în anotimpul acela, contrastând cu câteva pâlcuri albastrii de mariflora și prinde-ploaia. O lună se înălța pe boltă, în pătrarul doi, golașă și pătată în mijlocul azurului fără nori. Pe sus, pluteau făpturi înaripate, firavari și bucearoși căutându-și cuiburile, ciocârstele înălțându-se să vâneze în amurg. Vântul sufla răcoros, purtând miresme dinspre hinterlandurile răsăritene. Ce frumoase sunt toate astea, îi trecu prin minte lui Brodersen în timp ce ieșea, continuând apoi cu câteva versuri ale poetului său favorit, scrise cu peste două secole în urmă:

Dumnezeu le-a dat tuturor pământul a-l iubi,

Dar, cum inima noastră atât de mică e,

Fiecăruia un loc rânduit i s-a dovedit Iubit mai presus de orice;

...și, în același timp: Nu, fir-ar să fie, nu e de-ajuns! Avem un univers întreg în care să trăim, dacă reușim să răzbim dincolo de magnații puterii.

Îi reveniră în minte, vii, amintirile, Pământul văzut din spațiu, mic, învolburat fermecător cu nori, infinit de prețios, cratere lunare sub o văpaie de stele, o auroră marțiană, roșie, roșie, roșie peste nisipuri, bolovani și culori, grandioasa praveliște a multiplu-vărgatului Jupiter, prima oară când îl zărise pe Phoebus, de-a curmezișul unor noi constelații. Ce altceva mai văzuse Joelle? Ce altceva putea el să mai vadă?

— Frumoasă vreme, spuse unul dintre ofițeri. Se pare că anul ăsta furtunile de vară nu vor începe înainte de Hektos sau Hebdomos.

— Mda, răspunse mașinal Brodersen. Observă, în treacăt, că tinerii de alături erau născuți pe Demeter. Foloseau în mod automat calendarul demetrian. Puțini dintre atomii ființelor lor proveneau de pe Pământ. Ce părere aveau, în sinea lor, despre perspectiva ca omenirea să cucerească libertatea cosmosului? Fără îndoială, afirmau că era o idee măreață... până când vreun neocolectivist le trântea o estimatie a costurilor sociale. Și atunci? Se abținu să întrebe.

În schimb, coti spre suburbia Eglise de St. Michel. (În Eopolis, traficul nu era atât de dens încât să fie obligatorie folosirea piloților automați.) Drumul Muntelui Ascuns se întindea auriu în asfințit, împânzit de case și grădini despărțite larg, cu pajiști și dumbrăvi indigene între ele. Propria-i locuință era concepută pentru acel climat, un bungalow în stil hawaiian, pe o jumătate de hectar de gazon cu lodix și flori pământene.

— Cum plănuieți să vă întoarceți, băieți? Întrebă el, oprind mașina în carport.

— Vom sta pe-aici până ne vine schimbul, sosi răspunsul.

— Aha! Vreți să intrați la o cafea?

— Mai bine nu, domnule. Dar vă mulțumim oricum.

Brodersen rânji văzând jena pasagerilor, care-i mai risipi cât de cât furia, și cobori. Cei doi părăsiră incinta proprietății, dispărând după un gard viu, înalt, de davisia, fără îndoială pentru a-și ocupa posturile de supraveghere atât spre intrarea din față, cât și spre cea din spate.

După ce-și salută cu o mângâiere ciobănescul german, intră în casă.

Camera de zi era prelungă și înaltă, lambrisată asemenea biroului unde tocmai fusese, cu un șemineu arhaic de piatră pe care îl clădise cu mâinile lui, vizavi de fereastra largă, cu vedere spre curtea interioară.

Încăperea era plină de miresmele florilor aduse înăuntru de soția lui.

Dăduse drumul la muzică, un Sibelius drag ei, însă cu volum scăzut, ascultând așezată într-un fotoliu, cu pisica în poală și studiind un raport ingineresc. (La scurt timp după ce o angajase, Brodersen descoperise că tindea spre avansare rapidă, după ce se căsătoriseră, și-o făcuse partener cu drepturi depline. În zilele acelea, Elisabet Leino își ocupa o mare parte din timp cu probleme străine de Chehalis Enterprises – civice, teatrale, horticole, fără a-i pune la socoteală și pe cei doi copii energici – însă compania tot n-ar fi putut funcționa bine fără ea.)

— Bună, îl întâmpină Lis și lăsă hârtiile jos, ridicându-se, gata să-l sărute. Era o femeie slabă, cu pielea ca de fildeș, păr șaten, voce răgușită, îmbrăcată în acea zi cu o rochie suficient de scurtă pentru a-i pune în valoare picioarele; trăsăturile ei ascuțite, aproape clasice, își pierdură imediat expresia de bucurie. Ce-i cu mutra asta la reflux? A mers prost, nu?

— Vreau o bere, mârâi Brodersen, săltând o sticlă din dulăpiorul răcitor aflat în spatele unui băruleț, apoi își reaminti de bunele maniere. Ăă, vrei și tu una?

Lis se apropie pentru a-l îmbrățișa ușurel.

— Aștept ora cocteilului. Ce s-a întâmplat, iubitele?

— O droaie, și nimic bun.

Își umplu o halbă argintie dintr-un set pe care îl adusesese cu prilejul ultimei călătorii pe Pământ, lua-le-ar dracu' de taxe pe bagaje, pentru

a-și sărbători a noua aniversare a căsniciei, în acel an demetrian.

Senzația ei în pumn și aciditatea rece din gură îl calmau.

Soția sa îl studie:

— Te-ai și hotărât ce să faci.

— La asta lucrez. Și tu ești implicată, bineînțeles, în calitate de consultant-șef.

— Atunci, spune-mi, îl luă ea de mână, conducându-l spre canapea.

O lăasă să se așeze, în timp ce el continuă să se plimbe prin încăpere, vorbind, luând câte o înghițitură de lichid printre fragmentele mai dure.

În final, rezumă:

— Mie mi se pare evident. O gașcă de tipi antistelari au format o cabală. Trebuie să aibă membri prin mai multe guverne naționale, plus, neîndoielnic, în Consiliul Uniunii, în birocrăție și în corpul spațial. E foarte probabil să fi luat mult mai în serios decât au dat de înțeles ideea că Emissary se putea înapoia mai devreme decât fusese prevăzut, așa că au stat oarecum pregătiți. Deci, nava e sechestrată, în timp ce ei decid ce măsuri să ia. Între timp, eu am făcut prea mult zgomot. Așa că Hancock a primit ordin să-mi pună botnița. Mă îndoiesc că a făcut vreodată parte din vreo conspirație, dar este loială Partidului Acțiunii, în general, și sponsorilor ei politici, în particular. Dacă ei îi spun că e datoare să impună tăcerea, o acceptă fără a pune întrebări incomode.

Ridică din umeri:

— Cred c-ar trebui să-i mulțumesc că nu e genul care ia măsuri mai dure decât cele pe care le-a luat ea.

Lis păstră un moment de tăcere, în penumbra crepusculului, înainte de a murmura:

— Presupun că nu există nici o șansă ca ei să aibă dreptate?

— Tu ce părere ai?

— O, am mai bătut de multe ori cărările astea și știi că sunt de acord cu tine. Mă întrebam numai. Detestăm gândul de a ne imagina corupția atingând cele mai înalte niveluri ale Uniunii -ale Uniunii! - nu-i așa?... Ce planuri ai?

Brodersen se opri, privind-o, și spuse:

— Ce pot face, în afară de a fi băiat cuminte? Iar tu, să fii fetiță cuminte. Hancock a înțeles că-ți voi spune cum stau lucrurile, dar m-a prevenit că intri și tu la răcoare dacă vorbești. Vom lăsa să se creadă că sunt...

„indispus” săptămâni de-a rândul, nu e credibil... Că m-am făcut pustnic pentru a elabora o nouă idee de afaceri, care trebuie să rămână secretă până va fi gata. Preiei tu funcția în locul meu.

— Cum? exclamă ea, uluită. Tu, Dan, să te lași călcat așa în picioare?!

Clătinând din cap, Brodersen duse un deget la buze:

— Avem de ales? Aș fi putut s-o pățesc și mai rău decât să-mi iau o vacanță forțată. Poate voi citi unele din cărțile alea pe care mi le tot recomanzi. Acum ascultă, iubito, sunt obosit și enervat și nu-ți voi aprecia cina dacă mai întâi nu mă destind. Bine?

Privirea femeii deveni complice.

— Bine, răspunse ea.

Prin urmare, o vreme și-au văzut de ocupațiile familiale. După încă o bere, Brodersen a luat copiii în camera de joacă, pentru jumătatea de oră și ceva în compania tatăului, care le aparținea de drept. Mike, mergând pe trei ani (doi, după calendarul terestru), fu bucuros să tropăie râzând, să fie săltat pe genunchi și să acompanieze fără cuvinte câteva cântece. Intona melodiile mai corect decât tatăl său, deși asta nu însemna mare lucru. Barbara, la cei șapte ani, îi ceru la rândul ei să-i deseneze ceva și să-i spună ultimele întâmplări din saga orozaurului Picior-întors. (În copilăria lui Dan, Căpitanul General John îi povestise despre ursul Picior-întors, dar asta se întâmpla pe Pământ.) Termină destul de brusc actuala aventură, cu o revenire sigură la Castelul

Queets.

Fetița îi simți graba.

— Iară te duci? îl întrebă.

— Nu-s sigur, iubito. Răspunsul se frământa înlăuntrul lui. S-ar putea să trebuiască, totuși. Cât de caldă o simțea, așezată între mâinile lui...

— Pentru mult timp?

— Sper, cu siguranță, că nu. Știi că trebuie să merg uneori în călătorii ca să fac rost de bani. Ei bine, dacă așa va fi, am să mă-ntorc cât pot de repede, cu brațele încărcate de daruri și o mulțime de povești noi.

Și, îmbrățișând-o:

— Ai s-o ajuți pe mama la fel ca data trecută, da? Bravo, fetișcana lui tăticu!

Barbara își aruncă brațele pe după gâtul lui.

Bănuia că spionii, care puteau recurge la interceptări în pofida promisiunii lui Hancock, n-ar fi dat nici o importanță unui asemenea schimb de replici. Cu toate acestea, după ce copiii se întoarseră în camera lor și el se așezase să bea un pahar cu Lis, remarcă, prudent:

— În legătură cu consemnarea mea la domiciliu, mă întreb dacă n-am putea pleca într-o vizită la Chinook. Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Până și Barbara și-a putut da seama că eram nerăbdător. Pot trimite doi dintre gardienii lor afurisiți să se asigure că nu scap vreo vorbă.

— Mă rog, poți încerca, răspunse Lis.

— Peste câteva zile, însă, când se vor mai fi liniștit spiritele.

La fel de conștientă de dispoziția lui, ca și fetița, Lis schimbă subiectul. Aveau întotdeauna destule despre care să vorbească. Afacerile erau de o diversitate nesfârșită. Chehalis deținea majoritatea navelor spațiale din Sistemul Phoebian și-și desfășura cele mai multe activități în afara planetei Demeter, pe cont propriu sau pe bază de contract, transporturi, prospecții, minerit, fabricație, explorări, cercetare pură. Acest lucru o implica inevitabil în sectoare vaste ale economiei și politicii coloniale, și în relații tot mai extinse cu Pământul. În afară de asta, fără a avea ambiții pentru funcțiile publice, pe amândoi îi interesau îndeaproape problemele sociale, călătoreau împreună pe mare sau prin sălbăticie, schiau, făceau patinaj artistic, jucau tenis, șah slapdash și pocher machiavelic, lucrau în casă și prin curte, se plimbau adeseori admirând stelele și întrebându-se ce se găsea dincolo de ele. În seara aceea, se adânciră în niște descoperiri recente, despre o relație ciudată între hipersauroizii dominanți și theroizii primitivi de pe litoralul Golfului Ionian, aproape uitând de necazuri. După aceea, copiii îi ajutară să aibă o cină plăcută.

Dar, când soțul și soția rămaseră singuri, Brodersen spuse:

— Mă simt cam neliniștit. Cred c-am să trebăluiesc cu recorderul ăla de monofilm. Vii să m-ajuti și tu?

Asemenea planuri nu se numărau printre hobby-urile lui Lis, dar înțelese aluzia și răspunse:

— Sigur.

Au intrat în atelierul lui Dan. Într-o jumătate de oră, termină de montat aparatul pe care-l dorea, dintr-o bogată rezervă de piese de schimb, și îl activă. Un țuit se răspândi în camera plină de materiale. Brodersen țâțâi din limbă.

— Vai de mine! Ce ineficient!

— Asta-i ca să ne acopere glasurile? se interesă ea.

Își dăduse seama ce anume îl îngrijorase. La ferma părinților ei din regiunea Trollberg, oamenii vorbeau irlandeza, iar Brodersen învățase câteva limbi în plus, în anii în care bătuse drumurile Pământului. Dar singurele pe care le aveau în comun erau engleza – limba lor de toate zilele – și spaniola, ambele fiind cunoscute de orice detectiv.

— Nu, îi explică Brodersen. Metoda sonică n-ar merge, cel puțin nu fără o mulțime de echipamente sofisticate de heterodinare. Țsta nu-i decât un generator de zgomot radio pe bandă lată, de mare putere, care ar trebui să bruieze comunicațiile electronice pe-o rază de vreo două sute de metri, părând accidental. Presupun că adversarul ne-a implantat microfoane în pereți, ca să capteze convorbirile din casă și să le transmită unui receptor. E foarte simplu. Chestiile alea sunt mici. Le-ai putea plasa în tufișuri cu praștia.

O cuprinse groaza.

— Chiar crezi că Aurie Hancock ar ordona așa ceva, sau că poliția s-ar supune? Se zice că pe Demeter avem o societate liberă.

— Se zice. De fapt, e un sistem de societăți, după cum știi, și multe dintre țările-mamă nu-s tocmai liberale. Dacă aș fi guvernator, mi-aș păstra sub arme câțiva oameni al căror trecut nu se distinge prin scrupulozitate față de drepturile omului. Aș putea avea nevoie de ei într-o bună zi, ca să tratez cu delincvenții care găsesc pe planeta asta un teren fertil de vânătoare.

Se săltă pe bancul de lucru, cu picioarele balansându-i-se.

— Oricum, Lis, nu cred că suntem interceptați, o presupun doar. Problema asta e prea gravă ca să fim optimiști. Măine, îl chemi pe Mamoru Saigo să vină cu un detector și să caute dispozitive de spionaj. Dacă găsește vreunele, hm, aș propune să le distrugi, dar mai întâi spune în microfon un mesaj răspicat că, dacă se mai întâmplă, te duci și la tribunal, și la presă. Lis rămase tăcută în mijlocul uneltelor, scrutându-l cu privirea. Fereastra din spatele ei era închisă, cu storul tras, dar prin ea pătrundea un curent slab, ca o sugestie a întunericului de afară.

— Deci tu n-ai să fii aici, înțelege femeia.

Brodersen scotoci după pipă și tutun.

— Mă tem că nu, iubito. Nu-i putem lăsa pe ticăloșii ăștia să ne bage pumnul-n gură, nu? Pe Iuda preotul, tot viitorul călătoriilor spațiale omenești! În plus – ai uitat? — șeful de echipaj al lui Emissary e Carlos Rueda Suárez, prietenul meu, vărul lui Toni. N-am scris încă familiei.

— Și Joelle Ky, dacă e în viață, adăugă calmă Lis.

Brodersen tresari la vederea suferinței de pe fața ei.

— Mda, mă rog, tot o veche prietenă.

— Mai mult decât o prietenă, ridică Lis palma. Nu, nu te osteni să te prefaci. N-am obiectat niciodată față de micile tale nebunii, nu? Mi-ar plăcea s-o cunosc și eu pe Joelle. Trebuie să fie foarte deosebită, ca să însemne atât de mult pentru tine. Niciodată nu mi-ai pomenit-o atât de nepăsător pe cât îți închipuiai.

— Ai câștigat, replică el, aprig la chip. Nu că ar fi fost ceva romantic între noi, înțelege. E prea... stranie pentru așa ceva. Dar... Oricum, principalul e că nu văd cum ar putea cabala să-i dea drumul lui Emissary. Publicitatea le-ar distruge toate idealurile, iar de carierele lor politice s-ar alege praful. În același timp, e periculos să ții prizonieri. S-ar putea să hotărască un masacru.

— Dacă sunt atât de ticăloși. Dacă există o cabală...

Brodersen dădu din cap:

— E un risc pe care mi-l asum, acela că mă înșel.

— La fel ca toate riscurile vieții tale, Dan.

— Nu-s prea proaste. Țin la pielea mea. E singura pe care o am.

— Și ce vrei să faci, de fapt?

— Să mă duc pe Pământ. Să cercetez. Să acționez. În primul rând, cred, să alertez familia Rueda. Ei vor fi auzit cel mult niște zvonuri vagi. Nu le-am scris direct, cum știi, fiindcă nu eram atât de sigur pe ce știam, iar apoi, când am fost sigur, i-am cerut cu încredere lui Aurie să se intereseze mai serios, pentru ca azi să-mi arunce porcăria asta în cap. Sunt toate șansele să ne fie interceptată și corespondența, ba chiar

blocată, dacă va conține ceva neconvenabil. Nu cunosc pe nimeni pe Demeter care să poată transmite vestea mai departe, nimeni de-aici nu se descurcă bine pe Pământ, nici nu are acolo relațiile pe care le am eu. Nu, trebuie să ajung personal la Lima și să vorbesc cu Seniorul.

—Cum?

Brodersen se întrerupse din umplutul pipei, pentru a-i adresa un rânjel strâmb:

— Lis, numai pentru întrebarea asta simplă și practică, la ora asta din noapte, aș fi în stare să mă îndrăgostesc de tine.

De mult n-o mai văzuse roșind și lăsând ochii în jos. Îl strânse de coapsă.

— Suntem parteneri, ai uitat? șopti ea.

— N-am de gând să uit.

Își lăsa jos pipa pentru a pune o mână peste a ei:

— În regulă, n-avem timp cu grămada, așa că ar fi mai bine să conspirăm în continuare. Încă n-am un plan exact. În primul rând, bănuiesc că e necesar să ajung departe de-aici, unde nu pot fi găsit. Și cât mai repede. Dacă timp de două-trei zile nu mă văd și nu m-aud, cred că Aurie va fi convinsă că stau bosumflat în bârlogul meu. După aceea însă, ar părea ciudat că nu dau măcar câte un telefon ocazional. Așa că o șterg la noapte.

Lis nu ceru detalii. Nimeni, în afară de ei doi, nu știa despre tunel. Cu câțiva ani în urmă, Brodersen închiriasse un săpător, pentru a adăuga un beci de vinuri lângă adăpostul contra furtunilor. Cât timp îl avusese, excavase o galerie până în mijlocul pădurii de la nord de pământurile lor, fortificând-o cu calcar pulverizat. Se întâmplase în timpul înverșunatei dispute de pe Pământ și din jurul acestuia cu privire la drepturile de jurisdicție și proprietate printre asteroizi, când o vreme păruse că Liga Iliadică avea să ceară secesiunea. Dacă acea federație de colonii orbitale și lunare ieșea din Uniune – iar Uniunea, probabil, recurgea la arme pentru a o aduce înapoi — numai Dumnezeu știa ce s-ar fi putut întâmpla, pe Pământ ca și pe Demeter. Criza se rezolvase printr-un compromis nesatisfăcător, dar Brodersen continua să-și reproșeze că până atunci nu asigurase casa cu o ieșire secretă. Văzuse atâtea dezastre, majoritatea datorate guvernelor, încât ar fi trebuit să-și fi luat din capul locului această măsură de siguranță.

Din pădure, putea merge pe jos cinci kilometri până la o stație izolată de aerobuz, de unde avea să zboare până într-un oraș îndepărtat, iar acolo să închirieze o mașină. Își pregătise câteva identități false, cu tot cu credite bancare excelente, ca să-și apere viața privată când el și ai lui călătoreau. În balta care era Demeter, cu o populație de nici trei milioane, ar fi devenit un broscoi mai mare decât i-ar fi plăcut.

— Și pe urmă? întrebă Lis.

— Să ne gândim, spuse el aprinzând tutunul și trăgând fumul în piept. Evident, voi avea nevoie de un mijloc de transport până la Sol, mijloc care să-mi folosească și după ce ajung acolo. Chinook – care altul? – cu echipajul pe care-l poate duce, proviziile de la bord și naveta auxiliară. În plus, Williaw e practic concepută pentru misiuni ca răpirea pe neștiute din orice loc m-aș afla pe planeta asta.

— Și cum speri să treci cu Chinook prin poartă, pe lângă navele de supraveghere?

Brodersen chicoti. Perspectiva de a acționa, în loc de a se acționa asupra lui, îl înveselea enorm. Nu că s-ar fi bucurat de respectiva încurcătură.

Totuși, în ultimii ani, zilele deveniseră prea previzibile pentru gusturile lui.

— Găsim noi o soluție. Dacă nu te poți ocupa de negocieri, draga mea, mai bine să ne prezentăm amândoi la clinica de gerontologie. La o adică... hm... În fine, Aventureros (compania înrudită cu Chehalis) poate cu siguranță să folosească o altă navă mare de marfă în Sistemul Solar, și acum, când Chinook nu mai are perspectiva de a porni spre stele, ei bine, am putea foarte bine s-o închiriem acolo în sistem charter.

Pocni din degete.

— Hei, da, asta i-ar oferi motivul oficial perfect de a contacta familia Rueda.

Aplecându-se, continuă serios:

— Da, să contăm pe asta. Mâine le telefonezi oamenilor din echipaj. Le vorbești despre o posibilă călătorie spre Sol, cu preaviz scurt, și-i inviți aici la o consfătuire. Hancock mi-a spus foarte clar că vom fi interceptați ori de câte ori avem vizitatori, iar un bruij în acel timp ar fi prea suspect. Dar poți pregăti rezumate scrise pe care să le predai oamenilor, toate discuțiile serioase se pot desfășura în scris, câtă vreme vorbești despre lucruri inofensive pe care le puteai avea scrise tot dinainte. Am ales doar oameni isteți, prind repede. Vor da un spectacol convingător. Lis se încruntă:

— Vor accepta o aventură atât de riscantă ca pe ceva necesar?

— Ei, unii ar putea fi prea conștiincioși față de lege, sau mai știu eu ce. Totuși, sunt convins că dacă mă refuză, îmi vor fi totuși destul de loiali ca să n-o ia la goană trângând încolo și-ncoace. Nu i-am ales în echipajul meu, pentru o posibilă călătorie spre noi planete, fără a fi ajuns să-i cunosc pe toți cât mai bine.

— Chiar și așa, Aurelia nu-i o tâmpită. Dacă află că Chinook e pe punctul să plece, s-ar putea să-i trântască o consemnare, sub ce pretext i-o trece prin minte, numai ca să se asigure.

— E neapărată nevoie să știe? De obicei, biroul Guvernatorului General nu ține evidența sosirilor și plecărilor de nave spațiale. Sunt aproape sigur că vei putea ajunge la un aranjament.

Brodersen ezită, înainte de a adăuga:

— Mda, cu timpul, se va convinge că mi-am luat tălpășița și e foarte probabil să speculeze că m-am strecurat la bord. Mă tem că te așteaptă niște hărțuieli îngrozitoare.

— Mă pricep să răspund cu aceeași monedă, îl asigură ea.

Brodersen zâmbi:

— Mie-mi spui? Nu văd cum ți-ar putea face necazuri serioase, fără a se trăda, ceea ce nu trebuie să faci. Ce dovadă legală ar avea în afară de faptul că, probabil, ți-ai ajutat soțul să scape de o supraveghere cu o legalitate dubioasă? Și dacă povestea asta ajunge în instanță, mamă!

— Ar putea născoci ceva mai rău, spuse Lis. Deși, nu cred c-ar vrea. Nu are fire de comisar. Dar s-ar putea să i se ordone.

— Avocații noștri pot trăgăna luni de zile orice caz juridic, îi aminti el. Până atunci, ar trebui să reușesc să fac țândări toată împuțiciunea asta.

Se încruntă:

— Desigur, dacă dau greș...

— Nu-ți face griji pentru mine, îl întrerupse Lis. Știi c-am să mă descurc. Rămase din nou tăcută, stând în picioare lângă soțul ei.

— Mi-e teamă pentru tine, spuse ea într-un târziu.

— Să nu-ți fie...

Brodersen își mută pipa în mâna cealaltă și o cuprinse pe Lis pe după umeri.

— Ei, dacă ești atât de hotărât să pleci, hai să plănuim totul cu grijă. Pentru început, cum ținem legătura?

— Prin Abner Croft, propuse el.

Aceasta era una dintre identitățile lui fictive. Abner Croft avea o cabană lângă Lacul Artemis, la o sută de kilometri distanță. Telefonul lui poseda mai mult decât un simplu codificator. Era înzestrat cu un dispozitiv militar de care Brodersen aflase într-o călătorie pe Pământ și pe care îl reconstituise pentru sine însuși, ca măsură de precauție suplimentară în timpul crizei iliadice. Interceptarea liniei ar fi înregistrat o banală conversație imprimată dinainte. El și Lis se distraseră plâsmuind câteva asemenea discuții, folosind travestiuri și voci modificate prin voder. Putea intra în circuit prin orice terț instrument, cerând un apel de

teleconferință; mașinii de comutare puțin îi păsa.

— M-hm, făcu Lis. Și unde crezi că vei fi de fapt?

— În Podișuri. Zona logică, nu?

Femeia tăcu o clipă.

— Cu Caitlín?

Dezarmat de gravitatea ei, Brodersen se eschivă:

— Păi, pe-acolo e și ea în perioada asta a anului. Toți localnicii vor ști unde s-o găsească și cred că e foarte firesc ca un vizitator din afară să vrea să-i asculte câteva cântece. Și cine m-ar putea ascunde mai bine sau ar putea spune ce înseamnă un rendez-vous sigur prin părțile alea, sau... sau ce-o mai fi?

Pufni zgomotos. Lis îl atinse iarăși, dar acum nu-i mai dădu drumul.

— Iartă-mă că te-am întrebat, spuse ea încet. Nu protestez. Ai dreptate, e persoana cea mai potrivită să ne ajute. Dar, înțelegi... nu, nu sunt geloasă, s-ar putea însă ca după noaptea asta să nu te mai văd niciodată, iar ea înseamnă pentru tine mult mai mult decât Joelle, nu?

— Of, iubito! Își puse pipa deoparte, pentru a luneca de pe banc și a o îmbrățișa.

Cu capul pe pieptul său și degetele apăsându-i puternic spatele, Lis lăsa cuvintele să i se rostogolească pe gură, deși le păstră blânde.

— Dan, dragul meu, înțelege-mă. Știu că mă iubești. Și eu, după ce mi s-a destrămat căsnicia aia nenorocită, când te-am cunoscut... Tot ce-ai fost și-ai făcut arată că mă iubești. Dar tu, cu prima ta soție, niciodată n-ai fost mai fericit decât atunci când ai avut-o pe Antonia, nu?

— Așa e, mărturisi el, cu glasul îngroșat. Numai când mi-ai dăruit tu...

— Taci. Ți-am spus clar că nu mă supăr — nu atât încât să conteze — dacă din când în când calci și tu pe de lături. Întâlnești o mulțime de oameni feluriți, eu de obicei nu te însoțesc în călătoriile de afaceri pe Pământ, iar tu ești un taur atrăgător, nu ți-am spus-o niciodată? Nu, taci, iubito, lasă-mă să termin! Nu-mi fac griji cu Joelle. Din puținul pe care mi l-ai spus, are ea un anume farmec — e holothetă, și... Dar n-ai inventat niciodată scuze ca să te întorci la ea. Cu Caitlín însă...

— Nici cu ea..., încercă el.

— Mi-ai spus că a fost doar o prietenă și o tovarășă ocazională de joacă. Mă rog, nu mi-ai mai spus asta, deschis, despre nimeni. În felul tău, ești o persoană rezervată, Dan. Totuși, am ajuns să te cunosc. V-am privit pe amândoi, când ea venea în vizită. Caitlín seamănă puțin cu Toni, nu?

Drept răspuns, Brodersen nu putu decât s-o cuprindă și mai strâns.

— Ai spus că nu e nevoie să fiu nici eu monogamă, izbucni Lis. Și poate nici n-am să fiu, întotdeauna.

Își înghiți un chicotit.

— Ce mai pereche de anacronisme suntem, că știm până și ce înseamnă „monogamie”!... Dar, de când ne-am căsătorit, Dan, nimeni n-a meritat osteneala. Și nimeni nu va merita, cât timp tu vei fi plecat în călătoria asta, din care nu știu dacă te mai întorci.

— Am să mă-ntorc, jură el. Mă întorc, la tine.

— Îți vei da toată silința, sigur. Adică, o silință ca toți dracii! Ridică fața spre a lui. Brodersen îi văzu lacrimile, le simți, le gustă.

— Iartă-mă, continuă Lis. N-ar fi trebuit să amintesc de Caitlín. Decât ca să... Îi transmiți toată dragostea mea, te rog.

— Am... am spus adineaori, întrebarea ta practică mi-a amintit ce fel de om ești, se bâlbâi el. Și-acum, ăă, asta... Ești, incredibil de bună, scurt pe doi!

Lis se desprinsese, făcu un pas înapoi, își petrecu mâinile peste coastele lui, până la șolduri, și spuse din adâncul gâtlejului:

— Mulțumesc, amice. Acum, ascultă, va fi o noapte scurtă — tu trebuie să prinzi aerobuzul la o oră când pasagerii sunt somnoroși — și mai avem încă multe de complotat. Mai întâi, însă... m-m-m-m?

În sufletul lui Brodersen se întee un val de căldură.

— M-m-m-m, i-o întoarse el.

5

LA TREI SUTE DE KILOMETRI în estul Mării Hephaestiene și două mii de kilometri la nord de Eopolis, se înălțau Podișurile. Acolo se instalaseră numeroși emigranți din nordul Europei, în timpul exodului din secolul trecut. La fel ca majoritatea coloniștilor, o dată ce devenea posibilă supraviețuirea departe de orașul de origine și de sprijinul său tehnologic, aceștia tindeau să se adune cu cei asemenea lor. Fermieri, păstori, țapinari, vânători duceau un trai primitiv, din lipsa mașinilor; costurile de transport de pe Pământ erau enorme. Ulterior, când a început să se dezvolte industria demetriană, au dobândit unele echipamente moderne — dar nu prea multe, căci între timp își elaboraseră moduri de viață proprii ținutului. Mai mult, majoritatea nu țineau să devină dependenți de străini. Ei sau strămoșii lor veniseră acolo pentru a scăpa de guverne, corporații, uniuni și alte monopoluri. Era o stare de spirit care dăinuia. Populația care o reprezenta elaborase un întreg ethos. La ei acasă, mulți dintre localnici continuau să vorbească limbile originare, în ciuda acestei diversități, limba comună era engleza, într-un nou dialect. Tradițiile se contopeau la un loc, sufereau mutații sau luau ființă spontan. De exemplu, la solstițiul de iarnă, friguros, înzăpezit și întunecat, în acea zonă a continentului pe care oamenii o numeau Ionia, aveau sărbătoarea Yule (nu Crăciunul, care continua să respecte calendarul terestru) cu ospete, veselie, podoabe, daruri și întruniri. La jumătatea anului demetrian, aveau o altă ocazie de a se reuni, cu un caracter bacanal mai fățiș. Atunci, focurile de tabără comunicau între ele din depărtările colțuroase, în jurul lor având loc dansuri – cu băutură, mâncare, cântece, glume, jocuri, întreceri sportive, sex — de la apusul soarelui până-n zori. În ultimii trei ani, în acel sezon, când nu era ocupată cu plăcerile asociate ocaziei, Caitlín Margaret Mulryan le dăruia muzică acelor care se întâlneau pe Trollberg. O pornea din nou pe jos, de-a lungul unui drum desfundat, călătoria făcând parte din distracție. Din mers, își repeta ultimul cântec compus pentru festival, săltând în ritmul său de vals și în limpezile sale acute de soprană:

În albastrul argintiu, rouă sclipește senină,
Noaptea cea de vară plină
Mărginită-i de lumină.
Veniți cu toții de mână a vă lua,
Căci prin tot ținutul, muzica
Deșteptatu-s-a.

Degetele ei alergau pe claviatura sonadorului sprijinit în îndoitura cotului stâng. Programată să imite un fluier, deși ceva mai tare, cutia de culoarea lemnului de mahon triluia pe sub vocile corale.

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Dansurile zboară de râsete pline
Din câmpul înflorit spre piscul muntos.
Gustați bucuria ce dup-aceea vine!

De sub pantofii ei izbucneau rotocoale de praf. Împrejur, înălțimile visau sub aura chihlimbarie a lui Phoebus ce cobora spre apus, în apropierea celui mai nordic punct al traiectoriei sale, pe un cer cu câțiva nori albi. Drumul urma râul Astrid, tumultuos și înspumat, înverzit de pulberea ghețarilor, curgând pe partea dreaptă spre Aguabranca, unde avea să se

verse năvalnica Europa. Pe malul celălalt se întindeau pământuri virgine, coborând abrupt spre o vale deja întunecată, plină de vegetația verde-albăstrie așternută oriunde nu-și așteptau bolovanii creștetele lodix, asemănător unui soi de iarbă trilobată, sau trifoi, presărat cu nestematele petalelor de vârful-săgeții, sau bobocul-soarelui, printre lăstărișuri de lance-roșie, înaltă, și tulichină suplă. Roiau ființe insectoide, aripi-de-flacără în nuanțe orbitoare, bălăsari țopăitori, nenumărate gâze zumzăitoare. Printre ele plutea un firavar cu pene viu colorate, un menestrel ciripea de pe o ramură, doi bucearoși dădeau târcoale pe deasupra, iar în înalturi plutea un draque slăbănog, acesta din urmă nefiind o pasăre, ci un hipersaurid, asemenea tuturor vertebratelor evoluate care apăruseră până atunci pe Demeter. Arome înțepătoare, trezind amintiri de rășină și scorțișoară, pluteau pe o adiere dinspre miazăzi ce răcorea cu repeziciune după-amiaza.

În stânga lui Caitlín se întindea un gard de stîngii. Aproape neted, până înălțea o pantă abruptă, la trei-patru kilometri distanță, terenul astfel demarcat fusese transformat în pășune pentru vitele pământene și, mai departe, în plantații de orz pentru oameni. Invadatorii din spațiu găseau carnea și vegetația demetriană adeseori comestibile, uneori delicioase; de când cobora din autobuz, la Freidrop, Caitlín culegea încontinuu fragi-de-lună, mere-perlă și dulcifruce. Le lipsea însă întreaga gamă de vitamine și aminoacizi, conținând în schimb multe care nu erau de nici un folos. Plantele importate erau de un verde intens, iar vitele ce le pășteau, fantastic de roșcovane.

În urma ei, drumul cotea dispărând după o colină. În față, urca asemeni unui șarpe. Dincolo de următoarea ridicătură se vedea Trollbergul, acoperit de păduri și pajști până-n vârf. În spatele său pluteau fantomatic piscurile Phaeciene înzăpezite, dominate de Muntele Lorn.

Muzica scânteiază dulce-săltătoare.

Se unduiește dinainte-i

Pe agere picioare,

Așa mlădie și vioaie, cu ghirlande

De trandafiri și licărul-stelelor

În jurul căpătâiului ei drăgăstos.

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.

Împrejur zboară dansul ca râsul furtunos...

Caitlín se opri. Dintr-un desiș din sălbăticie apăruse un garm. Mare cât un tigr, cu blana cenușie, râțul rotunjit și o măciulie în vârful cozii, se prelingea cu o grație care-i smulse un mic țipăt admirativ. Nici unul dintre ei nu avea de ce se teme. Carnivorelor demetriene nu le plăcea mirosul animalelor terestre, așa că nu le atacau niciodată. La rândul lor, vânătorii-oameni încercau să mențină echilibrul unei naturi care le oferea piei pentru piață, iar Sfatul Popular al Podișurilor declarase garmii specie ocrotită.

Fiara se opri la rândul său, privind-o. Văzu o femeie tânără. (Vârsta ei exactă era de treizeci și patru de ani, deși, fiind născută pe Pământ, și-o considera de treizeci și cinci.) De statură medie, cu pieptul plin, zveltă ca nuiaua, lungă-n picioare, avea o coamă șatenă de nuanța bronzului, ce i se rostogolea buclată pe umeri. Fruntea-i era înaltă, obrajii reliefați, îngustându-se spre bărbie; gura însă, o avea lată și senzuală. Sub sprâncenele negre, fin arcuite, i se vedeau ochii ca smaraldul și un nas scurt, cărn. Soarele și vânturile îi bronzaseră pielea albă, adăugând o spuză de pistrui. Tunica și pantalonii ei cunoscuseră vremuri grele. Și-i strângea cu o curea de croma, hașurată țipător, în toate culorile curcubeului. Își ducea în raniță hainele de schimb, sacul de dormit, puțină hrană deshidratată, poeziile lui Yeats și alte articole de călătorie.

— Glorie Creațiunii, șopti ea, frumos ești, tăurașul meu!
Garmul dispăru înapoi în domeniul lui. Caitlín oftă, continuându-și drumul.

Nesocotește țărâna unde cândva pășit-a.
Brațul lui un fulger îi
Azvârle pe mijloc
Și-l vede, peste lume învârtită,
Ușor ca vântul și
Mai înalt decât copacii.
Cu bucurie în sus...

Se întrerupse. Un om ieșise la vedere în fața ei, de după gard, ocolind o stâncă uriașă. La fel de surprins, ridică după o clipă mâna, strigând o formulă de salut. Caitlín se apropie de el, în pas alergător. Era tânăr, văzu ea, voinic și blond. Îmbrăcat în salopetă, purta un corn făcut din colț de tordener, cu care să-și cheme vacile acasă.

— Ziua bună, fata mea, spuse el cu accentul său melodos, când Caitlín ajunse în apropiere; prin partea locului, era o expresie politicoasă. Cum îți merge?

— De minune. Îți mulțumesc, domnule, și-ți doresc cumpăna zilei asupra-ți, replică ea în engleza blândă a patriei sale, care de mult timp își asumase graiul cuceritorilor, însușindu-și-l.

— Te pot întreba încotrova te îndrepti?

— La Trollberg, pentru Miezul-verii.

Tânărul făcu ochii mari:

— Aha. Atâta ghicit-am. Mi-ești Cathleen, așa-i? „Duduie” te-aș numi, cum se cade din partea unui gentleman, dar nu-ți cunosc numele de familie. Pare că nimeni nu ți-l folosește.

Îi toleră pronunția. Puțini sassenachi sau capete-pătrate erau în stare de ceva mai elevat.

— Mda, căci nu mă aflu aici decât pentru întorsătura soarelui, când întreaga provincie e doar un mare bairam. Frumoasă țară aveți, și oameni de soi, dar pe planetă se află multe altele unde să călătoresc. Dar dumneata, cine să fii?

— Elias Daukantas. De la Ferma Vilnyus.

Își rezezi degetul mare îndărăt. Deasupra unui paravan de ploi se înălța fum, probabil dintr-un horn. Și, cu sfială:

— Auzit-am mult despre matale și aș dori ca Trollbergul să se afle în vecinătatea mea. Sau, barem să mi te fi văzut venind mai dinainte. Ăă... Întotdeauna-mi bați drumul pe jos?

Caitlín dădu din cap:

— Ce-aș câștiga mergând cu mașina, fără să cunosc nici un loc prin care trec?

— Dar unde-mi înnoptezi? Nici vorbă auzit-am c-ai vizita răzlețele noastre hanuri, deși mai mult de doi moșieri spuseră cum că te-ar plăti frumos pentru-un chef de-o seară.

Zâmbi, ca să-i arate că nu era jignită, răspunzând:

— Barzii nu cântă pentru câștig, răzeș Daukantas, și bard mă socot a fi, deși nu tocmai vreun Brian Merriman. Putem primi daruri, dar cântăm de drag sau pentru ospetie. Locuiesc acolo unde sunt binevenită, sau altfel, îmi întind sacul pe lodix.

În stângăcia lui, fermierul exclamă:

— Dar din ce-mi trăiești?

Și imediat, obraji i se înroșiră de gafa făcută.

— Ei, oi fi stingherit acum? replică ea veselă, bătându-l pe dosul mâinii cu care se ținea de gard. Bine, dar toți mă-ntreabă asta...

Trecu intenționat la eopolitana simplă:

— Am studii medicale, deși nu sunt doctor. Iarna, lucrez în oraș și prin împrejurimi, în circumscripția spitalului St Enoch. Lipsa de medici îmi permite să stabilesc singură condițiile. Bineînțeles, dacă aș fi o femeie de bun-simț, aș lucra cu normă întreagă. Dar cum răstimpul meu de viață nu-mi ajunge ca să explorez planeta Demeter...

Se crispă:

— Și când trebuie să văd oameni suferind...

Întrerupându-se, risipi tensiunea și râse:

— Grație vieții, dar destul am vorbit despre mine, mai mult ca destul! Să vorbim și despre dumneata!

— Nimica nu-i de spus, conia mea. Asta-i ferma tatălui meu, iar eu, al treilea-i fiu.

Caitlín înclină capul într-o parte:

— Ești burlac, va să zică?

— Tja, încuviință el, cunoști datina noastră din podșuri. Când mi-s însurat, putem sta-n casa cea mare ca asociați, sau să chemăm în ajutor la deștelenirea pământului și durarea unui cămin al nostru înșine. Eu, cred că pe-asta am să mi-o aleg. Noul început.

— Și nu ai nici o fată care să-ți spună cum ar dori și ea?

— Nu. Cândva... Dar îți spusei o droaie despre mine, hm, hm, Cathleen, se grăbi el să adauge. Înnoptezi la noi? Făgăduiesc că tot neamu-mi o să-mi fie încântat.

Caitlín privi spre apus. Deși umbrele se alungiseră și munții deveneau vineții, Phoebus mai avea cel puțin o oră până să-l înghită orizontul.

— Îți mulțumesc, dumitale și neamurilor dumitale, răspunse ea. Dar trebuie să ajung la Trollberg în cel mult trei zile, și plănuiam să umblu până după asfințitul soarelui, când Persefona va răsări mare și plină, luminoasă ca Luna deasupra Pământului.

Erion, de o mărime aparentă cât jumătate dintr-a Persefonei, răsărise deja, ca un corn de ivory pe fond indigo.

— Mi te duc eu mâine cu mașina, cât de departe poțtești, se oferi Daukantas; expresia lui Caitlín nu părea deloc convinsă; continuă, viclean: da, vrei să mi te afli-n apropiere de pământ. Ei, iacătă o familie pământeană pe care n-o mai cunoscusi. Căminul nostru, obiceiurile, ar trebuie să mi te-nterezeze, sunt neobișnuite, i-ți jur; nu suntem suedeji și nici engleji sau... Te rog! Ne-ai înveseli nespun. Nici când nu te-om uita.

— E-e-ei...

Relaxată, zâmbind, se apropie, bătând infim din gene:

— Ești peste poate de amabil, Elias Daukantas, și-s sigură că ar fi o seară reușită, de-aș sta aici. Deci, dacă ești sigur că domnia sa n-ar obiecta...

Un zumzet creștea în intensitate. Răsucindu-se, văzură o mică mașină ce se apropia. Perna sa de aer azvârlea praful în stânga și-n dreapta, precum spuma de sub carena unei șalupe în viteză. Ajungând în dreptul lor, frână, cu un vuiet. Trepiedele se trântiră la pământ. Cupola transparentă se dilată. Din mașină se rostogoli afară un bărbat masiv.

— Caitlín! mugi el.

Caitlín lăsa să-i scape sonadorul.

— Dan, o, Dan! exclamă ea, alergând spre el.

Se îmbrățișară. După un timp, gura lui se dezlipi de a ei, căutându-i urechea.

— Ascultă, macushla, șopti el. Sunt pe fugă. Urmărit. Mă numesc Dan Smith. Bine?

— Bine, suflă ea la rându-i, Brodersen îi simțea suplețea elastică, mirosul părului bătut de soare și celelalte, mai calde, ale cărnii. Care ți-este dorința, inima mea?

— Să dispărem naibii de-aici, într-o ascunzătoare sigură. Acolo, vom putea vorbi.

Brodersen trebuia să facă toate eforturile omenesc-posibile pentru a se

stăpâni să n-o trântescă la pământ, aruncându-se peste ea. Aceeași strădanie vibra într-însa, și mai puternică decât a lui. Se desprinsese, răsucindu-se smucit, și-i spusese șovăitoare fermierului ce-i privea cu gura căscată:

— Elias, dragul meu, mi s-a făcut o mare surpriză. Iată-l pe logodnicul meu, Daniel Smith. Nu ne așteptam să ne întâlnim înainte de festival, călătorește. Dar, de vreme ce zeii sunt atât de darnici... Mă poți ierta, cât de puțin? Mă voi întoarce, cu voia Puterilor, și-atunci am să vă cânt. Daukantas și Brodersen își strânseseră mâinile, bolborosind politețuri stângace. Caitlín își înhăță instrumentul și-l trase pe Brodersen de mânecă. Se cățărară amândoi în mașină. Aceasta făcu un salt înainte. Daukantas rămase mult timp privind în direcția unde dispăruse, înainte să ridice cornul pentru a-și chema vitele.

Sub strălucirea unei luni și jumătate, cu Phoebus dispărut nu de multă vreme, cerul era mai mult violet decât negru și dezvăluia puține stele. Dintre constelații, nu se vedeau în întregime decât Medeea și Ariadna. Afrodita și Zeus, planetele surori, străluceau ca două lumânări. Trei norișori păreau să emane lumină. Razele argintii scăldau vârfurile copacilor, revărsându-se pe pământul întins într-o penumbră translucidă. Printr-o spărtură a pădurii se vedea licărind Muntele Lorn. Licuricii pâlpâiau ca niște mici felinare. Coristerii triluiau cu zecile de mii, chemându-și perechile dintre lujeri și frunze; cânta o ciocârstea; lângă grotă, un izvor își împrăștia spuma într-un susur cristalin.

După ce parcaseră mașina, Caitlín îl condusesese pe Brodersen către acest loc, pe o cărare a animalelor. Își adusesese și el o trusă de înnoptat în aer liber, inclusiv un încălzitor, rezervor de carburant care răspândea în adăpost o căldură binevenită. Sacii de dormit, pe perne de mollită, făceau ca pardoseala să fie confortabilă. Cei doi, însă, nu dormeau. După un timp, printre tachinări tandre, își gătiră cina și mâncară. Dar nici după aceea nu adormiră.

Spre zorii zilei, Caitlín se săltă într-un cot, ca să-l vadă mai bine. Peștera avea gura spre vest, iar razele Persefonei intrau acum drept înăuntru, răspândind o luminozitate atât de feerică, încât Brodersen avu impresia că putea vedea cât de înroșite erau sfârcurile lui Caitlín, în contrast cu pielea ei albă. Întinse mâna să-i cuprindă carnea moale și grea; aceasta se apăsă în căușul palmei, când femeia se aplecă să-i dăruiască un sărut, un sărut stăruitor.

— Iubirea mea, dragostea mea, viața mea, aproape cântă ea, de-aș avea cuvinte să-ți rostesc minunea care ești, oamenii și-ar aminti de mine până și când Sapho și Catullus vor fi fost dați uitării. Dar nici chiar Brigit însăși nu poruncește acestei vrăji.

— O, Christoase, cât te mai iubesc, spuse el, cu glasul voalat de tăria sentimentului. De cât timp suntem împreună? De trei ani?

— O câtime mai mult. Eu număr și lunile, din clipa când am știut pentru prima oară ce însemnai pentru sufletul meu, până m-i s-a ivit prilejul să te cunosc mai bine.

— Și eu, care credeam că nu era decât o toană oarecare. Ce iute mi-ai dovedit că mă înșelam! Tu, nu doar un trup delicios și, în pat, ca iadul pe roți, ci tot ceea ce însemni tu.

— De n-ar fi fost necazurile acelea ce mi te-au scos în cale, m-aș afla într-un extaz de-a dreptul izotopic, Dan, Dan al meu. Așa stând lucrurile, îți proslăvesc dușmanii pentru atâta lucru, în timp ce ticluiesc cum să le spintec mașele. Nici nu știam c-aveam să te văd până la toamnă.

— Dacă rămâneai în Eopolis...

Buclele lucioase se mișcară, umbrindu-i trăsăturile, în timp ce clătina din cap.

— Nu, deveni ea complet serioasă. Încă n-am terminat de despicat în patru firul ăsta? N-ar fi fost drept față de Lis. Nici față de tine. Și pe ea o

iubești, cum e și cazul. Eu însămi țin la Lis, niciodată nu i-aș pricinui mai multă suferință decât e necesar și sper că prietenia pe care mi-o arată nu e numai din datorie, cu siguranță, știe ce e între noi, deși niciodată nu mi-a spus-o cu voce tare.

Caitlín se ridică în capul oaselor, cu spinarea dreaptă și genunchii strânși în brațe, privind pe deasupra lui spre sălbăticia argintată.

— De asemenea, adăugă ea, dat fiind că îmi lipsește talentul ei la cifre și organizare, n-aș putea niciodată să împărtășesc aventura întreprinderilor tale. Nu vreau să fiu un parazit. Iar o slujbă stabilă și sigură, într-un singur loc, în scurt timp m-ar fi făcut să mă scrântesc la cap. O pasăre trecătoare am fost, din clipa când m-am născut.

De pe buze îi izburci veselie:

— Vai, bătută-n cap mai sunt! Cum să se nască o pasăre?

Brodersen se săltă lângă ea, așezat turcește.

— La fel cum se poate cloți o idee, propuse el.

— Ei, se grăbi Caitlín să răspundă, vezi, și Einstein a meditat mult timp asupra... trebuia să i se aducă mâncarea și tutunul în locul unde stătea... până când, într-o frumoasă zi, oul a făcut crac și a scos ciocul micul principiu special al relativității, gol-goluț și ud-leoarcă, după care bietul om a trebuit să dea fuga înapoi și-ncolo, ca să aducă râmele lungi ale ecuațiilor și să i le îndese în cioc, dar până la urmă a crescut spre a deveni mărețul cocoș al teoriei relativității generalizate, și a apărut mecanica cuantică, pentru a-i construi o stînghie pe măsură.

— Da-a-a, o cuprinse el cu un braț. Cât despre lansarea unui proiect, îl văd întins pe căile unse, și tu vii să spargi o sticlă de șampanie în capul directorului, el e statuia de la prova, desigur...

Continuă astfel cu aiurelile. Încântarea lui Caitlín constituia o parte integrantă din toate cele pentru care-i era dragă.

— Ascultă, remarcă Brodersen în cele din urmă, nu mi-ai spus cum ai găsit grotă asta. Deși, nici eu n-am pierdut vremea întrebându-te. Dar, dacă tot facem o pauză, cum ai găsit-o?

Caitlín rânji:

— Tu cum crezi?

— Aaaa, cel mai chipeș vânător de anul trecut... Știi, comoara mea, aproape mi-aș putea dori... aproape... ca tu să fi întârziat numai cu-o zi? Îmi făceam planuri cu băiatul ăla, când ai apărut. Da, mă rog, fără-ndoială, se mai pot amâna o vreme.

Brodersen încercă să nu se crispeze. Caitlín simți și îl îmbrățișă, spunând:

— Iartă-mă. Te-am rănit? Sufăr.

— Păi, normal, nu mă pot aștepta să rămâi celibatară luni de zile, se sili el să răspundă. Ai prea multă viață în tine.

— Tu ești cel pe care-l iubesc, Daniel. Adevărat, am avut și iubiri trecute, înflăcărâte și ele, dar nici una ca asta. Puterea ta, înțelepciunea ta, dibăcia mâinilor tale dragi, of, ești pe de-a-ntregul bărbat și totuși ești blând, generos și afectuos. Pe tine te voi iubi până-n ceasul când am să închid ochii. Restul... unii reies că-s răi, majoritatea sunt buni, nici unul n-a fost plicticos, dar în realitate nu sunt decât niște capricii. Sau, cel mult, legarea unor camaraderii mai strânse.

— Mda, sigur. Nici eu nu-s tocmai monogam.

Caitlín încercă să răzbată dincolo de bariera din sufletul lui:

— Ți-am spus, inima mea, nu-s o pisică. Câte un impuls din timp în timp, sigur, dar în primul rând trebuie să am de la început o părere bună despre el, după care să mă asigur că nu fac rău nimănui, până să-i dăruiesc mai mult decât o sărutare. N-am avut un număr fabulos de amanți. Vreo zece, poate, de când am împlinit șaisprezece ani pe Pământ.

— Iar eu, n-am fost întotdeauna pretențios, recunosc Brodersen.

O strânse la piept, ținând-o astfel un moment.

— Iartă-mă, spuse el după aceea, tremurat. N-am vrut să reacționez așa la o mică tachinărie. Dar...

— Dar? îl îndemnă Caitlín, peste câteva secunde.

— Cred că ceea ce făceam era să mă amăgesc că aş fi putut pleca de-acasă azi, în loc de ieri. Deodată, mi-am amintit că am plecat într-adevăr de-acasă, și de ce.

— Și te-ai întors la gelozie, fiindcă adevăratul gând te-a durut prea tare. O, iubitul meu!

Îngenunche în fața lui și-l mângâie pe față, privindu-l printre lacrim

— Poate, răspunse Brodersen. N-am obiceiul să-mi sondez psihicul.

Își arcui buzele în sus:

— Câtă vreme drăcia merge, fără să zdrăngăne prea mult, nu fac decât să-i schimb din când în când uleiul. Gata, hai să aruncăm naibii subiectul ăsta, cu o bufnitură surdă și grețoasă.

Caitlín rămase gravă:

— Nu, Dan. Ești în pericol și, dintre toate la care ții, pe primul loc sunt Lis și copiii. Cum aş putea merita să fiu amanta ta, dacă ar trebui să mă cruți de suferințele tale? Spune-mi!

— Ți-am spus, în timp ce veneam încoace cu mașina.

— Mi-am schițat un schelet. Acum suflă asupra lui, ca să se scoale, însuflețit.

— Nu, ăă... nu știu ce să spun, Pegeen.

Când aveau discuții intime, i se adresa cu acest nume.

— Atunci, lasă-mă să te conduc eu.

Se instalează mai bine lângă el, stăteau atingându-se, braț de braț, șold de șold, în timp ce priveau afară spre licurici, copaci și stele fugare. În afara apei de izvor, noaptea devenea tot mai încremenită, o dată cu apropierea zorilor.

— De ce te-ai răzvrătit? Întrebă Caitlín. Sigur, și eu tânjesc să explorez personal sorii de colo. Dar tu o ai pe Chinook, remodelată și echipată pentru același scop.

— Mda, după ce nava străină a trecut prin poarta phoebeiană. Ai uitat, însă? Nu era prin apropiere decât o navă de supraveghere, ca să vadă ce traiectorie precisă urma, ceea ce, de fapt, n-au făcut decât vreo doi ofițeri specialiști. Lua-i-ar dracu', n-au transmis informația decât la eșalonul lor superior, iar guvernul Uniunii a declarat-o prompt strict secretă! Nici chiar Don Pedro – Seniorul, căpetenia familiei și cartelului Rueda – n-a reușit să smulgă datele. Dacă restul echipajului nu trăncănea, poate că tu și eu n-am fi știut nici acum că a apărut vreodată o navă din exterior.

Și continuă, scuipându-și acreala din gât:

— A, da, pot înțelege și eu raționamentul. Ba chiar aş putea fi de acord, într-un fel, îți vine să crezi? Habar n-avem ce fel de ființe sunt la celălalt capăt al porții. N-am putea lăsa orice echipaj adunat întâmplător să se repeadă prin ea, cu riscul de a stârne o posibilă harababură. Ceea ce trebuia să mă includă și pe mine și compania mea. Când am pregătit-o pe Chinook, am făcut-o numai cu speranța sinceră că expediția oficială va reveni aducând vești bune, astfel încât guvernul să aibă libertatea de a permite plecarea unor grupuri responsabile. Sau, altfel, dacă expediția nu se mai întorcea, Consiliul Uniunii mi-ar fi permis să fac o nouă încercare. Pentru asta o țineam echipată complet, ca să pot porni înainte de-a apuca vreun politician sau birocrat să-mi anuleze autorizația.

Și, fir-ar să fie, Emissary s-a întors! Iar ăștia suprimă realitatea! Vor să ne nimicească șansa de a pleca vreodată...

Umerii i se prăbușiră.

— Lua-m-ar dracu' și mama lui, murmură el, m-ai ascultat îndrugând la nesfârșit lucruri pe care le știe toată lumea. Ultima oară când ne-am întâlnit, m-ai auzit vorbind despre bănuielele mele dinainte. Azi, mă auzi

bătând câmpii despre ce s-a întâmplat de-atunci încoace. De ce mă lași să mă repet așa?

Caitlín își rezemă capul pe umărul lui.

— Fiindcă ai nevoie, dragul meu drag, răspunse ea, adăugând după un moment: dar ia spune-mi, de ce a fost nevoie să te repezi ca taurul lui O'Shaughnessy? Tu știi să te strunești. De ce n-ai putut aștepta, cu răbdare și șiretenie, până aveai în sfârșit tot adevărul în mână, ca să spânzuri pe cine merită?

Mai mult decât cuvintele, îl calmă tonul ei.

— Mă rog, răspunse Brodersen, deja mă compromisesem într-o oarecare măsură. Apoi, am avut prea multă încredere în Aurelia Hancock, și uite ce s-a întâmplat.

— Ai fi putut să mai aștepti. Câți ani, sau milioane de ani, au trecut peste noi, în timp ce Ceilalți se răspândeau în galaxie, iar noi vegetam orbi pe biata noastră planetă? Ce importanță ar mai fi avut doar câțiva în plus?

— Vor conta pentru echipajul de pe Emissary, scrâșni el. Știi că nostromul, dacă mai trăiește, e rudă cu mine. Și mai am și o bună prietenă. Ca să nu-i mai pomenim pe ceilalți. Au și ei drepturile lor.

— Mda. Și totuși, pui fără-ndoială toate astea în balanță cu binele lui Lis, al Barbarei și al lui Mike, fără să mai vorbim de sutele de oameni care-și câștigă existența cu ajutorul firmei Chehalis.

Caitlín îl apucă de mână:

— Dan, dragul meu drag, te îmboldește ceva mai presus de toate astea. Ce să fie? Da, mi-ai spus de multe ori cât de minunat este ca oamenii să aibă libertatea stelelor, mai mult decât focul, scrisul sau sfârșitul bolilor. Și am fost eu de altă părere? Dar de ce graba asta teribilă, cu orice preț? Vom muri, iubitele, bătrâni și înrăiți, înainte de a ști tot ce e de știut numai despre Demeter...

Brodersen strânse pumnii, într-un efort de a-și limpezi mintea.

— Pegeen, pe Pământ am văzut prea multe din efectele pe care le au marile convingeri pătimase asupra oamenilor, mai ales când le nutresc guvernele. Atunci am început să citesc istorie și să descopăr la ce orori au dus ele în trecut. Toate astea m-au determinat să jur că voi rămâne obiectiv. Cel puțin, am bănuir că mă voi putea abține să le predic tuturor celor ce-mi ies în cale. Numai că... presupun că, atunci când ajungem la esență, nu pot să-mi pun în cui cele mai puternice convingeri, în așteptarea unui moment convenabil – nu mai mult decât oricine altcineva...

Un moment, o parte din el se întrebă dacă femeia de alături remarcase combinația de metafore. Probabil. Ea însă îl sărută, cerându-i:

— Atunci, spune-mi. Așa cum doream s-o fi făcut adineaori... Brodersen își dădea seama cât de încordat îi era glasul, dar n-avea ce face:

— De-asta mă tem. Că dacă specia umană nu-și ia zborul cât de curând spre stele, va pieri!

Uniunea are mari necazuri. În tinerețe, când am demisionat din Forțele de Pace, credeam că ne descurcaserăm destul de bine. Pământul părea sănătos și în ordine. Ei bine, m-am înșelat. Pe planeta aia s-au aglomerat prea multe animale cu două picioare. Dau în clocot tot mai multe demențe. Religii ca Transdeismul. Erezii ca Noul Islam. Credințe politice, de genul Asianismului. Națiuni unde gloatele sau miniștrii de cabinet zbiară cerând secesiunea, dacă nu reușesc să obțină ceea ce vor, indiferent că e fezabil sau nu. Iar cel mai rău e că multe dintre irităările astea împotriva Uniunii sunt legitime. Din ce în ce mai mult, guvernul mondial încearcă să conducă totul – totul — de la centru. De parcă un mariculturist din Oceania, un cavaler himalaian, un om de afaceri din Nairobi și un astronaut care lucrează într-o bază iliadică n-ar ști mai bine ce probleme aparte au și cum să și le rezolve. Pe Iuda preotul, îți dai seama că în Consiliu se discută cu toată seriozitatea despre resuscitarea

politicii fiscale keynesiene?

Bănuiesc că ai fost cruțată de a ști ce mai era și aia.

Problema e că, ori de câte ori vizitez Pământul, îl găsesc tot mai bolnav. Mulți sociologi susțin că revelația despre Ceilalți, o specie de ființe absolut superioare, a jucat un rol considerabil în sminteala care a dus la Tulburări. Nu știu ce să zic. Poate. Dar dacă așa e, atunci Convenția nu ne-a oferit decât o pauză de respirație. Încă n-am căzut de acord cu faptul existenței Celorlalți. Și nici n-o vom putea face vreodată, dacă nu reușim să ajungem acolo. Nu, sunt convins că, după cum merge treaba, Pământul va exploda destul de curând. Cel mai bun rezultat al acestui fapt ar fi un soi de Cezar, iar Cezarii n-au fost, de fapt, prea durabili. Iar în cel mai rău caz... cel mai rău nici nu suportă să ne gândim la el, Caitlín. Și nu cred că putem sta aici la adăpost, fugind de dezastru. Din experiența mea personală, în ultimele câteva săptămâni, reiese cu totul altceva. O fi fiind Demeter la două sute douăzeci de ani-lumină distanță de Pământ, cea mai recentă estimăție astronomică pe care am întâlnit-o, dar asta-i doar o zvârlitură de băț prin poartă, pentru o navă cu rachete nucleare.

A, da – încheie Brodersen — poate că sunt prea apocaliptic. Am spus că încerc să mă țin departe de fanatisme. Poate se vor descâlci cumva. Dar știu cu certitudine, dacă altceva nu, că Pământul nu va mai găsi idei noi decât în stele, iar între timp ideile vechi omoară oamenii. La fel cum au omorât-o și pe prima mea soție.

Și tăcu, extenuat.

— Da, suferi, aproape că plânse Caitlín, legănându-l în brațe cât putea de blând.

Într-un târziu spuse:

— Niciodată nu mi-ai spus cu adevărat ce s-a întâmplat cu Antonia. Ai iubit-o, ai luat-o de soție, iar ea a pierit de-o moarte groaznică. Ai vrea să-mi spui în noaptea asta toată povestea?

Brodersen rămase cu privirea ațintită înainte.

— De ce să te încarc și cu asta?

— Ca să te pot înțelege, dragul meu drag. Să te înțeleg pe tine și ceea ce se întâmplă în tine, m-am convins cu deplină siguranță că asta e marea ta durere și motivul pentru care nu poți să stai liniștit în privința lui

Emissary.

— Poate, mormăi el. Vezi tu, a fost un asasinat politic, iar politica n-ar exista, dacă n-am mai fi înțepenii în aceste două sisteme planetare nenorocite.

— Vorbește, Dan. Despre Antonia ta. Voi compune un cântec în memoria ei, dacă-ți face plăcere.

— Mi-ar face. Mi-ar face...

— Atunci, mai întâi trebuie să știu.

Brodersen vorbea doar vag coerent și plin de durere; horcăia, bâjbâind:

— Bine, pentru început, cum ne-am cunoscut. După liberarea din Forțele de Pace, am vrut să mă apuc de inginerie spațială și am avut norocul să fiu primit la academia condusă de Confederația Andeeană. La absolvire, m-am angajat la Aventureros Planetarios – marea corporație pe care o domină familia Rueda, o știi. M-am descurcat destul de bine, am fost invitat la câteva petreceri organizate de ei și am întâlnit-o pe Toni.

Ea, personal, a spus că a dracului să fie dacă vom suge la țâța timocrației. Lucra în astrografie, cu mult talent. Am făcut rost de locuri pentru amândoi, pe Nueva Cíbola. Țsta-i un satelit iliadic, dacă mai ții minte, dar acolo există un sediu al celor de la Aventureros, precum și Observatorul Arp.

Șase ani tereștri... Am călătorit mult pe teren, inevitabil, până pe Jupiter, dar știi, Pegeen, deși de obicei ne însoțeau și femeii în misiuni, în tot acel timp am fost cu-adevărat monogam. Nu că Toni m-ar fi dezmoștenit, era

însă și ea, ceea ce a clarificat totul.

Rămase tăcut, în îmbrățișarea lui Caitl

— În cele din urmă, reluă el, ne-am hotărât să întemeiem o familie. Iubea copiii. Și animalele, și... tot ce-i viu. Voia să nască acasă, în conacul Rueda, de dragul bunicilor ei. Erau prea firavi ca să părăsească Pământul, dar ar fi fost un lucru de-o importanță cosmică pentru ei să vadă apariția generației următoare.

Și de ce nu? Mă aștepta o deplasare pe Lună, care avea să mă țină departe de ea timp de câteva săptămâni. Putea foarte bine să se întoarcă imediat în sânul familiei și să se simtă bine. Sunt oameni de soi ales. Mă așteptam să-mi termin treaba înainte de termenul nașterii, să-mi iau un concediu și să vin la ea.

Ei bine... La foarte scurt timp după aterizarea ei, residencia a fost aruncată în aer. De către teroriști. Au emis un anunț anonim, protestând că familia Rueda le fura maselor populare beneficiile progresului spațial. Incidentul a făcut parte dintr-un val de violență revoluționară ce cuprinsese întreaga Americă de Sud.

A trecut. Temporar. Acum, începe din nou. Ținta e din nou familia Rueda. Da, bineînțeles că sunt bogați, fiindcă strămoșii lor au avut atâta minte să importe în Peni inițiativa spațială privată. Dar să-și însușească averile? Bine, să zicem că banii ar fi fost împărțiți în mod egal între oprimidos. Ce sumă i-ar fi revenit fiecărei persoane? Și de unde ar fi venit capitalul pentru următoarea investiție? Pegeen, Pegeen, când au de gând salvatorii ăștia ai lumii să învețe puțină economie elementară? Oricum... bomba aia n-a rezolvat mare lucru. A distrus o aripă a casei, a omorât trei servitori care lucraseră acolo aproape toată viața... și, da, da, pe Toni și pe copilul ei.

N-a murit imediat. Au dus-o în grabă la spital. A întrebat dacă putea să vadă Luna pe cer – ultima ei dorință – dar nu era în faza potrivită. Iar eu eram plecat pe Fața Nevăzută cu un lunatrac, o protuberanță solară perturba comunicațiile...

Ei bine, asta-i toată povestea. Am tăiat frunză la câini un an de zile, dar cei din familia Rueda m-au înțeles, m-au ajutat să-mi revin și m-au susținut când am luat hotărârea să vin pe Demeter și să deschid o firmă asemănătoare cu a lor. Acum îți dai seama de ce-mi fac griji pentru Carlos, aflat la bordul lui Emissary?

Stătură un timp tăcuți. Se apropiau zorile

Într-un târziu, Brodersen spuse:

— Toni semăna mult cu tine...

Fiind cântăreață, Caitlín știa când să tacă. Nu făcea decât să-i dăruiască tot ceea ce avea de oferit. La început, rămase pasiv, apoi încercă să reacționeze, iar ea îi dădu de înțeles că nu era nevoie, după care Brodersen înțelese din toată ființa lui că trecutul nu mai era, dar pe ea o avea alături.

După aceea, au dormit un timp.

Caitlín se trezi înaintea lui. Ridicându-se, Brodersen o văzu așezată la gura peșterii, profilată pe misterioasa albăstreală care apare chiar înainte de răsăritul soarelui, pe planetele de tip pământean. Își programase sonadorul pentru chitară fără acompaniament, făcând instrumentul să răsună cu rezonanță. Cu un calm desăvârșit, intona ultimele dintre numeroasele versuri ale cântecului ei de festival:

Piscurile se auresc, răsăritu-i alb de lapte,

O adiere fluieră zorii

De vărătică noapte,

Și peste pământurile întinse până

În zări, se-ntorc spre casă dansatorii

Mână în mână.

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.
Dansurile zboară de râsete pline
Din câmpul înflorit spre piscul muntos.
Gustați bucuria ce dup-aceea vine!

6

ERAM O OMIDĂ care se târa, o pupă care dormea somn greu, un fluture de noapte zburând în căutarea Lunii. Schimbările erau atât de profunde, încât nici nu-mi puteam aminti ce fusesem înainte; parcă aș fi renăscut cu aripi. Dar nici mijloace ca să mă minunez de acest lucru nu aveam. Eram, și atâta tot. Și totuși, cât de luminoasă era ființa mea! Chiar și eul meu nou-născut, o lungime înfometată, păroasă, trăia printre bogății: suc și dulceață iute într-o frunză, căldură de soare sau răcoare de rouă, ori adieri fremătătoare peste blănița-i, nesfârșite miresme, fiecare cu subtilul ei mesaj. Apoi, într-un târziu, zilele ce se scurtau i-au vorbit înlăuntrului său. Și-a găsit o ramură ferită și a depănat mătase din pântec pentru a-și clădi un locșor numai pentru sine, unde, ghemuit în întuneric, a murit de-o mică moarte. Preț de-un anotimp, carnea sa și-a muncit propria prefacere, până la cel ce-a crăpat coconul și s-a târât afară, făcând parte dintr-o lume cu totul nouă. Curând, mi-am lepădat pielea din afară, aripile mi s-au deschis uscate și puternice și m-am avântat spre ceruri.

A mea era noaptea. În ochii mei, ea lucea și scânteia, plină de forme vagi pe care le cunoșteam cel mai bine după arome. Mâncare îmi era nectarul florilor, supt în timp ce mă ațineam cu mărunte bătai din aripi, deși uneori seva fermentată a câte unui copac mă făcea să zbor în spirale bete, deopotrivă cu mii de alții asemeni mie. Mai nebunesc era să mă sforțez cât de sus puteam, pe urmele Lunii pline, mai pierdută în strălucirea ei decât într-o furtună cu ploaie și cu vânt. Iar când în jurul meu plutea mirosul câte unei femele gata de împerechere, deveneam zburătoarea Dorință.

Un nou îndemn orbesc ne trimise stolul într-o călătorie spre depărtări. Noapte de noapte treceam peste coline, văi, ape, păduri; câmpii, cu luminițele oamenilor precum ciudate stele sub noi; zi cu zi ne odihneam pe câte un copac, împodobindu-l cu mulțimea noastră. În vreme ce astfel luam în piept vânturi ciudate, Unu m-a adunat, ducându-mă-napoi în Unitate și, după un timp, Noi am știut ce fusese întreaga mea viață de când dormisem în ou. Nenumărate erau minunile sale. Eram Insectă.

7

GOALĂ ȘI RECE, nava Emissary orbita în jurul lui Sol, la o sută de kilometri dincolo de Roata San Geronimo. Micșorat de distanță, soarele nu-i oferea decât o lumină slabă, făcând-o să pară pierdută printre stele. Roata era mai impresionantă, cu diametrul de doi kilometri, învârtindu-se maiestuos ca să creeze o gravitație de valoare terestră pentru atelierele și locuințele de pe circumferință. Butucul, în mijlocul spițelor cu căi de acces în interior, ar fi putut primi cu ușurință o navă în docul său. Cu plăcile de aluminiu ale scutului ei anti-radiații, întreaga construcție strălucea ca oțelul brunat.

Și totuși, era o nereușită. Oamenii o asamblaseră în urmă cu un secol, pentru a servi drept bază de operațiuni printre asteroizi. Oricât de răzleț sunt împrăștiate acele rămășițe ale unei lumi născute moartă, puteau fi exploatare profitabil cu ajutorul roboților, la fel ca lunile jupiteriene în perioadele din jurul conjuncției inferioare. La scurt timp însă, navele

spațiale evaluate au făcut ca ideea să cadă în desuetudine. Devenise mai comod și mai productiv ca oamenii să se deplaseze personal, mișcându-se continuu cu o accelerație de un g sau chiar mai mult, direct între aceste regiuni și sateliții industriali ai Pământului. Roata a fost abandonată. Se vorbea despre recuperarea metalelor din ea, dar cointeresarea era insuficientă. Pe-atunci, deja scădeau vertiginos prețurile tuturor metalelor. În cele din urmă, i-a revenit guvernului Uniunii, care a renovat-o și a declarat-o monument istoric. O frecventau foarte puțini vizitatori.

Când Ira Quick, Ministrul Consilier al Cercetării și Dezvoltării, i-a autorizat ocuparea, nimeni nu i-a dat multă atenție. Quick a declarat că Roata era foarte convenabila pentru studiul gazelor interplanetare. Ar fi fost cea mai simplă muncă de detaliu, fără șanse de a se descoperi nimic fundamental, însă probabil rentabilă; în plus, proiectul era sponsorizat de o instituție privată. Măsurătorile fiind delicate, a trebuit ca Roata și vecinătatea ei să fie interzise accesului străinilor timp de câteva săptămâni sau luni. Acest lucru nu prea avea cui să nu-i convină, și cu atât mai puțin personalului de întreținere, care urma să se bucure de un concediu plătit. Subiectul a beneficiat de câteva rânduri în diverse publicații astronautice, și de maximum treizeci de secunde în vreo duzină de emisiuni de actualități.

Un hublou din apartamentul Joellei Ky lăsa să se vadă cerul, priveliștea fiind întoarsă vertical cu ajutorul unui sistem de prisme. Nu se deplasa îndeajuns de repede pentru a stânjeni vizibilitatea, căci o turație dura aproape trei ore, oferind o imagine superbă. Se plictisi însă curând și ar fi preferat să-și petreacă cea mai mare parte a timpului în stare holothetică, dacă ar fi avut echipamentele la îndemână. Până acum, temnicerii refuzaseră să le debarce de pe navă sau s-o ducă pe Joelle acolo.

Vorbeau pe ton de scuză, explicând că nu îndrăzneau să facă nimic fără a primi ordin. Cei douăzeci de oameni care păzeau echipajul și pasagerul navei Emissary erau destul de civilizați, în felul lor, agenți ai serviciilor secrete nord-americane în misiune specială. Credeau cu sinceritate că tot ceea ce făceau era just și necesar. Dar, în fond, erau aleși pe sprânceană, crescuți în cultul disciplinei și al supunerii, care predominase în regimul militar anterior. Comandantul lor, care coordona interogatoriile și instructajele prizonierilor, era mai puțin simpatic. Totuși, nu era o brută, iar când i-a spus Joellei că venea să-i viziteze însuși Quick, a promis că avea să ceară permisiunea de a-i aduce aparatura de la bordul navei

— Desigur, doctor Ky, adăugă el, dacă ați coopera mai bine, dacă ați aprecia corect ce datorie aveți, ei bine, ar trebui să fiți complet liberi. Joelle era prea obosită ca să-i răspundă.

Se retrăsese în lumea cărților, a înregistrărilor de artă vizuală și a muzicii. Directorul nu le refuzase transferul enormei bănci de date, referințe și material recreativ al navei – cu atât mai mult cu cât principala lui sarcină era aceea de a afla ce făcuseră și ce descoperiseră exploratorii, în cei opt ani cât lipsiseră. Cu excepția meselor, Joelle abandonase aproape complet viața socială.

Foștii ei camarazi rămâneau mai deschiși. În timp ce Căpitanul Langendijk manifesta față de agenți o corectitudine glacială, Rueda Suárez – o condescendență calculată, iar Benedetti – o agresivitate ocazională, ceilalți fraternizau în diferite grade. Frieda von Moltke găsisse chiar printre ei o mult dorită împlinire sexuală. Celelalte femei disprețuiau această atitudine, păstrându-și favorurile pentru prietenii lor, dar nu refuzau jocurile de cărți sau handbal.

Și mai însingurat, deși nu tocmai în același sens ca un om printre ființe neomenești, Fidelio căutase inițial o alinare similară cu cea a Joellei,

treptat apelând tot mai insistent chiar la ea. Îi cerea lămuriri despre lucrurile care-l contrariau. Studiase spaniola înainte de a se îmbarca, dar nu și miile de culturi ale unei specii străine. Ea îl putea ajuta cel mai bine, fiindcă se angajase cu sânguință în învățarea celor două limbi ale lui, folosind inițial holothetica pentru a-l asista pe Alexander Vlantis, pentru a trece apoi în fruntea cercetărilor, după ce un flux marin violent îl înecase pe lingvist.

Când betanul o chemă, într-un moment anume din zi, tocmai proiecta Swinburne. O mare parte din proză și poezie o lăsa indiferentă sau chiar nedumerită; avea o experiență de relații emoționale firești prea limitată și o cunoaștere prea amplă a celor aflate la baza universului. Totuși, senzualiștii romantici îi stimulau viscerele, la fel cum îi afectau și precizioniștii cerebrumul. Bănuia că înțelege...

...Timpul și Zeii se află în luptă: sălășluiți în toiul ei,
Storcând un strop de viață din sterpii sâni ai dragostei.
Vă îndemn, sfârșiți, odihniți; da, tuturor vă zic pe pace a fi,
Până ce-amarul lapte din sân-u-i și sterpu-i piept va conțeni.

Gândurile i se abătură dinspre text, la fel cum făceau mereu de când începuse să citească. Impulsul dinapoia amândurora era același; îi arătase acele cuvinte lui Dan Brodersen, ultima oară când fuseseră împreună. În actuala ei izolare, imaginea lui se iveau adeseori, mereu mai vie, până când ajungea să-i simtă mirosul pipei și aproape să-i numere ridurile din colțurile ochilor. Se întreba dacă se întâmplă astfel fiindcă el trăia (o, trebuia să trăiască!), în vreme ce Christine era moartă, sau pentru că masculinitatea lui era oarecum mai sigură decât amintirea Christinei, sau... Iartă-mă, Chris, îi trecu prin minte, în timp ce se abandona în voia celor ce se întâmplaseră.

— Sigur, spuse el, e drăguță. Nu, mai mult decât atât. Atacă ceva real. Tăcu un moment.

— Scuză-mă, totuși, dar nu-i o zeamă cam lungă? Kipling ar fi obținut același efect în maximum o pagină.

— Poate că de-asta n-am reușit niciodată să-l apreciez pe Kipling, răspunse ea.

O privi arcuind o sprânceană.

— Nici măcar poeziile despre mașinării? Și totuși ție, holotheta, al cărei suflet ar trebui să fie un program de computer, îți place Swinburne? Și, ridicând din umeri:

— Mă rog, oamenii sunt generatori de paradoxuri.

Deodată, irațional de jignită, Joelle izbucni:

— Nu prea te înțeleg, cu siguranță. Dar bănuiam că voi, normalii, rezonați uneori unul cu altul. Vrei să spui că nici tu nu poți?

O clipă, își imaginează că putea înțelege un mit străvechi. Avea, într-adevăr, senzația că daimonul acelui loc o posedă. În cele câteva zile în care putuseră aranja ca să fie împreună, se duseseră pe o insulă din arhipelagul Tuamotu, cunoscută lui Brodersen de mult timp (da, cu o altă femeie, recunoștea el nestingherit). Din veranda unde stăteau, privirea Joellei trecu peste un desiș verde cu roșu de hibisc, în lungul cărării spre plajă, care se curba în jurul unei lagune. Palmieri aliniați dădeau din capete șoptind ca răspuns brizei blânde. Apa era o întindere de lapislazuli presărată cu stele, în afara recifului, unde spumega tunătoare. Singurii nori se aflau în partea opusă soarelui, ca un zid cu portalul de curcubeu. Nu cunoștea nume pe care să le atribuie mirosurilor dulci-înțepătoare cu care o asedia văzduhul. În aceeași dimineață, ea și Brodersen hoinăriseră pe țărm ținându-se de mână, se despuiaseră (cu excepția șosetelor purtate împotriva coralilor frumoși și ascuțiți) pentru a

înota, după care stătuseră tolăniți – lumina infiltrându-se prin pielea ei până-n măduva oaselor — până când Brodersen îi atrăsese atenția să nu se ardă, și se îmbrăcaseră. La întoarcere, întâlniseră un om cu pielea cafenie care le zâmbise, tăifăsuise cu ei într-o spaniolă aproximativă, îi invitasе acasă la el, în apropiere, să îmbrace ceva, după care scosese o chitară și făcuse schimb de cântece cu Brodersen. Ploaia, începută cam pe-atunci, dădea senzația că cerul și pământul făceau dragoste. Iar acum, cel ce venise la ea de pe Demeter insinua că și el trăia veșnic între ziduri. Daimonul cunoștea groaza. Durerea creștea.

— A, bine, nu știi ce să zic, niciodată nu mi-am bătut capul să vorbesc despre...

Se întrerupse.

— Hoy, ce-i cu tine? Așa deodată, parcă ți-am dat cu ceva la mir.

Joelle clătină din cap, cu ochii strâns închiși.

— Nu-i nimic, articulă.

Brodersen se apropie la trap, apucându-i ambele brațe în mâini, care-i cam tremurau, și mârâi:

— Nimic pe dracu! Orice te poate zgudui pe tine, Joelle...

— Nu știi, nu știi, răspunse Joelle înainte de a reuși să se liniștească; își recăpătă stăpânirea de sine. Am... și eu... momentele mele iraționale. Apoi, observând că era șocat.

— Nu ți-ai dat seama? Brodersen înghiți în sec, lucru care o uimi. Fără îndoială, cunoscuse destule femei, cu pandaliile lor. După un timp, spuse încet:

— Mda, sigur, probabil te simți bine în compania mea – în afară de pat, vreau să zic – ceea ce nu prea are sens.

Joelle observă că, în spatele comportamentului dezinvolt pe care-l căpătase față de ea de-a lungul anilor, intelectul ei continua să-l buimăcească.

— Dar dacă ai și o slăbiciune reală...

Cuvintele i se pierdură, când Joelle se aruncă la pieptul lui.

— Îmbrățișează-mă strâns, Dan, îi ceru ea, pe un ton blând și poruncitor totodată, nedorind să i se amintească despre psihicul demn de dispreț ascuns sub gândirea ei conștientă. Hai să intrăm în casă. Hai să astâmpărăm animalul din noi!

...De data asta însă, nu izbuti. Brodersen era la fel de blând și puternic ca întotdeauna, ceea ce-i dăruia puțină ușurare, apoi chiar mai multă, când îl asigură că nu prea era în apele ei, atâta tot, și că în curând avea să-și revină; ceea ce, fără îndoială, era adevărat.

Și totuși... Nici unul dintre noi nu scapă de faptul că adeseori ne e dificil, și mult prea des imposibil, își spuse Joelle, acum prizonieră în Roată. Și cu atât mai greu pentru betani, desigur. Cum te poți simți, nevoit să-ți agăți speranțele afective de o specie străină și abia semicivilizată? O fi oare, pe lângă holothet85a noastră comună, unul dintre motivele pentru care mă simt atât de apropiată de Fidelio?

Se auzi clopoțelul ușii.

— Intră, spuse Joelle, fiind mai mult decât bucuroasă când văzu cine era. Nu numai fiindcă se gândise la el. În contrast cu atmosfera deprimant-funcțională a încăperii, pe care zugrăveala pastelată nu reușea s-o învezelească în nici un fel, Fidelio stătea ca o mărturie solidă că realitatea nu se reducea la atât.

— Buenos dias, o salută el, cu glasul aspru și gutural al seminției sale, când ieșea pe uscat. Supratonurile șuierătoare făceau cuvintele greu de distins.

— Bienvenido, îl întâmpină Joelle, propunându-i apoi să revină la limba lui natală, cea destinată comunicării în atmosferă. Ea urma să continue în spaniolă. Fără echipamente voder computerizate, nu putea reproduce vocabulele betane și n-avea nici un chef să-l ducă în laborator, pentru a

conversa sub ochii paznicului postat pe culoar, care ar fi intrat după ei. Dacă discuția necesita expresii specifice numai lui, i le putea scrie. Desigur, în lipsa ansamblului holothetic, avea doar cunoștințe limitate. Limbile conțineau mai multe nuanțe străine ei decât putea stăpâni un creier neasistat. („Limba” subacvatică era și mai complicată, atât din punct de vedere al pronunției cât și al percepției.) Totuși, dacă situația nu se complica, putea să se descurce.

— Ești angajată, femele cu intelect? o întrebă el politicos. Nu aș dori să întrerup o logică-de-vis.

Îi propusese această expresie pentru un anume concept — o expresie deloc satisfăcătoare, dar neîndoielnic mai adecvată decât „meditație”, „gând filosofic” sau „reverie utilă”.

— Nu, leneveam, deși n-aș vrea, îl asigură ea. Tu ce faci? Nu te-am mai văzut de... nici nu știu de când. În locul ăsta nenorocit, timpul își pierde sensul.

— Am fost în piscină, răspunse betanul.

Recent, biologii de pe Emissary avertizaseră că Fidelio avea să se îmbolnăvească și să moară, dacă nu petrecea câteva ore pe săptămână în apă similară cu cea a mării lui de baștină. Compoziția nu era identică celei din oceanele terestre, dar nici exotică, orice laborator chimic putea oferi ingredientele. Le aduseseră pe Roată de la bordul navei și construiseră o baie. Comerțul cu sare dintre comunitățile litorale și cele continentale condiționase în mare măsură istoria betană.

— Bravo ție, spuse Joelle, gândindu-se cât de nepotrivit era. Ce tragedie ar fi fost să-l piardă, pentru ambele specii și, poate, pentru mult mai multe. În plus, era inteligent și blând, valorând de un milion de ori mai mult decât Ira Quick.

Îl vom pierde, dacă i se termină mâncarea, își aminti ea, betanul nu putea extrage hrană din țesuturile pământene, majoritatea erau otrăvitoare pentru el. Expediția adusese pentru Fidelio rații pe un an, majoritatea sub formă deshidratată și congelată. Aveau certitudinea că, mult mai curând chiar, Uniunea urma să deschidă traficul regulat cu Beta. Nu avea înclinații spre mânie, dar deodată îi simți gustul. Căutând să se calmeze, îl privi cum stătea pe picioare și coadă, în fața șezlongului ei. De fiecare dată observa ceva, o formă, o mișcare sau o subtilitate mai greu de identificat, pe care înainte n-o remarcase.

Ei bine, noi doi suntem produșii a patru miliarde de ani de evoluții separate, de la materiile primordiale care au intrat în compoziția a două planete foarte deosebite. Numele sunt necesare, dar induc în eroare, dându-ne senzația că intuim fondul, când de fapt nu-l înțelegem.

Caracterul arbitrar al acestora le făcea de două ori mai înșelătoare. În lipsa unei variante mai imaginative, exploratorii botezaseră „Centrum” soarele lângă care îi transportase poarta stelară, iar anexele sale, „Alfa”, „Beta”, „Gamma”... și așa mai departe, spre exterior. Numele de „Fidelio” fusese atribuit de către Torsten Sverdrup, care-l adora pe Beethoven, și prinsese. Acasă, ființa era numită aproximativ „K'thrr'u” pe uscat și „Gaoung Ro Mm” în apă; dar nici un alfabet terestru nu putea reproduce corect vreunul dintre cele două apelative.

Era un reprezentant al speciei lui la fel de tipic pe cât era Joelle pentru a ei, pe o gamă întinsă între chinezi și papuași, celți și pigmei, negri și eschimoși etc. Concret, provenea de pe litoralul răsăritean al principalului continent din emisfera nordică, de la o latitudine medie, și aparținea acelei societăți care-și asumase conducerea unei revoluții industriale, cu un mileniu în urmă. Pe Beta, civilizațiile nu păreau să progreseze și să decadă în același ritm ca pe Pământ. Cu toate acestea, în prezent, întreaga lui lume, precum și coloniile sale din alte sisteme stelare, se confrunta cu o criză ciudată...

Fidelio era un biped cu șase membre. Avea trupul de mărimea celui al

unui bărbat masiv, cu excepția cozii puternice, terminată în aripioare orizontale, care îi sporea lungimea cu încă o jumătate din cea a trunchiului. Datorită poziției aplecate spre înainte, atingea o înălțime de circa o sută cincizeci de centimetri, grăsimea ascunzând niște mușchi formidabili. Picioarele, care aminteau de ale unui Tyrannosaurus Rex, aveau la capete labe late, palmate, brațele superioare se sfârșeau prin gheare lungi cu membrane interdigitale, iar cele inferioare mai mici, posedau mâini cu câte trei degete plus unul mare, cu un aspect nu foarte omenesc. Anatomia scheletului făcea ca membrele și degetele, plus torsul, coada și gâtul zvelt, să fie atât de flexibile încât păreau aproape lipsite de oase. Capul era îngust, cu o proeminență posterioară conținând creierul. Un bot scurt și ascuțit, înconjurat de mustați rigide, purta o singură nară ce se putea închide și o gură cu dinți de varietate omnivoră, inclusiv doi colți alarmanți. Cele două urechi erau mici. Cei doi ochi, mari, aveau o culoare albastră, uniformă, membranele nictitante le puteau modifica proprietățile optice pentru vederea subacvatică. Toată suprafața pielii era acoperită de o blană cafeniu-închisă, lucioasă, mai deschisă la culoare pe abdomen. Emană un miros înțepător, ca de iod. Drept îmbrăcăminte, purta un fel de bandulieră cu buzunare. Organele reproducătoare fiind retractile și oricum foarte diferite de ale unui bărbat, nu era vizibil masculin... decât acasă, unde avea din capul locului două treimi din proporțiile medii ale femelei...

În atmosferă, vederea la distanță îi era egală cu cea omenească, deși vedea mult mai bine pe întuneric sau când se scufunda, și cel puțin la fel de bine de aproape. Avea un auz superior și senzitivități chimice pe care Joelle se hotărâse să nu le eticheteze ca „gust” sau „miros”. La rândul lui, era veșnic uimit de deosebiri pe care ea le putea percepe cu papilele digitale.

Iată-l, își spuse Joelle, ambasadorul de bună-credință și bunăvoință al poporului său, azvârlit în închisoare; și nici măcar nu știu ce părere are despre asta. A încercat să-mi spună, dar nu se poate exprima clar dacă nu într-un holoteză, și poate că nici chiar atunci n-ar fi prea limpede.

— Ce pot face pentru tine, Fidelio? îl întreabă ea, încet.

— Caut să aduc în curenții mei de vis (să știe cu toată ființa lui?) cum au ajuns ai tăi mai întâi la motoarele de transport și la informații despre Ceilalți.

— Păi, ai auzit, răspunse Joelle, surprinsă. Pur și simplu, am găsit mașina în Sistemul Solar, la fel cum și exploratorii voștri planetari o găsiseră mai-nainte pe cea care orbitează Centramul

Mai-nainte? se întreabă. Ce-nseamnă asta? Simultaneitatea nu e un concept care să se aplice pe distanțe interstelare. Mai mult, reiese că „T”-ul din „mașina T” vine nu numai de la „Tipler” sau „Transport”, ci și „Timp”. Nici chiar betanii nu-s siguri dacă, la trecerea printr-un sistem diferit, își vizitează viitorul sau trecutul. Că tot veni vorba, nici noi nu știm în ce relație temporală suntem cu colonia noastră de pe Demeter. Tot ce pot determina astronomii e că cele trei porți se deschid spre aceeași epocă generală a galaxiei.

Și, dacă ajută la ceva, adică la nimic, poate, știm faptul că betanii au în urma lor mai multe secole de civilizație științifică decât noi, pe Pământ — dacă om fi deja civilizați!

— Acesta este un adevăr aruncat pe un recif și uscat până s-a înălbit, replică Fidelio. Eu sunt în căutarea coralului viu. (Desigur, pe Beta nu erau corali, dar exista o specie care se comporta similar.) Mi-ai spus, Joelle (pronunție indescriptibilă), că nu ai prevăzut detenția aceasta. Încep să mă îndoiesc că ceea ce s-a întâmplat este rezultatul devierii. (Ticăloșiei? Rătăcirii? Neînțelegerii? Cuvântul implica și posibilitatea ca Quick și executanții săi să aibă dreptate.) Impactul acelei dezvăluiri inițiale a fost cutremurător asupra Betei. Trebuie să fi fost comparabil și pe Pământ.

Totuși, valul pe care l-a ridicat purta o formă aparte pentru neamul vostru, indiferent în ce condiție era omenirea contemporană. Și nu se poate ca vâlurelele să fi murit... Am citit istorii, Joelle, dar sunt pline cu referiri la evenimente și personalități care nu înseamnă nimic pentru mine.

— Înțeleg, răspunse ea încet. („Comprendo” = „I grasp”. Expresiile engleze și cele spaniole nu sunt echivalente. Din partea lui, Fidelio ar fi spus, pe mare: „Dinții mei o înhață”, iar pe mal ar fi zis: „O simt în mustăți.”)

— Ei bine, continuă Joelle, nu prea cred că-ți pot da un răspuns complet, când eu însămi sunt destul de derutată. Dar hai să facem o încercare. Își mângâie bărbia, cugetând.

— Da, îmi amintesc un documentar complet pe tema asta, destinat școlilor, care conține multe materiale originale. Voi încerca să-l găsesc. La fel ca toate apartamentele din Roată, și al ei avea un terminal de computer, cu display și imprimantă. Articolul la care se gândea era atât de clasic și data din urmă cu atâția ani — de pe vremea când oamenii aveau în vedere o populație permanentă pe Roată, inclusiv copii — încât era aproape sigură că se găsește în banca de date. Activă keyboardul și ceru documentarul.

Îl primi.

8

(IMAGINE A MAȘINII văzute de departe, lungă de o mie de kilometri, ca un ac plutind în spațiu, minuscul pe lângă Calea Lactee.)

POVESTITORUL

...sonde fără echipaj au raportat semne ale unui obiect curios, orbitând în jurul Soarelui pe aceeași traiectorie cu Pământul, dar cu un decalaj de o sută optzeci de grade, astfel că se află permanent în partea opusă celui din urmă. O sondă zburând prin apropiere a confirmat că este într-adevăr straniu. Nici un asteroid nu poate avea o formă perfect cilindrică. Cu siguranță, nici unul nu poate să fie atât de masiv, nici să se rotească atât de repede...

(Un astrofizician, celebru la vremea lui, vorbește de la birou, ilustrându-și din când în când afirmațiile prin prezentarea unei diagrame animate.)

IONESCU:

...n-ar trebui să fie posibil. Obiectul acela este la fel de dens ca un colapsar, la limita stării găurilor negre. Probabil că atomii săi au fost comprimați, ajungând în situația de a nu mai fi atomi adevărați, ci materie nucleară aproape continuă, din categoria pe care o numim neutroniu. Numai câmpul gravitațional al unei stele mai mari decât Sol, făcând implozie după ce i s-au stins arderile, îi poate aduce în această condiție. Cilindrul n-o poate face. Oricât de gigantic, are masa mult prea mică, de fapt, nici măcar suficientă pentru a perturba în proporție perceptibilă planetele. Pe de altă parte, un corp de origine naturală ar lua o formă sferoidă.

Totuși, obiectul este așa cum e. Forțe despre a căror natură nu știm nimic i-au dat formă, o energie de rotație incredibilă, și îl țin asamblat. Nu am nici o îndoială că avem de-a face cu produsul unei tehnologii mult mai avansate față de a noastră, la fel de avansată cum e a noastră în comparație cu Epoca Pietrei...

(Secvențe agitate, discursuri, mulțimi, demonstrații, predici, mitinguri de rugăciune peste tot pe Pământ și pe sateliți. Extras dintr-o conferință de presă organizată de Manuel Fernández-Dávila, Donald Napier și Saburo Tonari, cei trei oameni care urmează să plece, echipa cea mai apropiată de una internațională, căreia haosul dintr-o mare parte a lumii i-a dat

posibilitatea să se reunească. Decolarea navetei, cu flăcările propulsoarelor strălucind vii pe fundalul unei austere cordillera.

Rendez-vous cu Discoverer, nava, și transferul la bord.

Secvențe din timpul zborului, care pe vremea aceea dura multe săptămâni, în cea mai mare parte a timpului în stare de imponderabilitate. Imagini filmate prin hublouri: cilindrul crescând până când dimensiunile sale enorme devin perceptibile și se pot vedea însoțitorii luminescenți. Oamenii în scafandri spațiali ies, la capătul corzilor, pentru a înregistra imagini și a opera măsurători cu instrumentele. Comunică pe Pământ prin intermediul unui releu plasat pe orbită special pentru ei. Cuvintele sunt în genere seci, dar cutremurate de uimire.)

FERNANDEZ-DAVILA:

...nu sunt sateliți. Nu se deplasează în jurul cilindrului, menținându-și locul relativ față de Soare și unul față de altul. Dumnezeu știe cum reușesc, dar bănuim că sunt reținuți cu ajutorul unei părți din puterea care ține la un loc corpul principal

Am numărat zece. Par lipsiți de trăsături aparte, cu excepția diferitelor frecvențe ale undelor pe care le emit. Sunt dispuși în jurul axei de rotație a cilindrului – care este exact perpendiculară pe ecliptică — la diverse distanțe și orientări, cel mai îndepărtat aflându-se cam la un milion de kilometri în exterior, cel mai apropiat cam la o mie. Când vedem întregul sistem prin telescopul nostru principal, are un aspect foarte plăcut. Mă rog, tot ceea ce ține de astronomie este...

(La o dată ulterioară, când ținta s-a apropiat și mai mult.)

TONARI:

...însoțitorii

luminescenți au formă indiscutabil sferică, cu diametrul estimat la zece kilometri. Nu par să aibă consistență materială. Seamănă mai mult cu niște globuri de energie, nexusuri într-un câmp de forță. Am confirmat faptul că nu sunt absolut staționari. Configurația se schimbă extrem de încet, dar continuu, conform unui plan pe care încă nu-l putem descifra... (Imagine exterioară immortalizată de Tonari în E.V.A.: vedere parțială a navei, vedere directă spre cilindru, care umple ecranul cu toată lungimea lui, o pereche dintre lunile sale care nu sunt luni, iar în fundal și împrejurul tuturor, stelele.)

NAPIER:

(între timp, la bordul navei)

...curbă de apropiere satisfăcătoare. Îl vom ocoli la o distanță de nouă mii cinci sute de kilometri, ne vom retrage la o sută de mii, ne vom plasa pe orbită circulară și... Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-i asta?

VOCEA:

(melodioasă, androgină, vorbind spaniola cu accentul unui cetățean cultivat al orașului Lima)

Atențiune, vă rugăm! Atențiune, vă rugăm! Acesta este un mesaj pentru dumneavoastră, din partea constructorilor dispozitivului pe care îl cercetați. Sunteți bineveniți aici. Dar trebuie să vă modificați traiectoria. Actualul dumneavoastră traseu vă pune în pericol. Pregătiți-vă să accelerați și așteptați instrucțiuni. Vă rugăm să înregistrați. Veți avea nevoie de informațiile pe care le veți primi. Vă rugăm să înregistrați. Peste cinci minute, aceste cuvinte se vor repeta în acel scop, urmate de datele necesare. Sunt cuvinte de bun venit, de bucurie că, în sfârșit, ați ajuns atât de departe. Vă mulțumim.

(Imagine din interior. Fernández-Dávila a pus în funcțiune camerele de filmare, pentru cărțile de istorie.)

NAPIER:
cum...?

Pentru Dumnezeu,

FERNANDEZ-DAVILA:

Vibrații sonice instalate în carcasă, probabil. Nici o șmecherie pentru

ei... Saburo! Saburo, mișcă-ți curu-napoi în sas!
(Salutul nu se repetă; acest documentar a folosit reluarea care fusese promisă, întrucât originalul a fost recepționat numai la capătul unei unde radio, lungă de două sute zece milioane de kilometri, după care a parcurs o distanță egală până la Pământ, pe drum pierzând din calitate.)

VOCEA:

...Înțelegem că adevărul nu va fi ușor de exprimat. Acum, în timp ce vă calmați, ar trebui să vă retrageți la aproximativ cinci sute de mii de kilometri și să vă înscrieți pe orbită. Altfel, nu aveți nici o șansă să vă mai întoarceți acasă. Iată coordonatele temporale și vectorii...
(Imagini diverse, exterioare și interioare, înregistrate în zilele care au urmat: titanicul artefact, stele, Calea Lactee, Norii lui Magellan, galaxia-soră din Andromeda, oamenii care își continuă cumva ocupațiile, glumind sau jucând jocuri, printre discuții grave despre ceea ce au aflat de fiecare dată când primesc câte un mesaj.)

VOCEA:

(extrase)

Ascultați un sistem de gen computer-efector, un robot, dacă doriți. Nici o ființă vie nu ar putea și nu ar trebui să locuiască aici, așteptându-vă sosirea...

Universul este un corn-al-abundenței de viață...

Constructorii au existat epoci în șir. Doresc binele cosmosului, însă chiar din acest motiv nu caută să fie stăpâni, și cu atât mai puțin zei. Este mai bine ca fiecare specie să-și făurească propriul destin, oricât de tragic se poate dovedi acest lucru. Numai astfel se poate dezvolta, în putere, gândire și spirit. De asemenea, constructorii au propria lor viață pe care să și-o trăiască, propriile lor vise de împlinit. Prin urmare, veți afla despre ei mult mai puțin decât aceste cuvinte, vreodată. Pentru voi, pentru nenumăratele ființe care mai trăiesc printre sori, ei trebuie să rămână necunoscuții Ceilalți...

Și totuși, îi interesați. Vă iubesc. E ușor de înțeles că v-au observat îndelung și în profunzime. Croindu-vă drum până aici, sunteți liberi să folosiți această mașină pentru călătorii interstelare. Veți fi îndrumați spre un sistem unde se află o planetă înrudită cu lumea voastră maternă, cu excepția faptului că nu deține forme de viață inteligentă care să și-o revendice — vă aparține, s-o luați în stăpânire, dacă doriți...

POVESTITORUL:

Când transmisiunile de pe Discoverer au ajuns pe Pământ, într-adevăr, puțini au fost cei care și-au păstrat cât de cât calmul.

(Biroul astrofizicianului) IONESCU:

...speculațiile care au început să se facă auzite când au sosit observațiile de la fața locului, par acum să se confirme. Din câte putem spune, obiectul acela este o mașină Tipler.

A fost denumită astfel în cinstea teoreticianului care, dezvoltând opera lui Kerr și a celorlalți, a publicat în 1974 un articol exact asupra acestui subiect, căruia ulterior i-a dat curs, cu ajutorul imaginației precum și al rigorii matematice. E drept, a fost silit să emită anumite ipoteze simplificatoare. Totuși, a folosit principii stricte, ferm stabilite, ale fizicii, pentru a demonstra că transportul prin spațiu-timp este solid conceptual, deși pare să necesite condiții imposibil de obținut în universul real. (Zâmbind.) Mă tem că dovezile sunt destul de ezoterice. În termeni cotidiani, se reduc la următoarele: un cilindru de materie ultradensă, rotindu-se cu o viteză depășind o zecime din cea a luminii, va genera un câmp. Nu un câmp de forță, în sensul strict al cuvântului. Să-l numim, în schimb, o regiune în care anumite cantități variază conform cu poziția pe care o ocupă. Un corp care trece prin acest câmp poate fi transportat direct de la un eveniment la altul. Într-un limbaj mai popular, în funcție de traiectoria pe care se înscrie, obiectul se poate

deplasa din orice punct spațio-temporal în oricare altul aflat pe raza mașinii.

Așa cum am spus, acest efect pare să presupună condiții imposibile. De exemplu, pretinde densități ale materiei mai mari cu multe ordine de magnitudine decât cele ale nucleonilor înșiși, la fel cum s-ar putea concepe că el există într-o gaură neagră, dar nicăieri altundeva. Prin urmare, bănuiesc că densitatea pe care am măsurat-o pentru cilindrul respectiv, oricât de mare ar fi, nu reprezintă decât un mijloc; că, în interior, ea crește până la proporția în care se produce fenomenul de tip gaură neagră, că, exact în centru, se constituie o singularitate propriu-zisă. Cum au realizat Ceilalți acest lucru, nu putem decât să ghicim, putem specula că starea de energie slabă poate fi străpunsă, în împrejurările adecvate, și există toate șansele ca deducțiile noastre să se înșele amarnic. Cu puțin mai multă încredere, credem că lungimea finită a acestui obiect din lumea reală îi limitează gama efectelor, deși este evident că această gamă e interstelară și, probabil, interepocală. De asemenea, începem să intuim cum își păstrează poziția în raport cu Pământul. Acea poziție nu e stabilă. Perturbațiile planetare ar trebui să determine un corp aflat în acel loc să se abată într-un timp destul de scurt. Totuși, se presupune că dispozitivul se află acolo de cel puțin câteva secole. Ce anume îi conferă capacitatea de menținere a poziției? Analizând datele disponibile, credem că există o continuă interacțiune cu câmpurile magnetice interplanetare și galactice, cu toate că și aceasta trebuie să aibă loc pe distanțe covârșitoare.

Sper să trăiesc suficient timp pentru a vedea că dobândim ceva mai multe cunoștințe despre creația pe care Ceilalți au adăugat-o Creațiunii. Poate chiar, într-un târziu, să găsim o cale de a face ca descoperirile noastre să devină inteligibile pentru profani — sau pentru noi înșine. (Expresia profesorală se luminează.) Acum însă, nu are importanță. Ceea ce contează mai presus de orice, în ziua de azi, este că ni s-a oferit șansa unui nou început!

POVESTITORUL:

Înainte ca Discoverer să se întoarcă acasă, Vocea s-a oferit s-o conducă prin poarta stelară și înapoi. După cum a comentat ulterior Fernández-Dávila: „Cum am fi putut să nu acceptăm?”

(Imagini ale unei nave care a refăcut ulterior traseul, fotografiată de pe o navă însoțitoare. Acestea sunt intercalate cu simulări și animație, precum și cu imagini luate în timpul aventurii inaugurale. Ele, împreună cu narațiunea, descriu clar ce se întâmplă. Nava spațială se deplasează de la o sferă la alta, într-o ordine precisă.)

VOCEA:

Globurile sunt niște simple balize, accesorii de navigație. Cu ajutorul lor, puteți urma traiectoria exactă prin câmpul de transport, care vă va duce în locul pregătit pentru voi.

Aveți grijă! Orice traseu diferit vă va conduce la o cu totul altă destinație. E foarte posibil ca acolo să nu existe nici o mașină. Ați pieri undeva, în depărtările acelor ani-lumină. Când constructorii vor să înființeze un nou cap-de-pod, trebuie să trimită toate materialele și echipamentele necesare cu ajutorul unei mașini existente și să construiască una nouă la destinație, înainte de a putea reveni.

Chiar dacă ieșiți în apropierea unei mașini, niciodată nu v-ați putea găsi drumul înapoi. Gândiți-vă. Zece globuri, succedându-se în diverse ordini, definesc 3.628.800 de trasee. În realitate, combinațiile sunt mult mai numeroase, întrucât nu toate căile necesită trecerea pe la fiecare baliză, dacă ignorați complet marcasele, numărul devine virtualmente infinit. Veți orbecăi până la moarte sau, cel mai probabil, până la ieșirea într-un loc unde nu există nici o mașină.

După cum ați remarcat, desigur, configurația sferelor nu este constantă,

ci în modificare treptată. Fără îndoială, ați dedus că scopul este acela de a compensa schimbările de poziție ale stelelor. Nu vă faceți griji. Urmați aceeași ordine a trecerilor prin apropierea fiecăreia, după cum ați fost instruiți. De asemenea, ordinea corectă la capătul opus al acestei călătorii vă va readuce întotdeauna de acolo aici. Veți observa că se deosebește în întregime de traiectul care v-a purtat de aici acolo. Feriți-vă, repet, feriți-vă să deviați de la oricare dintre aceste succesiuni. Trimiteți sonde fără echipaj pe trasee aleatorii, dacă doriți, dar niciodată un echipaj viu, căci s-ar putea să rămână pierdut pentru totdeauna.

(Studiul unui filosof celebru)

SAMUELSON:

...Nu cred că există vreo ființă omenească înzestrată pentru a-i înțelege pe Ceilalți. Ceea ce au ei este, fără îndoială, mult mai important decât o știință și o tehnologie infinit superioare alor noastre, cu probabil un milion de ani. Simt convingerea că au minți superioare... și, da, presupun, suflete superioare, mai nobile. Nu pot crede că au putut exista într-un asemenea interval de timp, cu astfel de puteri ca ale lor, fără să evolueze.

Cu toate acestea, în cazul mașinilor T, voi risca o deducție asupra motivațiilor. De ce nu ne-a descris Vocea și alte căi, în afara celor dintre Sol și acea unică stea îndepărtată? De ce nu a făcut nici măcar vreo aluzie la relația matematică dintre o traiectorie dată și două puncte anumite în spațiu-timp, astfel încât să putem calcula cum se ajunge de la A, unde ne aflăm, la un B pe care am dori să-l vizităm? De ce, într-adevăr, a rămas Vocea tăcută, după acea primă revelație a omenirii? Cred că aceasta face parte integrantă din doctrina lor de neintervenție. Gândiți-vă... Au amplasat mașina din Sistemul Solar vizavi de Pământ, și nici n-am visat la existența ei până nu ne-am elaborat o substanțială capacitate de călătorii spațiale. În celălalt sistem însă, mașina orbitează mult mai comod, pe o traiectorie stabilă, cu șaiszeci de grade avans față de planeta pe care probabil o vom coloniza, vizibilă clar pentru astronomii de acolo. Totuși, se pare că pe planetă nu trăiește nici un astronom, nici o ființă cu adevărat gânditoare: nimeni pe care vederea mașinii să-l ademenească spre eforturi febrile și dezechilibrate sau spre o luptă ucigătoare de a câștiga supremația.

Vocea a spus că Ceilalți ne iubesc. Nu se poate altfel, ne-au oferit o întreaga lume nouă. Ei însă trebuie să iubească toate speciile inteligente. Bănuiesc că o seminție asemănătoare cu a noastră, având istoricul ei de războaie, opresiune, silnicii și exploatare, ar aduce după sine un dezastru dacă s-ar năpusti peste noapte în galaxie. Mai presupun și că noi nu suntem neobișnuiți de răi sau miopi, că numeroase specii ar deveni o la fel de mare amenințare dacă ar avea ocazia.

În același timp, Ceilalți par a refuza să ne ia, pe noi sau pe oricare alții, sub tutelă. Sunt convins că, din punctul lor de vedere, au lucruri mult mai bune de făcut. Iar din punctul de vedere al binelui nostru, probabil consideră că ar greși, domesticindu-ne.

Prin urmare, ne îngăduie să hotărâm singuri, ne permit să le folosim porțile stelare, dar alte cadouri nu ne mai fac. Trebuie să îndurăm frustrarea de a le vedea pe Alpha Centauri și Sirius continuând să strălucească inaccesibile pe cerurile noastre, până când ne vom fi dibuit drumul prin cosmos. Sper că nădejdea lor e ca efortul susținut și cooperativ pe care-l necesită așa ceva să ne mai maturizeze puțin...

(Vedere a unei nave spațiale încheindu-și traseul. Pe neașteptate, dispare. Imagine a mașinii T din Sistemul Phoebian. Deodată, nava apare, cam la o jumătate de milion de kilometri distanță de cilindru. Imagini ale primei călătorii. Fernández-Dávila, Tonari și Napier privesc cu ochi mari, înghesuiți în cabina lor. Bâiguie. Doi dintre ei rostesc rugăciuni. După un timp, își vin în fire și privesc afară, cu ochi de

profesioniști. Un om de la sol, ajuns în spațiu, nu poate distinge constelațiile; stelele vizibile sunt prea numeroase. Un astronaut o poate face. Aici, nici o constelație nu e familiară. După un timp, oamenii bănuiesc că pot recunoaște câteva, oricât de mult li s-au schimbat formele; iar corpurile extragalactice nu arată altfel. Calculează aproximativ că au ajuns la cel puțin o sută și cel mult cinci sute de ani-lumină nord-vest față de Sol.)

VOCEA:

...Planeta care vă va interesa se află pe harta siderală lângă Nebuloasa Crabului...

(Imaginea se fixează asupra unui punct albastru ca safirul, de o nemărginită frumusețe.)

POVESTITORUL:

Lumea pe care de-atunci încoace o numim Demeter... (Imagine în plonjeu a lui Phoebus. Vedere a cabinei navei Discoverer și a celor trei, orbiți de lumină.)

VOCEA:

Nava voastră nu e alimentată pentru a ajunge acolo. Cel mai bine e să vă întoarceți imediat în Sistemul Solar. Cu siguranță, vor veni alte nave, echipate pentru a explora. Vă puteți afla la bord chiar voi înșivă...

(Secvențe ale urmăririi traseului înapoi prin poartă, după o configurație absolut diferită de cea anterioară. Secvențe ale ieșirii pe partea cealaltă, entuziasm, solemnitate, lungul drum spre casă. Secvențe tumultuase, parăzi, ceremonii, petreceri, preziceri extravagante și, printre ele, câte un ocazional comentariu pesimist.)

POVESTITORUL:

...suntem, în sfârșit, gata să-i trimitem pe primii coloniști. În prealabil, a trebuit să facem cercetări ani de zile, pentru a afla cele mai elementare date despre Demeter. Ceilalți ne-au promis că va merita osteneala, dar nici nu va fi Paradisul...

(Locuința unui astronaut celebru.)

FERNANDEZ-DAVILA:

...Costurile pentru fiecare om trimis sunt mari și nu știm ce vor putea aduce înapoi ca să le compenseze. În acest sens, auzim proteste, primim cereri de a se abandona întregul program. Ei bine, eu continuu să susțin că stimulul pe care l-a primit tehnologia spațială, amploarea progreselor înregistrate în construcția de nave și instrumente au amortizat deja integral investiția, aducând chiar și mari beneficii. Mai este, apoi, revoluția științifică, mai ales în domeniul biologic, datorată planetei Demeter. Un set de forme de viață complet independent! Ne vor trebui decenii, poate chiar secole, pentru a le examina în întregime, o dată cu toate implicațiile lor pentru medicină, genetică, agricultură, maricultură și cine poate să prevadă ce altceva? Toate acestea necesită o colonie permanentă.

Pe de altă parte, în cei mai simpli termeni economici, susțin că, de-acum într-o generație, oamenii de pe Demeter vor restitui Pământului investiția înmiiată. Aduceți-vă aminte ce a însemnat America pentru Europa! Amintiți-vă ce înseamnă astăzi pentru noi Luna și sateliții! Și mai presus de toate acestea, gândiți-vă la factorii nemăsurabili și imprevizibili: provocarea, posibilitățile, iluminarea, libertatea...

Începuturile maturizării noastre spre a-i întâlni pe Ceilalți...

Joelle descoperi că fusese adăugată o completare. O găsea la fel de onestă, dar de onestitatea unei generații ulterioare.

Era vorba de istoria demetriană. Anual, nu puteau fi expediați prin poartă și debarcați pe suprafața planetei mai mult de câteva mii de indivizi. Capacitățile de transport crescuseră pe măsură ce colonia începea să aducă dividende, încet însă, datorită existenței revendicărilor conflictuale asupra acestor bogății. Emigranții călătoreau sub auspicii naționale, conform unui complex sistem de cote. Totuși, prin mituirii sau

înțelegeri legale, mulți călătoreau sub drapele diferite de cele proprii. Motivele de a pleca erau la fel de diverse ca persoanele respective. Se numărau printre ele ambițiile, aventura, viziunile utopice. Anumite guverne însă, finanțau plecarea cetățenilor disidenți și exercitau asupra lor presiuni ca să accepte; unii ținteau să găsească avanposturi ale puterii pentru ei înșiși; alții aveau motive mai nebunești, alături de indivizii și organizațiile neoficiale.

Inițial, toată lumea trebuise să locuiască în Eopolis sau prin apropiere, strânsa cooperare fiind o cerință a supraviețuirii. Ideea că Ceilalți puteau fi pe undeva prin preajmă, supraveghindu-i, întărea solidaritatea.

Această stare s-a risipit cu timpul, pe măsură ce populația creștea și economia se dezvolta. Și, de asemenea, cunoașterea. Oamenii învățau cum să trăiască independent de oraș. Zona rurală a devenit un carioaj de grupări etnice și contracte sociale.

În sfârșit, s-a acutizat necesitatea unei legislaturi demetriene. Planeta a rămas subordonată Uniunii, aceasta fiind reprezentată de guvernatorul general, a cărui autoritate era și mai limitată prin faptul că majoritatea comunităților își desfășurau cele mai multe activități fără a o implica.

Prin alte locuri, timpul își spunea de asemenea cuvântul. Ordinea precară care domnise pe Pământ se spulberase, și începuseră Tulburările. Nu puțini vorbitori susțineau că autorii indirecti ar fi fost Ceilalți, era o situație prea răscolitoare, proprie provocării de erezii; existau lucruri pe care omul nu trebuia să le afle niciodată. După părerea Joellei – formată în mare parte din conversațiile cu Dan Brodersen, care avea opinii ferme – asta era o prostie. Nu de alta, dar miracolul era că echilibrul durase, oscilând, până atunci, și faptul că Ceilalți oferiseră suficient răgaz de reflexie pentru ca demența să nu pustiască tot globul. Indiferent care era adevărul, nu încăpea nici o îndoială că, deși pieriseră milioane de oameni și națiuni întregi, lumea supraviețuise. Civilizația supraviețuise în mai multe zone decât cele unde fusese distrusă. Supraviețuiseră și activitățile spațiale; în afara Pământului nu se produsese nici un hiatus important, fie în industrie, fie în explorare sau în colonizarea planetei Demeter.

Unul dintre actualele eforturi era socotit mai important chiar și decât expedierea de sonde fără echipaj spre stelele din apropiere. Era vorba de trimiterea unor asemenea nave prin porți, pe trasee arbitrare, programate să se întoarcă de la destinațiile lor necunoscute prin urmarea unor trasee la fel de arbitrare. Nici una nu mai revenise. Încet, omenirea părea să se liniștească. La Lima, a fost semnată Convenția.

(Biroul unui astrofizician celebru, încă în viață.)

ROSSET:

...teoria pe care o elaborăm afirmă că o mașină T are o rază de acțiune finită. O estimăm la cinci sute de ani-lumină în spațiu, poate mai mult, poate mai puțin. Problema este aceea că, dacă dorim să parcurgem o anvergură mai mare decât aceasta, trebuie să o facem cu ajutorul unei mașini intermediare, care acționează cu funcția de releu.

Până în prezent, sondele noastre nu au avut noroc. Dar dacă vom continua timp suficient, cea mai simplă statistică ne garantează că în cele din urmă una dintre ele își va găsi calea de întoarcere, cu înregistrarea traseelor pe care le-a parcurs. Fie ca aceasta să se întâmple de un număr de ori, și vom avea cel puțin informațiile necesare pentru a ajunge la tot atâtea stele. De asemenea, putem începe să intuim principiile de bază, pentru a calcula o traiectorie pentru noi înșine.

Acest lucru se va adevăra mai ales dacă întâlnim o altă specie care efectuează probe similare. Ne vom putea compara însemnările... Prezentarea se sfârșea în acest punct, cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Joelle se întrebă cum ajunsese banda acolo. Poate că vreun custode pedant decretase că, dacă Roata San Geronimo avea să devină monument, referințele istorice din băncile ei de date trebuiau să fie actualizate permanent.

Un moment, își imaginează o altă aducere la zi, începând în urmă cu patru ani, după calendarul lui Sol sau al lui Phoebus, și cu doisprezece ani din viața ei.

(Imagine a mașinii phoebiene, filmată din nava de supraveghere, cu o navă necunoscută sosind pe neașteptate. Lungă, cu botul bont, zimțată, înconjurată de un halou albastru, este de construcție vizibil non-umană. Nu răspunde la semnale, ci descrie o traiectorie de mare accelerație printre balize, observată îndeaproape de către ofițerii de pe nava de supraveghere, până dispare.

Secvențe cu furori publice și ale unei dezbateri secrete, după ce s-a răspândit vestea. Oficialitățile au ajuns la disperare privind costurile sondelor robotice și, de câțva timp, n-au mai trimis nici una. Se ia hotărârea să nu se trimită nici acum sonde, ci o navă cu echipaj uman, pe același traseu. Nu lipsesc voluntarii pentru echipaj.

Emissary trece prin poarta necunoscută și dispare.

Uluitor de curând, Emissary revine.

Interviu cu o holothetă celebră, care explică ce a aflat de la betani.

Folosesc acest mijloc de transport, pe care l-au descoperit prin simple încercări succesive, de trei secole – dar rareori ca releu spre sau dinspre o parte a galaxiei pe care nu prea au ocazia s-o viziteze. Nici o planetă din sistem nu-i atrage ca loc de colonizare, iar în materie de cercetări științifice, au deja mai multe subiecte decât pot face față.

Îndreptându-se grăbiți spre casă, obișnuiți să folosească pentru comunicațiile în spațiu mai mult neutrinii în locul radioului sau al laserelor, ocupanții acelei nave nu au observat că erau prezenți și niște nou-veniți.

Această secvență diferă de cele anterioare prin faptul că vestita holothetă nu se adresează unei lumi întregi, ci numai celor câțiva oameni care o țin în captivitate.)

— Ei, întrebă Joelle, acum înțelegeți mai bine?

— Nu, mărturisi Fidelio.

— Nici eu.

CUVINTELE rostite de Lis îl făcură pe Brodersen să privească în jur. Singurul telefon public din Novy Mir se afla pe peretele taverei. Nimeni însă nu părea să fie curios. Lumina soarelui intra pe ferestre și pe ușa deschisă, împreună cu mirosurile de pământ și vegetație, însuflețind toată cămăruța întunecoasă, ca un tablou radiant. O pereche de bătrâni își sorbeau ceaiul, jucând șah. Un bărbat mai tânăr stătea lângă samovar, bând însă vodcă și sporovăind alene cu cârciumarul. Ochii lor se tot abăteau în alte părți, numai spre Caitlín nu, care stătea singură la o masă, încruntându-se spre paharul cu băutura despre care rușii aceia își închipuiau că s-ar numi bere. Oricum, puțini oameni de prin partea locului știu engleza, își aminti Brodersen. Poate nici unul.

— În regulă, se întoarce el spre ecran. Ce ziceai, iubito?

Pentru o clipă, văzându-i fața și urmele de nesomn, simți enorma distanță dintre ei. Depărtarea fizică era neînsemnată. Dar nu îndrăzneala să se apropie de ea, nici ea de el, pentru a se putea atinge. Nici măcar nu puteau comunica în mod direct. De la aparatul acela, glasul lui ajungea la cabana de lângă Lacul Artemis, unde era codificat și transmis acasă, la instrumentul lui Lis, care elimina conversația înregistrată dinainte între „Abner Croft” și soțul ei – care-ar fi trebuit să-i convingă pe

interceptorii lui Hancock că el era acasă – și reconstitua mesajul.

Răspunsul ei trebuia să refacă același drum întortocheat.

— Am spus că au acceptat să meargă numai cinci oameni din echipaj.

Lis le înșiră numele.

— Restul au promis că păstrează tăcerea și cred că o vor face, dar, în fine, după cum a spus Ram Das Gupta, are o familie de hrănit, iar aventura asta nu e numai disperată, ci poate deveni chiar ilegală.

— Lua-i-ar dracu' și mama lui! mârâi Brodersen. Toți erau gata să treacă prin poartă, oriunde se dusesse Emissary, dacă reușeam să obținem autorizația și datele de drum, în partea cealaltă, unde numai Dumnezeu știe ce putem găsi, și nu ne spune.

— Nu-i același, lucru. Eu una, nu pot să nu-i înțeleg. Uniunea înseamnă atât de mult. Sfidarea ei e un soi de blasfemie.

— Cabalele sunt cele care o sfidează și o subminează.

— S-ar putea să te înșeli, iubitele. S-ar putea. Și indiferent că te înșeli sau nu, dacă încerci figura asta și eșuezi...

Se străduia să-și stăpânească durerea din voce și expresie.

— Voi fi întotdeauna mândră, știi bine, dar poate că nu voi reuși să-i conving pe Barbara și Mike că tatăl lor n-a murit ca un delincvent.

Pumnul lui Brodersen lovi peretele. Cei din încăpere îl priviră uimiți. Trase adânc aer în piept și simți că gâtul i se mai destinse.

— Am mai discutat despre asta și ieri noapte, spuse el. Îți repet, n-am de gând să procedez cu nepăsare.

Rânji chinuit:

— Mai trăiam eu acum, dacă aș fi fost genul necugetat?

— Iartă-mă, iartă-mă, clipi Lis din ochi cu putere. N-am cum să nu mă tem pentru tine. Dacă aș putea veni și eu, o, pentru asta aș da oricât de mulți ani din viața pe care s-ar putea s-o am de trăit fără tine!

Copleșit, Brodersen nu putu decât să mormăie:

— Mare lucru, iubito

Deși pe ecran nu se vedea decât capul femeii, Brodersen putu observa cum își îndreptase umerii.

— Felul cum te ajut de-aici este modul meu de a te însoți, spuse ea. Fă-ți treaba, Elisabet Leino, și fă-o cum trebuie!

— Ascultă, n-am vrut niciodată să zic că...

— Hai să ne ocupăm de problemele practice, îl întrerupse ea scurt. Te poți descurca numai cu cei cinci membri din echipaj?

Brodersen făcu un efort să devină la fel de calm ca ea.

— Dacă e vorba de manevrarea lui Chinook sau Williwaw, sigur, nici o problemă. În plus, adu-ți aminte, primul lucru pe care mă gândesc să-l fac e să iau legătura cu Seniorul. De-acolo, poate fi perfect capabil să preia el problema. S-ar putea ca totul să se vădească dezamăgitor de sigur și de simplu.

— În care caz, după ce te întorci, vom putea face și aici un mic scandal.

— Sigur.

Între ei fulgeră un surâs, apoi se risipi.

— În regulă, avem un echipaj restrâns, așteptând ordinele. Cum rămâne cu plecarea mea?

— Mă ocup și de asta.

Brodersen se încruntă:

— Hm-m-m. Cât timp crezi că va dura? Hancock va începe destul de curând să suspecteze că mi-am luat tălpășița.

— Nu fac nimic care să-i amintească de existența noastră. În schimb, am pus mâna pe Barry Two Eagles¹. ' Barry Doi Vulturi (n. tr.).

În calitate de comisar al Comisiei de Control Astronautic în Sistemul Phoebian, Barry Two Eagles deținea autoritatea asupra traficului spațial.

— La nivel confidențial, înțelegi. Am luat cina împreună aseară, în tête-à-tête, la Apollo House. Știi, i s-au aprins călcâiele după mine... Nu

știi? răs Lis. Nu ești nici pe departe atât de depravat pe cât susții că ai fi, Dan, iubitele.

— Mm, mda, e un băiat bun, replică Brodersen, cu o lipsă de convingere care-l surprinse și pe el.

— Adevărat. Îmi place, și nu-mi convine să mă folosesc de el, fiindcă nu va avea nimic de câștigat, deși încă nu știe.

Oricum, n-o să facă nimic ilegal, desigur, dar va avea tot dreptul să autorizeze plecarea lui Chinook spre Sol fără să-i spună guvernatoarei. Mai ales că încă nu știe că tu te afli, oarecum, în stare de arest. I-am explicat că ești ocupat, dar ai auzit cât de mult vrea compania Aventureros să-ți închirieze nava și m-ai rugat pe mine să rezolv problema. Pentru el, pare o decizie-fulger, tipică Brodersen-Leino.

I-am mai explicat și că Aurie Hancock s-ar opune dacă ar ști dinainte, fiindcă ea și soțul ei dețin acțiuni într-o corporație rivală, aah, cât ți-ar mai fi plăcut să auzi tot ce i-am îndrugat. A fost șocat, a negat că Aurie ar putea fi atât de venală, dar l-am dus cu preșul până a acceptat să păstreze tăcerea, după care i-am oferit o mică mită. A zis că se mai gândește.

— Hm? Barry nu ia mită...

— Nu tocmai. Dar când am comentat că dacă iese afacerea asta, vom ajunge în poziția de a face o donație substanțială pentru cercetările asupra clonării de țesuturi cerebrale...

Îl văzu pe Brodersen strâmbându-se, și făcu și ea același lucru. Two Eagles comandase unui medic să închidă aparatul care menținea în viață resturile fiului său, după un accident care-i zdrobise țeasta.

— Dan, o vom face. Orice-ar fi.

— Cu siguranță. Totuși, preferam să nu fi fost nevoie.

— Și eu. Dar n-am avut încotro.

După un moment, Brodersen spuse:

— Ei! Te-aștepți să accepți?

— Nu prea mă îndoiesc. Ar trebui să mă sune azi după-amiază.

— Și îmbarcarea mea?

— E inclusă. I-am spus că unii membri din echipajul navei Chinook mai au niște treburi de ultim moment la sol și, dată fiind nevoia de discreție, nu putem folosi o navetă de acces. Se vor întâlni într-un loc de unde-i poate prelua Williwaw, dacă emite el autorizația.

Lis tăcu o clipă.

— Care să fie locul?

Brodersen se gândise deja.

— Țărmul răsăritean al Lacului Spearhorn. În adâncul pădurii, mai ții minte, deși există un fel de drum... loc de aterizare comod... În regulă?

— Bine, se uită Lis la ceas. Stai o clipă...

Brodersen își dădu seama că tasta pe un keyboard.

— Așa. Ni se termina banda. Am înădădit-o cu fragmentul suplimentar.

— Bravo!

Regreta că nu putea s-o sărute.

— Pricepută mai ești!

— Nu-s sigură că am mai avea și altceva de vorbit, răspunse ea, cu părere de rău. Dacă la noapte nu vine naveta, cred că ar fi bine să găsești un telefon și să mă cauți mâine dimineață.

— Naturalmente, querida.

— Copiii sunt bine, în afara faptului că le e dor de tine. Barbara își face siesta. Aș putea s-o trezesc.

— Mai bine nu.

— A spus să te salut din partea ei și a lui Picior-întors.

— Salut-o și din partea mea, și... și...

Se mai poticniră un moment, două, până când Brodersen explodă:

— La dracu'! N-ajungem nicăieri așa, nu?

— Nu. Iar tu, fă bine și mișcă-te. Lacul e destul de departe de Novy Mir.

— Mda. Perfect. Te iubesc, Lis!

— La revedere, iubitele!

Lis acționa comenzile, pentru a introduce o formulă de rămas-bun prefabricată:

— Adică, „Pe curând. Hasta la Vista.” Dar nu te îngrijora dacă durează un timp. Te aștept oricât.

Ecranul se stinse. Cu pași nu prea siguri, Brodersen reveni la masa lui Caitlín. Scaunul scârțâi când se lăsă pe el cu toată greutatea.

Caitlín întinse mâna spre a lui.

— Totul e-n regulă, inima mea? Îl întrebă ea, cu voce joasă.

— Așa se pare, murmură Brodersen, privind suprafața zgâriată a mesei.

— Iar pe dedesubt, e în mare neregulă. Biata și curajoasa de ea! Ai dat dovadă de multă înțelepciune alegând-o, Dan, crede-mă!

Înfruntându-i ochii verzi, Brodersen încercă să zâmbească.

— Mă pricep la judecat femeile. Bea și hai s-o-ntindem de-aici...

— Te-aș însoți bucuros oriunde, iubitele, dar... Își strâmbă ea gura,... trebuie neapărat să beau tot?

— Nu, n-are importanță. Lasă-le și săracilor.

— Cum, și să declanșez o revoluție?

O idee mai înveselit, Brodersen îi adresă cârciumarului un Adiós și ieși împreună cu Caitlín. Phoebus se apropia de amiază, majoritatea coloniștilor se aflau pe tarlăua comunală, iar casele visau umăr la umăr de-a lungul singurei străzi prăfuite. În arșiță, cheresteaua lor mirosea a smoală, deși frontispiciile erau împodobite cu imagini viu colorate. O pisică trecu agale prin apropiere. O babușka stătea pe prispa casei, croșetând, în timp ce supraveghea doi copii mici ce se jucau și ale căror strigăte erau aproape singurele sunete din zonă. Dincolo de case, valea verde se întindea până la munți, cuprinsă între versanții lor abrupti. Peisajul pare o ilustrație de carte cu povești, își spuse Brodersen. Dar creatorii săi fuseseră aduși acolo de nave propulsate cu fuziune nucleară, agrochimicii coordonasera convertirea solului, până când putuseră înflori plantele terestre, modificate adecvat de către geneticieni; tehnologia ecologică, acționând mai mult la nivel microbial, ținea în frâu formele de viață locale, care altminteri s-ar fi întors, recucerind terenul; constelațiile vizibile noaptea purtau nume ca Aeneas și Gryphus, iar steaua numită Sol nu putea fi găsită decât cu telescoape puternice.

— Încotro ne îndreptăm? se interesă Caitlín, în timp ce deschidea capota translucidă a mașinii.

— La întâlnirea cu naveta care-o să mă ia, răspunse Brodersen. Restitui tu în locul meu mașina asta la agenția de închirieri, te rog?

— Cum, dar nu are pilot automat pe care să i-l programezi?

— Ba da, dar când o vei trimite, vei fi undeva la mama dracului.

— Cum adică, voi fi?

— Auzi, ia stai, doar nu crezi...

— Urcă, îl întrerupse ea. Condu cât timp ne certăm, ca să terminăm scandalul până ajungem, și să fim gata pentru distracții mai interesante.

— Pegeen, oftă Brodersen, renunțând la vinovăție, căci Lis nu i-ar fi reproșat mângâierile de care mai putea să profite, numai la un singur lucru îți stă mintea.

— Adevărat, confirmă ea. Și nu-i drăguț, lucrei ăla?

Chinook se rotea în jurul lui Demeter ca o lună apropiată. Mai târziu, avea să fie o cometă.

Construită după modelul lui Emissary, întrucât urma să servească aceluiași scop dacă zeii erau generoși cu Brodersen, nava era sferică, de două sute de metri în diametru, șlefuită ca oglinda. (Centrala ei energetică îi putea asigura cu ușurință căldura; problema care se punea ocazional era

să elimine surplusul de căldură.) În spate se distingea focalizatorul pentru reactor, cu grațioasa sa structură în formă de lalea. Zona mediană conținea motoarele auxiliare, cu rachete chimice, pe afeturi rotative. Împrejurul emisferei anterioare, netezimea era întreruptă de sasuri, turele, cofraje și instalații electronice. La polul opus propulsorului principal, două macarale încadrau o uriașă poartă circulară. Echipajul se afla la bord. Fusesse mai simplu decât insinuase Leino față de Two Eagles. Luaseră feribotul până pe Persefona, neobservați printre ceilalți pasageri. În port, închiriaseră o navetă particulară, al cărei proprietar și pilot declarase că pleca spre Erion și în schimb îi dusesese la nava lor. Traficul intersatelitic nu era urmărit decât aproximativ, iar cei mai mulți astronauți erau dispuși să încalce câte o regulă, două, pentru a-și ajuta camarazii de breaslă.

Îmbarcarea pe neștiute a căpitanului prezenta probleme ceva mai complicate.

Comanda sosi. Poarta se deschise lateral. Un transportor scoase pe jumătate naveta Williwaw. Macaralele o apucară și o împinseră înainte, rotind-o astfel încât jetul propulsor să nu atingă nava-mamă. Forma sa lungă de șaptezeci și cinci de metri sugera o torpilă, cu aripioare în coadă, aripă îngropată în dreptul mijlocului, și un lonjeron în formă de lanceolat ieșind din bot.

Din navetă țâșniră vaporii, prea fierbinți pentru a fi vizibili. Macaralele îi dădură drumul, iar Williwaw accelera. O parte din apă se condensă în urma ei, pe câțiva kilometri distanță, formând un nor alb, spectral, ce se învolută înainte de a se disipa. Era un sistem ineficient, în comparație cu propulsia pe bază de plasmă, dar putea să suporte solicitările trecerii prin atmosferă. Cu toată mărimea sa și inimaginabilele energii pe care le elibera și le canaliza motorul, Chinook era o navă prea fragilă pentru așa ceva, sau pentru a asoliza pe vreo suprafață planetară.

Respectând un plan de zbor aprobat oficial, Williwaw petrecu câteva ore coborând spre planetă pe o traiectorie curbă, înainte de a ajunge la limita stratosferei. Rămânea de eliminat mare parte din viteză: încet, ca să nu ia foc. Aripile scurte și butucănoase se întinseră. Rachetele tăcură, valvele le închiseră. Un timp, pilotul și computerul său purtară naveta într-o lunecare prelungă. În cele din urmă, ajunse la un nivel unde motoarele cu reacție ale aripilor puteau absorbi suficient aer. Pilotul le activă. Un vâjâit ascuțit umplu carlinga. Continuând să încetinească intens, Williwaw se transformă în aeronavă. Emițătorii optici solizi îi prezentau pilotului o mare de nori însoriți, departe, foarte departe jos. Avea de ocolit jumătate din glob înainte de a asoliza.

Lunile lui Demeter orbitează mai rapid decât Luna față de Pământ. În noaptea aceea, Erion apusese, iar Persefona n-avea să răsară decât după ivirea zorilor. Astfel, se vedeau mult mai multe stele decât înainte, licărind blând într-o penumbră albastru-violacee. Trecuse ora licuricilor și a coristerilor; aici sălășluia liniștea. Împrejmuit de masele umbroase ale pădurii, lacul lucea cenușiu. Zeus întindea o dâră dreaptă prin mijlocul lui. Întrucât depresiunea se afla mult mai jos decât peștera, căldura stăruia, pentru a ridica duhuri de miresme fumurii din bobocii-soarelui crescuți printre Iodix, pe pajiștea unde stăteau așezați Brodersen și Caitlín.

Brodersen se foi pe iarba sârmoasă. Începuse să se ude.

— La dracu', Pegeen, spuse el, nu poți veni, și cu asta, basta! Simțea, într-un cotlon al minții, cum vehemența lui profana pacea din jur.

Caitlín, ghemuită cu un picior sub ea, se rezemă de el, ciufulindu-i părul și mușcându-l încetitor de ureche.

— Îmi place când ești dur, murmură ea. Poți s-o iei în ce sens vrei.

— Dar e ridicol! De câte ori trebuie să ți-o repet? Ești neantrenată...

— Tu însuți mi-ai promis că mă vei instrui, e ușor de învățat și nimic nu

se compară cu regulatul în imponderabilitate!

— Vrei, te rog, să fii serioasă? Mă referisem la o scurtă călătorie de agrement, nu mai departe de Afrodita sau Ares.

Caitlín lăsă mâna în jos, pentru a se rezema. Antebrațul, șoldul și coapsa continuau să i se îndese ușurel în trupul lui. Brodersen îi simți respirația pe obraz, când din vocea ei dispăru veselie:

— Bine, atunci am să fiu serioasă, dragul meu ciufut. Mi-ai mărturisit că nu ai intendent și, mai rău, nici medic de bord. N-aș putea eu să le fac pe amândouă? Să te las oare să pornești spre primejdii fără mine, când te-aș putea ajuta? Mai gândește-te și la echipaj, căpitane Brodersen. Le interzici prezența mea, când aș putea salva o viață, aș putea să le risipesc temerile?

— Dar călătoria nu va fi periculoasă...

— În cazul ăsta, de ce să-mi refuzi experiența? Știi ce cazărmi zburătoare sunt navele de emigranți. Simt mai mult prezența universului în jurul meu aici – sau, da, când urmăresc o emisiune din spațiu – decât am simțit-o vreodată la bordul Isabellei.

— Păi, ăă, vezi, n-am de unde să știu ce se poate întâmpla. Vom naviga cam împotriva vântului, și... ăă...

— Și țiitoarea ta nu trebuie să-ți stea alături? Daniel, Daniel, m-aș înfuria pe tine, dacă n-aș fi atât de dezamăgită.

— Of, la dracu', Pegeen! Întinse el brațul, pentru a o cuprinde și mai strâns.

— Desigur, continuă Caitlín cu șiretenie, dacă te temi de scandal, pot păstra distanța față de tine. Găsesc eu la bord vreun băiat care să mă consoleze....

— Încetează, vrăjitoareo!

Știuse că era ultima ciondăneală dintr-un război pe care Caitlín îl câștigase deja, folosindu-se de armele ei speciale, la scurt timp după ce ajunseseră în acel loc.

— Mă predau. Ai învins!

Capitularea îl înveselea. Caitlín își pecetlui victoria așteptându-l s-o sărute – treizeci de secunde? – deși, imediat după aceea, nimeni nu prea mai știa cine domina pe cine.

Se întrerupseră, căci naveta putea să apară în orice moment, și stătură o vreme lăsându-și sufletele să se umple de seninătate. Într-un târziu, Caitlín se ridică:

— Merg să-mi iau rămas bun.

Brodersen o văzu limpede cum ocolește poiana prin semiîntuneric, deși acesta îi dădea o înfățișare nu tocmai reală, în nuanța Căii Lactee. Își scufundă o mână în lac și bău, culese o petală de bobocul-soarelui, strivind-o cu drag între buze și dinți, își aruncă brațele în jurul unui koost înalt cât un stat de om, strângând tufișul la piept, îngropându-și fața în frunzele lui... În cele din urmă, se întoarse la el.

— Încerci într-adevăr să devii parte din toate astea, nu? șopti Brodersen.

— Nu, chiar sunt.

Mâna ei descrie un arc de la stele spre apă, și peste pădure:

— Și tu la fel, Dan. Cu toții suntem. De ce n-o pot simți oamenii?

— Noi nu putem fi ceea ce ești tu, cred. Ai spus odată ceva în sensul că poate oi fi având sânge de zână. Crezusem că era doar o figură de stil. În noaptea asta, am ajuns să mă întreb cu adevărat dacă nu-i așa.

Caitlín rămase cu privirea ațintită înainte.

— Eu însămi mă întreb.

— Vorbești serios? Aproape c-aș putea să te cred, agnosticul de mine!

— A, nu, n-am să-ți servesc nici un fel de baliverne mistice. Nici chiar metafizica lui Yeats n-o înghit.

Ridică ochii.

— Și totuși, cosmosul ăsta e ciudat, neîndoielnic, mai ciudat decât putem

noi bănuî, nu-i așa, bucuria mea

Brodersen dădu din cap:

— Fie și numai prin mărimea lui. Am tot încercat să-mi imaginez un ani-lumină, un singur an-lumină, dar bineînțeles că nu pot. Apoi, am încercat să-mi imaginez micimea unui atom, și nici asta nu pot. Mecanica undelor. Radiațiile remanente de la începuturi. Eterna expansiune – spre ce? Găurile negre. Quasarii. Mașinile T. Ceilalți. Da...

Și, după o scurtă tăcere, atingând-o:

— Cred, însă, că făceai aluzie la un mister anume.

— Mă rog, era o poveste ciudată auzită de la mama mea, care era o bună catolică.

— Vrei să mi-o spui?

— Tare-aș mai vrea, dar, uf, nu știu cum. Căci nu este cu adevărat o poveste, nu e o întâmplare adevărată și nici o minciună. Nu, este vorba de momentul și felul cum mi-o spunea, și de ea însăși, care mi-a spus-o. Chiar vrei s-o auzi?

Brodersen o strânse și mai tare cu brațul:

— De ce mă întrebi asta?

— Îți mulțumesc, urs drag ce ești, răspunse Caitlín. Trebuie să înțelegi, mai întâi, că mama era de la Lahinch, din Comitatul Clare. Face parte dintre regiunile Irlandei care au sărăcit în timpul Tulburărilor, până când n-au mai rămas decât mici proprietari, majoritatea analfabeți. Iar aceștia cred din nou în Sídhe, dacă au încetat vreodată să mai creadă, deși cred că Lady Gregory nu le-ar recunoaște poveștile. Și, știind despre Ceilalți, de ce, pe toate stelele iernii, n-ar crede?

Namila uriașă și neagră a unui Wassergeist¹ Spirit-al-apei (în germ., în original, n. tr.) ieși la suprafața lacului, își slobozi șuieratul ca dintr-o altă lume și se scufundă la loc.

— Ei, și cum ți-am mai spus, continuă Caitlín, mama a ajuns la Dublin cu o bursă ca să studieze muzica, după ce un profesor care venise într-o excursie la pescuit o auzise cântând. Dar n-a lucrat prea mult la operă, căci s-a măritat cu Padraig Mulryan și curând i-a născut doi copii. Apoi, a cuprins-o dorul de casă. Mulryan, care era medic, nu și-a putut găsi timp liber, dar a trimis-o în vacanță la căsuța părinților ei, unde a fost bucuroasă să vagabondeze prin ținuturile dragi de la țară.

Caitlín se îndreptă de spate, răsucindu-și degetele laolaltă și căutând să-și adune gândurile. Brodersen aștepta. Scump îi era profilul ei conturat în lumina slabă a nopții!

— A povestit toate aceste lucruri peste multă vreme, iar eu am fost prima care le-a auzit, cu excepția preotului. Tatăl meu, omul acela cumsecade și cu picioarele pe pământ, mai în vârstă cu cincisprezece ani decât ea, ar fi spus că nu fusese decât un simplu vis, cum probabil chiar a și fost. Dar mama căuta să mă recâștige, când a văzut că mă îndepărtam de credință și de familie. Dorea să știu că și ea simțise același lucru, pentru a mă putea preveni să mă feresc.

Și totuși, n-a putut spune mai mult de atât. Pornise într-o hoinăreală de-o săptămână, înnoptând în orice casă prin apropierea căreia se nimerea s-o prindă asfințitul, oamenii fiind întotdeauna bucuroși de noile cunoștințe. Dar noaptea aceea cu lună de sub Slieve Bernagh era atât de frumoasă, încât și-a întins așternutul pe mușchi și a zăcut trează multă vreme, cu privirea pierdută în sus.

Apoi, din lumina lunii s-a ivit un tânăr asemenea unei flăcări, a cărui frumusețe era atât de mare, încât ea a plâns văzându-l, iar el a întrebat-o dacă ar dori să-l urmeze în munte. Nici o femeie născută pe astă lume nu l-ar fi putut refuza, sau, dacă putea, ar fi fost o sfântă, după cum mi-a spus mama. S-a desprins de pământ ca o pasăre, iar el a cuibărit-o în brațele lui și a dus-o de-acolo. Cât despre ce-a urmat însă, n-a putut descrie decât curcubee și sori, purpură și aur, vânturi și mări

furtunoase și numai strălucire. Dacă însemna că astfel a făcut dragoste cu ea, atunci a făcut dragoste cu ea. S-a trezit în locul unde se culcase, o rază de soare gâdilând-o pe nas până a început să strănute... Ți-am tradus în engleză, Dan, un cântec pe care-l compusesem în gaelică despre asta, căci mamei îi lipseau cuvintele, mi-ar lipsi și mie, dacă nu i-aș fi văzut ochii și nu i-aș fi auzit vocea...

Și nici Brodersen nu avea ce să spună.

— Peste nouă luni, m-am născut eu, crescând după chipul și asemănarea ei, continuă Caitlín, după o pauză în timpul cărei pe deasupra lor săgeta dâra luminoasă a unui meteor. Da, știu la ce te gândești. Tatăl meu, dragul de el, nu s-a gândit niciodată la asta. Pentru el, mama mă purtase în burtă puțin mai mult timp, sau mai puțin timp, indiferent cum. Și cât m-a mai răsfățat, căci eram singura lui fiică și ultimul copil pe care l-au avut. Dan, a avut dreptate. Ești de acord, nu-i așa, că mă pricep la oameni? Mama mea nu cunoscuse nici un alt bărbat în afara lui, niciodată.

— A, dar n-am vrut să spun asta, protestă stângaci Brodersen. Nu că mi-ar păsa, dar... Nu, cred doar că poate nutrea ea vreo fantezie... ești de acord că era posibil, hmm?... poate chiar fără să-și dea prea bine seama... Și a cam întrecut limita.

— N-a fost niciodată genul care să tragă la măsea.

Când Brodersen încercă să-și ceară scuze, Caitlín îi acoperi buzele cu mâna:

— Ba da, voiai să spui că a îmbătat-o lumina lunii.

— Se mai întâmplă, replică el, când îi dădu drumul. Păi, îmi amintesc cum mi-a vorbit de un bătrân ienupăr din spatele casei. Am uitat ce-a spus, dar țin minte că vorbea la fel de bine cum îmi amintesc că la aceeași vârstă am învățat să călăresc, patru, cinci ani, câți aveam. Visurile se agață de noi în cele mai ciudate chipuri. Și... dacă ești la fel ca ea, Pegeen, atunci și ea seamănă cu tine, iar tu ești o visătoare...

— ...numai că uneori, când ești atât de practic, mă sperii.

Caitlín nu râse, nu se destinse, așa cum sperase el, deși zâmbi totuși.

— Nu sunt decât o femeie, Dan. Voi, bărbații, sunteți sexul romantic.

— În regulă, și ce crezi că s-a întâmplat? Dacă-ți închipui că s-a dus într-adevăr în Elhoy — cum îi spunem noi, acolo de unde sunt eu — dacă asta crezi, n-am să strâmb din nas. Într-o lume în care există Ceialtá, nu e deloc greu să accepți Lumea Cealaltă.

— Sau diavolii? o simți el înfiorându-se. Asta s-a temut mama că fusese, că o ispitise iadul, iar ea căzuse în ispită. Preotul i-a spus să nu creadă așa ceva, cel mai probabil, nu avusese decât o patimă ascunsă în creier. Și totuși, până în ziua de azi a purtat teama asta în suflet. Tatăl meu mi-a spus cât de nepăsătoare era în tinerețe dar, cam de pe vremea aceea, a devenit foarte credincioasă.

Cu siguranță că ar exista un asemenea îndemn, reflectă Brodersen. Acolo unde nu a distrus religiile, existența Celorlaltă a inspirat altele noi sau le-a revigorat pe cele vechi. Oare o fi fost și asta una dintre intențiile lor?

— Tu ce crezi?

— Eu? Nu cred nimic. Știu în ce constau dovezile științifice, iar aici nu avem nici una.

— Dar trebuie să fi presupus ceva. E evident că înseamnă mult pentru tine.

— Categorie. Norah e mama mea. Oricât de departe am ajuns, o iubesc, pe ea, pe tatăl și pe frații mei, și sper să-i revăd cu ocazia călătoriei noastre.

Îi apucă mâna, strâns:

— Îți amintești că discuția asta a început când tu ai întrebat despre senzația de a aparține întregului univers. Cred că ea a trăit-o, în noaptea aceea, mai intens decât mi s-a întâmplat mie însămi vreodată. Dacă ar fi fost buddhistă, ar fi vorbit despre Nirvana, despre iluminare sau vreun

alt lucru la fel de minunat. Fiind o fată de țărani irlandezi, chiar măritată cu un medic din Dublin, și fostă cântăreață la operă, a bătut în retragere, cu groază, și e înfiorător de păcat că s-a întâmplat așa. Dar ce anume i-a dăruit ei acea experiență, sub înfățișarea respectivă, nu pot ghici.

— Aș putea eu? replică Brodersen. Avea o fire la fel de aventuroasă ca a ta, la fel de însetată de viață, atâta doar că niciodată n-a luptat să-și afle calea spre libertate, la fel ca tine. Așa că...

Br-r-ru-uum-m, răsună cerul. Săriră în picioare. În înalturi, metalul reflectă lumina soarelui ascuns, sclipi, apoi coborî în eclipsă. Cu toate acestea, îi putură urmări forma în timp ce se apropia. Vuietul îndepărtat deveni muget, frunzele începură să tremure, aerul se agită furtunos. Naveta spațială își roti aripile, coborând vertical, scoase roțile, atinse solul, opri motoarele și rămase nemișcată. Tăcerea reveni, cu un tunet.

Brodersen și Caitlín își înhățară echipamentele și o luară la fugă într-acolo.

SALA DE SPECTACOLE ȘI CONFERINȚE din Roata San Geronimo includea o cameră pe post de culise, unde vorbitorii și actorii puteau să aștepte, pregătindu-se în caz de nevoie. Ira Quick nu avea nevoie, dar petrecu totuși câteva secunde în fața oglinzii de-acolo, verificându-și înfățișarea. Imaginea reflectată îi înfățișa un bărbat de rasă caucaziană, în vârstă de patruzeci și patru de ani, zvelt, cu osatură fină, frunte înaltă deasupra trăsăturilor regulate, ochi căprui, barbă neagră à la Vandyke și păr brunet, ondulat, abia grizonat, care se rărise în creștet, dar i se revărsa abundant înapoia urechilor, până la jumătatea cefei. Era tunsoarea la modă, alături de iridescența calmă a tunicii și luminozitatea pantalonilor închiși la culoare, perceptibil mai redusă decât anul trecut: intensitatea, nu ultramodernismul. „Să nu fii cel dintâi pe pielea căruia se încearcă noul.”

Doamne, un actor în toată regula, pregătindu-se să-și facă intrarea care va captiva publicul ostil, nu-i așa? își spuse el, apreciindu-și capacitatea de autoironie. În fond, simțea cât de conștient era de ucigătoarea seriozitate a misiunii sale acolo, da, o adevărată tragedie. Tragedia nu consta într-o ciocnire dintre binele și răul pur, așa ceva ar fi fost o simplă melodramă. Tragedia se producea atunci când avea loc un conflict ineluctabil între persoane de egală moralitate, egală (mă rog, aproape egală!) inteligență și egală sensibilitate.

Henry Troxell, directorul gărzii, se animă:

— Sunteți, ăă, pregătit, domnule?

— Da, răspunse Quick. Fără introduceri fanteziste, te rog!

— Nici n-aș fi în stare, domnule. În regulă.

Troxell ieși primul. Glasul său ca un muget de taur răsună reverberându-se prin ușa deschisă:

— Damas y caballeros! Am plăcerea... v-am explicat de nenumărate ori că oamenii mei și cu mine nu ne-am făcut decât datoria, așa cum ne-a încredințat-o guvernul nostru și al dumneavoastră. Ați solicitat o întâlnire cu cineva dintr-o funcție de răspundere. A sosit. Am onoarea de a vi-l prezenta pe Ira Quick, membru reprezentant al Midwest-ului în Adunarea Federației Nord-Americane, ministru al Cercetării și Dezvoltării în Consiliul Uniunii Mondiale. Señor Quick...

Se retrase de pe scenă, când noul-venit intră, conducând aplauzele până își dădu seama că era singurul care bătea din palme.

Quick se apropie de pupitrul oratoric, pe care îl considera o piesă de recuzită, valoroasă ca impact psihologic, și zâmbi în jur. Destinată câtorva sute de persoane, sala se întindea în toate părțile, enormă și goală. În rândul întâi, stăteau doisprezece prizonieri încruntați, fără ca

extraterestrul să se afle printre ei, constată el, neștiind dacă să fie nemulțumit sau ușurat. Gardienii, așezați sau în picioare, dublau numărul de spectatori, ceilalți se aflau pe stație, oricât de minusculă era posibilitatea unei situații de urgență. Toți purtau combinezoane spațiale. Agenții serviciului secret aveau armele în teci, majoritatea fiind tranchilizante sonice, plus câteva pistoale.

În tăcerea ce se lăsa, auzi zumzetul ventilatoarelor. Aerul mirosea potrivit de proaspăt; fără îndoială, ușorul iz de mușcegai exista numai în imaginația lui. Dată fiind cvasipustietatea sălii, aceasta avea o acustică proastă, cu vagi ecouri. Ei, își spuse Quick, am cuvântat eu în condiții și mai rele... Prin mintea lui se succedară rapid câteva amintiri, o școală de provincie plină de muncitori veniți de la câmp, mirosind a bălegar, o seară ploioasă într-o sală masonică, parțial bombardată în ultimul război civil și încă nerenovată, zorii unei zile crude de iarnă în fața porților unei fabrici ai cărei muncitori știau că aveau să fie concediați o dată cu revenirea automatizării, genul de situații cu care un tânăr și inteligent avocat care devenise un tânăr și inteligent politician trebuie să se deprindă. Dezirabile, în felul lor. M-au ajutat să-l înțeleg pe omul de rând. — Vă deranjează dacă voi vorbi în engleză? începu el. Este limba mea natală, iar la bordul navei ați folosit-o în egală măsură cu spaniola, nu-i așa?

Posomoreala celor din fața lui rămase neschimbată.

—Vă mulțumesc!

După aceste cuvinte, rostite pe un ton mai puțin oficial, Quick își rezemă vârful degetelor pe pupitru, dând frâu liber faimosului său timbru baritonal:

— Bună ziua, doamnelor și domnilor! Și bună sper să se dovedească această zi, pentru dumneavoastră și pentru omenire. Mai mult decât se poate exprima prin orice limbaj, regret și deplâng ceea ce vi s-a întâmplat. Iată-vă aici, reveniți din expediția dumneavoastră, a cărei semnificație o face să pălească pe aceea a lui Columb. V-ați trudit, ați suferit, ați pierdut trei tovarăși care vă erau dragi, iar între timp ați îndurat atâtea greutăți. Dar, în sfârșit, ați adus acasă comoara care sperați cu sinceritate că va deschide o nouă epocă, mai luminoasă. Ați avut tot dreptul să vă așteptați la un triumf, la cinstire pe tot restul vieții, la nemurire în paginile istoriei. Și, când colo...

— Ach, nu mai mânca rahat, strigă o femeie blondă și masivă. Nu ni-l arunca în față. Teja am înkițit testul!

Trebuia să fie Frieda von Moltke, trăgător și pilot al navetei, la fel ca omul cu pielea cafenie, Sam Kalahale, așezat lângă ea. Căpitanul Willem Langendijk se răsuci, în modul său ultracorect pe care Quick și-l amintea, pentru a o face să tacă. Șeful de echipaj, Carlos Francisco Rueda Suárez, ridică din sprâncene, discret aristocratic, pentru a schița o expresie de dispreț... spre scenă. Figurile celorlalți variau de la rânjete la jenă – cu excepția celei a femeii slabe și cărunte, Joelle Ky, care rămânea impasibilă.

Quick ridică o mână:

— Nu m-ați jignit. Credeți-mă, vă simpatizez. Am făcut atâta drum de pe Pământ în scopul de a purta un dialog rațional și a ajunge la un modus vivendi care să vă satisfacă și pe dumneavoastră. Mă gândisem să țin o scurtă cuvântare, după care să avem o discuție liberă. Sunteți de acord?

— Să-l ascultăm, ordonă Langendijk.

Intendentul-șef Bruno Benedetti își încrucișă brațele, rezemându-se de spătar, și căscă ostentativ.

— De ce nu? spuse el. Altceva, oricum, n-avem de făcut!

— Vă rog, interveni timidă (deși trecuse prin poartă, la fel ca toți ceilalți, spre o destinație necunoscută, pentru a studia forme de viață care din câte știa ea se puteau dovedi foarte ușor letale) Esther Pinski, medic de

bord și biolog asistent. Să fim politicoși...

— Da, adăugă inginerul Dairoku Mitsukuri. Altfel, cum să ne câștigăm eliberarea?

Echipajul se liniștește. Quick își relua poziția de vorbitor.

— Vă mulțumesc, spuse el. Sunteți cum nu se poate mai generoși. Sunteți primejdioși de moarte, completă el în gând, și imediat: Nu, nu e vina lor. Habar n-au. Trebuie să încerc să-i educ. Educația e cheia viitorului. Simțea că plesnește de toleranță.

— Colonelul Troxell și, fără îndoială, oamenii săi, și-au dat toată străduința să vă explice clar de ce ați fost reținuți atâta timp, începu el. Totuși, cu respectul cuvenit, poate că dumnealor nu sunt cei mai elocvenți oameni din câți există. Dialogul nu este meseria dumnealor. Este a mea, sau ar fi cazul să fie, dacă sper să rămân în funcție. Nimeni nu-i răspunse la chicotit. Planetologul Olga Razumovski își ciupi scurt nările.

— Intenționez să discut și cu, ăă, betanul, continuă Quick. Pot să vă întreb de ce nu este prezent?

Privirile celorlalți o căutară pe Joelle Ky. Aceasta se așeză picior peste picior, declarând sec:

— I-am recomandat contrariul. Vom relua această scenă mai târziu, și vom încerca să i-o interpretăm, punct cu punct.

Quick se îndepărta de pupitru, zâmbind mai reținut. Nimic nu risipea mai repede atenția publicului decât o poziție fixă sau o expresie lipsită de reacții. În plus, holothetii îi dădeau fiori. Nu erau umani... Nu trebuia să-și recunoască niciodată prejudecățile. Avea destulă minte ca să admită că asta era o prejudecată.

Marie Feuillet, chimista, atenua replica lui Ky, spunând:

— Fidelio este deja atât de nedumerit, și cred că suferă foarte mult...

— Mă rog, colegii săi de echipaj îl cunosc mai bine, cedă Quick. Fidelio, te rog, acceptă salutările mele și urarea de bun sosire în Sistemul Solar din partea guvernului meu!

Apoi, revenind cu atenția spre echipaj:

— Un bun sosire jalnic, sunt de acord. Am venit să-mi cer scuze și, în același timp, să vă explic de ce guvernul nu a avut încotro. Custozii nu au putut decât să schițeze motivele. Intenționez să completez această schiță. Puneți-mi cele mai dure întrebări pe care le puteți formula și vă voi da cele mai directe răspunsuri pe care le pot găsi. Mai întâi însă, cred că ar fi înțelept să vă descriu de la bun început situația, așa cum o vedem, colegii mei și cu mine. Vă rog să nu vă spuneți „am mai auzit asta și-nainte”. Vă rog să mă ascultați. Poate că înainte nu ați auzit chiar toate amănuntele...

Când v-ați înrolat, a-ți înțeles că, probabil, la întoarcere veți sta în carantină pentru o perioadă neprecizată, indiferent ce par să fi dovedit cercetările dumneavoastră. Chiar și în cazul Demeter, când Vocea Celorlalți ne asigurase că planeta era lipsită de orice boli pe care le-ar fi putut contracta specia noastră, chiar și în acel caz, au trecut zece ani înainte ca oricare cercetător ce fusese acolo să fi pus din nou piciorul pe un corp ceresc al Sistemului Solar. Dumneavoastră, firește, nu va trebui să așteptați atât de mult pe orbită. Dar poate fi un timp mai lung decât cel pe care l-ați petrecut până acum aici, în Roată.

Floriano de Carvalho, biologul șef, se înroși la față.

— Un alt gen de timp, Quick! strigă el furios.

Vorbitorul se retrase câțiva pași pe scenă, la fel cum poate s-ar fi retras un matador din vechime.

— Da, firește, firește. Veți fi în contact audio-vizual cu cei dragi și cu întreaga lume, veți primi daruri, veți... În fine, veți beneficia de mâncăruri și băuturi mai bune decât mă tem că a-ți primit... o, da. Mai presus de orice – am dreptate? – vă veți transmite mesajul. Mesajul că omenirea are

în sfârșit libertatea galaxiei.

— Mă rog, încă nu e chiar așa, interveni un tânăr slab. Într-o mie de ani, betanii au descifrat căile care-i duc cam la o sută de stele și înapoi. E, totuși, un început.

O clipă, Quick nu-l recunosc. Un blocaj mintal. Îi cunoscuse personal pe toți membrii echipajului, cu rezervele lor, studiasse fiecare dosar, după ce nu reușise să împiedice expediția. Dar se așteptase să treacă ani de zile; dacă norocul era într-adevăr decent, Emissary n-avea să se mai întoarcă niciodată. După care, a sosit catastrofa veste, și aproape și-a dorit să fi existat un Dumnezeu căruia să-i mulțumească pentru faptul că, în acel moment, Tom Archer comanda nava de supraveghere. Pe mulți asemenea ofițeri nu avusese nici o șansă să-i convingă să coopereze. Posibilitatea părea oricum redusă – ca o mașină T să te poată propulsa la fel de ușor prin timp ca și prin spațiu — teoretică, da, la fel cum și $E = mc^2$ fusese cândva o simplă teorie...

Mesajul de la Archer: Faraday escortase nava Emissary prin poartă, până în Sistemul Solar, după ce-și indusese cu iscusință în eroare corespondentul de acolo, și o păzea, ce să facă în continuare? Ulterior, Quick s-a mândrit cât de repede cristalizase aranjamentele în legătură cu Roata și, incidental, cu Faraday. (A trimis-o înapoi la post, în Sistemul Phoebian. Înainte de expirarea misiunii, a expediat-o într-o supervizare cartografică, aprobată în grabă, a îndepărtatului Hades, cu obișnuitele prime grase pentru echipaj.) Totuși, fusese o încurcătură de coșmar să realizeze aceste sarcini păstrând totodată secretul. Nimeni n-ar fi putut face totul singur. Între acei oameni, aflați în poziții fie înalte, fie modeste, dintr-o duzină de țări diferite, care-și construiau carierele ducând o luptă de culise pentru stăvilirea dezastrului, funcționa o legătură mai strânsă decât cea fraternă.

Și, în continuare, mesajele radio dintre Roată și Pământ nu se puteau transmite codificat, când acolo n-ar fi trebuit să se afle nimeni, în afara câtorva inofensivi oameni de știință. Navele-curier pierdeau câteva zile pe drum și, în orice caz, nu puteau efectua curse frecvente. Și așa ceva ar fi trezit comentarii. (În plus, fondurile discreționare disponibile nu se puteau întinde la nesfârșit. Și mai lua-i-ar dracu pe reacționarii ăia de două parale care le băgau mereu bețe-n roate vizionarilor!) Astfel, Quick ajunsese pe Roată doar cu o idee foarte schematică a tot ceea ce aflase echipa lui Troxell.

Din fericire, învăț rapid. Gluma sa standard risipi vraja. Nu durase mai mult de o secundă, timp în care stătuse copleșit de măreția a ceea ce făcea el pentru omenire. Cunoștea numele ultimului turbulent, al doilea inginer de pe nava Emissary, precum și pe al soției acestuia.

— Vorbeam în sens metaforic, domnule Sverdrup, răspunse el. Din câte vă înțeleg afirmațiile însă, betanii ne pot conduce spre lumi pe care le putem coloniza, după ce vom fi umplut până la limită planeta Demeter. Mai important — am dreptate? — este faptul că ne pot face cunoștință cu circa douăzeci de specii inteligente, de la care putem învăța incalculabil de multe: științe, arte, filosofie, cine poate prevedea altceva? — Începând cu betanii înșiși, se răsti Rueda. În sens tehnologic, sunt cei mai avansați. Comparativ cu inginerii lor, ai noștri se joacă în nisip cu lopățelele. Din capul locului, ne pot arăta cum să construim nave spațiale cu dotări care pentru noi țin de domeniul science fiction, la fel de ieftin și de ușor pe cât fabricăm automobilele. Și sunt dispuși s-o facă. Ne oferă termeni comerciali atât de generoși, încât eu sunt încă buimăcit. Le-am spus că, pe Pământ, persoana unui ambasador e sacro-sanctă. Domnule, al lor unde se află în momentul de față? Ce intenții aveți față de el?

Matadorul fentă atacul:

— Vă rog, señor Rueda, tocmai despre asta vom discuta astăzi. Firește, nu

mă considerați antiștiințific. Sunt ministrul Cercetării și Dezvoltării. Rueda îi replică dintr-o mișcare a sprâncenelor. Blestemat să fie, și-a petrecut toată viața adultă în spațiu, medită Quick, dar a rămas un membru al afurisitului său de clan timocratic, și fără-ndoială că au discutat politică în prezența lui. Știe că n-am urmărit portofoliul C&D în Cabinet fiindcă aș fi vrut să dau frâu liber forțelor ăstora orbești. Nu, eu am misiunea de a le împlânzi. Sunt buni servitori, dar stăpâni răi... Ah-ha, Ira, iar citezi din obișnuitul tău discurs adresat (ie însuși, nu-i așa?

— Dați-mi voie să mă întorc la secolul douăzeci, spuse el, și la moratoriul asupra cercetării în tehnicile A.D.N. combinate pe care l-au impus savanții responsabili, până când aveau să elaboreze reglementări de siguranță riguroase. Rezultatul a fost acela că nici o molimă nouă n-a mai răvășit lumea, dar în schimb omul a cules nenumăratele roade ale noilor cunoștințe fundamentale din domeniul geneticii. Doamnelor și domnilor, vă aflați astăzi în situația acelor pionieri. Vă salut eroismul. Simpatizez cu nemulțumirile dumneavoastră și apreciez vastul potențial de foloase pe care-l aduc împlinirile dumneavoastră. Totuși, am certitudinea că nu ați dori să dezlănțuiți asupra omenirii nici o boală oribilă. Ceea ce solicit eu nu e o oprire a explorărilor, ci un moratoriu. Am rugămintea să fiți de acord.

„Ce boală?” mă veți întreba. Prieteni, aceeași întrebare s-a formulat și în acele laboratoare genetice. „Ce boală?” Nu știa nimeni. Dacă ar fi știut, n-ar fi existat nici o problemă. Totuși, au avut înțelepciunea de a recunoaște limitele propriilor lor cunoștințe.

Guvernul dumneavoastră își ia funcția în serios. Când a fost observată nava aceea betană trecând prin poarta din Sistemul Phoebian, expediția pornită pe urmele ei a fost autorizată numai după îndelungi dezbateri, atât publice, cât și oficiale.

După o luptă politică de mama dracului, pe care tabăra mea a pierdut-o, deși am smuls totuși câteva concesii și, mai târziu, câțiva dintre noi ne-am adunat pentru a plănui cum am putea câștiga următoarea luptă.

— În mare măsură, hotărârea de a continua activitățile s-a bazat pe ipoteza că veți lipsi ani de zile. Cel puțin, părea clar că aveți nevoie de multă vreme pentru a intra în comunicare cu o specie complet necunoscută. Între timp, noi, cei de acasă, puteam să ne imaginăm consecințele și să ne pregătim pentru ele.

Și să ne batem pentru cine va avea de spus ultimul cuvânt.

— Dar, în schimb, după ce ați stat acolo ani de zile, v-ați întors aici după doar câteva luni!

Quick trecu de la emoție la solemnitate

— Fidelio, drag prieten din stele, iartă-mă pentru ceea ce trebuie să spun. Sunt moralmente convins că tu și ai tăi sunteți inofensivi. Totuși, certitudinea morală nu este de ajuns, când un guvern trebuie să vegheze asupra câtorva miliarde de vieți. Și, în fond, ce știți voi despre noi? Aveți probe concludente asupra cinstei și pacifismului nostru? Cred că avem datoria, față de posteritatea voastră precum și față de a noastră, să exercităm și unii și ceilalți cea mai mare prudență.

Câțiva ascultători chicotiră pe sub mustață. Cățeaua de von Moltke râse zgomotos, strigând:

— Nu știe tecît spaniola, tomnule Elocfent Om de Stat. Frei să-i tratuc?

Quick își stăpâni un val de furie, se gândi dacă să repete mesajul în cealaltă limbă, conchise că n-ar fi făcut decât să accentueze contradicțiile și replică, zâmbind cât putea de tăios:

— Dacă doriți, cum vă e placul, Madame.

Cu una ca ea însă, riposta părea irosită în pustiu.

Se îndreptă din nou spre echipaj:

— Lăsând la o parte posibilele intenții agresive, care sunt de acord că ar fi improbabile, lăsând complet la o parte așa ceva, gândiți-vă la impactul

asupra societății! Ceilalți ni l-au dăruit pe Demeter, ne-au mai adus și Tulburările. Uniunea rămâne înfiorător de vulnerabilă. Forțele de Pace sunt zilnic tot mai solicitate. Dumneavoastră sunteți idealști.

Presupuneți că un fulgerător torent de informații revoluționare, tehnologie, idei, filosofii, credințe... presupuneți că așa ceva nu poate fi decât de dorit, nu poate decât să stimuleze o renaștere.

Prieteni, vă reamintesc că Renașterea Europeană originală a fost într-adevăr strălucită în arte și științe, dar a fost de asemenea o epocă în care civilizația a explodat, epoca nu numai a lui Leonardo și Michelangelo, ci și a familiilor Borgia și Cenci. Iar cel mai puternic mijloc de a ucide pe care-l aveau era praful de pușcă. Noi avem focurile cu fuziune...

Îmi cer scuze că repet argumente care s-au făcut auzite în repetate rânduri, înainte de plecarea dumneavoastră. Dar, în fond, ați petrecut opt ani din viața departe, într-un decor exotic. Entuziasmul descoperirii și al împlinirii v-a încețoșat în memorie aceste avertismente. Și, evident, colonelul Troxell și personalul lui nu au reușit să vă convingă de gravitatea lor.

Dați-mi voie să repet: noi, cei care ne îngrijim de bunăstarea lumii, am avut în vedere ani de zile în care să ne pregătim pentru întoarcerea dumneavoastră. Prevăzând pericolul, intenționaserăm să întărim atât instituțiile publice ale legii și ordinii, cât și să educăm publicul. Sincer vorbind, revenind atât de devreme, dumneavoastră înșivă ați precipitat situația de urgență.

Rueda își azvârli un braț în sus.

— Și nu știi de ce-am făcut-o? strigă el.

Luat pe nepregătite, ministrul își auzi propriul glas replicând:

— Cum? Păi... păi, nu. Cred că nu. Figurează fără îndoială în rapoarte – colonelul Troxell mi-a spus că ați fost foarte sinceri — dar acolo se află o enormă cantitate de material și n-am vrut să vă las să mai așteptați...

Își reveni:

— Foarte bine, señor Rueda. Mi se pare indiscutabil că așa funcționează poarta.

— Greșit, domnule Quick, răspunse șeful de echipaj. Betanii au avut la dispoziție o mie de ani pentru a studia mașinile T. Au elaborat sonde ieftine pe care le-au putut trimite în număr de miliarde, câtă vreme noi am trimis doar câteva mii. Deci, câteva dintr-ale lor s-au întors.

Disponând de aceste informații, au putut începe să distingă semne ale unui sistem, au început să deducă o teorie. Mai au mult până la o înțelegere deplină, într-adevăr. Dar au descoperit felul în care micile variații ale traseului, insuficiente pentru a te purta la o altă destinație în spațiu, te duc în alte momente din timp. Gama nu este mare, acoperind plus-minus un deceniu, cel mult două. În afară de asta, informațiile lor sunt încă incomplete. Ne-au spus însă că pot calcula un traseu în jurul mașinii de la Centrum care să ne aducă înainte sau după ora când am părăsit Sistemul Phoebian, oriunde – oricând – în limitele unui interval de șapte ani.

Am hotărât să ne întoarcem la câteva zile după momentul plecării. Au ieșit, în schimb, câteva luni, pentru că noi nu puteam coordona nava Emissary la fel de precis cum fac ei cu ale lor. Noi am hotărât. Noi!

Langendijk se încruntă. Rueda clătină din cap spre căpitan. Copleșit, simțind că-i amorteau membrele, Quick șopti:

— De ce?

Bănuia însă răspunsul.

— N-am uitat dezbaterile de dinainte, răspunse Rueda. Nu, am avut opt ani de gândire. Am întrezărit riscul ca facțiunea dumitale, domnule, să învingă, fiindcă știe exact ce vrea, câtă vreme oamenii de categoria noastră nu promet altceva decât speranță. Am decis că era mai bine să

ajungem cât mai curând acasă.

Mai presus de deznădejde (fiindcă, lisuse Christoase, mai intervenea și călătoria în timp, pe lângă toate celelalte!), Quick fu încântat să observe cât de pregătit de contraatac era.

— Vă mulțumesc, señor Rueda, susură glasul lui. Aș dori să-mi spuneți ce anume nu vrea facțiunea mea, cum o numiți dumneavoastră. M-ar interesa să știu. Crezusem că Partidul Acțiunii și organizațiile cu ideologie similară nu urmăresc decât binele omenirii.

Rueda ridică din umeri:

— Ce este binele omenirii? Cine hotărăște? Dă-mi voie să-ți citez și eu o istorioară. Cu câteva secole în urmă, șogunii din Japonia îi executau pe străini, nimiceau tot ceea ce era nou, tot ce era proaspăt. Domnul Mitsukuri mi-a spus cum încercau să reglementeze viața în întregime, până la prețul pe care-l plătești pe o păpușă cumpărată pentru copil.

— Festung Menschenheim, adăugă cu răutate von Moltke. Tar regatul ăsta te eremiți ar putea să tureze. Țintint cu rachete toate mașinile T și spulberânt în bucăți orice străin s-ar arăta. A, cum să nu!

N-ar fi deloc rea ideea.

Quick ridică mâinile:

— Drept ce fel de monstru mă luați? Țipă el. Cum vă așteptați să răspund la o asemenea provocare? Mi-am bătut eu vreodată nevasta? Doamnelor și domnilor, n-aș vrea să cred că toți anii aceștia trăiți pe Beta v-au transformat în niște paranoici. Vă implor, încetați să mai vorbiți așa!

Căpitanul Langendijk interveni:

— Dacă sunteți buni, toată lumea, vă rog. Să rămânem civilizați!

Se ridică, vorbind spre scenă:

— Domnilor, n-am devansat data înapoierii datorită vreunui complex de persecuție. Părea pur și simplu o soluție de bun-simț. În plus, vă puteți imagina și motivele personale. În opt ani, un număr dintre cei la care ținem vor fi murit, restul vor fi îmbătrânit. Sperasem să evităm o asemenea situație.

Quick încercă să dea un răspuns. Glasul reținut, dar încărcat de patimă, al lui Langendijk continuă:

— Cum spunea și Carlos, înainte de a pleca, ne-am amintit argumentele cele mai importante. Le-am discutat iar și iar, inclusiv pericolul de a reînvia Tulburările. Am ajuns la concluzia că pericolul e neglijabil.

Vorbiți despre o inundație de noutate. Ei bine, așa ceva nu se poate întâmpla. Într-o sută de ani, abia am început să cunoaștem planeta Demeter, care nu conține nici o specie inteligentă locală. Cât despre Beta, betanii, care au experiența de a face cunoștință cu specii diferite, estimează la cincizeci de ani intervalul după care vom putea depăși stadiul schimbului de misiuni culturale și științifice. De atâta vom avea nevoie ca să ne cunoaștem bine. Pământul va avea timp destul ca să se adapteze.

Vă rog, lăsați-mă să termin... Tehnologia va pătrunde mai repede, da.

Dar, ce importanță are? Sau, ce importanță nu ar avea? Tehnologia de cea mai imediată semnificație va fi cea astronomică. Traseele prin porți, nave spațiale ieftine, îndestulătoare, cu adevărat profitabile; planete de tip pământean nelocuite, supapa de siguranță, nu vă dați seama?

Libertatea de a pleca și de a o lua de la capăt, nu pentru doar câteva mii de oameni pe an, înghesuiți într-un singur transport, ci nelimitată.

Libertatea! Asta am adus cu noi.

Se așază, roșu la față, neobișnuit să țină discursuri, și așteptă. Cu toții așteptau.

Quick lăasă tăcerea să se prelungească, să accentueze cuvintele pe care le pregătea, înainte de a-și relua locul la pupitru, în postura de predicator, pentru a le spune:

— Toți cei de față suntem idealști. Nu v-ați fi dus pe Beta, dacă nu erați

idealiști. Dacă eu n-aș fi idealist, nu aș lucra la Toronto și Lima. În fond, nici oamenii care s-au ocupat de dumneavoastră, aici, n-ar fi acceptat această misiune dură și ingrată, dacă nu erau idealiști.

Denaturez puțin adevărul, reflectă el. Din punct de vedere emoțional, eu, Ira Wallace Quick, trebuie să fiu acela care forțează destinul să ia formă. Nici un extaz nu se compară cu acesta. La cel mai rudimentar nivel, să aud o mulțime ovaționându-mă, s-o văd adulându-mă, e mai grozav decât să am o femeie în pat.

Cât de sincer sunt cu mine însumi... (Sunt răutăcios. Ca de-atâtea ori. Îmi place trăsătura asta, cu măsură.) Prin urmare, îndrăznesc să fiu franc și să adaug că trebuie să-și asume cineva răspunderea, iar eu, de-a lungul anilor, am ajuns să-l cunosc pe omul de rând și nevoile lui.

— Căpitane Langendijk, reluă el, recunosc că sunteți sincer, dar v-ați gândit cu adevărat la consecințele faptului de a introduce în mod necugetat astronautica de acest gen? Vorbiți despre o supapă de siguranță. Dați-mi voie, în schimb, să vă vorbesc despre dezmoșteniții Pământului, națiuni întregi care încă nu s-au trezit din barbaria înfometată, milioane de săraci și urgisiți din țările așa-zis avansate. Ei nu au nimic de spus? Cu siguranță, nu vă puteți imagina că pot să-și facă bagajele și să-și ia valea. De unde ar avea ei bani pentru cel mai ieftin bilet, sau unelte necesare la destinație? De unde ar primi educația necesară pentru supraviețuire? Demeter și-a revendicat deja obolul de sute de vieți, din rândurile unor emigranți selecționați cu grijă, într-o lume cercetată cu tot atâta grijă. De unde să aibă săracii fie și doar stimulentele de a pleca, energia și nimic mai mult?

Nu, ceea ce propuneți ar abate resurse de necesitate vitală, și mână de lucru calificată, de o importanță și mai vitală. Spre binele câtorva privilegiați, cei mulți să fie azvârliti într-o suferință mai cruntă și mai prelungită? Nu aveți deloc simțul datoriei față de semenii dumneavoastra

—Mamma mia, țipă Benedetti, dumneata nu ai deloc simțul celei mai elementare economii? Doar nu poți crede o asemenea sciocchezza! Quick deveni bățos.

— Cred în guvernarea binevoitoare, declară el.

Ky se foi în scaun:

— „Guvernarea binevoitoare” este o expresie-tip, însemnând „nu vom avea absolut nici o bunăvoință față de contribuabili”.

Bancul ăsta nu-i poate aparține ei, își spuse Quick, furios. E prea ruptă de realitate. Pariez că l-a auzit de la Daniel Brodersen, ticălosul ăla de pe Demeter. Detectivii mi-au spus că ăștia doi au avut relații intime.

Se stăpâni, relaxându-și mușchi după mușchi, se aplecă peste pupitru și spuse, cu toată blândețea pe care putea s-o exprime:

— Doamnelor și domnilor, îmi dau seama că sunteți înverșunați. Nu prevăzusem că întâlnirea noastră se va abate atât de mult spre o asemenea ostilitate. Ascultați, mi-am lăsat deoparte toate responsabilitățile și am petrecut zile întregi călătorind încoace de pe Pământ, în scopul de a pune la punct împreună cu dumneavoastră un plan care să vă satisfacă, în viața particulară, îndeplinindu-vă totodată datoria față de omenire și civilizație. Haideți să legăm un dialog adevărat, de acord?

Peste două ore, stătea în apartamentul care-i fusese repartizat, strângând în mână un pahar cu scotch și sifon și bâjbâind după o decizie. În curând, trebuia să-l întâlnească pe Troxell, la cină. Fără îndoială, putea eschiva toate întrebările și sugestiile indezirabile, acuzând oboseala. Și nici n-ar fi fost o prefăcătorie. Nu putea fi sincer cu nici un preț. Și nu trebuia să rămână mult timp acolo, imobilizat în spațiul cosmic, în timp ce acasă evenimentele o luau razna. Pentru el, Roata însemna o karmă proastă. Așa că, dacă putea structura conversația cât mai repede, putea

găsi indicii cum să procedeze mai bine. Așa ceva, însă, implica cel puțin un plan de acțiune prin care să tatoneze terenul, obligându-l la rându-i să privească în față câteva adevăruri de-a dreptul oribile.

Un duș fierbinte îl spălase de sudoare, hainele de schimb alungaseră duhoarea. Șezlongul îi cuprindea trupul ca un căuș. Cupa era rece în mâna lui, umedă, fiecare sorbitură amintindu-i de fum, rug de crengi la mitingurile politice, foc de tabără în Munții Stâncoși, flăcări în șemineul unei cabane elvețiene, après-ski, havană după o cină de patru stele, la masă cu o tânără adoratoare din pepiniera programatoarelor guvernamentale... Răsunau acordurile muzicii lui Haydn. Stelele defilau magnific prin dreptul hubloului din perete. Abia dacă observa ceva în jur. Ce să facă, ce să facă?

O tragedie, o adevărată tragedie, la un an-lumină distanță de evenimentele prin care trecuse ca stagiar în biroul Judecătorului Avocat, sub vechiul guvern marțial, ajutând la acuzarea răufăcătorilor care de fapt erau producții unei societăți în haos. Cei ce se imbarcaseră pe Emissary, spre Beta, erau în felul lor cei mai buni pe care-i avea de oferit Pământul, înzestrați, cultivați, spiritualizați. Nu-i putea numi nici măcar tehnofili turbați, nu mai mult decât l-ar fi putut numi ei xenofob turbat. Împreună dețineau părți separate ale adevărului, la fel ca orbii care pipăiau elefantul.

Trebuia să se confrunte însă cu întrebările grele, altfel nici nu mai putea să se considere om de stat. Care poziție era mai apropiată de adevăr sau de o injustiție mai puțin sfruntată? Ce era esențială pentru elefant, coada sau trompa?

Am văzut prea multă nefericire în urma Tulburărilor, am citit statistici despre prea multe subiecte. Avea să fie veșnic bântuit de imaginea unei fete pe care n-o cunoscuse niciodată. Se produsese o ciocnire de frontieră, între unitățile Statelor Unite și cele ale Sfintei Republici de Vest, un obuz de mortier o luase razna, Quick, pe-atunci ofițer al comisiei reunite de armistițiu, căutase probe de vinovăție și, în schimb, găsise fetița strângând un ursuleț la piept, peste rana care-i sângera de moarte. Și, de murit, murise repede, între ruinele casei sale. Foametea era cumplită, pelagra și mai cumplită. Ce *raison d'être*¹ (Rațiune de a fi (n franc.)) are guvernul, dacă nu să îngrijească oamenii? Și cine să aibă grijă de ei, dacă nu guvernul?

Quick mai luă o înghițitură și savură concentrat senzația prelingerii pe gât, devenind în mod conștient sardonice. Acum citez din Discursul Nr. 17-B. Îl ajuta să se calmeze, fără a schimba faptele.

Principalul fapt era acela că Homo sapiens nu avea de ce să-și bage nasul printre stele. În ultimă instanță, da, când urma să fie gata, atunci n-avea decât să meargă înainte. Dar, mai întâi, trebuia să facă ordine în propria-i casă. Ba chiar s-ar fi putut argumenta că misiunile interplanetare, de la primul sputnik începând, reprezentaseră o greșală. Categorie, așa ceva era o erezie. Quick n-o pronunțase niciodată în public. Tehnofilii s-ar fi năpustit asupra lui ca o avalanșă, cu cifrele lor despre creșteri ale valorii reale, datorate mineralelor și industriilor, cu citatele despre progresele cunoașterii științifice și tot ceea ce însemnau acestea, de la prevenirea cutremurelor până la medicină; și ar fi avut dreptate. Ceea ce nu zăboveau ei niciodată să se întrebe, era ce-ar fi putut face omenirea pentru a-și clădi o lume civilizată și stabilă, dacă ar fi rămas cuminte la ea acasă.

Fie ce-o fi... Of, blestemați să fie Ceilalți! Dacă nu cumva or fi deja blestemați. Aștia-s de-ajuns ca să-l facă pe un om să creadă în Satan! Cu câțel, cu purcel, hai pe Demeter, indiferent de costuri în materie de muncă și materiale, să dăruim noi speranțe câtorva mii din miliardele de pământeni... Da, da, investiția rentă, Demeter aducea un profit frumuseț, din care marele public primea o parte sub forma lefurilor mărite și a

prețurilor mai mici, dar cum rămânea cu săracii care fuseseră nevoiți să-și sugă de sub unghii, în timp ce se făcea investiția? Acel capital ar fi trebuit să-i îmbogățească enorm.

Mai importantă, fundamentală, imposibil de vindecat, era secătuirea atenției. Celor mai buni pământeni, în număr mereu crescând, nu prea le mai păsa de guvernul Pământului. Erau plecați în spațiu. Să le dea numai drumul cu totul, să deschidă accesul betanilor, și cu asta s-ar fi articulat sfârșitul programului lui Ira Quick pentru o civilizație umană și rațională.

Își mângâie barba. Textura ei mătăsoasă îl calma, în timp ce continua recapitularea. Interesul lui era departe de a fi singurul pus în joc. Nici măcar doi dintre aliații săi nu aveau interese identice. Stedman, din Sfânta Republică de Vest, se temea de prăbușirea unei credințe și a unui mod de viață slăbite deja de către influențele laice ale Tulburărilor.

Makarov, din Rusia Mare, își vedea primejdul visul de reunificare cu Belarus, Ucraina și Siberia. Abdallah, din Califatul Meccan, suspecta că Iranul, deja dedicat dezvoltării industriei sale intens-energetice, avea să câștige un avantaj decisiv asupra acelei zone a islamismului. Garcilaso, din Confederația Andeeană, își adusese corporația la o relație viabilă cu principalii săi concurenți, Aventureros Planetarios, pe care nu voia s-o perturbe, nu atât pentru că ar fi pierdut bani, cât fiindcă familia sa și-ar fi pierdut prestanța. Broussard, din Europa, discuta despre politica practică, dar în fond se îngrozea de insignifianța în care se puteau pierde cultura și tradiția sa. Și lista continua...

Quick se desprinsese din reverie, încheștând mâna pe pahar. Un realist trebuie să accepte realitatea. Nu-și putea dori să dispară Demeter, porțile stelare, Ceilalți, nici măcar Liga Iliadică. Apa nu poate curge în amonte. Poți, în schimb, să sapi un lac de acumulare ca s-o oprești. După aceea, eventual, cu puțin noroc și devotament, poți instala o pompă care s-o împingă cu forța înapoi, acolo unde-i e locul.

Astăzi mi s-au confirmat temerile. Nu am nici o șansă de a face echipajul ăsta să coopereze. Nu pot fi decât recunoscător că nici unul dintre ei nu are talentul de a se preface, în scopul de a mă trăda mai târziu.

Sunt ființe omeneste valoroase, și, fără îndoială, extraterestrul dintre ei îmi poate încălca în același sens conștiința. Nu-i putem ține captivi până vor muri de bătrânețe, nu-i așa? Nu. Ar fi prea multe riscuri să transpire secretul.

Bine, și care e alternativa? Să le dăm drumul? Așa ceva nu numai că ar năruia tot ceea ce m-am străduit să fac, ci chiar ar condamna Partidul Acțiunii și toate grupările care au colaborat cu mine. Și atunci, ce se va alege de speranțele mele?

În regulă, care sunt faptele? Echipajul lui Emissary s-a arătat, sub interogatoriu, foarte slobod la gură.

(a) Cu toate că betanii ar putea intra în Sistemul Phoebian ori de câte ori doresc, habar n-au cum să ajungă în Sistemul Solar, folosind acea mașină sau oricare alta. Indiferent cât de mult s-au apropiat de betani, vizitatorii umani și-au respectat angajamentul de a păstra secretul traiectoriei.

(b) Betanii au recunoscut posibilitatea că, în fond, contactul cu omenirea s-ar putea să nu fie benefic, fie din punctul lor de vedere, fie dintr-al nostru. Au trimis un ambasador, care mai are și funcția de anchetator, dar nu vor mai trimite pe nimeni altcineva în Sistemul Phoebian. Pasul următor ne revine nouă. Dacă nu-i va căuta nici o navă terestră pentru a iniția relații regulate, vor aștepta mult timp până să ia ei vreo inițiativă.

(Lui Quick îi era greu să-și imagineze o asemenea reținere, până când își aminti că gândea ca un om, nu ca un betan. Principalul lor interes față de pământeni avea o motivație complet non-umană și nu prea putea fi satisfăcut dacă se impuneau cu forța.)

(c) Când Emissary a plecat, aproape toată lumea a fost convinsă de faptul

că avea să lipsească cel puțin câțiva ani, putând foarte bine să nici nu se mai întoarcă vreodată. Astfel, rămânea timp pentru ca Pământul și Demeter să fie organizate corespunzător.

(d) Cei de la bordul navei Faraday știau că Emissary se întorsese. Judecând după un raport recent din partea Aureliei Hancock, se părea că și nesuferitul de Brodersen avea bănuieli, precum și, fără îndoială, asociații lui. Pe deasupra, Roata San Geronimo conținea douăzeci și unu de oameni care știau și mai mult, dacă nu chiar totul. Totuși, niște cantități atât de mici nu erau imposibil de manevrat. Apelul la simțul datoriei sau al vanității, persuasiunea, de felurite genuri; presiunile, întrucât orice persoană are punctele ei vulnerabile, și, firește, crearea unui climat de opinie, astfel ca nimeni cu mintea întreagă să nu dea atenție acuzațiilor vreunui detractor izolat. Așa ceva necesita timp și bani, dar se putea face. În pofida zecilor de mii de martori, comunitatea intelectuală apuseană nu acceptase adevărul despre imperiul lui Stalin timp de zeci de ani, și se lăsase și mai greu convinsă să-l recunoască pe cel despre maoiști.

Nu se putea spune că Ira Quick intenționa să înființeze lagăre de concentrare sau altceva asemănător. Exemplul ales făcea decât să demonstreze ce efecte putea obține, de bine de rău, un enorm efort de propagandă. Cel mai adesea, o doctrină era răspândită de oameni care nici măcar nu o susțineau în ansamblu, ci doar erau convinși de adevărul anumitor aserțiuni-cheie. Acestea apăreau în programele scrise...

(e) Înșiși oamenii de pe Emissary. Aici era punctul dureros. Dacă-i lăsa liberi să-și răspândească povestea...

...căci povestea nu spunea numai că fuseseră acolo, ci era exact revelația pe care o predica Rueda și Langendijk...

...și puteai uita foarte bine justiția socială. Plus cariera lui Ira Quick. A, asociații mei și cu mine vom evita acuzațiile de crimă. Am verificat cu cea mai mare grijă detaliile tehnice legale. Actul Instrumentalităților Periculoase oferea comitetului ministerial discreția de a sechestra materiale pe care le considera ca reprezentând o amenințare. Cazul Finaliștilor — membri ai unei secte nihiliste, despre care apăruseră dovezi că ar fi descoperit câteva focușe nucleare rămase din timpul Tulburărilor — crea precedentul reținerii unor persoane în izolare. Câtă vreme afacerea Emissary avea să provoace un scandal distrugător, Quick putea rămâne imun la acuzații... În afara cazului că ținea prizonierii prea mult timp, eventual peste trei luni. Poate că aș putea reveni la practica avocaturii, după ce se va potoli agitația. Cu lumea întoarsă pe dos, presupun că avocații vor trece printr-o perioadă de mare dever. Dar ce sens ar avea totul?

Prin urmare: ce-i de făcut?

Spre binele omenirii.

Quick înghiți un nod. Troxell era conștiincios, i se spusese că arestarea era ordonată de Cabinetul Uniunii, întrunit în sesiune executivă. Nu era chiar așa. În schimb, acționase o mână de oameni hotărâți din cadrul guvernului.

Și mai departe?

Quick se îndoia că Uniunea propriu-zisă, deschisă și imparțială, l-ar fi putut convinge pe Troxell să accepte un masacru.

Spurcat cuvânt. Pentru o idee spurcată.

Și totuși, foarte ușor de îndeplinit. De exemplu, cu ajutorul unui gaz nedetectabil

Să dislocăm echipa lui Troxell! Să le găsim misiuni individuale, care să-i disperseze! După care, doi sau trei oameni devotați...

Pe capul meu o să cadă totul, și pe al colegilor mei. Niciodată nu-mi voi mai putea spăla de sânge mâinile astea.

Dar fetița aceea moartă... Sărăcie. Ignoranță. Cei mai buni și mai inteligenți, plecați în căutarea unei biete aventuri, când ar fi putut fi de

folos pe Pământ. Diferă în vreun sens fundamental situația asta de un război?

Își goli paharul și îl trânti pe masă. Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Să mă consult. Să împart vinovăția. Curând însă, trebuie să se ia o măsură definitivă cu echipajul ăsta!

— Nu înțeleg, spuse Fidelio.

— Nici eu, răspunse Joelle, prezentă în locuința ei.

— Și nici el. Masculul numit Quick (Kh'eh-yih-kh-h-h). Nu a văzut în sumare și nu a auzit relatări despre dilema noastră în lumea voastră? Nu poate să-și dea seama cum am dori să venim la voi, dacă ne veți primi?

— Fie nu poate, fie nu vrea. S-ar putea să fie prea subtil pentru el. Sau... nu știu. Nu regret că sunt atât de îndepărtată de toate lucrurile astea.

Privirea ei se îndreaptă spre hublou. În noaptea cristalină a spațiului, Pleiadele deveniseră vizibile, o dată cu învârtirea Roții. În aceeași direcție, calculaseră betanii, se afla Beta. Și trei oameni pentru care solul unei planete străine devenise pentru totdeauna Pământ.

— Dacă ar fi aici Chris, spuse Joelle, cu voce abia auzită, poate ar ști ea să-i explice...

11

Banca de memorie

SOARELE, pe care oamenii l-au numit Centram, este o pitică de tip K3, cu luminozitatea de 0,183 din cea a lui Sol. La distanța medie de 0,427 unități astronomice, se rotește în jurul ei cea de-a doua planetă, Beta, primind în total cam tot atâtea radiații cât și Pământul — mai multe infraroșii și mult mai puține ultraviolete. Perioada de revoluție numără aproximativ 118 zile terestre. Rotația s-a fixat la două treimi din acest interval. Prin urmare, timpul dintre răsăritul și apusul soarelui, pe acea lume, echivalează cu un an betan, iar înclinația axei are efectul de a menține emisfera sudică în stare de glaciațiune permanentă.

(Precesiunea schimbă acest fenomen, dar numai într-un răstimp de epoci geologice, Beta neavând lună.) De asemenea, se mai găsește o întinsă calotă de gheață peste polul nord.

Rotația lentă creează un câmp magnetic slab. Astfel, aurorele sunt puține și difuze, cerul fiind în timpul nopții mai luminos decât pe Pământ sau Demeter. La fel de slabe sunt și vânturile ciclonice. Totuși, condițiile meteorologice violente sunt comune de-a lungul terminatorului, linia unde ziua se îngemănează cu noaptea. În zonele temperate și tropicale ale emisferei nordice, ciclul caracteristic este următorul: în zorii zilei, dezgheț; de dimineață până la amiază, furtuni ploioase; după-amiaza, secetă; seara, furtuni ploioase, mai târziu, viscol, în sfârșit, îngheț și calm până în zori, moment în care noi rafale de vânt anunță următorul dezgheț. Viața a evoluat corespunzător cu aceste condiții.

În esență, este o viață de aceeași factură cu cea de pe Pământ sau Demeter, proteine în soluție apoasă, plante care operează fotosinteza, animale mâncând vegetația și unele pe altele. Nu e deloc surprinzător, pe un glob atât de similar, diametrul mediu de 11.902 kilometri, densitatea medie de 5,23 g/cc, apa în stare lichidă acoperind 65% din suprafață. În comparație cu, să zicem, Mercur sau Jupiter, cele trei lumi sunt practic trigemene.

Și totuși, micile lor deosebiri condiționează natura și soarta a tot ceea ce e viu pe suprafața lor.

Joelle Ky și Christine Burns hoinăreau pe un țărm răsăritean. În jurul lor, se întindea sălbăticia. Se întindea până la mai puțin de cincizeci de kilometri de un complex megalopolitan în care locuiau cincisprezece milioane de suflete, betanii, însă, își prețuiau zonele rustice. Într-adevăr, din văzduh puteai să nici nu recunoști existența unui oraș. Vedeai un

nucleu istoric, clădiri înghesuie pe o mie de hectare sau chiar mai puțin, iar în rest, un imens parc străbătut pe alocuri de drumuri, grădini în jurul câte unui lac artificial, câte un turn elegant. Cea mai mare parte a orașului se afla sub pământ. Până și regiunilor agricole le lipsea aspectul milităresc al ogoarelor și tarlalelor omenești...

Joelle și Christine își parcaseră aerocarul și porniseră pe jos. Vehiculul le fusese împrumutat — pe loc, la cerere — de către o matriarhă locală dornică să le servească. Nici fotoliile și nici comenzile nu corespundeau trupurilor lor, dar pilotul automat preluase conducerea după ce Joelle îi dăduse instrucțiuni și, pe timpul unui zbor atât de scurt, puteau să stea așezate în orice poziție.

Au umblat o vreme, tăcute, până când Joelle își adună destul curaj pentru a spune:

— Ai vrut să găsim un loc unde putem discuta între patru ochi, Chris. Se întreba de ce-i fusese atât de greu. Era posibil să se teamă de ceea ce putea auzi?

Informaticiana de pe Emissary își trase răsuflarea.

— Da, așa e, replică ea, în melodioasa ei engleză jamaicană.

Era înaltă și mlădioasă, cu trăsături blânde și ochi ca de căprioară. Avea pielea aproape ca abanosul, iar părul îi era o aureolă neagră. În ziua aceea, purta o rochie de culoare stacojie, sfidând peisajul din jur.

— Nu era nevoie să venim atât de departe. Ar fi fost potrivit orice loc aflat la adăpost de urechile celor din tabără...

Râse. De când se cunoșteau, Joelle îi invidiase ușurința cu care râdea.

— Gazdele noastre nu prea ar trage cu urechea, ce zici?

— A, am vrut să mai schimbăm peisajul, răspunse holotheta.

Făcu un efort să exprime mesajul: Ai dori să poți avea încredere în mine. Personalitatea mea rece simte căldura nevoii tale. Nu meriți un decor frumos pentru confesiune? Nereușind, spuse:

— Am mai vizitat locurile astea. Îmi plac.

— Și mie. De ce nu ne-ai vorbit niciodată și nouă, celorlalți, despre ele?

— O mulțime de alte zone sunt la fel de frumoase. Știi că, din când în când, am nevoie să mă plimb singură.

— Mă rog, e dreptul tău, Joelle...

Aceste cuvinte îi deșteptară un nou nivel de conștiință, aproape pas cu pas. Obişnuința se risipi, Joelle simțind cum gravitația îi împuțina greutatea pământeană cu șapte, opt kilograme, și-i modifica ușor modul de a merge, de a face fiecare mișcare. Nu putea percepe scăderea de presiune atmosferică, dar observă aburii degajați de o explozie de spumă marină în dreapta, și remarcă rând pe rând mirosurile: de trandafiri, de brânză, de mirodenii, dulci, sulfuroase, de nedescris. Valurile vuiau; vântul răsuna precum un cimpoi; o vietate zburătoare, cu aripi de piele, cânta ca din flaut.

Cerul era de un albastru-vinețiu profund. Centrum era suspendat la mică înălțime spre apus, aproape neclintit, având o dată și trei sferturi din mărimea unghiulară a lui Sol văzut de pe Pământ, disc portocaliu pe care îl putea privi fără probleme timp de o secundă încheiată. În partea opusă, norii se înălțau imenși deasupra orizontului estic, întunecați în adâncuri, cu excepția fulgerelor roșii și aurii pe de margini. Își pogorau luminozitatea asupra oceanului, care în rest era cenușiu ca oțelul, cu creste albe, până se sfârâma pe plaja prunduită.

Cele două pământence se plimbau pe deasupra, printre tufișuri care le zgâriau pulpele și săreau la loc, închizând calea în urma lor. Spre interiorul continentului, desigur de trestii zornăiau sec, iar copacii singuratici își fluturau frunzele de-a lungul crengilor subțiri, ce sfichiuiu aerul, înnebunite. Razele orizontale ale soarelui scoteau la iveală nesfârșite nuanțe de cafeniu, roșiatic, rubiniu, piersică, ocru, auriu, într-o sumbră bogăție rembrandtiană de culori.

Opt ani, medită Joelle. Oare-mi mai pot aminti cu adevărat o porumbiște din Kansas, o pădure verde din Tennessee?

Împrejurimile se risipiră, căci Chris o luase de mână.

Degetele Joellei reacționară cu sfială, și cele două femei își reluară plimbarea. Într-un târziu; Christine spuse, cu vocea înfundată:

— Sper că nu te superi dacă-mi... deșert necazurile pe capul tău?

— Nu. Dă-i drumul!

Pulsul Joellei ezita. Își caută cuvintele:

— Îți dai seama, totuși, că din echipajul nostru sunt ultima care ar trebui să-ncerce să dea sfaturi personale. Cât mă pricep eu la emoții?

— Mai mult decât noi, ceilalți. Ai mai rămâne holothetă practicantă, dacă n-ai găsi în asta un mod de existență împlinit?

— O existență mai deloc umană.

— Ba este, este. Orice poate face o ființă umană, e uman.

— Prin definiție, dacă insiști. Asta nu înseamnă că un ascet și un libertin sunt același lucru. N-am avut de ales altă cale decât asta...

Christine o privi lung.

— Nu vreau să-mi bag nasul, spuse ea, după o vreme. Dacă încep, te rog să mă oprești imediat. Dar cred că te pricepi la oameni mai mult decât crezi.

— Cum? Am crescut în proiectul de dezvoltare a holotheticii, de la vârsta de doi ani, orfană de război adoptată într-o rezervație de cercetări militare. Reiese că un holothet trebuie să înceapă aproape de la vârsta aia. Tu aveai - optsprezece ani, așa mi-ai spus? - când ai început să te pregătești pentru meseria de linker. Prima mea amintire din viață se referă la un moment de linking. Așa ceva te marchează definitiv.

Strânse mâna încheștată într-a ei.

— Dar nu mă plâng. În ansamblu, am avut o viață satisfăcătoare.

Oricum, nu se compară cu a ta.

— Cătuși de puțin? Eu... bine, ai evitat relațiile intime în călătoria asta, te-am văzut respingând avansuri care nu erau întotdeauna întâmplătoare, dar... lartă-mă, nu vreau să mă bag. Totuși, bufele... nu, ceea ce știe toată lumea, ca s-o spun pe șleau... ai avut și tu aventurile tale!

Eric Stranathan, își aminti Joelle și, preț de-o clipă, Beta dispăru cu totul, el și ea se aflau pe lacul Louise și în apropiere nu mai era nimeni. După care Eric, om mândru, fiu al Căpitanului General al Văii Fraser, nu putuse îndura ideea de a fi un simplu linker față de ea (căci povestea se petrecuse în perioada când înțelegerea a ceea ce însemna să fii holothet tocmai se răspândise exploziv prin toată lumea) și-și luase rămas bun de la Joelle. N-ai cum să fi auzit despre Eric, Chris. Pe vremea aceea, nici nu erai născută. Te gândești la amănții mei ocazionali de-atunci încoace, majoritatea holotheti ca și mine, plăceri trupești și nimic altceva, în afară de — bănuiesc, într-o oarecare măsură - Dan Brodersen.

— Nimic profund, spuse ea. Mâna pe care o simțea într-a ei o contrazicea.

— Mi-ai fost ca o mamă, replică jamaicana. De-asta îndrăznesc să mă întorc acum spre tine.

O mamă, o mamă? Nu, o imagine maternă. După concepția ta, Chris, tu ești un linker oarecare, iar eu, zeița-holothetă. Adevărul este că, pur și simplu, am fost un superior prietenos care ți-a oferit puțin instructaj avansat. (Ești tânără și numai farmec. Eu sunt bătrânețea care se apropie dintr-o dată - în pofida propriei sale voințe, se apropie.)

Joelle simțea vântul înțețindu-se, clipă de clipă. Trebui să ridice vocea:

— Îți mulțumesc. Hm, hai să nu mai vorbim despre mine și să atacăm problema ta. Spune-mi tot ce dorești, draga mea.

Dragă.

— Îmi fac curaj pentru asta de săptămâni în șir, răspunse Chris, parcă

ocolind un obstacol. De când am convenit cu toții că am realizat destul și că în curând vom putea porni spre casă. Nu că m-aș fi temut de tine. De mine însă mi-era teamă, mi-era teamă să privesc drept în față conflictele dinlăuntrul meu. Poți să mă ajuți?

— Pot încerca.

— Tu... tu îți vei fi amintind că, inițial, la bordul navei a fost distracția de pe lume. (Când șase femei și nouă bărbați, candidații, obținuseră punctajele maxime la testele pentru înrolarea în echipaj, fetele au avut mari motive de bucurie, mai ales după ce Joelle preferase să rămână în afara acelui sport anume.) Apoi, între Chi și mine treaba a devenit serioasă. Când a murit el... (Yuan Chichao, planetolog, intrase într-o ravină pentru a examina o protuberanță granitică și murise. Analizele ulterioare au demonstrat că plantele care creșteau acolo emanau, în arșița fluxului de la amiază, un gaz ucigător, pe care un strat de inversiune îl bloca și-l concentra. Betanilor li s-au frânt inimile. Habar n-avuseseră. Pentru ei, vaporii aceia erau inofensivi.) Privind în urmă, cred că mi-am cam ieșit din minți, jelindu-l, iar mai apoi, umblând brambura. (Se achitase de sarcini cu eleganță. Uneori acestea erau cam meschine, necesitatea unui informatician fiind mică în situația în care expediția își propusese să studieze o întreagă lume.) Torsten m-a ajutat să mă restabilesc. A fost incredibil de bun, puternic, atent. Mă trec fiorii când mă gândesc ce zombie drogată și posomorâtă aș fi fost acum, dacă nu era el.

Eu n-aș fi putut face asta pentru tine, nu-i așa? se frământă Joelle. Și, cu voce tare:

— Te subestimezi. Ești sănătoasă, de una singură ți-ai revenit.

Apoi, fără tragere de inimă

— Totuși, e evident că și el ți-a dat un mare imbold. Te simți îndatorată lui.

V-am urmărit pe amândoi, zi de zi, ceas de ceas v-am urmărit, Chris!

— Așa este. Când ne vom întoarce pe Pământ, vrea să ne căsătorim.

— Vai, dar e splendid, replică automat Joelle. Chris înghiți în sec:

— Sunt îndrăgostită de Dairoku.

O înfățișare similară cu cea a lui Chi? Nu mi s-a părut niciodată, dar...

— Și el ce simte pentru tine?

— Îi sunt o bună prietenă, o colegă pe care o respectă și o agreabilă tovarășă de pat, răspunse grăbită Chris. Alături de Frieda, Esther, Maria sau Olga. Și vei fi și tu, dacă vrei. De când am aflat despre posibilitatea călătoriei în timp, vorbește tot mai mult despre o fată pe care a cunoscut-o în Kyoto... E curtenitor cu mine, plin de considerație, da, afectuos aș spune, dar aici... aici se oprește.

— I-ai spus ce simți tu?

— Nu. Nu tocmai. Lucrurile care se spun pe saltea – după aceea – nu se pun la socoteală, nu? Ar trebui să-i spun?

— Va trebui să mă gândesc la asta, spuse Joelle. Iar apoi, probabil că voi ajunge la o concluzie greșită.

Merseră mai departe. Vântul se întetea, marea vuia. La răsărit, zidul de nori se înălța tot mai sus, cu o iuțeală uluitoare. Din el își luau zborul scame, alergând peste cerul de culoare indigo.

Chris își cocoșă umerii în frigul tot mai pătrunzător.

— De Torsten ce zici? Întrebă ea.

— Nu ești obligată să te măriți cu nimeni, să știi, se răsti Joelle, brusc iritată.

— Firește că nu. Dar...

— N-o să moară de tristețe. Își va găsi el alta, după întoarcere. Sau o serie de altele.

— Da, cu siguranță. Dar... dacă nu-l pot avea pe Dai... chiar e bine să renunț la Torsten? Aș dori să-ți spun mai mult despre el, mărunțișuri, și

să mă sfătuiești ce e înțelept. Nu c-aș fi complot egoistă, sper. Mă iubește, da... Dar în fond, îl știi pe Dai, voi doi ați lucrat împreună, la întreținerea motorului și a reactorului. Poate reușești să-mi dai o idee, dacă aș putea — dacă aș putea doar...

Și îi strânse mâna la piept.

Nu reacționa!

Ce curioase sunt căile iubirii... Mă îndoiesc că sunt mai puțin puternice la noi, decât la betani, și iată că aici au adus istoria la un punct de răscruce. Pentru a-și regăsi puterile, Joelle începu o recapitulare a faptelor.

12

Strămoșii betanilor erau omnivori, deveniți vânători pe litoral, nespecializați nici pentru uscat, nici pentru apă, deși puteau să înoate mai repede decât să fugă. Poate că dexteritatea și inteligența erau selecționate pentru momentele când schimbările curenților oceanici, datorate modificărilor din glaciațiunea emisferică, dăunau „pescuitului”, dar favorizau abundența de vânat pe țărm, constând din animale mari, proprii adeseori climatului rece. În cele din urmă, cu inteligența complet dezvoltată, specia s-a răspândit pe o arie largă, unii dintre membrii săi ajungând prea departe pe uscat pentru a mai vizita vreodată marea. Au rămas legați de ciclul zi/noapte.

Femela era o dată și jumătate mai înaltă decât masculul, cu trupul proporțional mai masiv, dar având membrele de aceeași lungime. Astfel, era mai puternică, mai agilă în apă, dar comparativ înceată și stângace pe uscat. Avea patru organe pentru hrănirea puilor. Nu se puteau numi tocmai sfârcuri, având o structură mult prea diferită, și nici produsul lor nu putea fi numit lapte. De regulă, naștea patru pui într-o generație, dintre care trei erau masculi, echivalentul cromozomilor ei, nu cei ai masculului, determina sexul progeniturii. Ouăle erau depuse unul câte unul, pe o perioadă de circa o sută de ore în timpul sezonului de împerechere, și în mod normal erau fertilizate separat de parteneri.

Acest lucru se întâmpla cam pe la amiază. Nașterea avea loc spre seara zilei următoare, astfel perioada de gestație fiind comparabilă cu a omului. Puii se iveau dintr-un uter compartimentat, la intervale aproximativ corespunzătoare cu cele dintre concepțiuni. Datorită mărimii mamei, nașterea decurgea mai ușor decât în cazul oamenilor. Femela îi alăpta în timpul nopții, perioadă când creșteau cu repeziciune, după care începea înțărirea, dimineața. În perioada de alăptare nu se putea împerechea și continua să le dea să sugă, în proporție scăzândă, un timp suficient pentru a rămâne nefertilă până la amiaza zilei următoare. În consecință, intervalul normal dintre nașteri era de patru ani betani, sau șaptesprezece luni terestre.

În mediile primitive, mama era handicapată pe țărm, trebuind totuși să rămână acolo pentru a-și îngriji puii în noaptea inițială a vieții lor.

Partenerii ei – trei, în medie — obișnuiau să aducă hrană, în timp ce femela lucra prin colonie sau tabără și o păzea. (Ochii betani dispun de o superbă adaptare la întuneric.) Pe măsură ce au evoluat, tradițiile maritale au dobândit, evident, o formă poligamă.

Poate din cauza contactelor sexuale rare, precum și a disparității somatice, deosebirile psihomintale inerente dintre masculi și femele au devenit pe Beta mult mai accentuate decât pe Pământ. Cei dintâi tindeau cu tărie să fie agresivi, inventivi, abili, cu gândirea orientată spre abstracțiuni, dar nu foarte creatori în artele care apelează direct la emoții. Cele din urmă înclinau spre a fi stabile, stăruitoare, nemiloase la nevoie, cu minți practice, dar și artistice, și cu un sentiment față de lumea vie pe care masculii nu și-l puteau închipui niciodată prea bine.

Aproape toate societățile erau matriarhale, iar Marea Mamă era singurul arhetip religios.

Lucrurile stăteau astfel datorită modalităților de stabilire a legăturilor, care mențineau părinții împreună și astfel asigurau îngrijirea adecvată a tinerilor în lentă maturizare. La bărbat, libidoul funcționa permanent. La betan, concupiscenta se manifesta mai mult ca o forță disruptivă, iscând pasiuni care se puteau dovedi incontrolabile. Multe instituții, din multe culturi distincte, au evoluat spre a face ca soția în călduri să rămână partenera exclusivă a soților ei și spre a proteja virtutea fiicei

În locul rutului permanent de grad scăzut, natura de pe Beta folosea nutriția pentru a uni masculul și femela. Pe lângă alăptatul copiilor, soția îl alăpta și pe el.

Alegând un singur cuvânt (dintre cele câteva mii) pentru fluidul produs de glande, oamenii de știință de pe Emissary l-au numit enin, iar procesul producerii sale, eninație. Eninul alimenta sugarii de ambele sexe. De asemenea, conținea un hormon care le stimula creșterea – și era esențial pentru sănătatea și vigoarea adultului de sex masculin. Acesta nu avea nevoie decât de cantități mici, iar captarea lor de la femelă îi producea o plăcere atât de intensă, încât în curând se sătura; dar trebuia să revină de mai multe ori per rotație planetară. (Femelei îi plăcea să fie captată, deși în cazul ei senzațiile erau moderate și difuze.) Astfel, femela normală era sigură că își păstra soții.

În perioada de împerechere, glandele îi secau. Feromonul emanat atunci îi incita pe masculi spre patima sexuală. La sfârșitul perioadei, aceștia erau înfometați. Când, la începutul sarcinii, reîncepea o eninație limitată, aceasta reprezenta un prilej de bucurie, cea mai importantă sărbătoare din cadrul a numeroase credințe.

Această dependență directă le provoca în general masculilor un sentiment de mister și uimire în fața femelelor. În unele zone, sexele formau chiar două sub-societăți diferite, cu legi, ritualuri și limbaje separate; „limba” comună putea fi un hibrid.

La nivel universal, unitatea socială de bază consta în soții unei anumite femele, împreună cu fiii aflați la vârsta adolescenței. Se presupunea că aceștia formau o fraternitate indisolubilă. Desigur, în practică, acest deziderat putea să nu se aplice. Celibatul era foarte rar, peste tot, creând forme bizare de prostituție, iar de homosexualitate nici nu se auzise. După ce civilizațiile au devenit sofisticate și cosmopolite, au sporit eforturile de a face sexele să fie nu „egale”, lucru aproape de neconceput, ci mai strâns integrate.

La fel ca pe Pământ, în cele din urmă a apărut statul, atât sedentar (pe litoralurile mai norocoase), cât și nomad (în interiorul aspru al continentelor). La fel ca pe Pământ, statul a generat lucrări publice, războaie, cuceriri, înrobiri, tiranii, corupție, declin și decădere. Și tot ca pe Pământ, statul a fost agentul unor considerabile progrese materiale și intelectuale.

Totuși, nici un stat betan nu era realmente comparabil cu vreunul terestru. Conducătorii erau invariabil de sex feminin – o monarhă putea fi proclamată divină – și țineau sub dominație combativitatea masculină. Structura familială împiedica supușii să fie mobilizați în armate gen mașină sau atomizați în anomie. Mai mult, dat fiind accesul la mare, orice persoană sănătoasă putea trăi din vânătoria marină de modă veche, scăpând astfel, prin înot, de opresiune. În consecință, majoritatea națiunilor erau fie calme și tradiționaliste, fie active, dar raționale. Întreprinderile lor imperialiste urmăreau de obicei scopuri clar definite și încetau o dată cu atingerea acestora.

În ansamblu deci, istoria betană, cu sușurile și coborâșurile ei, fusese mai puțin agitată decât cea terestră. Pe de altă parte, violența privată între masculi era mult mai răspândită.

Într-un târziu, s-a produs o revoluție industrial-științifică. A adus cu sine riscurile și dezastrele ei, fără însă a se compara nici pe departe cu abisul în care ajunsese Pământul, mai ales pentru că avusese loc treptat, în cadrul acelor civilizații dominate de femele, cu puternica lor etică ambientalistă. Pe termen lung însă, modificase caracterul vieții betane mai profund decât schimbase revoluția industrială terestră condiția umană.

Acest lucru s-a produs cu ajutorul științelor biologice, cărora li se acordase o mai mare atenție decât fizicii. Cercetătorii au descoperit cum să prepare pe cale sintetică hormonul-cheie din componența eninului. Frământările nu au apărut peste noapte. Forțele opozante erau tradițiile, obiceiurile, religia, legea; emoțiile, inclusiv cele asociate cu suptul; dorința de procreare. Cu toate acestea, acum masculii puteau trăi despărțiți de femele cât de mult timp doreau, rămânând în putere. Indivizii tineri au început să amâne căsătoria, căutându-și parteneri care le-ar fi convenit mai mult din punct de vedere pragmatic. Pentru prima oară, Beta a cunoscut o analogie a iubirii romantice. Între timp, mistica din jurul femelei a început să se risipească în mentalitatea masculină (și adeseori chiar și în cea feminină)

Unii masculi au rămas celibatari, în scopul de a explora Beta și planetele învecinate, a studia știința, filosofia, căile spre împlinire. S-au întemeiat ordine monastice. Idealismul extrem a generat fanatisme, cu toate consecințele lor. Un mare număr de masculi și-au dat pur și simplu seama că erau liberi să se adâncească oricât de mult doreau în domenii ca ingineria, pentru care matriarhele aveau un entuziasm strict limitat. A luat ființă o industrie intens-energetică, care a proliferat.

Revoluția însă nu a avut loc în nici un caz sub forma unei singure convulsii. Indivizi cumpătați, de ambele sexe, acționau spre a o constrânge. Un rezultat a fost apariția guvernului mondial. Un altul a constat în călătoriile spațiale. Întrucât se păstrase o mare parte din străvechiul respect față de viață, întruchipată în făptura femelei, a fost firesc ca noile tehnologii să se dirijeze în afară, unde nu puteau vătăma planeta-mamă, aducând în schimb noi resurse.

Pe Beta, nu existase niciodată libera inițiativă, în sensul uman al cuvântului. Parcă din dorința de a compensa, războaiele și alte nebunii similare se produsese întotdeauna pe o scară incredibil de mică, după standardele omenești. Statul mondial avea suficiente rezerve pentru un program cosmic.

Curând, betanii au descoperit mașina T care orbita în jurul lui Centram, exact în partea opusă a traiectoriei planetei lor. În următoarele zece secole, cu mari eforturi și enormă răbdare, au găsit trasee către o sută de porți stelare separate, au colonizat o jumătate de duzină de lumi nelocuite, au întâlnit zece alte specii inteligente, au învățat de la ele și, prin urmare, și-au îmbogățit peste măsură propria civilizație.

Dar, în același timp, fundațiile acestei civilizații erau erodate din ce în ce mai rapid. Revoluția biologică decurgea mult mai încet decât ar fi făcut-o, în lumea oamenilor, un proces atât de important, totuși, continua, inexorabil. În timp ce masculii, după ce-și învinseseră dependența fizică față de femele, își pierdeau și dependența spirituală, generație după generație, chimia făcea ca ciclul reproducător să devină controlabil. Femela putea fi sau nu în călduri, dacă voia și oricând voia. Efectele psihologice ale acestui lucru au fost în același timp eliberatoare și pustiitoare. Armonia primordială cu soarele și stelele nu mai exista, sau rămăsese, cel mult, o chestiune de alegere conștientă. Dacă femela pătrundea într-un domeniu până atunci exclusiv masculin, ca astronautica, trebuia să-și rezolve nu numai problema relațiilor profesionale, ci și pe aceea a propriei identități, să afle cine și ce era ea cu adevărat. N-a reușit niciodată prea bine. Confuzia și înverșunarea se

răspândeau, ca și prin rândurile celor rămași acasă. Prea adeseori, sexualitatea devenea o armă.

Profeții, filosofii, după care și oamenii de rând deopotrivă, căutau un nou ideal, viabil, satisfăcător. Exemplul inteligențelor extraplanetare, cunoașterea faptului că Ceilalți existau, le făceau căutările de două ori mai intense și dezamăgirile de două ori mai chinuitoare.

La sosirea lui Emissary, dilema psihosexuală adusesese Beta în pragul unei crize.

Neliniștile, excentricitățile, bolile mintale, crimele, tumulturile de tot felul intraseră într-o escaladare acută. Indiferent cât erau de ocupați, prosperi, interesați de ceea ce făceau, puțini dintre cei mai norocoși cunoșteau cu adevărat fericirea, iar multora tristețea le domina întreaga existență.

Unii chiar insistau să folosească deplasarea temporală pentru a avorta întreaga dezvoltare a științei; dar, din fericire, acest lucru era imposibil, căci nu se cunoștea nici un traseu care să aducă o navă de lângă Centram foarte departe în trecut, nici nu părea verosimil să se găsească vreunul. Propunerile auzite mult mai frecvent, ca specia să se „întoarcă la natură”, erau la fel de absurde. Fără tehnologia modernă, aproape întreaga populație, asemenea întregii specii, ar fi murit; iar tehnologia nu putea fi coordonată decât de către cei emancipați sexual. Nu aveau încotro să se îndrepte, decât înainte... dar în ce direcție, totuși?

Și atunci, a sosit Emissary.

O dată cu îmbunătățirea, an de an, a comunicațiilor, pe betanii cu cea mai mare putere de discernământ i-a cuprins o surescitare crescândă. Ceea ce fusese un enigmatic proiect academic dobândise o gigantică semnificație. Bipedecele acelea nu erau numai un nou gen de sophonți. Erau, din naștere, ceea ce se străduiau betanii să devină!

Sistemul lor de comportament sexual exista și la alte câteva specii, dar acolo se semnalau prea multe diferențe, prea profunde, afectând prea mult formele pe care și le asuma. (De exemplu, o specie înaripată trăia într-o perpetuă migrație, ocolindu-și la nesfârșit lumea. Nici una dintre instituțiile, moravurile, atitudinile, credințele ei, nu erau adaptabile la viața pe suprafața solului.) Oamenii, în pofida tuturor divergențelor, prezentau o asemănare fundamentală cu gazdele lor. Dovada o ofereau afinitățile ce se dezvoltaseră între indivizi ai ambelor specii.

Din studii științifice, din lecturi, din prietenie, betanii puteau spera să învețe ce însemna să fie acel gen de mascul și acel tip de femelă, și cum să fie astfel. Acest lucru nu avea să se întâmple într-o singură generație, nici într-un singur secol; cunoștințele dobândite aveau nevoie de o mie de ani pentru a transforma civilizația; rezultatul final avea să fie, fără-ndoială, inedit, strict betan. Totuși, putea exista un început de înțelegere. Steaua călăuzitoare pe care atâția o căutaseră timp îndelungat, orbiți de suferințele lor, putea foarte bine să fie Sol.

Fidelio o implorase pe Joelle:

— Învăță-ne căile iubirii voastre!

Nici ea și nici Christine nu dăduseră mare atenție vremii. Furtunile crepusculare erau uneori periculoase, dar Centrum se afla la câteva zile terestre deasupra orizontului. În plus, vânturile acelea suflau dinspre vest. Într-un moment atât de timpuriu al anului, ploaia ar fi fost neobișnuită, dar binevenită, risipind căldura. Dacă ploua, după aceea hainele și încălțărilor aveau să li se usuce repede. Își continuă plimbarea, purtându-și fiecare furtunile sufletești.

În cele din urmă însă, Chris o trase pe femeia mai vârstnică spre ea, căci altfel vântul i-ar fi risipit cuvintele:

— Nu crezi că ar fi mai bine să ne întoarcem?

Joelle privi în jur. Cerul era ca de cerneală. Fulgerele se bifurcau, tunetul bubuia. Zdrențe cenușii de nori zburau pe sub plafonul jos. Stropi de apă înțepători erau azvârliți dinspre marea care se cabra, tropăia, se trântea,

își pulveriza tenebrele în erupții albe de spumă, făcând pietrișul să scrâșnească într-un vacarm parcă produs de o mie de pietre de moară. Nu putea vedea departe, dar spre capătul câmpului vizual, tufișurile se agitau în valuri brune, aurii, roșietice, copacii dădeau din ramuri, frunze și crengi smulse șfichiuiiau pe-alături, dispărând în întunecime. Vântul vuia și zbiera. Se strângea în jurul ei și se repezea ca o volbură rece, turbulentă, ca valul fluxului solar care-l înecase pe Alexander Vlantis. Și continua să se întetească.

— Da, strigă ea. Să ne adăpostim în mașină! Nu încercam să decolăm până nu se termină!

Se întoarseră. Ploaia începu să le plesnească, mai întâi cu sulite, apoi cu topoare, după aceea ca un ciocan a cărui singură lovitură cădea, la nesfârșit. Șiroia torențial peste pământul întărit, agățându-se de picioare, până începu să-l dizolve în noroi. Femeile alunecau, cădeau, se târau pe jumătate ridicate, se agățau una de alta ca să se sprijine și-și continuau drumul poticnit înainte. Uraganul umplea țeasta Joellei cu lovituri, țipete, urlete. Tunetele îi zgâlțâiau oasele.

Așa ceva e imposibil! strigă o parte izolată din ea. În opt ani tereștri, douăzeci și cinci de ani betani, n-am mai întâlnit nimic de soiul ăsta... Înainte de căderea seni... niciodată!

Holotheta din ea răspunse neimplicată: Ce înseamnă douăzeci și cinci de ani din durata unei lumi? Dacă-i lași timp suficient, tot ce se poate întâmpla se va întâmpla. Probabil că un front rece masiv, lunecând în jos din regiunile arctice pe o direcție anormală, a împins în fața lui furtunile ucigașe. Ar fi trebuit să consulți un buletin meteorologic înainte de plecare. Dar să nu te simți vinovată! Numai când ești în raport cu mașina te poți gândi la toate...

Vântul creștea tot mai puternic. Fulgerele prefăceau ploaia în argint viu, după care bezna cădea din nou bubuind. Începu și grindina. Boabele de gheață săltau peste pământ, albindu-l. Loveau carnea, învinețeau, făceau să curgă sânge care era spălat pe dată. Nu aveai cum să ții piept acelui baraj. Pământenele se răsuciră, dibuind spre vest, cu spatele în vânt, căutând un adăpost.

În față se înălța o umbră, un copac sub care să se ghemuiască. Se târâră după el, orbite, asurzite, îmbrățișate.

O creangă subțire ca un bici despică scalpul Joellei. Căzu în patru labe, în noroiul și apa șiroindă. Un fulger îi arătă creanga înfășurată pe după gâtul Christinei

Îi dădu drumul, lăsând-o și pe ea să cadă. În poziție patrupedă, Joelle se târî spre ea. Din gura Christinei țâșnea un șuvoi stacojiu. Întinse mâinile în sus, sub grindină. Joelle se chirci, încercând s-o apere ca un acoperiș. Mâinile Christinei căzură, ochii i se dădură peste cap, cu albul lucind în lumina fulgerelor. Joelle încercă să-i facă respirație gură la gură.

Zadarnic. O fractură de laringe aduce rapid moartea.

Joelle îngenunche sub copac, cu trupul neînsuflețit al Christinei în brațe...

LA MOMENTUL POTRIVIT, pe orbita sa circumdemetriană, motorul principal al lui Chinook se puse în funcțiune. Timp de câteva secunde, scutul electromagnetic împotriva radiațiilor cosmice rămase dezactivat. Se formă din nou, înconjurând rapid carcasa cu un potențial pozitiv intens, de îndată ce jetul de plasmă atinse echilibrul dinamic. La accelerația standard de unu g, reprezentând aproximativ limita superioară când rezervoarele masei de reacție erau pline, nava spațială se eliberă pe o traiectorie spirală, pornind direct spre mașina T. Întrucât aceasta se afla în punctul L4, pe aceeași orbită în jurul lui Phoebus, dar cu șaiszeci de grade în avans față de planetă, călătoria – cu răsucire în

punctul median, urmată de frânare –avea să dureze, în teorie, șaptezeci și trei de ore, iar în practică, puțin mai mult.

Când totul fu în ordine, Brodersen ordonă ca toate sistemele să fie lăsate pe funcționare automată, urmând ca întreg echipajul să se adune în sala comună. Pe drumul într-acolo, dinspre centrul de comandă (pe care, amintindu-și croazierele de-a lungul coastei Juan de Fuca și către nord, prin frumusețea austeră a Trecătorii Interioare, încă îl mai numea în sinea lui puncte de comandă) simți gravitația terestră atrăgându-l, mai mare cu un sfert decât cea demetriană. Făcea suficiente călătorii interplanetare anual pentru a ști că nu peste mult timp avea să se adapteze, împreună cu ceasurile potrivite, la orarul zilei pământene, de fiecare dată însă, trupul lui reacționa cu o câtime mai încet. Coborând o scară și apoi străbătând un coridor circular, cu o mochetă verde moale pe jos, dar în rest gol, vopsit în gri și alb, se întrebă dacă nu cumva era cazul să-și spună că, excepție făcând relația cu Caitlín, începea să îmbătrânească.

În afara mobilierului și a echipamentelor de recreere, sala comună era la fel de mohorâtă. Cu un preaviz atât de scurt pe cât îl dăduse el, nimeni nu apucase să aducă decorațiuni sau să înveselească în vreun fel decorul. Totuși, când Brodersen o văzu pe Caitlín, încăperea se lumineă brusc.

Scosese din raniță o rochie scurtă, de culoarea șofranului. O făcea să se profileze ca un soare pe marele ecran în fața căruia stătea, captivată. Demeter umplea un sfert din imagine, cu fața luminată având o culoare albastru de cobalt, cu nuanțe de turcoaz și safir și rotocoale de un alb virginal, lăsând să se întrezărească ici și colo ocrul pământului, în vreme ce fața întunecată lucea spectral în razele lunii. Strălucirea făcea să dispară stelele, până priveai în altă parte, spre margine, lăsându-ți ochii să-și revină, pentru a le percepe mulțimea de miriade.

— Glorie, glorie, o auzi el gângurind, și cum ai putea să nu fii o maică a vieții?

— Ușor, nu se putu abține Brodersen să răspundă.

Caitlín tresări, râzând veselă, și o luă la fugă spre el, desculță. Asupra ei, suplimentul de greutate părea să nu aibă efect. Ei bine, ea abolește complet gravitația, îi fulgeră prin minte, înainte ca masa trupului ei îndrăgit să se ciocnească și să se agațe de el. Mirosea a săpun și a baie recentă, dar și a ea însăși, iar în părul despletit îi dăinuia un iz de strălucire solară. Sâni îi apăsă pe pieptul lat. Sărutarea se prelungea.

— Ho, hoo, iepșoaro, murmură Brodersen, când se desprinseră să respire. Ceilalți vor fi aici cât ai bate din palme.

— Ceilalți?

Avea o gamă de intonații atât de largă, cu râznetul la fel de vizibil, încât Brodersen distinse majuscula de la începutul cuvântului.

— Trag cu ochiul, nu-i așa? Poate vor învăța și ei câte ceva. Poate facem un schimb de informații tehnice...

— Știi bine că m-am referit la echipaj, zăpăcito, se degajă el din îmbrățișare. Situația e destul de complicată și fără ca ei să-și mai descopere bătrânul și până acum respectatul căpitan în ghearele tale...

— Ar trebui să-l găsească în ghearele altcuiva? Doar nu crezi c-or să mă ia drept o mătușă fată bătrână? Nu corespund din cel puțin două puncte de vedere...

Voioșia lui Brodersen se stinse.

— Iar așa ceva o să atragă asupra ta reacții și mai grave decât invidia. În special... Lasă, îți explic mai târziu. Dar ascultă, Pegeen, macushla, îmi dau seama că-i o mare aventură pentru tine. Atâta numai, că nu e! E o afacere urâtă. Are prea afurisit de multe șanse să se transforme în ceva ținut minte cu ideea: „alte distracții, alți morți...”

Își lovi palma cu pumnul.

— Ai putea să te numeri printre ei, o, Christoase, zău așa!

Serioasă, Caitlín îi răspunse cu glas scăzut:

— Sau tu. Da. Dacă vrei să zburd mai puțin, am să-mi dau toată silința, de dragul tău!

Voioșia îi reveni, făcând-o să-și treacă degetele peste capul lui și peste conturul masiv al fălcii, mângâindu-i obrazul cam țepos.

— Dar, crede-mă, Daniel, pesimismul nu-ți vine bine, luptător înăscut cum ești...

— Sunt realist, sau măcar încerc. Tu trăiești într-un univers bun și vesel, la fel ca tine. Pentru asta te iubesc. Și pe al meu mi-l luminezi, nemărginit de mult. Realitatea însă, realitatea nu dă două parale pe concepțiile noastre...

Simțea că i se înfierbântau urechile, cuvintele i se poticneau. Îi trebuia o cale de a-și modera predica, și se agăță de argumentul aflat aparent cel mai la îndemână:

— Lasă-mă să-ți dau un exemplu. Când am intrat, te-am surprins declarând că planeta Demeter trebuie să fie... ăă... viviferă, pentru că e frumoasă. Nu are nici o legătură una cu alta. Fiecare planetă pe care am văzut-o era frumoasă în felul ei, și aproape toate sunt moarte și dintotdeauna au fost așa. Faci ca viața să pară mai importantă decât este.

Caitlín se burzului puțin:

— Te gândești că n-am avut de-a face cu durerea și moartea, eu, care am fost infirmieră? Și că n-am stat niciodată contemplând o fosilă și... Se întrerupse. Pe ușă intrase un membru din echipaj.

Ceilalți îl urmau îndeaproape. Brodersen le strânse mâinile, le-o prezentă pe Caitlín aceluia care încă n-o cunoscuseră, schimbă cu fiecare câte un „Ce-ai mai făcut?”, le oferi bere sau răcoritoare din aparatul frigorific și, treptat, îi puse să se așeze la rând în fata lui, cu prietena sa într-o poziție retrasă, în capăt. El se așeză pe masa de biliard, cu picioarele legănându-se, și-și scoase pipa și tutunul.

— Okay, începu el, în engleză, pe care subalternii săi o foloseau ca limbă comună mai frecvent decât spaniola. Mai întâi, dați-mi voie să spun că nici nu știu cum să vă mulțumesc și e mai bine nici să nu-ncerc. Probabil că, în toată povestea asta, nu există nimic absolut drept sau nedrept. Orice om are de ales și s-ar putea ca, la vremea socotelilor, noi cei de față să dorim să fi făcut o altă alegere. Cred, totuși, că nu va fi cazul. Dar, indiferent ce se va întâmpla, fie-mi dat să cânt ca soprană în haremul Marelui Han, dacă voi uita vreodată solidaritatea voastră de astăzi.

Și nici nu e o simplă solidaritate, completă el, în gând. Sunt prea isteți și liberi ca să fie căteii cuiva. Nu i-aș fi înrolat, dacă nu erau ceea ce sunt. Dar, la urma urmei, ce sunt? Oare ei înșiși știu? Să-ți periclitizezi viața împotriva sorților ostili nu e același lucru cu a-ți risca onoarea față de autoritățile publice legal constituite. Nouă din paisprezece au refuzat. Nu cred că printre ăștia cinci pot găsi doi cu motivații identice. Oare aș putea ghici ce-i îndeamnă? Nu-i pot întreba de-a dreptul. De unde să știu ce-aș provoca astfel? Totuși, informațiile sunt covârșitor de importante, no es verdad, bătrâne? Îi petrecu cu privirea.

Stefan Dozsa, șef de echipaj și ofițer electronist. Țanțoș ca de obicei.

Philip Weisenberg, inginer. Calm și atent.

Martti Leino, inginer asistent. Privind încruntat de la Caitlín la Brodersen și înapoi.

Susanne Granville, informaticiană. Concentrată, cocoșată în scaun, fără a-și desprinde un moment ochii de la căpitan.

Serghei Nikolaevici Zarubaev, trăgător și pilot principal al navetei. De obicei sobru, se luminase la față când Caitlín îl salutase cu un sărut energic; întâmplător, erau prieteni vechi.

Nu te mai frământa atâta... Coboară focul și trinca!

— Soția mea v-a explicat în ce fel de ciorbă ne-am băgat, continuă Brodersen, dar în împrejurările existente — comunicații în scris și discuții codificate, nu? – probabil că n-a putut vorbi prea amănunțit. Vă voi pune în temă oricât de amplu și detaliat doriți, pe toți la un loc astăzi, sau individual mai târziu. Deocamdată însă, dați-mi voie să fac un rezumat. Începu să numere pe degetele lui groase:

— Observatorul-robot de la poartă, despre care știți, a raportat întoarcerea unei nave despre care eu sunt gata să jur că era Emissary. A fost escortată în Sistemul Solar – unde altundeva? –și, de-atunci, nimeni n-a mai auzit de ea. Câțiva dintre voi, aflați întâmplător prin preajma mea, m-ați auzit exprimându-mi bănuielile. După care, câteva cercetări elementare mi le-au confirmat. Când am abordat-o pe guvernatoare, ea mi-a servit un cazan întreg de rahat aburind, cu garnitură de aluzii despre niște chestii înfiorătoare care ar umbla creanga prin galaxie, și în final mi-a trântit un arest la domiciliu, punându-i botniță și lui Lis. Ei bine, eu am spălat putina, și iată-ne aici.

Nu exact asta avuseserăți în vedere, când v-ați oferit să vă instruiți pentru serviciul pe Chinook și apoi v-ați angajat permanent sub comanda mea, sperând că veți avea bafta de a porni spre stele. Vă felicit pentru inteligența voastră. Ați întrezărit dinainte drumul pe care trebuie să-l străbatem și că, dacă n-o facem noi, nimeni n-o va face.

Presupun că Lis v-a spus clar ce anume bănuiesc. Cel care acționează nu e guvernul Uniunii ca întreg, ci o fracțiune din cadrul lui. Simpla publicitate ar trebui să-i pulverizeze pe conspiratori, dacă nu le lăsăm timp să-și blindeze aranjamentele.

Intenționez să mă duc pe Pământ pentru a lua legătura cu diverși cunoscuți de-ai mei, și în primul rând cu familia Rueda. Totul se va face sub acoperire, pentru a evita declanșarea oricăror posibile alarme. Între timp, voi puteți aștepta liniștiți la bordul navei, oficial, nu sunteți decât un echipaj care-l deservește pe Chinook în slujba celor ce l-au închiriat. Și poate că asta va fi tot, în ce ne privește. Poate că, în continuare, se vor ocupa cunoștințele mele. Fiți siguri că mi-ar conveni.

Dacă nu însă, ei bine, soția mea v-a prevenit, nu-i așa? N-am idee ce se va întâmpla. Am să joc cărțile în ordinea în care cad, și dacă licitez prost, pierdeți și voi...

Împunse aerul spre ei cu coada pipei, înainte de a o umple cu tutun:

— Nu știu dacă la carte au rămas legi cu privire la piraterie. Am putea fi nevoiți s-o facem.

Deci, dacă e mai mult decât ați mizat, faceți-mi un ultim serviciu și spuneți-mi, bine? Vă voi elibera oficial de răspundere, trec în jurnalul de bord că ați protestat, vă țin sub cele mai blânde restricții și vă debarc în primul loc sigur pentru toți cei implicați. De acord? Vorbiți!

Îndesă tutunul și îl aprinse, așteptând. Tăcerea se prelungea.

— Nici nu mă așteptam s-o faceți, reluă el, într-un târziu. Oferta rămâne deschisă, atâta timp cât călătorim în condiții pașnice. O dată ce începe acțiunea, dacă începe în vreun fel, va fi prea târziu ca să demisionați.

Înțeleș?

Voi împușca oare pe oricine cedează sub foc... dintre aceștia, prietenii mei? Da, aș fi obligat, iar la proces aș invoca legea spațială, în afară de cazul când ar reieși că tot acest safari s-a produs dintr-o cumplită greșală de-a mea. În care caz, voi merita tratamentul pe care înaintașii mei îl administrau bandiților...

Sistemul de ventilație bâzâia. Fumul de pipă îi înțepă liniștitor limba.

— Cuvântarea s-a sfârșit, încheie Brodersen. Întrebări? Comentarii? Fluierături?

— Da, se aplecă înainte Martti Leino, cu o mișcare care făcu să se verse berea din halba pe care o ținea în mână; continuă, aspru: Ce... caută la

bord don'șoara Mulryan?

Mă așteptam. Brodersen îl studie, înainte de a răspunde. Fratele mai tânăr al lui Lis nu semăna cu ea, trăgându-se mai mult din ramura Ladogană a genealogiei lor: scund, lat în umeri, cârn, cu un contur vag asiatic al chipului, păr negru lucios și ochi albaștri migdalați. Obișnuita sa bună dispoziție se risipise.

— M-a ascuns după ce am fugit, răspunse Brodersen. Fără ea, ar fi trebuit să stau în vreo zonă locuită și puteam fi recunoscut. În primul rând, va fi medicul nostru de bord...

— Ea? Își dezveli fățiș dinții Leino.

— Face parte din personalul de la St. Enoch – e calificată să trateze orice afecțiune, ca de pildă rănila. De asemenea, îl va dubla pe intendent. Dădu din cap:

— A, i se vor stabili sarcini precise.

Leino o privi încruntat pe Caitlín care, stând cu mâinile împreunate în poală, îi adresă un mic surâs conciliant.

— Da, ai să-i găsești tu o droaie de treburi de făcut, nu? se răsti el.

— Ia, mai încet, îl temperă Weisenberg.

Brodersen se îndreptă de spate, vorbind cu șfichiuirea militarului-aristocrat:

— Ajunge, domnule Leino! Dacă ai o reclamație împotriva vreunei persoane, inclusiv a căpitanului, depune-o pe cale oficială. Altminteri, acordă-i camaradei dumitale respectul la care are dreptul!

Tânărul se rezemă de spătar, ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

L-am luat cam tare, nu-i așa? își dădu seama Brodersen. Chiar dacă mi-am ieșit din minți pentru Pegeen, n-ar fi trebuit s-o fac.

— Mai încet, mai încet, repetă Weisenberg. Fără vorbe aspre, din partea nimănui. Nu ni le putem permite. Domnișoară Mulryan, ești binevenită printre noi.

În jurul zâmbetului său se întinseră riduri.

— Nu mă așteptam să-mi împart cu încă cineva misiunea de intendent...

— Vă mulțumesc din suflet, domnule, șopti Caitlín, zăbovind un moment asupra lui cu o privire luminoasă. Era de înălțime medie, slab, cu trăsături colțuroase, mărul lui Adam mare, ochii mici, căprui, sub sprâncenele stufoase. Din obișnuință, purta un fes scoțian peste părul tuns perie, susținând, față de cei ce se interesau, că deținea funcția de inginer-șef al navei

Și eu îți mulțumesc, Phil, încercă să-i transmită telepatic căpitanul.

Probabil că era inutil. Familiile Weisenberg și Brodersen erau prietene de mult.

Susanne Granville o bătu pe Caitlín pe umăr:

— Da, bine ai venit, confirmă ea, în engleza sa cu accent franțuzesc.

Înțelegi, asthonauții au ohoae de peșonalul neinsthuit — adevăhat, Mahtti? Dah sunt convinsă că vei învăța să te achiți de aceste sahcini. Dacă te pot ajuta, spune-mi, hogu-te!

Al naibii de drăguț din partea lui Su, când ea e atât de mămoasă, iar Pegeen, așa de seducătoare, îi trecu lui Brodersen prin minte. Se reculese. Ce dracu' mi-a venit? Su e o fată bună și nimic mai mult...

Zarubaev ridică mâna. Trăgătorul era un bărbat masiv, bine clădit, genul ciolănos; părul blond, lung până la umeri, și barba, ambele demodate pe Demeter, cu excepția regiunii lui natale din Novy Mir, înconjurau o fizionomie tolstoiană.

— Ce facem cu instrucția de luptă? întrebă el.

— Hm? mârâi Brodersen.

— Ai spus că trebuie să fim pregătiți de luptă, dacă zburăm spre stele.

„Pentru orice eventualitate”, așa ai spus. Prin urmare, avem arme încorporate, la fel ca ale lui Emissary, plus un arsenal de arme mici. Acum, vorbești despre posibile ciocniri. Piraterie, așa ai spus.

— Stai o clipă, protestă Stefan Dozsa.

— Nu, lasă-l să continue, îi spuse Brodersen nostromului.

— Comandante, replică Dozsa, cu accentul său propriu, nu am obiecții față de idee, ci numai față de limbaj. Am învățat încă din copilărie că guvernul e dușmanul firesc al poporului. Dacă-i acceptăm semantica, lupta e pe jumătate pierdută. Nu suntem pirați, ci eliberatori.

Caitlín se foi. În voce i se simți o nuanță de alarmă:

— Vorbiți ca un fanatic, domnule. Țara mea își amintește bine, mult prea bine.

Dozsa râse. Era un om butucănos și oacheș, cu ochi migdalați pe un chip lătăreț și cam plat.

— Atunci, zi că suntem o miliție particulară. Sau evangheliști. Sau că nu suntem întregi la minte, probabil că e cel mai aproape de adevăr. Dar pirați, nu. Pirații urmăresc să adune bani.

— Zi ce-aveai de zis, Serghei, reveni grăbit Brodersen.

— Cred că ar trebui să facem instrucție și să ne antrenăm cu armamentul individual, declară Zarubaev. Fără-ndoială, oricine aflat la bord știe să tragă, dar numai dumneata și cu mine, căpitane, am servit în Forțele de Pace și cunoaștem tehnicile de luptă, și pe cele ale luptei spațiale. Îi putem instrui pe ceilalți. Mai avem câteva zile până să ajungem la mașina T, alte câteva zile de la poarta Solară la Pământ, și cine poate ști câte în continuare? E timpul să fixăm câteva elemente de bază, puțină doctrină.

— Ei... hm-m-m..., își schimbă Brodersen poziția coapselor pe masa de biliard. Nu căutăm necazul cu lumânarea...

— Puțină instrucție nu poate strica nimănui, replică Dozsa. În expediția asta, majoritatea dintre noi nu prea vom avea ocupație. Eu, unul, aș fi fericit să-mi umplu cu ceva orele libere. Ceilalți, ce ziceți?

Aruncă o privire spre Leino, care stătea încremenit.

— Poate ne va ajuta să fim mai uniți?

Discuția se generalizează. După ce-au căzut de acord asupra primelor propuneri și detalii, s-au ivit și alte probleme. Trecuseră două ore, când Brodersen dădu liber echipajului. Cei ce nu erau de gardă ar fi putut rămâne în sala comună, dar n-o făcu nimeni. Ieșind, Weisenberg murmură:

— Am să văd ce pot face cu Martti, Dan, dar i-a cășunat rău pe tine; este?

— Uf! făcu Brodersen, când rămase singur cu Caitlín.

Ea îl apucă de ambele mâini:

— Dragul de tine. Sigur, și nu-i nici o distracție să fii căpitan, așa-i? Brodersen înălță un colț al gurii:

— Vei constata că nici meseria de intendent nu-i tocmai amuzantă, iubito. Ai mai multe de făcut decât să gătești și să servești, deși nici de-astea n-ai să duci lipsă. Scoți materiale, ții inventarul, ai grijă ca încărcătura să nu afecteze dinamica navei... Mai bine să-ncep să te învăț imediat!

Caitlín se trase mai aproape.

— E atât de absolută graba? Întrebă ea insinuant.

— Mă tem că da.

Tânăra oftă:

— Mda, bine. Atunci, mai târziu...

Și, arătând spre cel mai apropiat ecran:

— Acolo se găsește întotdeauna un mai târziu, cât timp trăim, nu-i așa, inima mea?

Brodersen nu răspunse, fiind prea absorbit de imaginea ei pe fundalul stelelor.

ERAM UN MARE și mândru somon, dar nu aveam cuvinte pentru măreția sau mândria mea; eu eram ele însele. Aveam coastele albastre ca oțelul, burta albă ca argintul, dar tot ce cunoșteam despre metale era un cârlig pe care-l mușcasem, după care îmi rupsesem buza, eliberându-mă. Eram una cu apa, și dintotdeauna fusesem astfel. În zilele mele de puiet, se unduise șipotind pe deasupra mea, în timp ce eu mă piteam printre pietre și umbra unei sulite luneca peste cioburile galbene de lumină. Mai târziu, a început să curgă, să bolborosească, să mângâie, să învăluie, în timp ce eu mă avântam în aval spre mare. Când a devenit sărată, înțepătura ei a trezit la viață o cunoaștere pe care o avusesem încă din ou, și am sărit de bucurie, urcând printr-o cataractă de lumină strălucitoare, unde aerul și-a trecut muchia tăioasă peste branhiile mele. Și apoi, preț de ani în afara timpului, am bătut marea, vânam, învingeam, îmi înfigeam dinții în zbaterea dulce și exultam.

Dar, în cele din urmă, a plutit spre mine o aromă jinduitoare, și m-am întors vitejește spre casă.

Eram mulți, urcând pieptiș un râu care vuia împotriva-ne, însuflețindu-se de luciul trupurilor noastre. Acum noi înșine eram pradă, muream și iar muream, dar fiecare moarte făcea parte negreșit din aceeași jubilație pe care o cunoșteam noi, cei rămași în viață. Până la urmă, am câștigat.

Viața din mine însumi își striga dreptul

Sub liniștea unui iaz din amonte, am scormonit cu coada prin pietrișul care mă adăpostise odinioară, săpând culcuș pentru propriile mele odrasle. Nu înțelegeam că astea aveau să fie –aș fi mâncat tot ce-mi ieșea în cale – totuși le iubeam încă de pe-atunci. Și apoi, m-a căutat el. Era cel mai din susul râului moment al vieții mele.

Nu peste mult timp, am fost gata să mor. Atunci, a venit Chemătorul și m-a luat în Unitate. Eram Pește.

DEMETER SE MICȘORA rapid pe cer, devenind din planetă glob, apoi o mică fărâamă albastră, și un infim punct luminos printre nenumărate altele. Oamenii își vedeau de treburile. Când Chinook naviga complet automat, ca acum, acestea constau mai mult în a sta de veghe cu atenția trează, cu excepția intendentului. În timp ce Caitlín trebuia încăntată în bucătărie, pregătind prima masă a călătoriei, care avea să cuprindă și altceva în afară de mâncăruri luate din cambuză numai pentru a fi încălzite, Brodersen se afla în apartamentul căpitanului, fără nimic de făcut decât să fie accesibil.

Cabina interioară, privată, avea mobilier și proporții confortabile: pat dublu pliat pentru a lăsa cât mai mult spațiu, scaune, debara, dulap, măsuță de toaletă, rafturi, masă, terminale de date și comunicații, lavabou, plită, frigider miniatural, ecrane pentru imagini atât din exterior, cât și din interior. Cu un murmur vag, ventilatoarele mențineau aerul în mișcare, proaspăt, în pofida pipei; în acel stadiu al ciclului de temperatură-ionizare, avea o aromă de seară. Cloasonurile gri-deschis, cu margini albastre, erau lipsite de tablouri, pe rafturi nu erau cărți, în toată camera nu se vedea aproape nici un obiect personal, întrucât nu avusese când să-și aducă altceva decât ceea ce cărase în spinare împreună cu Caitlín. Totuși, se puteau însufleți oricând dorea, căci un mare procentaj din întreaga cultură a omenirii se găsea în banca de memorie a navei.

Brodersen știa că ar fi trebuit să tragă un pui de somn, iar după cină, să doarmă bine toată noaptea. Era de prea mult timp în acțiune. Nervii

întinși la limită îi alungau somnul. Singur tutunul nu reușea să-l calmeze, iar în spațiu era foarte econom cu alcoolul și marijuana. Se hotărî să-și reînnoiască vechile cunoștințe. Apăsând pârghiile din brațele fotoliului, goli ventuzele care-l țineau blocat împotriva schimbărilor de accelerație și îl mută în fața terminalelor, unde greutatea trupului său îi fixă din nou picioarele. După ce solicită afișarea unei liste a codurilor de referință și o studie câteva momente, își puse pe audio Simfonia a Cincea de Beethoven, iar pe video „Treizeci și șase de vederi spre Fuji” de Hokusai, la intervale controlate manual, și se rezemă de spătar. Mai târziu, poate, puțin Monet sau chiar Van Gogh, își spuse el, sau eventual nici o imagine, ci... m-m-m... un mic Kipling? N-am mai recitat Soldiers Three de ani de zile...

Cam la acest nivel de ezoterism ajungeau gusturile sale artistice. Se considera, în esență, un om al cartofilor cu carne, deși nu strâmba din nas în fața mâncărilor fine – pe care i le puteau prepara Caitlín și Lis, la fel ca majoritatea femeilor sexy — sau a altor mari subtilități. Părinții lui avuseseră grijă să-i asigure o educație solidă, dar mentalitatea îi rămăsese strict pragmatică, până se înrolase în Forțele de Pace. Atunci, îi venise cheful să înțeleagă ceva din tot ceea ce trăia, în jurul Pământului și mai departe. A ajuns astfel să citească destul de multă istorie, antropologie și alte discipline înrudite, care la rândul lor l-au făcut să devină și mai conștient de existența marilor creatori. Prima lui soție îi încurajase aceste interese, iar a doua continua s-o facă la rândul ei.

— Nu sunt intelectual, remarca el uneori. Prefer gânditorii...

Și totuși, sponsorizase o catedră de științe umaniste la Universitatea din Eopolis. Specia avea nevoie să-și conserve, să-și înțeleagă și să-și prețuiască propria moștenire... În fața Celorlalți, în fața întregului cosmos.

Începea să-și simtă mușchii gâtului și ai umerilor relaxându-se, când se auzi soneria de la ușă. La dracu'! La toți dracii! Căpitanul nu închide niciodată prăvălia. Își săltă în picioare trupul greoi, străbătând puntea până în prima cabină. Era mică, nu mai mult de un simplu birou, cu excepția complicatelor legături electronice cu centrul de comandă. Așezându-se la masă, apăsă butonul de intrare. Ușa se retractă, lăsându-l să întrevadă coridorul înconjurător al acelui nivel unde locuiau oamenii.

Martti Leino intră cu pas întins și, parcă amintindu-și o procedură plănuită dinainte, luă o poziție drepti de tip civil.

— Solicit o întrevvedere privată, domnule, anunță el răspicat. Aha, aha. Ei bine, știam eu că va veni și clipa asta...

— Sigur, răspunse Brodersen, închizând ușa. Dar de când e necesar ca membrii echipajului meu să facă circ față de mine, și mai ales propriul meu cumnat?

Îi făcu un semn cu mâna:

— Ia-ți un scaun... Oricare!

Tânărul (în vârstă de treizeci și șapte de ani demetrienii) se conformă, cu mișcări smucite. Respira sacadat.

— Parc-ai fi profetul Nahum mahmur, observă Brodersen. Las-o mai moale. Cum tot nu fumezi, preferi să bei ceva?

—Nu.

— Care-i problema?

— Știi foarte bine care e...

Cum chipul din fața lui rămase atent și calm, tânărul făcu un efort să continue:

— Aia, muierea aia a ta!

Nu și-a pierdut controlul, nu tocmai, își dădu seama Brodersen. Perfect. Aș detesta să-l aud numind-o într-un mod care nu mi-ar mai lăsa de ales. Sorbi aroma picantă din pipă, în timp ce-și căuta cuvintele. Glasul îi rămase blând:

— Te referi la domnișoara Mulryan? Pentru informarea ta personală, nu e muierea nimănui, decât a ei însăși! Dacă ai altă părere, încearcă doar s-o împingi în orice direcție pe care n-a ales-o ea dinainte...

— S-a... instalat... la vedere, împreună cu tine!

— Și pe cine mai privește treaba asta, în afară de noi?

— Pe Lis, ticălosule! strigă Leino, ridicându-se pe jumătate, cu pumnii strânși; apoi căzu la loc, încleștând fălcile.

— Desigur... Când am spus „noi”, m-am referit la „noi”. Știe, și n-o deranjează!

— Sau e prea mândră și prea loială ca să spună ce simte? O cunosc mai bine și mai de mult decât tine, Daniel Brodersen!

De mai mult timp, da, spuse în sinea lui căpitanul. Mai bine? Posibil, și asta. Deși familia din ferma de sub Trollberg era numeroasă, cu șapte copii, Lis fiind prima, iar Martti al cincilea; totuși, imensa sălbăticie din jur, munca și distracțiile în comun, descoperirile și uneori primejdiile, o uniseră strâns. Din cine știe ce motive profunde, legătura dintre cei doi frați fusese întotdeauna deosebit de puternică. Când Martti venise la Eopolis să studieze ingineria nucleară, Lis era recent divorțată și locuiseră în același apartament. Ea se angajase la Chehalis, devenind tot mai valoroasă și mai atractivă în ochii șefului... și refuzându-i amical avansurile, lucru destul de neobișnuit, până când, în cele din urmă, el o luase de soție. Fiindcă ea o dorise, fratele ei fusese cavaler de onoare la modesta nuntă.

— Dă-mi voie să-ți amintesc că sunt căsătorit cu ea de nouă, ba nu, de zece ani, replică Brodersen, încă ponderat. Nu crezi că asta m-a ajutat să înțeleg despre ea și unele lucruri pe care tu nu le știi?

— Zece ani — șapte, tereștri — nu există o zicătoare pe Pământ despre mâncărimea de după șapte ani de căsnicie? rânji provocator Leino.

— Insinuezi că ar fi o aventură întâmplătoare...?

Brodersen își stăpâni furia. Clocotea în el sardonica mărturisire că avusese mai multe. Nu era necesar s-o spună cu glas tare. Se aplecă înainte, rezemându-și brațele pe birou, cu pipa în mâna dreaptă, legănându-i ușor coada îndreptată spre vizitator:

— Martti, ascultă! Ascultă-mă cu atenție! Se vede clar că nu ai mai întâlnit posibilitatea de a iubi mai mult decât o singură persoană în același timp. Sunt gata să pariez că ți se va întâmpla și ție, dar acum nu contează. Ceea ce contează între noi doi e următorul lucru: sora ta îmi aprobă legătura. Ea și Caitlín Mulryan sunt bune prietene...

Exagerez puțin dar, cu siguranță, numai pentru că noi trei n-am stat până acum prea mult timp împreună. Sunt cu siguranță prietene bune și vor fi și mai bune!

— Dacă nu mă crezi pe cuvânt, la întoarcere îți las frâu liber s-o întrebi chiar tu. Bine?

Leino înghiți în sec.

— Nu. M-ar minți cu mult curaj...

Trecu la dialectul său natal:

— ...ca pe tine de care legatu-s-a cu jurământ să te apere; ca de mine să-și ascundă rănile.

Brodersen îl privi drept în ochi.

— Mă cunoști și tu cât de cât. Chiar crezi că sunt genul de om care și-ar face intenționat soția să sufere?

Leino își mușcă buzele. Încearcă să fie obiectiv, observă Brodersen. Își cheamă câinii înapoi.

După absolvire, Leino devenise și el un angajat al lui Chehalis Enterprises. Dacă se putea spune așa, era un caz de nepotism inversat, profesioniștii cu studii cunoscând o penurie acută pe Demeter. Singurul favoritism posibil pe care i l manifestase în schimb Brodersen era acela de a-l fi însărcinat cu câteva proiecte spațiale — explorări, prospecții,

înființarea bazelor miniere pe câte un asteroid sau cometă – la care participa și el însuși. N-ar fi făcut-o, dacă Leino nu ar fi fost competent. În asemenea condiții, oamenii ajung să se cunoască destul de bine.

Căpitanul profită de avantaj:

— Nici Lis și nici eu nu considerăm că e o dovadă de infidelitate.

Folosește-ți imaginația! Există un milion de infidelități diferite pe care soții monogami le pot practica unul față de celălalt, și prea mulți dintre ei o și fac. Cruzimi meschine. Neglijențe. Reducerea muncilor care-ți revin. Simple delăsări, enervante și evitabile, an după an. Necinste, în câteva moduri absolut fundamentale. Și tot așa... Ai dreptate, sora ta n-ar sta cu mâinile-n sân în fața trădării – a adevăratei trădări!

Deci, calmează-te! Ai avut o surpriză, și nimic mai mult. Vei trece peste ea.

— Umilința, izbucni Leino. Să faci paradă în public cu amanta...

Pipa lui Brodersen scăpară. Acesta se rezemă de spătar, pufăind pentru a înteți jarul, și-și forță un chicotit.

— În zilele și pe vremurile astea? Ei bine, sunt de acord că Lis și cu mine suntem doi oameni de excepție, Ne dăm toată silința să ne menținem private legăturile private!

— Legăturile? se inflamă Leino. Cum ți-ar plăcea, dacă și ea ți-ar face același lucru?

Brodersen ridică din umeri:

— E matură, liberă... Nu mă aștept să mă trădeze nici ea pe mine, vreodată. Oricum, Caitlín se află la bord datorită situației de urgență — fără ajutorul ei, s-ar putea să nu ne descurcăm –și nici unul dintre noi, nici ei și nici eu, nici unul dintre noi nu ne prea pricepem la ipocrizie. Asta, își spuse el, în ce mă privește pe mine, s-ar putea să fie cea mai mare mostră a mea de ipocrizie, până la ora actuală! Mă rog, un om complet sincer e un monstru...

Era o reflexie trecătoare. Se risipi când Leino sări în picioare, cu chipul schimonosit, ridicând mâinile încleștate și răcnind:

— Adică tu, porcule, ai corupe-o și pe Lis? Mă doare-n cot ce s-o alege de tine dar, pe Dumnezeu! Cel care i-a dat chip, să nu te-atingi de sufletul ei!

Instinctul îl făcu pe Brodersen să răspundă, cu o tărie perfect calculată:

— Liniște! Stai jos. E un ordin...

Navigatorii spațiului învață din primele momente că viața tuturor celor de la bordul unei nave poate depinde de supunerea instantanee. Leino se înmuie. Cu excepția gâfâielilor lui și a ventilatorului, cabinetul se goli de orice sunet, un timp pe care Brodersen îl măsură, înainte de a spune cu glas calm:

— Martti, frate al lui Lis, ascultă-mă! Ai vorbit despre mândria ei. Îi admiri și inteligența. Atunci, pe tot universul, ce te face să presupui că s-ar putea lăsa coruptă? Pur și simplu, a ales să acționeze puțin mai altfel decât te-ai fi așteptat tu din partea ei. Dacă te îngrijorează fidelitatea și moralitatea ei, de ce n-ai obiectat când a divorțat de primul soț? Îi jurase credință pe Biblie, adu-ți aminte; e cetățean al Sfintei Republici de Vest:..

Leino se holbă la el, cu gura căscată.

— Fiindcă știi, urmă Brodersen, că în pofida creierului său impresionant, e un ticălos tiranic, nesimțit și cu vederi înguste. Dacă Lis va ajunge la concluzia că și eu sunt la fel de rău, se va lepăda și de mine, iar tu vei chiui de bucurie, nu-i așa? Intenționez să mă asigur că nu va lua niciodată hotărârea asta.

Totuși, ce sunt divorțul și recăsătoria, dacă nu poligamie în timp, nu în spațiu?

Lăsă întrebarea să-și facă efectul, înainte de a continua:

— Să nu mă înțelegei greșit... Îți respect principiile. Acolo de unde vii tu,

se aplică. Tradiții adevărate și verificate; familia mai presus de individ; casa care să prezinte lumii o fațadă solidă — palavre, în sensul ăsta am fost educat și eu! Nu susțin nici că e greșit. Din câte știu eu, e adevărul absolut. Spun numai că nu e singurul mod în care pot trăi oamenii, sau în care chiar trăiesc. Iar tu, Martti – nu te iau de sus, declar numai un fapt – tu n-ai prea fost expus alternativelor. Ai venit în Eopolis, care își zice cosmopolitan, direct din fundul pădurii. Ei bine, Eopolisul nu e cosmopolitan. E o adunătură de orașele, străine între ele, îngrămădite toate pe aceiași câțiva kilometri pătrați. N-ai văzut niciodată Pământul. Lis l-a văzut... În plus, tu ai muncit din greu tot timpul, adeseori în spațiu, ceea ce ți-a limitat și mai mult contactele cu oamenii. Repet: nu spun că ar trebui să-ți schimbi filosofia. Spun că nu ai avut nici o posibilitate adecvată de a învăța toleranța – reala toleranță, la nivel fundamental, despre lucrurile apropiate oamenilor la care ții. Încearcă asta, prietene! — Legea lui Dumnezeu..., șopti Leino.

Brodersen, care era agnostic încă din pubertate, ridică iarăși din umeri — Lasă-l în pace pe Dumnezeu! Hai să ne lămurim mai întâi cu Ceilalți... Reveni la atac:

— Fără să-mi bag nasul în treburile tale, rareori am observat să te fi lipsit de somn pentru slujbe religioase după câte o partidă de pocher prelungită, sau altceva. Ba chiar, te-am cam auzit lăudându-te cu faptele tale printre cucoane și te-am văzut dând târcoale pe lângă câte una, două, cu reputație. Ca să nu mai menționez bacanalele alea sezoniere din țara ta natală...

Leino roși.

— Sunt încă burlac!

— Și, desigur, îți închipui că te vei căsători cu o fecioară! Iar după aceea nu-i vei face nici un râu dacă mai calci pe-alături din când în când, cu condiția să fii discret!

Râse sonor:

— Martti, am petrecut destul de mult timp în Podișuri. Ți-am spus că îmi amintesc de-acasă. Hai să nu ne mai jucăm de-a cucu-bau, da?

...Schimbul de replici continuă încă o jumătate de oră. Treptat, Leino se liniște.

În cele din urmă, Brodersen rezumă:

— În regulă, nu aprobi, și nici nu mă așteptam s-o faci atât de repede, dar ești de acord că misiunea noastră e prea importantă ca s-o expui primejdiei de dragul unei răfuiei personale, iar rolul lui Caitlín în cadrul ei e la fel de important. Corect?

Leino înghiți un nod – ajunsese în pragul lacrimilor – și dădu din cap.

— Ei bine, e maximum cât am putea cere, eu sau ea, la un nivel rezonabil, conchise Brodersen. Spre binele tău însă, și spre al nostru, am o mică rugămintă. Doar o rugămintă, reține.

Degetele lui Leino se încordară, împreunate în poală.

— Dacă poți, continuă Brodersen, nu fi distant cu ea, bățos și formal. Ține minte, Lis n-o face! Fii puțin mai prietenos! Ea ar dori cu siguranță să-ți fie prietenă. Și mie mi-ar face plăcere să vă împrieteniiți. În fond, ți-am explicat că între noi nu e o aventură de-o noapte, încerc să gândesc în avans cu ani de zile...

Zâmbi:

— Dă-i o minimă șansă și te vei bucura de compania ei. De exemplu, ție îți plac baladele. Ei bine, e o baladistă trăsnet!

— De-asta sunt sigur, replică Leino.

— Convinge-te pe pielea ta, îl îndemnă Brodersen. Veți avea o grămadă de timp, chiar și după ce începem ședințele alea de instrucție militară. Nouăzeci la sută din bravură constă în a aștepta să se întâmple ceva, orice. Caitlín poate însufleți ca nimeni alta ceasurile astea...

Ulterior, rămas singur, medită cu pipa în gură și un pahar de scotch pe

care și-l îngăduise: Deci, mai facem un compromis de suprafață, care s-ar putea să reziste un scurt răstimp, în scopul ca misiunea noastră – lăsând la o parte viețile cotidiene — să poată continua. Mă întreb, oare și Ceilalți sunt nevoiți vreodată să procedeze la fel?

15

DACĂ ȘTIAI EXACT încotro să privești, mașina T sclipea ca o minusculă scânteie printre stele, la pupa, căci Chinook executase întoarcerea și se îndrepta spre ea în marșarier. Susanne Granville, însă, comandase ecranului din cabina ei să-l înfățișeze pe Phoebus. Cu luminozitatea redusă pe cale optică până la aceea a unei simple luni, iar coroana și lumina zodiacală strălucind sidefiu la intensitatea lor naturală, discul acela continua să ascundă ochiului majoritatea sorilor îndepărtați.

— O ultimă phiveliste familială, îi explică ea lui Caitlín. Penthu mine, poahta va fi o noutate. Niciodată n-am condus o navă phin ea, decât în simulările de anthenament. Înțelegeți, am... figuhat?... da, am figuhat de câteva ohi la hepetiții, înthe locul de-aici și Sol, înainte de a pleca în vheo dihecție nouă.

— Chiar este necesar s-o faceți? întrebă Caitlín. Am fost învățată că trecerea se face după o configurație exactă – fără pași de dans, nici măcar ca un marș de defilare, ci ca o piesă de șah sărind dintr-o pătrățică în alta – și că orice pilot automat poate conduce o navă prin toate etapele...

— Este aphoape întotdeauna adevăhat și, de fapt, da, pilotul automat o face. Însă vahiațiile pehmisibile sunt mici. Dacă depășim tolehanța, vom intha pe altă poahtă. Și unde ajungem atunci, numai Dumnezeu știe, iah eu nu ched în Dumnezeu. E absolut posibil să ajungem în vheun punct din spațiul intehstelah, făhă nici o mașină la îndemână, cu vidul în juhul nosthu, până la moahte. Toată lumea știe că nici una din sondele de la Sol nu s-a mai înapoiat!

Susanne se înfiora, abia perceptibil.

— O hegulă înțeleaptă spune ca, în tot timpul thanziției, un linkeh să stea cuplat în cihcuit, gata să-și aplice flexibilitatea și judecata, dacă se întâmplă ceva nephevăzut... Ceaiul e gata. Cu ce-l bei?

— Cu lapte, te rog. Nu, am uitat, nu avem proaspăt. Simplu ca al tău, și-ți mulțumesc!

Caitlín își lăsa gazda să toarne și s-o servească, din serviciul de cești al navei. Ochii ei verzi se plimbau pe ecran.

Găsea aproape numai grandoare în imaginea prezentată. La fel ca toți ceilalți, Susanne se imbarcase în grabă. Cu excepția biroului alăturat celui al căpitanului, cabinele nu se deosebeau decât prin cheia cromatică, cea de față fiind decorată în roz și alb. Altfel, n-o scoteau în evidență decât ceștile și aroma din ceainic.

Dubla locuire ar fi conferit un accent în plus, iar spațiul fusese conceput în vederea acestei posibilități; informaticiana însă părea dornică să-și păstreze solitudinea. Scundă, slabă, adusă de umeri, cu brațele lungi și trăsături vag batraciene, din jurul cărora părul rar și negru era strâns la spate într-o coadă-de-cal, părea mai bătrână decât cei douăzeci și opt de ani tereștri ai ei. Vocea subțire și kimonoul țipător n-o ajutau cu nimic. Tindeai să te concentrezi asupra ochilor ei, foarte frumoși: mari, de un cafeniu intens, cu gene dese...

— Aș fi adus un ceai mai bun, dacă aveam timp, își ceru ea scuze. Mă phicep destul de bine la gătit ca să apheciez ceea ce ne dai la masă din hația standahd. Poate, când voi avea timp, ai vhea să te ajut?

— A, pentru atât de puțini meseni, nu e nici o problemă, răspunse

Caitlín. Deși, dacă vrei să te recreezi, sigur, m-aș bucura să-mi ții companie!

— Mă gândeam că ah fi bine să ne cunoaștem, propuse timid Susanne; se așază pe un scaun, în fața musafirei. Expediția asta poate deveni lungă sau periculoasă...

— Sau și una, și alta. Iar noi suntem singurele două femei la bord. În plus, poți să-mi vorbești despre restul echipajului. N-am avut nici cea mai mică șansă să cunosc vreun bărbat, în afară de Serghei Zarubaev, mai îndeaproape decât la nivel de salut sau de a-l bombarda cu întrebări tehnice. Dan mi-a ocupat tot timpul cu învățarea îndatoririlor...

Susanne roși:

— El știe cel mai bine să explice despre oameni. El are talentul de a-i cunoaște. Eu nu sunt... sociabilă.

— Totuși, îmi poți oferi un punct de vedere în plus. Mai mult, când suntem amândoi liberi, Dan și cu mine nu ne pierdem vremea cu informări.

Rânjetul lui Caitlín se șterse când Susanne roși și mai intens, sorbind cu zgomot. Întinzând mâna, își bătu gaza pe genunchi:

— Scuză-mă! Limba mea desfundecată... Voi încerca să rămân mai puțin nerușinată, cât îmi îngăduie buna dispoziție.

— Tu și el vă iubiți, nu?

Cuvintele fuseseră abia șoptite.

— Mhm... Căntece de păsărele, trandafiri și whisky vechi de-o sută de ani! Dar nu te teme pentru căsnicia lui. Niciodată nu i-aș amenința-o, căci și pe ea o iubește, și ea pe el, și e o doamnă nespun de scumpă. Susanne privi de la ceașcă spre soare și înapoi.

— Cum v-ați cunoscut?

— Prin intermediul lui Lis, așa au vrut zeii. Fără îndoială, știi că activează la Teatrul Apollo, organizând, colectând fonduri, netezind penele ciufulite, mai ales penele! Ei bine, apăsă și eu pe aceeași scenă din când în când, ca să joc câte un rol secundar sau să cânt câteva melodii. Lis a oferit interpreților o petrecere la ea acasă... Întâmplător, n-ai asistat la nici un spectacol cu mine?

Susanne clătină din cap:

— Nu phea ies în lume...

— Se spune, replică pe un ton mai blând Caitlín, că linkerii au preocupări mai înalte decât oamenii de rând.

— Nu, sunt numai altfel, și numai când ne aflăm în linking. Decuplați, suntem la fel ca toți ceilalți...

Ridică o mână, susținând privirea fermă a celeilalte femei:

— La drept vorbind, anii de anthenament intens, munca însăși, au o anume influență. De multe ori e adevărat ceea ce auzi despre noi, suntem exthem de inthovehtiți. E o profesie ca și așaghe acest gen. Încercă să chicotească:

— Se mai întâmplă și excepții. O mică minohitate dintre noi suntem nohmali...

— Eu nici nu te-aș numi altfel, cred, o asigură Caitlín. Timidă, poate, ceea ce mie mi se pare fermecător, cu gura mea spartă. Și accentul tău în engleză e drăguț. Ești din sudul Franței?

— Nu eu, păhinții mei. Eu m-am născut în Eopolis. Cunoști La Quincaillerie, mafele magazin de matehiale de pe Tonahi Avenue? Al loh e. Ei bine, am fost singurul copil, nesociabilă, ei aveau buni phieteni fhancezi, așa că... Punând ceașca pe masa alăturată, Susanne desfăcu larg mâinile.

— Dan vorbea despre tine ca și cum ai fi provenit de pe Pământ!

— Mi-a văzut cubhiculum vitae, dah bineînțeles că mi-am pethecut fetia... copilăhia... și de ce să fi ținut minte? Păhinții mei m-au thimis la studii când aveam... șaisphezece ani pământeni... iah testele au dovedit că aveam talent. Pe Demeteh nu se găsesc posibilități de a se fohma

linkehi. Am locuit la mătușa și unchiul meu, iah după ce am absolvit, m-am angajat la o companie din Bohdeaux, până când, după șase ani de la plecahe, mi-a venit dohul de casă și m-am întoahs. Nu peste mult, m-a angajat Căpitanul Bhodehsen.

Se lășă tăcerea, stingheră, prelungită. Caitlín o spulberă în bucăți:

— E rândul meu, dacă te interesează.

Informaticiana dădu din cap, nervoasă și nerăbdătoare.

— Deși am mai puține de spus decât tine. M-am născut în Baile Atha Cliath – Dublin, altfel spus. Tatăl meu fiind un medic de succes, își putea trimite copiii să-și petreacă vacanțele în locuri celebre, inclusiv regiunea ta, Susanne. Cel mai mult, însă, vagabondam pe drumurile Irlandei: eram o fetișcană rea și rebelă, teamă mi-e, care se simțea tot mai desconsiderată până când, la vârsta de nouăsprezece ani tereștri, mi-am depus formele de emigrare. Cota irlandeză era aproape neacoperită — aveam de umplut la loc jumătate din teritoriu, după Tulburări – și m-au înhățat imediat. De-atunci, am stat numai pe Demeter... Oftă.

— Of, doamne, ce dor mi-e să mă mai plimb o dată prin țara aia verde, atât de verde, și să-mi sărut părinții. Cu toate certurile și necazurile pe care li le-am pricinuit, scrisorile lor erau pline de nostalgie...

— Mă mih că ți-ai păsthat patois-ul după atâția ani!

— Mă rog, gaelica e principala noastră limbă, știi, și-apoi, mai avem și un mod anume de a lupta să ne păstrăm identitatea în Cantonul Insulelor, și în Europa pe deasupra, și pe deasupra ei, în Uniunea Mondială.

Caitlín schimbă tonul:

— Pot vorbi engleza eopoleană oricând doresc. Sau britanica, cu voia dumneavoastră, ori scoțiană cu farafastăcuri, sau yankeea de jos din est, sau soudista... Un colecționar de balade învață.

— Locuiești în Eopolis?

— Da, într-o cabană lângă rău, pe Malul de Oriunde, împreună cu un cățel corcit, o pereche de guzgani, o armată de molii-curcubeu, o mătă bătrână și scorțoasă și un număr variabil de pisoai. Și lucrez ca infirmieră. Când nu hoinăresc prin alte locuri. Ceea ce, sunt sigură, e destul de spus despre mine... Mă privești foarte ciudat, Susanne!

— Malul de Ohiunde e un cahtieh cu heputație phoastă, mormăi informaticiana.

Caitlín răsse:

— E un cartier poliglot, ieftin, dezvățat și amuzant, dar nu-i rău dacă-ți faci prieteni și rămăi cu capul pe umeri. Ce-a mai rămas din virtutea mea a trecut prin primejdii mai mari în camera de gardă de la St. Enoch sau în casele elegante de pe Colina Nicovalei, decât s-a întâmplat vreodată pe Mal!

— Călătohești prin lume, spui?

—Mda...

— Și cine ahe ghiță de animalele tale când ești plecată?

— Un zdrențaros bătrân pe nume Matt Fry. Cum a ajuns pe nava de transport, în veci n-am să știu, nici eu și nici altcineva. Nu spune niciodată de două ori aceeași poveste, și n-are nici vreun talent deosebit ca să-și justifice călătoria, în afara faptului că e cel mai încântător ticălos care s-a născut vreodată, de la Falstaff încoace. Eu, cel puțin, am putut promite că aveam să mă calific ca infirmieră, fiindcă tăticul îi dăduse un brânci din start fetei. Ei bine, Matt e blând și înțelegător cu animalele, ține casa curată și păzită de hoți, și nu cere mai mult decât un acoperiș deasupra capului, plus sticlele pe care se nimerește să le las în urma mea, nici una dintre ele plină vreodată.

Clătină din cap:

— Mi-aș dori să-i pot da adăpost pe tot timpul anului, dar n-am mai avea nici unul parte de discreție, iar prietenii mei gentlemeni...

Se întrerupse.

- Nesimțita de mine, iar te-am făcut să te rușinezi! Mă poți ierta?
- Nu, nu, nu, se bâlbâi Susanne, roșie ca racul. Nu face nimic. Chezusem... că tu și Daniel... nu, cum spuneai, discheția... allons, să schimbăm subiectul, bine?
- E cel mai bine, încuviință serioasă Caitlín. N-am deloc lacăt la gură. O meteahnă irlandeză, la fel ca băutura. Dan mă tot bate la cap s-o las mai moale...
- Vohbăhia și băutuha, eu găsesc să astea sunt phobleme ale speciei, nu naționale.
- Susanne începu să vorbească repede, îndepărtând conversația de subiectele personale și regăsindu-și, treptat, încrederea.
- Niciodată n-am mai cunoscut o irlandeză, până la tine. Am citit unele opehe de-ale compathioților tăi, mi-am phoiecat câteva filme, am văzut documentahe... Poate că, în expediția asta, ai să-mi ahăți și mie țaha?
- Pe legea mea, mare plăcere mi-ar face!
- Și apoi, am să te duc și eu pe tine phin Phovence... Dacă avem timp. Dah mai întâi mehgem în Ihlanda, datohită păhinților tăi
- Excelent! Ce preferi, un oraș modem — am auzit că în ultima vreme Dublinul a devenit foarte interesant – sau monumentele istorice și frumusețea liniștită de la țară? S-ar putea să avem de ales între una și cealaltă...
- La țahă! Ohașele de pe Pământ seamănă phea mult unele cu altele. La țahă, fiecahe loc e unic!
- La noi plouă, o preveni Caitlín, și burnițează, și iarăși plouă, și e ceață, și din nou plouă, și poate chiar să ningă puținel. Am uitat în ce anotimp vom ajunge...
- Cela ne fait rien. Mi-ah plăcea ohicum să vizitez. La noi în Fhanța, la campagne, e de-acum phea civilizat – aghodomenii, pahcuhi, comunități și, phinthe ele, câteva locuhi păsthate cuhate penthu tuhiști.
- Caitlín zâmbi cu tristețe:
- Atunci, hai repede în Irlanda, căci, din câte aud, se îndreaptă și ea cu viteză în aceeași direcție. Cât de mult mă bucur că o cunosc sălbatică, și că Demeter însuși va rămâne la fel cât timp voi trăi eu!
- Și fredonă o măsură, două.
- Ce-a fost asta? Întrebă Susanne.
- A, se spune că e un vechi cântec de leagăn. Nu de mult i-am făcut niște cuvinte proprii, după ce mi-a scris mama de la Lahinch, unde-și făcea vacanța.
- Cuvinte? Vhei să mi le cânti?
- Când a refuzat vreodată un bard? râse Caitlín. Noroc că-i scurt!

Ademenim turiștii la noi,
Ademenim turiștii acasă,
Ademenim turiștii la noi,
Pe cer le punem taxă-ă,
Ademenim turiștii la noi,
Cântecel pentru copii,
La Piatra din Blarney,
Asta-i industria irlandeză-ă.

După care, amândouă se însuflețiră din ce în ce mai mult.

CÂND CHINOOK AJUNSE la aproximativ un miliard de kilometri distanță de mașina T, nava de supraveghere Bohr stabili contactul laser. Autorizația de acces în Sistemul Solar fusese deja transmisă. Mai rămâneau de efectuat

una-două formalități, precum și trimiterea în avans a unui mic „pește-pilot” automat, care avea să anunțe garda din cealaltă parte a porții că urma să treacă o navă, pentru a pune în aplicare obișnuitele măsuri de siguranță. Procedurile s-au executat în timp ce Chinook manevra pentru a se apropia de prima baliză pe lângă care trebuia să treacă.

Nu era cea mai îndepărtată. Traseul pe care avea să-l urmeze șerpuia printre șapte sfere luminoase. Se deosebea de traiectoria prin jurul mașinii din Sistemul Solar, cu destinația Phoebus, care cuprindea trei balize. Mulți gânditori speculasera cu privire la motivele acestor variațiuni. Probabil că astronauții extraterestri găsiseră unele răspunsuri, își spunea Brodersen.

Stătea singur în centrul de comandă. Șansele de a rămâne doar un simplu pasager, în timpul tranzitului, erau copleșitoare. Ar fi trebuit ca sistemele cibernetice să coordoneze totul. Dacă eșuau, sau păreau doar pe punctul să eșueze, prelua inițiativa Su Granville, de la computer, împreună cu Phil Weisenberg și Martti Leino, aflat în sala mașinilor, sub comanda ei. Cu toate acestea, se simțea obligat să stea pe poziție, fără Pegeen, care i-ar fi distras atenția, oricât de mult doreau să petreacă momentele acelea împreună. Brodersen nu se plictisea niciodată să asiste. Sub aspect vizual, apropierea de o poartă era mult mai puțin spectaculoasă decât multe alte fenomene din spațiu. El, însă, se gândea la semnificația imaginilor, încerca să înțeleagă faptul că existau ființe care le făcuseră să fie posibile și-și simțea sufletul înălțându-se, cuprins de uimire.

Fiecare trecere era ușor diferită de cea anterioară, întrucât balizele își modificau încontinuu configurațiile, pentru a corespunde cu rotația stelelor prin galaxie (și cu cine știe ce alte aspecte proteice ale universului?). Schimbările erau prea mici pentru a fi percepute în intervale mai scurte de câteva decenii, se compensau ușor și, în orice caz, fiecare navă avea o oarecare cantitate de toleranță. Dacă se abătea cu câțiva kilometri de la un anumit curs, urma să apară totuși la destinația dorită, deși momentul și poziția exactă a sosirii puteau să nu mai corespundă exact intențiilor. Chiar și așa, legea spațiului recomanda pe bună dreptate degajarea lentă a traiectoriei, lăsând o marjă de eroare suficientă.

În fond, o eroare gravă te-ar fi aruncat în necunoscut. Presupunând că o configurație completă de tranzit implica două sau mai multe balize, șapte balize ofereau 5.913 destinații posibile. (Sondele robotice verificaseră această ipoteză, plecând din Sistemul Phoebian precum și din cel Solar, pentru a nu se mai întoarce niciodată.) În plus, existau infinit mai multe căi care nu mergeau direct de la o baliză la alta, fiecare dintre ele ducându-te de asemenea altundeva. (Sondele controlaseră și acest lucru, până când autoritățile ajunseseră la concluzia că se pierduseră prea multe.)

Brodersen știa că un anumit traseu l-ar fi dus acolo unde ajunsesse nava extraterestră – și Emissary, care după aceea se întorsese pentru a dispărea într-o capcană de un cu totul alt soi. La fel ca restul publicului, nu aflase care era acea traiectorie. (Pe vremea aceea, fusese și el de acord că păstrarea secretului reprezenta o politică de bun-simț.) Dincolo de poarta aceea, trebuia să existe o mașină. Una dintre sondele de fabricație terestră apăruse neapărat acolo, în prealabil. Însă, chiar dacă extraterestrii o observaseră, nu aveau cum să știe cine o trimisese, și de unde.

Asemenea celor mai mulți dintre oameni, Brodersen lua drept sigur faptul că multe traiectorii rămase între balize, poate chiar toate, duceau de asemenea la mașini T. Problema era aceea că, o dată tranzitat, nu mai cunoșteai drumul de înapoiere. Ai fi orbecăit de la o poartă la alta,

până când ți se terminau proviziile, în afara cazului când găseai o societate avansată care să te ajute. Emissary plecase cu această nădejde, dar cei de pe Emissary știuseră că exista o asemenea civilizație. Totuși, următoarea mașină T putea să îndeplinească pur și simplu funcția de releu, într-un loc altminteri complet pustiu... Singurul lucru sigur era că foarte puține drumuri duceau la specii inițiate în aceste probleme. Sistemul Phoebian, de exemplu, fusese lipsit de inteligență, nicidecum de o civilizație spațială, până când Vocea îi îndrumase într-acolo...

Orele treceau.

În cea mai mare parte a timpului, Chinook plutea liber, iar Brodersen stătea harnașat lejer în fotoliu, degustând senzația extatic-fantomatică a imponderabilității. Apoi, când nava ajungea la distanța stabilită față de o baliză, giropropulsoarele, murmurând încet, o răsuceau, reactoarele se aprindeau; timp de câteva minute, Brodersen avea o ușoară impresie de greutate și din nou plutea în derivă. Domnea o imensă tăcere. Ar fi putut vorbi cu Pegeen prin intercom, dar astfel i-ar fi auzit tot echipajul. Nici ceilalți nu aveau nimic de transmis, în timp ce imaginile se deplasau, maiestuoase, pe ecrane.

O sferă pe fond negru, de mărime lunară pentru ochiul liber, strălucind verde ca Irlanda, înainte de a dispărea... mașina T la distanța minimă, un cilindru scurtat, acoperind câteva grade dintr-un arc alb cu un slab luciul sidefiu pe fundalul înstelat... fiorii gândului că o masă atât de enormă era comprimată atât de dens, pentru a se roti cu atâta furie... o sferă a cărei culoare nu se înscria în spectral vizual... Calea Lactee, nebuloasele, galaxiile din afara galaxiei noastre...

După un timp, cerul începu să se modifice suficient pentru a fi perceptibil: steaua aceasta luminoasă și steaua aceea luminoasă, apropiindu-se sau depărtându-se, pentru ca în sfârșit să pâlpâie și să zboare prin beznă ca doi licurici, în timp ce Chinook se adâncea și mai mult în câmpul acela pe care-l crea monstruoasa masă, în monstruoasa ei rotire...

Timpul era îndelungat, dar timpul nu însemna nimic, până când se auzi semnalul:

— Atențiune!

Pulsul lui Brodersen făcu un salt. Se agăță de brațele scaunului. Nava se întoarse greoi, se opri, stătu nemișcată o clipă. Forța îl înșfăcă. Manevra finală, pe orice traiectorie, consta într-o accelerație acută, drept către mașină.

Când propulsorul se opri, nu simți nici un salt, nici o deformare, nimic în afara imponderabilității. Pe ecrane, universul păru să se clatine un moment. Se stabilizează imediat; efectul aparținea unei iluzii optice datorate inerției ochiului. Pretutindeni în jur, văzu o titanică seninătate; un cilindru, pe care depărtarea îl micșora până la dimensiunile unei scame, un cilindru care nu era cel pe care-l văzuse; un disc asemănător cu al lui Phoebus, dar mai alb, mai fierbinte: discul lui Sol.

Chinook trecuse.

Brodersen își relua rolul de comandant.

— Aram Janigian, de la comanda navei de supraveghere Copernicus, spuse chipul în receptorul outercomului, într-o spaniolă cu accent străin. Bine ai venit, Chinook!

— Daniel Brodersen, comandant. Mulțumesc, fu răspunsul, la fel de ritual. Totul e-n ordine la bord!

— Perfect. Poziția și vectorii dumneavoastră sunt acceptabili, nu se cere efectuată nici o corecție imediată...

Oricât îi era de familiar totul, Brodersen se simți din nou impresionat de faptul că orice navă ieșea întotdeauna cu aceeași viteză relativă față de a doua mașină T, cu cea pe care o avusese în relație cu prima, la momentul saltului. Într-un fel, diferențele de energie dintre stele erau

compensate în interiorul câmpurilor transportoare — în afara cazului că acționa vreo lege a conservării despre care omul nu știa nimic.

— Poftiți informarea, spuse Janigian.

Datele trecură direct din computer în computer, începând cu ora locală exactă. Comparația îi arătă lui Brodersen că se situa la mai puțin de două ore distanță în timp față de estimările lui, binișor. Urmau condiții ale vântului solar, localizări ale altor nave în Sistem etc. După ce toate acestea se terminară, Janigian comunică personal câteva subiecte selecționate. Portul Helen, din Liga Iliadică, era închis datorită unei greve; un transport de apă și hidrocarburi cometare, cu destinația Luna, primise prioritate de grad A; un asteroid din spațiul interstelar, deplasându-se pe orbita sa hiperbolică, avea să se apropie de Marte la data de 3 februarie; până la noi dispoziții, o zonă sferică din jurul Roții San Geronimo, cu raza de un milion de kilometri, era interzisă persoanelor și navelor neautorizate...

Brodersen tresări, oprindu-se în hamuri și ricoșând înapoi.

— Ha? exclamă el. Ce se întâmplă?

— Un proiect științific care trebuie să evite contaminarea cu gaze, sau cel puțin așa am înțeles eu, răspunse Janigian, plictisit. Ce vă pasă? Aveți drum liber spre Pământ.

— Hm-m... Sperasem să vizitez Roata, cât timp sunt aici, minți grăbit Brodersen. Să retrăiesc niște amintiri fericite. Ce-i cu proiectul ăla?

— Nu știu. Vă transfer în bancă anunțul complet, dacă vreți. Poate reușiți să obțineți permisiunea...

— Mulțumesc. Continuați, vă rog!

Informarea luă sfârșit, fură schimbate politețurile de rămas-bun, se calculară vectorii și Chinook pomi cu accelerația de unu g. Avea nevoie de patru-cinci zile terestre pentru a-l ocoli pe Sol și a ajunge pe Pământ. Ar fi trebuit să fie un voiaj absolut de rutină.

Brodersen ceru o afișare a interdicției. După ce-o citi încruntat, își desfăcu chingile și începu să se plimbe printre instrumentele, suprafețele oarbe și ecranele pline de stele ale centrului de comandă. În cele din urmă, activă intercomul.

— Căpitanul către inginerul-șef. Phil, vrei să vii până aici? O parte din el își imagină dezamăgirea lui Caitlín că nu-i spusese nimic. Mai târziu, mai târziu și ei, și tuturor celorlalți. Mai întâi, avea nevoie de o consultație cu principalul expert tehnic de la bord, care mai era și cel mai vechi prieten al său prezent pe navă.

Weisenberg intră vioi pe ușă. Ridurile chipului său erau destinsse; rareori își manifesta emoția.

— Ce-a fost asta, Dan? Întrebă el, în engleza sa tăragănată; părinții lui, de neam neo-hasidic, emigraseră pe Demeter pentru a scăpa de persecuțiile Sfintei Republici de Vest.

— Ai ascultat, nu-i așa?

Conform obiceiului, Brodersen lăsase să se audă prin intercom conversația cu Janigian.

— Bine, uită-te la povestea asta cu Roata San Geronimo și spune-mi a ce ți se pare că miroase!

Weisenberg își coborî trupul slăbănog, încheietură cu încheietură, într-un scaun din fața terminalului. Urmară câteva momente de tăcere.

Brodersen simțea sudoarea îmbrobonindu-i pielea.

— Ei, se răsti el după un timp.

Weisenberg îl privi:

— E destul de evazivă, nu?

— Evazivă, pe dracu'! Cine te-aștepți să ia în serios balivernele astea despre rezervarea unui monument public, luni de zile, pentru niște cercetări atât de meschine?

— Oricine nu-i paranoic, Dan. Fundațiile sponsorizează totuși proiecte

ciudate; iar monumentul respectiv e monumental de neimportant, cam pentru toți cei ce sunt în viață.

Brodersen dădu cu pumnul în perete, dureros de tare.

— În regulă, sunt paranoic! Și tu la fel. Și toată gașca. Din motive întemeiate. Emissary este reținută undeva, dacă n-a fost cumva distrusă deja, cu echipaj cu tot. Roata nu ți se pare un loc logic?

Weisenberg dădu din capul său albit:

— Ei da, dacă insiști, mi se pare. Slabe șanse să treacă vreo navă prin apropierea acelei zone închise. Dacă totuși trece, n-ar avea nici un motiv să-și întoarcă scannerile într-acolo, la putere maximă, și să identifice o navă de tip Reina modificată orbitând prin apropiere.

Degetele sale prelungi frecau bărbia la fel de prelungă.

— Unde e Roata în prezent?

Susanne ieșise din post, altfel Brodersen ar fi putut primi răspunsul pe loc. Așa stând lucrurile, își formulă solicitarea pe un keyboard. Privi împreună cu Weisenberg imaginea vizuală care însoțea numerele.

— Mda, spuse el. Nu departe de conjuncția interioară cu Pământul. Ceea ce o recomandă în plus ca o închisoare ideală.

De pe scaunul său, Weisenberg îl privi pe comandant, care stătea aplecat deasupra ecranului.

— Vrei să zici c-ar trebui să dăm o raită prin apropiere și să aruncăm o privire, spuse el încet.

— Ce altceva?

— Păi, să mergem pe Pământ, conform planului de zbor, și să anunțăm familia Rueda, tot conform planului.

— Riscant, mârâi Brodersen. Vor avea nevoie de timp pentru a găsi pretextul să trimită o navetă, plus toate pregătirile și hârțogăria. În vremea asta, se poate întâmpla orice. În cel mai fericit caz, Aurie Hancock va începe mai devreme sau mai târziu să aibă bănuieli față de mine... și aș miza pe mai devreme, e o cățea bătrână și deșteaptă.

Deocamdată, avem avantajul timpului. Dacă Emissary e acolo, putem duce la Lima vestea — cu imagini — ca să dăm o declarație și o transmisie publică, făcând praf toată conspirația asta! Încheie el, cu un muget.

— Ușurel, ușurel, îl temperă Weisenberg. Ocolul va prelungi drumul cu două zile, îți dai seama. Să zicem că nu vedem nimic. Ce explicații vom da, când ajungem pe Pământ?

— A, pregătim noi un scenariu din mers, replică nerăbdător Brodersen. Ca de pildă, să zicem, o ciocnire înfiorătoare cu un meteorit, care ne-a avariat sistemele de comunicații, așa că n-am putut anunța, și am stat în cădere liberă cât timp am făcut reparațiile. Improbabil ca un șarpe pe catalige, da, recunosc. Dar nu total imposibil, putem falsifica urmele și, în plus, cei de la Aventureros pot convinge comisia de anchetă să-l trateze ca pe un incident banal. Sau, fără-ndoială, putem născoci o șmecherie mai isteasă. Vom avea câteva zile la dispoziție.

Brodersen se îndepărtă de terminal, ocolind cabina, cu mâinile încleștate la spate și pași zgomotoși. Ori de câte ori trecea prin dreptul câte unui ecran, fruntea îi devenea încununată cu stele.

— Îi vom consulta și pe ceilalți, bineînțeles, dar sunt sigur că vor accepta. De fapt, chiar am să ordon o schimbare imediată de vectori, spre Roată.

— Nu, îl opri Weisenberg. Așteaptă o clipă.

— Hm? se opri smucit Brodersen.

— Să ne îndepărtăm de mașina T destul pentru ca nava de supraveghere să nu observe că o luăm razna, îi explică inginerul.

Brodersen pocni din degete:

— Ai dreptate.

— Și tu ai dreptate, amice. Trebuie să profităm de ocazie. S-ar putea ca asta să fie ultima noastră cale posibilă de a ajunge la Ceilalți.

Weisenberg continua să stea liniștit, fără a ridica glasul; în ochi, însă, i se aprinsese o luminiță pe care Baal Shem Tov ar fi recunoscut-o imediat. Ploaia fusese adusă de vânt, dinspre mare, să cucerească Eopolisul. Aurelia Hancock, Guvernator General al planetei Demeter din partea Uniunii Mondiale, deschisese cele două ferestre de lângă birou, pentru a respira aerul curat. Umezeala răcoroasă o învălui, mângâindu-i nările, împreună cu sunetele stropilor căzând, lovind, susurând, mirosurile de iarbă și trandafiri uzi, aroma de ghimbir a stejarului-tunător. Priveliștea, încadrată între lambriurile din lemn palid de tulichină, avea o culoare gri-argintie coborând oblic din albăstriul negricios, peste nuanțele verzi și roșii întunecate. Dincolo de peluză și gard, mașinile treceau asemenea unor umbre. Latura opusă a străzii se pierdea într-o penumbră tainică. Telefonul o smulse din contemplație.

— E gata apelul dumneavoastră către doamna Leino!

— Hm! Își auzi Aurie propriul mormăit. Când mai încercase, cu o oră în urmă, nu-i răspunsese nimeni. Punând aparatul pe „continuă”, răfsoise compendii de știri, căzuse în reverie... și nici măcar nu fumase, după cum îi amintea cerul gurii. O furnicau pulpele, iar osul sacral protesta. Stau de prea mult timp în scaunul asta, își dădu ea seama. La vârsta mea, te umpli rapid de osânză, dacă nu faci mișcare.

— Fă-mi legătura, spuse ea, în timp ce gândurile continuau să-i rătăcească: Trebuie să mă mișc mai mult. Să joc iarăși tenis – regulat – și aş putea foarte bine să recunosc că niciodată n-am să mă îndur să fac prea multă gimnastică zilnică plicticoasă, de una singură. Dar cu cine să joc? Cu Jim? Obişnuiseră cândva să facă asta, ea și soțul său. Și nu jucam numai tenis. În ultima vreme, trăgea prea mult la măsea, deloc dizgrațios, fermecător ca întotdeauna, în cazul lui alcoolismul lua forma indolenței, dar era clar că nu-l interesau tratamentele de dezvățare.

Atunci, cu cine? N-o ispitea deloc gândul la picioarele ei, grase și noduroase de vene, zbenguindu-se pe teren, prin fața cine știe cărui tânăr și simandicos funcționar superior. Și a dracului să fie dacă avea să cerșească un aranjament cu vreo colonistă membră a clubului, după strâmbăturile din nas cu care se aleseseră ea și Jim. Iar pe ecran apăruse Elisabet Leino, zveltă, bronzată, fericită în casa ei și fără îndoială în viața-i sexuală, cu o expresie de politicoasă ostilitate întipărită pe chip.

— Ce mai faceți, Doamnă Guvernator Hancock? spuse ea, pe un ton deloc întrebător. Îmi cer scuze că adineaori nu m-ați găsit. Lucram în seră și n-am auzit soneria.

Sau m-ai amânat în mod semiplauzibil pentru o oră? Înregistrările arată că de cele mai multe ori răspunzi cu întârziere. Aurie își fixă pe față un zâmbet:

— De ce ești atât de formală, Lis? Suntem dușmance vechi, la masa de joc. Iar în chestiunile civice, suntem aliate.

Ochii aceia ușor oblici și complet albaștri, înghețați, o priviră cu dispreț:

— Știți bine de ce, Doamnă Guvernator Hancock.

Aurie își încordă șira spinării. Degetele ei găsiră o țigară.

— Cum dorești. Dacă până acum nu m-am făcut înțeleasă clar, nu mai are nici un rost să încerc. Pot vorbi cu soțul dumitale?

Fața ateniană nu-și mișcă decât buzele:

—Nu.

—Cum?

O clipă, i se păru că ploaia de-afară curgea în sus.

— E bolnav.

Atacă!

— Serios? Nu cred că a trecut pe la voi vreun doctor.

— Agenții dumneavoastră notează toate detaliile în ceea ce ne privește?

Aurie își privi țigara, inhalându-i acreala ce sfida ploaia, în timp ce-și pregătea replica.

— Doamnă Leino, dacă preferi această formulă de adresare, soțul dumitale trebuie să-ți fi explicat care e situația. Când i-am cerut cooperarea și m-a refuzat, nu mi-a mai rămas decât să-l pun sub restricție temporară, iar pe dumneata, sub supraveghere. De atunci, anumite conversații telefonice... da, le urmărim. După ce va trece starea de urgență, aveți dreptul statutar de a ne da în judecată pentru despăgubiri. Până atunci, vă urmărim. Două conversații telefonice au indicat că stă cuminte, așa cum trebuie. Întâmplător însă, a doua dintre aceste convorbiri a avut loc în timp ce lipseai de acasă, după ce-i ocoliseși pe agenții puși să te supravegheze.

A mers în pădure, și-a parcat mașina, a intrat în tufișuri, iar urmăritorii ei crescuți la oraș i-au pierdut urma. Peste câteva ore, magnetofonul a înregistrat o discuție între Dan Brodersen și Abner Croft. Peste alte câteva ore, Lis Leino a revenit la mașină și s-a întors acasă.

Oare ambele convorbiri cu Croft erau falsificate? Ira Quick mi-a transmis un memoriu confidențial despre asemenea sisteme. Leino a putut-o pune pe fiica ei să dea un telefon, nici nu era nevoie ca fata să știe ce se întâmpla. Iar detectivii mei încă nu au reușit să dovedească existența lui Abner Croft.

Aurie se avântă, hotărâtă.

— Și acum, draga mea, spuse ea printre dinți, uitându-mă peste niște documente de rutină, am descoperit dintr-o dată că Chinook a plecat spre Sol acum câteva zile. N-am fost informată. Legea nu presupune obligatoriu acest lucru. Dar Chinook este nava favorită a lui Dan, iar Comisarul Two Eagles e un bun prieten de-al vostru. Sunt sigură că înțelegeți. Trebuie să vorbesc cu Dan.

— E bolnav, v-am mai spus, insistă Lis, cu un calm înspăimântător. Are nevoie de somn. N-am să-l trezesc...

— Atunci, le dai voie ofițerilor de poliție să confirme că e acasă? Pentru prima oară, Lis se coloră la față.

— Categorical, nu. Să prezinte un afurisit de mandat!

— Îl voi emite personal, o preveni Aurie, iar dacă e absent, s-ar putea să fii pusă și dumneata sub acuzare, doamnă Leino!

Cu aroganță:

— Dă-i bice, doamnă Hancock. Am să-mi consult avocatul.

Ecranul rămase mat.

Aurie se cocoșă în scaun. Afară, ploaia continua să șiroiască, și se lăsa înserarea.

A plecat, era convinsă guvernatoarea. Cum, necum, a scăpat, s-a îmbarcat pe navă și a ajuns în Sistemul Solar.

Cum să-l opresc? Sau, cum s-o dreg?

Să-l informez pe Ira!

Ar fi trebuit să se pună în mișcare imediat, dar, pentru un timp, mâna ei nu putu decât să ridice ținara, pentru a-i pârlă buzele, colorând-o apoi din nou. Ira, îi trecu prin minte, frumosule Ira Quick, mi-ai explicat atât de clar că primul nostru scop uman e dreptatea socială, și că Ceilalți și căutarea lor sunt... ca Luciferul lui Milton, așa spuneai? Frumosule Ira Quick, voi face tot ce pot pentru tine...

MESAJUL parcurse o undă purtătoare din Eopolis până la un comsat, care îl transmise spre marele emițător aflat pe o orbită și mai îndepărtată de Demeter. De acolo, traversă spațiul interplanetar până la mașina T, lângă care îl primi nava Bohr. Prima parte consta dintr-un nume și două adrese de pe Pământ, urmate de cuvintele OFICIAL URGENT, restul era cifrat. Docil, ofițerul de telecomunicații al navei introduse într-un pește-pilot

banda pe care se înregistrase mesajul, care trecu prin poartă până în Sistemul Solar și ajunse la Copernicus. Ofițerul de acolo îl transmise cu o undă îngustă până la o stație releu, aflată pe aceeași orbită cu Pământul și mașina T solară, la nouăzeci de grade între ele, stație care îl trimise mai departe, spre planetă. În vecinătatea acesteia, avură loc o serie de procese electronice complexe. În cele din urmă – după câteva milisecunde – sunară și se aprinseră două telefoane, în ambele birouri ale lui Ira Quick, din Lima și din Toronto. Noaptea nu era nimeni prezent, iar Quick nu lăsase vorbă unde putea fi găsit. (Că tot veni vorba, acesta degusta un coniac postculinar împreună cu o drăguță și ambițioasă statisticiană tânără, căreia avea să-i deguste mai târziu și persoana.) Nerăspunzând nimeni, telefoanele arhivară mesajul, conform instrucțiunilor, într-o bancă de date specială cu playback, a cărei combinație o cunoștea numai el.

Întâmplător, se afla în Toronto. Se dusese acolo după recenta întoarcere din Roată, luându-și și familia, de vreme ce ajunsese la concluzia că o perioadă avea să fie prin zonă. Era o necesitate deplorabilă, aceea de a-și rezolva și problemele naționale ale carierei, după ce se concentrase prea mult asupra celor internaționale. În centrul Americii de Nord, iarna era tot mai aspră cu fiecare an, parcă pentru a dezminți afirmațiile experților care spuneau că Pământul se îndrepta încet spre o nouă eră glaciară. (Ca să se ocupe de asta, ar fi fost necesară o imensă organizație guvernamentală. Și totuși, omenirea, încă îndrăgostită de Ceilalți, își lăsa resursele, eforturile și oamenii să se scurgă necontrolat spre stele!)

În dimineața următoare acelei nopți plăcute, dinspre tundră șiuiera viscolul, orbind orașul cu albeața sa zburătoare. Sarcinile de serviciu îl obligau pe Quick să se prezinte la sediu. Nici chiar holografia în mărime naturală, cu sunet stereo, nu putea înlocui întotdeauna strângerea de mână a unui alegător umil sau prânzul luat împreună cu unul important. De la hotel, ar fi putut lua ușor naveta subterană până la Churchill Building; mai întâi însă, trebuia să-și viziteze locuința din suburbii, pentru o schimbare de vestimentație. Se gândise să închirieze o cameră în centru, pentru aceste situații frecvente, dar preferase să n-o facă. Dacă se prindea de veste, puteau începe să circule glume pe seama lui. Soția sa îi oferi micul dejun, fără să-i pună nici o întrebare. Ira îi dăruî un sărut apăsător și cald înainte de a pleca. Îl merita. Alice McDonough nu era numai nepoata omului care reunificase Canada după Tulburări și reprezenta astfel un nod gordian de neprețuite relații politice; era o femeie atrăgătoare, o gazdă excelentă, mama celor trei fii ai săi, devotată lui Quick... sau, cel puțin, posesoare a decenței de a-și restrânge între patru ochi izbucnirile față de el.

Mașina își croi cu greutate drum spre complexul capitolului. Vântul urla și o brusca, zăpada șiroia în jurul capotei, frigul se strecura înăuntru, în pofida încălzirii. Simți o bucurie irațională când intră în garaj; furtunile îi stârneau în suflet spaime primitive. Salutându-și subalternii, jovial ca de obicei, intră în biroul interior și comută ecranul gigantic, imaginea în direct de afară, pe cea înregistrată a unei plaje hawaiene.

Ambianța deveni plăcută: un peisaj cald, plin de albastru, alb și bubuitul valurilor, fotoliu confortabil, birou lat, solid, cu instrumentar complet; mochetă moale sub picioare, după ce lepădase pantofii, fotografii cu autografe ale celebrităților, caricaturi originale, diplome de onoare, certificate de apartenență, scrisori înrămate, numai semne de respect și afecțiune. Activitatea care-l aștepta, deși mai puțin importantă decât cea în solda Uniunii, deținea propria ei fascinație. În conștiință îi dăinuia, picantă, noaptea care trecuse.

— Ah-h-h, oftă Quick, zâmbind, și activă playback-ul telefonic.

O lumină roșie se aprinse. Ce naiba? Tastă succesiunea numerică

necesară. Pe ecran apăru numele lui și adresa de retur a Aureliei Hancock. Îi tresări inima în piept. Ceru fotografia următoare, văzu o harababură cu un număr de identificare și solicită programul de decodificare corespunzător. Se formară cuvinte, într-o engleză clară:

Dragă Ira,

Mă rog să nu fie o veste îngrozitoare și s-o primești la timp pentru a proceda cum crezi de cuviință. Îl mai ții minte pe Daniel Brodersen, nu-i așa? Referințe: (alte cifre și litere. Quick ar fi putut solicita dosarul de corespondență, dar nu simțea nevoia. Îi stăruia limpede în minte felul cum aprobase propunerea lui Hancock de a-l închide pe acel încurcă-lume.) Ei bine, am descoperit că a evadat și e în drum spre Pământ. (Urmau detalii de aducere la zi, despre insolenta tăcere a lui Elisabet Leino și nevăstuica de avocat la care apelase aceasta. Arestarea ei nu părea o soluție practică, avea prea mulți prieteni, iar Aurie o amenințase cu Amendamentul Puterilor de Urgență, Actul Instrumentalității Periculoase și Precedentul Finalist, dacă încălca legea în continuare.)

Am verificat, sub pretextul unei treceri în revistă a programelor de zbor, și am constatat că Chinook a ieșit pe poartă exact conform planului de zbor (anexat). În momentul în care vei primi acest mesaj, ar trebui să se afle în apropierea Pământului. Nu știu sigur ce intenționează Brodersen. Poate că nici el nu știe. Sunt însă gata să pariez că va încerca să ia legătura cu foștii săi cumnați din familia Rueda, pentru a le cere ajutorul. Ira, dragă Ira (nu era genul lui de femeie sub aspect fizic, dar o găsisese permeabilă la curtea stăruitoare, ceea ce-l ajutase să-i înregistreze incontestabila competență pentru cauza lui), nici nu-ți pot spune cât de rău îmi pare că l-am lăsat să-mi scape, sau ce n-aș da ca să pot îndrepta lucrurile. Voi face tot ce-mi ordoni. Între timp, voi fi cât pot de atentă. Sunt sigură că poți face față problemei, la fel cum le poți rezolva pe toate celelalte, dar îmi vine să plâng la gândul că ți-am adus pe cap grijile și munca asta în plus.

Cu sinceritate,
Aurelia

Quick se mândrea cu reacțiile sale calme și rapide. Ceru prin intercom date despre navă, personalul său avea să i le obțină prompt și discret. Apoi reciti cu atenție scrisoarea și anexele sale, se rezemă de spătar, își mângâie barba și se gândi ce avea de făcut.

În primul rând, să evite panica, orice agitație vizibilă. În al doilea rând, să-i pună sub supraveghere completă pe Brodersen și pe toți membrii bandei lui, începând din clipa când aterizau sau chiar din acel moment, dacă o făcuseră deja. (Blestemată incertitudine! Momentul în care o navă ieșea pe poartă, calculat din partea respectivă, nu avea decât o legătură aproximativă cu cel în care intrase, prin partea cealaltă, probabil datorită variațiilor traiectoriei pe care o urma în jurul mașinii T. Nici una nu ajunsese încă înaintea peștelui-pilot, dar unele îl urmaseră foarte îndeaproape, iar altele, cu întârzieri de până la trei zile.) Putea da ordine serviciului secret nord-american — sau, mai degrabă, câtorva agenți atent selecționați din efectivele lui — prin aceleași canale pe care le folosisese pentru a obține cooperarea în legătură cu Emissary. Da, să-l urmărească pe Brodersen și să vadă ce se întâmpla, ce putea să afle. Iar în clipa când oricare din bandă va încerca să se apropie de vreun Rueda, să-l înhațe, o dată cu toți ceilalți. Mandatul lor de arestare făcea parte din conținutul mesajului lui Hancock. Li se puteau alătura prizonierilor din Roată, pentru a suporta împreună măsurile care aveau să fie hotărâte.

Quick trecu la alte probleme. După o oră, îl căută șeful său de personal. Chauveau părea îngrijorat:

— Domnule, în legătură cu astronava Chinook... Întârzie, și nici nu a trimis vreun mesaj.

— Cum? se agăță Quick de brațele fotoliului. Asta nu privește Controlul Traficului?

— Nu le-am știut sistemul exact, nici pe cine să întreb la Comisia de Control Astronautic, și a durat un timp până să aflu. Se pare că, atunci când o navă intră în Sistemul Solar, nava de supraveghere îi transmite planul de zbor până la destinație – în cazul de față, Pământul – dar acela nu face decât să intre în banca de date. După părerea lor, orice alt procedeu ar fi complicat și inutil, fiindcă o navă silită să-și schimbe planurile poate anunța oricând una dintre stațiile care primesc apeluri de urgență.

Ei bine, persoana cu care am vorbit mi-a obținut fișierul, care spune că Chinook ar fi trebuit să ajungă ieri pe orbita circumterestră. În continuare, a întrebat la Controlul Traficului, apoi la oponentul său iliadic, și... În fine, pe scurt, șefule, nimeni nu știe nimic. Cunoștința mea e destul de îngrijorată, dar am reușit s-o conving – făcând aluzie la o misiune specială, în care e posibil să fi apărut mici probleme — să aștepte înainte de a alerta Divizia de Siguranță. Dar mi-e teamă că n-o va face prea mult timp.

— Bravo ție, îl felicită Quick, cu o doză de cordialitate suplimentară. Îi revenise speranța. Acel accident cu șanse de unu la un milion, fără precedent, s-a întâmplat în sfârșit și i-a distrus. Își veni în fire. Ba nu.

— Ce facem, domnule? întrebă Chauveau.

Mintea lui Quick o luă la galop. Nimeni din personalul său nu știa de ce era preocupat. Pentru a da curs problemei cu fermitatea necesară, trebuia să inventeze un pretext. Și-l pregătise din timp.

Arborând cea mai serioasă expresie, începu:

— Jacques, ceea ce urmează e strict confidențial și poate că nici n-ar trebui să-ți spun. Dar am încredere în tine și vreau să cunoști motivele. Știi despre nemulțumirile crescânde de pe Demeter, reclamații, proteste și petiții oficiale, câteva revolte propriu-zise...

În primul rând, firmele coloniale obiectează față de plata taxelor către țările-mamă și Uniune – susțin că nu primesc aproape nimic în schimb – de parcă n-ar mai face parte din omenire și ar fi obligate să-și ajute semenii mai puțin norocoși... Nu-i nevoie să-ți predici singur evanghelia, Ira Quick! Și trebuie să recunosc că vreo câteva nemulțumiri sunt legitime. Guvernul n-a arătat față de bunăstarea lor atâta sollicitudine câtă ar fi trebuit.

— Ceea ce nu s-a dat publicității este dezvoltarea sentimentului revoluționar și secesionist, trecând treptat de la discuțiile subversive la acțiuni concrete.

Nu e tocmai o minciună. Anticipez ceea ce mă tem că s-ar putea să se adeverească într-o bună zi, dacă oamenii potriviți nu rămân atenți și stăpâni pe situație.

— A, deocamdată acestea se manifestă doar în rândurile unor mici minorități, firește. Dar știi câte pagube pot să provoace câțiva teroriști...

Guvernatoarea Hancock m-a prevenit că proprietarul și căpitanul navei Chinook poate fi implicat și e posibil să fi venit aici în scopuri deloc nevinovate.

M-a abordat pe mine, nu pe altcineva, fiindcă suntem asociați politici apropiați, după cum știi, și contează pe mine că voi proceda cu prudență. Reține, nu are nici o probă concludentă împotriva lui Brodersen. E posibil să fie cinstit. O arestare neîntemeiată ar provoca acolo noi antagonisme și i-ar viola drepturile.

Quick își trecu degetele prin barbă.

— Comportamentul lui pare totuși suspect, mm? încheie el. Hai să

Începem prin a afla unde e.

— Mai bine să vă pun în legătură cu comisarul-secund Palamas, persoana din Comisie cu care am vorbit, propuse Chauveau.

— Da. Cât timp discut eu cu ea, stabilește relații permanente cu...

Quick înșiră numele. Câțiva îl ajutaseră să ia inițiativa de a sechestra nava Emissary. Cei mai mulți nu știau nimic despre asta, dar puteau fi convinși, într-un fel sau altul, să-și exercite influența în direcții utile, fără a cere explicații prea detaliate. Aveau încredere în el, îi datorau unele favoruri sau ar fi fost bucuroși să și-l îndatoreze. La un loc, exercitau o putere considerabilă.

Discuția cu Palamas se dovedi satisfăcătoare. Avea să inițieze o căutare prin tot Sistemul dacă era necesar, raportându-i direct lui rezultatele.

După aceea însă, orele începură să-l roadă ca șobolanii.

Acele întinderi de kilometri, sute de milioane peste alte sute de milioane, nu erau tocmai patrulate. Pe ici, pe colo – pe nave, sateliți, asteroizi, stații orbitale – se aflau radare puternice sau alte instrumente, ca de pildă spectrometrele cu multiplicare, majoritatea în scopuri științifice. Puteau fi forțate să lucreze în folosul lui, dar așa ceva nu se rezolva cât ai bate din palme, cu atât mai mult cu cât între emiterea mesajului și primirea răspunsurilor, adeseori puteau trece intervale de timp apreciabile. Apoi, trebuiau să acopere distanțe enorme, grad cu grad, timp în care orele se scurgeau cu repeziciune.

Quick presimțea unde se găsea, probabil, Chinook. Nu îndrăznise să facă mai mult decât să i-o sugereze lui Palamas, insinuând că studiile în curs de desfășurare la Roata San Geronimo erau mai importante decât dăduse de înțeles guvernul și ar fi fost foarte grav dacă nava le perturba o dâră de ioni. Nu putea decât să spere că cineva din spațiu era de acord și se afla în poziția de a verifica. Fără îndoială, n-ar fi fost înțelept să comunice direct cu Troxell.

Cum, necum, răzbi până la sfârșitul zilei, strânse mâna umilă, îl felicită pe câștigătorul bursei, se sfătuiește despre viitoarea strategie electorală în timp ce lua prânzul, despre care chiar remarcă vag că era unul excelent, rezolvă felurite sarcini de birou, cu o afabilitate tâmpă întipărită permanent pe față. La orele șaptesprezece, îi telefonă lui Alice pentru a-i spune că nici în seara aceea nu avea să ajungă acasă.

— Am mult de lucru, poate până dimineață, îi explică el.

— Da, răspunse femeia, fără intonație

Expresia ei mă îndurerează. Sunt un om milos.

— Adevărat. Sună-mă mai târziu, dacă nu crezi.

— De ce? oftă ea.

Quick se încruntă.

— Iar te-a apucat deprimarea, dragă? Ți-am spus de-atâtea ori că, numai fiindcă munca mea îmi cere să circul mult, nu e nevoie ca tu să stai în casă, abătută. Trebuie să-ți formezi activități sociale, interese...

— Mi-ai spus să nu mă înscriu în Galaxy Club, fiindcă reprezintă mai mult un grup de presiune pentru explorările interstelare. Am fost ascultătoare și nu m-am înscris. Acum, am ajuns la limită în privința lucrurilor cu care nu vrei să am nici o legătură.

— Ascultă, hai să nu-ncepem să ne certăm.

— A, nu. Problema mea e că te iubesc.

Vocea continua să-i sune plată și obosită.

— Și pe copii. Cred că au nevoie de protecția pe care le-o pot oferi eu.

Nu te-ai întrebat niciodată ce fel de relații amoroase or fi având Ceilalți? Iritat, Quick se răsti:

— Am auzit cincizeci de mii de speculații despre tot ce se poate concepe că i-ar privi pe nenorociții ăștia de Ceilalți – și pretenții că s-ar fi intrat în contact, culte, farse, cântece idioate, scrieri și mai idioate, nimic constructiv, dracului, nimic decât fofilarea de la treburile noastre

omenești cuvenite...

— Noapte bună, Ira, îl întrerupse ea și tăie legătura. Quick își dădu ochii peste cap.

— Doamne, dă-mi putere, dacă ești, declamă el, iar dacă nu ești, dă-mi oricum!

Pregătirile îl mai liniștiseră puțin, ca pe un câine care se învârte-n loc, înainte de a se culca pe iarbă. Nu era prima lui noapte albă la birou, iar locul fusese echipat pentru așa ceva. În teorie, ar fi putut coordona totul de la el de-acasă. În practică, erau necesare interconexiuni – de exemplu, în sisteme speciale de date – care ar fi fost costisitor de instalat și de o siguranță imperfectă. Trimise să i se aducă cina, își desfăcu canapeaua în formă de pat, se dezechipa parțial și se întinse cât era de lung în îmbrățișarea unui șezlong, gândindu-se ce să-și proiecteze pentru a se destinde. Eventual o carte clasică pe care dorise dintotdeauna s-o citească, sau vreun film celebru, potrivit oricând a fi revăzut? Nu, era prea încordat. Fie o relaxare totală, fie o declarație, reluarea vreunuia dintre nobilele discursuri ale fondatorilor partidului — sau, stai, de ce nu vreo două cuvântări de-ale lui proprii, ca să le studieze formularea și poate să găsească detalii de îmbunătățit? Întinse mâna spre consola de comandă.

Telefonul sună.

Se ridicase pe jumătate din șezlong, când în sfârșit făcu efortul de a se calma. Iar pe dedesubt încă mai transpira și tremura.

— În sfârșit, am aflat, spuse Palamas, fundalul sugera faptul că vorbea de acasă sau dintr-un alt apartament. Se pare că l-au localizat pe Chinook, apropiindu-se de Roată din direcția opusă.

Brodersen, arde-i-ar pe veci sufletul în miticul infern, a. ghicit...

— Ce informații exacte ai, te rog?

Conform răspunsului ei, probabilitățile păreau foarte mari. Un obiect metalic, cam de mărimea respectivă, fusese detectat la marginea zonei interzise. Venea spre centrul ei, în momentul de față cu accelerație redusă sau chiar nulă. Cu două zile mai devreme, un monitor meteorologic solar înregistrase întâmplător o urmă de reactor îndreptată către exterior, pe o direcție în principiu corespunzătoare. Toate faptele indicau că Chinook ajunsese în vecinătatea Roții San Geronimo, abordând-o lateral, aplicând un impuls suficient pentru a ocoli și a ajunge din nou cu fața spre soare, abordând iarăși (ca să vadă mai bine), urmând probabil să accelereze curând spre Pământ, cu un g complet, pentru a transmite scornelile pe care le născocise echipajul. Nu, pentru a transmite o emisiune pe care o vor recepționa mii de spectatori, de cum intră pe post.

— Cred că putem ajunge la navă, continuă Palamas. Laserele s-ar putea să nu nimerească, dar dacă are stația radio deschisă, așa cum cere regulamentul, ar trebui să audă un semnal puternic.

— Nu... adică, așteaptă.

Quick își măsură cu grijă cuvintele:

— Îți apreciez eforturile, doamnă Palamas, și n-am să le uit. Dar e o chestiune mai critică decât am permisiunea să-ți spun. Mă tem că trebuie să-ți mai solicit răbdarea un timp.

Se aplecă spre microfon:

— Trebuie să se procedeze în cel mai strict secret. Nimic să nu transpire spre mijloacele de informare, nici o aluzie, nici o șoaptă. Pe scurt, îmi invoc prerogativele ministeriale acordate de Convenția Uniunii. Acelei nave i se va ordona să se îndrepte direct spre mașina T și să revină în Sistemul Phoebian, menținând tăcerea prin outercom, sub amenințarea celor mai aspre sancțiuni, în caz de nesupunere.

Mă înțelegi, doamnă Palamas? Cele mai aspre sancțiuni. Ne așteaptă o noapte de muncă grea, pe dumneata și pe mine. Trebuie să anunț

persoanele îndreptățite, să mă sfătuiesc cu ele, să facem toate aranjamentele. Dumnezeu trebuie să iei legătura cu superiorii, să le vorbești în numele meu, să fii sigură că își vor da consimțământul în momentul când începi să-ți desfășori unitățile spațiale pentru a-mi îndeplini ordinele. M-ai înțeles bine, doamnă Palamas?

— Cred... că da... domnule ministru.

— Bun, o fulgeră Quick cu un zâmbet crispat. Repet, serviciile dumitale în această situație de urgență nu vor fi uitate. Acum, hai să discutăm câteva minute despre tot ce înseamnă, exact, aceste lucruri și cum e mai bine să acționăm.

Palamas era dolofană, între două vârste; un control efectuat în timpul zilei revelase că era o femeie pașnică, măritată, membră cotizantă a Partidului Constituției; dar Quick reușise să obțină cooperarea și din partea unor persoane mai dificile decât ea.

Frica din suflet începu să i se risipească. Pe Demeter, Brodersen & Co. erau urmăriți de lege, acuzați de conspirație împotriva ordinii publice. Avea mandatele care dovedeau acest lucru. De asemenea – folosind sprijinul din sectoarele adecvate – avea autoritatea de a-i expedia înapoi prin poartă, pe neștiute, sub amenințarea unui focos nuclear, la cel mai mic semn de rebeliune. Între timp, urma s-o alerteze pe Aurie, care avea să se pregătească pentru a-i lua în primire.

Detaliile și posibilitățile erau, firește, nesfârșite. De exemplu, nicăieri în apropierea Roții nu se afla nici o navă, în afară de Chinook însăși și de Emissary, dezafectată. Brodersen putea face vreo tentativă disperată. Indiferent cât de lin decurgea totul, Ira Quick nu dispunea de resurse nelimitate de acțiune și nici, ulterior, de posibilitatea unor mușamalizări și explicații. Avea nevoie de ajutor puternic, da, la cel mai înalt nivel. Mai mult, criza îl făcea să înțeleagă cu deplină claritate că el și tovarășii săi trăsese prea mult de timp, fuseseră prea slabi și milostivi, privind lichidarea finală a lui Emissary și a personalului său. De astă dată, era imperios necesar să acționeze, spre binele omenirii.

Conștiința acestui fapt îl însuflețea neașteptat de mult. Quick exersă un rânjet bătaios. Pe toți sfinții, Brodersen, te-am prins la înghesuială, acum te înșeuez, te încălesc și te frâng... dar îți mulțumesc că m-ai provocat!

CÂND DIRECTIVA ajunse la Chinook, primul răspuns al căpitanului a constatat într-o comandă proprie:

— Stop motoarele, pauză cinci minute.

O sirenă intona un semnal. Membrii echipajului se grăbiră să asigure obiectele nefixate și să-și găsească ei înșiși puncte de sprijin. Între timp, forța de propulsie scăzu constant, până când se instală imponderabilitatea, fără să mai rămână altă accelerație decât gravitația soarelui, micșorat de distanță, spre care se îndreptau.

Caitlín ieși ca o săgeată din apartamentul lor comun, intrând în cabinetul unde se afla Brodersen. Ajunsesese să stăpânească rapid și cu încântare mișcările prin imponderabilitate. Complicațiile nu-i puteau risipi complet, de pe față și din trup, bucuria zborului. Silueta ei zveltă, îmbrăcată în salopetă, o zbughi pe ușa despărțitoare, ricoșă din două cloasonuri succesive, împingând cu o mână și un picior, ajunse la birou, apucă o bară de prindere de pe margine, frână cu un efort care-i urcă tot sângele în obraji, făcându-i șuvițele de culoarea bronzului să se rostogolească împrejurul acestora, și se întinse, plutind, să depună o sărutare pe gura bărbatului.

— Hei, ia stai, ușurel, o opri el; trupul său masiv stătea prins de scaun cu centura. Avem de luat o decizie, două, trei, și asta, cât mai repede.

Caitlín deveni grav:

— Ce te-a făcut să te legi aici?

— Apelul ăla de la Stef, răspuse el, fără rost. Nostromul de cart în centrul de comandă primise mesajul și îl anunțase pe Brodersen prin firul privat.

— Ai tunete pe frunte. Ce se întâmplă, viața mea?

— Vei auzi o dată cu ceilalți...

Brațul lui o dădu la o parte, aproape desprinzând-o, în timp ce întindea mâna spre butonul intercomului.

Caitlín se enervă. Întinse mâna să-l îmbrâncească și ea:

— Mă împingi pe mine ca pe o mortăciune?

— La dracu', replică Brodersen, în parte răstit, în parte rugător, s-ar putea să fie nevoie să ajungem la Roată, și cu fiecare secundă suntem tot mai aproape de a trece pe lângă ea.

Contrariată, Caitlín nu-și pierde vremea cu scuze, ci doar îl mângâie cu degetele pe cap.

— Căpitanul către echipaj, începuse Brodersen. Atențiune! Am primit o veste de pe Pământ, transmisie la mare distanță, și probabil că au avut multă bătaie de cap ca să ne localizeze și să ne identifice. Are antetul guvernului. Suntem chemați înapoi pe Demeter, sub, citez, „acuzatii grave de conspirație împotriva ordinii și a siguranței publice”. Trebuie să pornim direct spre mașina T. Nu, nu tocmai direct. Precizează ei parametrii de zbor. Nu vom ajunge în apropierea nici unui loc de unde să ne putem face anunțul, cu echipamentul outercom pe care-l avem. În plus, ni se interzice să vorbim cu oricine, în afara unei nave oficiale care ne va contacta. Suntem avertizați că navele de supraveghere au primit misiunea de a aplica directiva cu, citez, „cele mai stricte mijloace adecvate”. Înscrișul e semnat de Ira Quick, ministru Unional al C & D, și, invocă nici mai mult, nici mai puțin, chiar prerogative complete de urgență.

Își trase răsuflarea.

— Pe scurt, frați și surori, dușmanul a intrat în joc, mai repede decât mă temusem, și suntem abonați la aceeași uitare în care a căzut Emissary, sau chiar mai rău. Ce propuneți să facem?

— Iisuse, Maria și Iosif! izbucni Caitlín înainte de a se stabili, încleștându-și de bară degetele albe și privindu-l cu ochi deveniți duri ca pietrele de smarald.

Din intercom răsună un tumult de glasuri.

— Liniște! strigă Brodersen.

După ce tăcură, relua:

— Fie ne supunem ca niște buni contribuabili, fie ripostăm într-un fel sau altul. Dar riposta va trebui să înceapă imediat, cred. De-asta am oprit motoarele. Ceea ce nu ne lasă prea mult timp. Gândiți rapid, băieți!

— Ar trebui să ne întrunim, să nu fim numai niște voci unii pentru ceilalți, protestă Caitlín.

— Mda, dar ți-am spus, viteza noastră spre soare...

— N-am putea s-o reducem parțial și să cârmim spre Roata aia a infamiei? Dacă până la urmă ne hotărâm să fim cuminți, atunci cei de pe Pământ nu vor ști ce-am făcut înainte, nu?

— Pe Dumnezeuul meu, s-ar putea să ai dreptate. Stați așa, toată lumea. Brodersen începuse să se tragă de bărbie, gândind cu voce tare:

— Ia să vedem... tăiem vectorul actual și aplicăm unul de întâlnire...

mda, aș estima că putem manevra două, trei ore, înainte ca radarele aflate la distanță de noi să poată percepe diferența... viteză de semnal finită, eroare probabilă mare... și-n plus, direcția în care trebuie s-o luăm se află în general cam într-acolo... Da!

Bătu cu palma în tăblia biroului, cu o bufnitură ca de pistol și un recul violent al trupului înhămat.

— Pariez fudulia mea stângă pe fecioria ta, Pegeen, că putem lua un curs

direct spre Roată, fără ca nimeni de acolo, aflat mai aproape de orbita lui Marte, să-și dea seama că nu ne-am înscris pe traiectoria dorită de ei.

Tonul său se apropie de tăria unui muget:

— Stef și Phil! Începeți frânarea. Juma' de g. Așa, nu ne angajăm iremediabil, timp de vreo două ore.

— N-ar fi mai bine să transmitem imediat un mesaj spre Pământ, spunându-le că executăm ordinul? Întrebă Zarubaev.

— Sigur, sigur, aprobă Brodersen. Ordinul precizează forma răspunsului. Nimic altceva decât numărul unu-zero-unu, adresat unei anume oficialități din Comisia Astro, dar fără să ne identificăm în nici un fel. S-au afundat adânc de tot în secretomanie, nu? În regulă, Stef, trimite-l prin laser. Su, pricepi despre ce e vorba? Înainte de a putea face planuri, avem nevoie de mai multe fapte. Cuplează-te și calculează dacă putem ajunge la Roată cât timp dăm impresia, văzuți din interiorul Sistemului, că doar cotim spre traiectoria stabilită. Mai exact spus, cât timp putem fi ocultați rezonabil de ea? Pune la socoteală toate stațiile care ne pot repera, dar nu uita să socotești cât de mult poate fi mărit discul Roții de scutul antiradioactiv. Poți?

— Numai cu aphoximație.

Răspunsul lui Granville era mai rece decât s-ar fi așteptat oricine n-o cunoștea bine.

— Făhă gahanții.

— Drace, tot ce facem în universul ăsta e să tragem la sorti. De cât timp ai nevoie?

— Jumătate de ohă, poate mai mult, ca să caut datele.

— Bine. Dacă-mi dai un răspuns pozitiv, începem propulsia în direcția pe care o consideri optimă pentru a ajunge la Roată pe neobservate. Apoi, ne întâlnim în sala comună și ne luăm la bătaie. Eu propun o operațiune de salvare a oamenilor de pe Emissary. Voi s-ar putea să vă opuneți, se adresează Brodersen echipajului în general. Cât așteptați, pregătiți-vă argumentele. Judecați bine. Rugați-vă pentru călăuzire, dacă așa aveți obiceiul... dar gândiți!

Mai târziu, repetă în minte tot ce spusese, nu cuvintele propriu-zise, care erau împrăștiate în frânturi, rostite din gură-n gură, dezorganizate așa cum sunt întotdeauna cuvintele când mai mulți oameni încearcă să raționeze toți la un loc, ci un fel de sinopsis, o încercare de a reuni diversele puncte de vedere după încheierea ședinței.

Serghei Zarubaev, glacial de practic:

— Ce posibilitate și-a lăsat sie-și cabala, în afară de a ne omorî?

Stefan Dozsa, aspru, bătându-se cu pumnul în genunchi:

— Și vor rămâne partid de guvernământ. Pot foarte bine să devină partidul de guvernământ. Așa ajungem de la despotism la tiranie.

Philip Weisenberg, tremurând de o emoție pe care rareori și-o arăta:

— Asta pare să fie prima noastră șansă, prima șansă a omului, de a-i găsi pe Ceilalți. O lăsăm să fie și ultima?

Martti Leino, furios:

— Nu! Bătu-te-ar Dumnezeu, Daniel Brodersen, nu cumva ai o familie față de care răspunzi, și pe care deja ai băgat-o destul în belea?

...Ulterior, însă, cedase, îmbufnat, parțial fiindcă era singurul, parțial pentru că Dozsa râsese de curajul lui până când comandantul îl oprise.

Caitlín Mulryan, zgomotoasă și înflăcărată:

— Cum adică, să rămân la bord în timp ce voi faceți raidul? Vreau să știți că...

...și trebuise să fie calmată și ea, înainte de a consimți, fără tragere de inimă, asupra tacticii.

Susanne Granville, încet:

— De ce-aș mai fi venit, mon capitaine, dacă nu ca să te uhmez?

El însuși:

— Poate le-am forțat mâna, venind înapoi. Cred sincer că nu. Am subestimat într-adevăr opoziția, și în primul rând, bănuiesc, pe Aurie Hancock. Dar e de la sine înțeles că ar fi acționat la fel de rapid și decisiv chiar dacă ne duceam direct pe Pământ, am fi avut mult mai puțin spațiu de manevră, și, cu siguranță, n-am fi găsit dovada pe care o avem acum, că Emissary s-a întors.

Ei bine, va fi destul de ușor s-o trimită spre Sirius, populată cu cadavrele echipajului, și nici de noi nu le-ar fi mult mai greu să se descotorosească. Nu vreau să spun că se va întâmpla asta, spun doar că nu m-ar surprinde. Vreți să stați cu mâinile în sân, când vă paște pericolul ăsta? Dacă putem smulge echipa lui Langendijk din temnița de colo — eu personal sunt convins că-i o temniță, „Ce va fi?”, veți întreba. Nu știu decât că atunci vom avea proba realmente concludentă. Imaginile cu Emissary pe care le-am obținut prin scanare pot fi foarte bine falsificate, dar cum am fi putut falsifica oamenii? Și, știți, e posibil să fi cules niște lucruri utile, de pe unde-au fost.

Nu trebuie să contăm pe asta, desigur. Am pus la punct două planuri alternative de luptă, pe care aș vrea să vi le schițez. Sunt idei strict de principiu. Va trebui să vedem cum se rostogolesc arșicele. Acum nu mai jucăm poker, după cum vă dați seama, ci tragem pe bune.

Dacă-mi acceptați ideile, va trebui să-ncerc în continuare să aflu dacă avem vreo posibilitate să le facem o farsă celor de pe Roată. Poate nu avem nici una...

Weisenberg tăie insigna din folie metalică, Caitlín o mai ajustează puțin, iar Brodersen se găti ca un amiral de ariergardă din corpul spațial al Forțelor de Pace. Singur în centrul de comandă, așteaptă ca outercomul să-i facă legătura.

Tăcerea îi învăluia capul, intensificată cumva de greutatea scăzută care-l ținea așezat pe scaun. Își auzea respirația prin nări, simțea gulerul pe gât. Stele nenumărate licăreau pe ecrane, Calea Lactee lucea în jurul ostrovurilor ei de întuneric, discul solar strălucea faraonic între aripi de lumină. Pe un display, imaginea mărită îi arăta ținta, cu spițele și circumferința rotindu-se încet, parcă pentru a măcina niște grăunțe neștiute. Nava captivă nu era în unghiul vizual, iar Brodersen nu potrivea scanerul spre ea, căci o văzuse și o înregistrase; știa unde se afla. În timp ce aștepta, îi reveni în minte protestul inițial al lui Leino, dându-i târcoale pe dinăuntru, fantomatic. Am oare dreptul? Acum sunt angajat, dar ar fi trebuit să încep? E posibil ca Quick și șleahța lui să-ncerce să ne protejeze de ceva îngrozitor.

Ha! răspunseră într-un glas eul lui rațional și cel plin de voință.

Bine, dar n-ar fi trebuit să rămân oricum acasă? se întrebă duhul. Nu atât de dragul lui Lis, deși Martti la ea se gândea, cât de-al lui Mike și Barbara. Spiritele lor dragi veniră să i se cuibărească în poală; aproape că putea simți căldura și dulcele miros pe care-l au numai copiii mici. Nu se poate spune că Demeter nu le va fi arhisuficient pentru toată viața. În fond, o deschidere spre galaxie ar implica tot felul de revoluții, poate bune — eu așa cred, dar s-ar putea să mă înșel — sau poate rele, dar nimic nu va mai fi sigur... în genul acela de siguranță pe care ar trebui să le-o făurească tatăl lor...

Deveni rigid. Rahat! azvârli el, ca pentru a se exorciza. E musai să bat din nou cărările astea? Uniunea nu e stabilă, nici o țară nu e, adevăratul iad se coace chiar pe Pământ, iar Demeter e la o aruncătură de băț prin poartă. Dar pretutindeni în jur se găsește un univers de noutate, noi case, noi cunoștințe, noi idei. Singurul lucru pe care nu-l are e securitatea absolută. Nici o parte din el n-o are. Cel mai aproape de ea ne pot aduce numai marile ocazii.

I-auzi, sună. Gata predica, hai?

Apăsă butonul de acceptare. Pe teleecran apăru imaginea unui tânăr, în ținută civilă, dar cu o atitudine disciplinată. Totuși, pe chip i se citea uimirea. Neliniștile lui Brodersen se atenuează puțin. Era clar că ocupanții Roții nu primiseră nici o veste.

— Misiune specială a Forțelor de Pace, spuse el. Matthew Fry, amiral, la comanda transportorului Chinook.

Împrumutase pseudonimul de la colocatarul lui Caitlín. Cât despre navă, o identificare fictivă ar fi fost nerecomandabilă, existau prea puține nave de clasă Reina.

Trecură cam trei secunde, până când undele luminoase îi purtară declarația prin spațiu, plus timpul de reacție de la celălalt capăt, plus timpul de sosire a răspunsului, unsprezece bătăi de inimă; Brodersen le numără, fiind mulțumit în sinea sa că nu erau mai multe.

— Domnule, dumneavoastră... scuzați-mă, domnule, înghiți în sec tânărul. Nici nu bănuiam că s-ar afla cineva în apropierea noastră. Exact cum mă așteptasem. De ce să țineți santinele? Și de ce v-ar anunța Quick? Așa ceva v-ar cam putea pune pe gânduri. Și nici radarele lui n-ar arăta dacă facem tot drumul până la voi, pentru că ne veți camufla timp de câteva ore.

M-am temut că puteați să fi auzit mesajul radio către noi. Dar, iarăși, nu aveți nici un motiv să ascultați. Toate comunicațiile cu voi se fac prin undă laser, economic, elegant, orbita voastră fiind perfect cunoscută.

— Nu a fost nevoie să primiți această informație până acum, răspunse Brodersen. Fă-mi legătura cu șeful dumatăle: pe circuit ecranat.

O scurtă șovăire.

— Domnule, nu e de gardă, doarme. Nu puteți aștepta?

Brodersen pândise o asemenea șansă pentru a afla mai mult. Arboră o expresie militărească.

— Insubordonare, aud? lătră el. Declară-ți serviciul, gradul și numele.

Pauză. Era greu să intimidezi o persoană, peste un asemenea decalaj de transmisie. Totuși, un ofițer din comanda superioară a Forțelor de Pace era impresionant, mai ales în spațiu, unde deținea aproape puteri de viață și de moarte.

— Mă scuzați, domnule? Eu, da, firește, îl sun imediat pe colonelul Troxell.

— Ți-am cerut serviciul, gradul și numele. Mi le spui în clipa asta.

Pauză. Cel din Roată se albi la față, răspunzând neajutorat:

— Serviciul secret nord-american. Locotenent Samuel Webster, domnule.

Deci, cu ăștia am de-a face. Mda, Quick e nord-american. Se leagă.

— Fă bine și învață să execuți ordinele întocmai, dacă nu vrei s-o încasezi, locotenente Webster. Bine, nu am să te raportez. Dă-mi-l pe colonel.

Din nou pauză.

— Am înțeles! Să trăiți!

Mai trecu un timp, câteva minute. Brodersen își dorea ca imaginea sa de militar să-i fi permis aprinderea pipei.

Pe ecran apăru un bărbat mătăhălos, cu părul pieptănat în grabă și cu tunică aruncată pripit pe el.

— Aici Troxell, se prezintă el, cu o privire iscoditoare. Amiral, ăă, Fry?

Bine ați venit, domnule. Ne-ați prins pe nepregătite, mă tem, dar ne vom da toată silința.

Închiderea buzelor, care însemna că terminase de vorbit, avea o vioiciune tipic cazonă.

— Bravo, replică Brodersen. Mai întâi, veți menține tăcerea totală pe outercom, cu excepția acestei nave. Dacă se întâmplă să primiți vreun mesaj, vreau să știu ce conține și să vă dictez eu răspunsul. Vă voi explica motivele imediat. În al doilea rând, vreau să măresc accelerația la unu g, ca să pot acosta în Roată peste cinci, șase ore. Se poate face? Șovăire.

— Păi... da... dar... Domnule Amiral, cu titlu de rutină, aş dori să vă văd ordinele.

Deloc neaşteptat.

— Mi le transmiţi şi pe ale dumitale, colonele?

Ezitare, apoi:

— Cum? Mă scuzaţi. Fiţi bun, explicaţi-mi.

Brodersen chicoti, aşa cum ar fi făcut presupusul Amiral Fry.

— Acţionezi în condiţii de extremă securitate. Serviciul secret nord-american nu are reputaţia de a face să circule neglijent documente confidenţiale. Şi nici Forţele de Pace. Vom băga ambele role Omega în lector, când ajungem, şi le comparăm.

Scanarea pentru transmisie ar fi şters automat informaţiile codificate.

Pauză.

— Aveţi o misiune chiar atât de secretă?

— Întrucât e legată de a dumitale, da. Colonele, ţine-te bine! Îi păzeşti pe membrii expediţiei Emissary. Eşti gata să adaugi un număr suplimentar de non-umanoizi?

Efectul fusese la fel de puternic pe cât sperase Brodersen. (Altfel, ar fi putut întoarce coada chiar atunci, încercând apoi să transmită informaţiile altor câteva nave, câtorva baze de pe asteroizi izolaţi, înainte ca navele de supraveghere să înceapă vânătoarea – oricât de mici erau şansele ca asta să ajute la ceva.) Îndoielile lui Troxell se risipiră. Din capul locului fuseseră slabe, căci nu avea nici un motiv să suspecteze că cineva din afara guvernului şi a echipajului de pe Faraday ar fi putut bănuî care era realitatea.

Totuşi, Brodersen trebuia să acţioneze prudent, deşi cu un tupeu nelimitat. Efectiv, cu două perechi în mână, încerca să tragă cacealmaua unui full. Simulând cunoştinţe pe care nu le avea, trebuia să le smulgă de la Troxell, prefăcându-se că-i spune varianta lui.

Iată care era aceasta: după revenirea lui Emissary, Forţele de Pace plasaseră o navă de gardă în plus la maşina T Phoebeiană. Apăruse o navă ciudată. O abordaseră şi capturaseră echipajul, fără a întâmpina nici o rezistenţă. Având deja închiriată nava companiei Chehalis, bine echipată dar lentă în explorări, Forţele de Pace i-au luat, împreună cu strictul necesar de materiale, pentru a-i duce la loc sigur. În scopul de a preîntâmpina orice speculaţii, Fry declarase, la intrarea în Sistemul Solar, că avea destinaţia Vesta, şi pornise în direcţia opusă ţintei adevărate, înainte de a se întoarce spre ea.

Troxell îl crezu. Nefiind un neghiob, era totuşi predispus să-l creadă.

Brodersen se aşteptase la asta. Temnicerii Roţii, douăzeci şi unu în total, cum aflase simulând o mică neînţelegere, trebuiau să aparţină mai mult sau mai puţin ideologiei acţioniste. Altfel nu i-ar fi ales Quick, care studiasse dosarele, operând fără-ndoială examene psihologice în profunzime asupra voluntarilor „pentru o misiune confidenţială de maximă importanţă.”

Curând, Troxell fu dornic să vorbească. Trebuia să se justifice, după ce fusese claustrat atâtea săptămâni împreună cu prizonierii, care îi mai erau şi acuzatori. Brodersen ascultă cu răbdare, încurajându-i toate tezele antistelare. Un moment, fu ispitit să nege adecvarea detenţiei, măsură decisă de către Consiliu. Dar, nu. Câteva propoziţii nu pot răsturna credinţa unui om.

Între timp, inima îi bubuia în piept, avea pielea înfrigurată şi plină de furnicături, sufletul răsunând de ecouri, pe sub calmul menţinut cu mari eforturi, căci, printre frânturi de predici, culegea adevăruri utile.

Echipajul navei Emissary stătuse opt ani de cealaltă parte a porţii.

Pierduseră trei membri. Carlos şi Joelle trăiau. Susţineau că extraterestrii erau prietenoşi şi nerăbdători să înceapă schimburile culturale.

Aveau un extraterestru cu ei.

Brodersen nu putu găsi nici un tertip de a afla cum arăta ființa aceea. Deduse că putea trăi în condiții terestre, avea o mărime aproximativ umană și se declara a fi singurul reprezentant pe care-l trimisese specia sa, în afară de cazul că omenirea hotăra de bună voie să stabilească relații...

— Și pe urmă au trimis totuși o navă de-a lor, hm? comentă Troxell. Cât de tâmpiți ne cred?

— Mă rog, poate au găsit motive de a se răzgândi, temporiză Brodersen. Rămâne de cercetat, iar voi îi aveți pe singurii oameni care au experiență cu ei.

În plus, și poate chiar mai important, Consiliul a hotărât că trebuie să obținem informații mult mai serioase despre extraterestri, înainte de a putea permite să se întâmple ceva. Sper că arestarea de către noi a grupului ăstuia va pune punctul pe „i” și nu va fi nevoie să luăm măsuri mai drastice. Îți dai bine seama, colonele, că nici de isterie publică n-avem nevoie.

De unde și caracterul secret.

Pauză.

— Da, desigur, amirale Fry, fără discuție. Haideți să discutăm amănuntele organizatorice, vreți? La ce măsuri de prevedere vă gândiți? ...Într-un târziu, teleconferința luă sfârșit.

Gravitația terestră completă se restabilise, în timp ce Chinook se apropia. Imaginea Roții crescuse îndeajuns pentru a fi vizibilă. Când comunicațiile exterioare fură suspendate, echipajul primi libertatea de a umple intercomul cu vorbe. Brodersen știa că trebuia să-i organizeze corespunzător. Șansele aveau să fie, în cel mai bun caz, precare.

Se ridică, întinzându-se și relaxându-se, relaxându-se și întinzându-se, până când din mușchi i se risipiră cei mai duri cârcei. Grăbește-te naibii, își spuse. Așa, deci îi informez și-i instruiesc cât pot de bine. Dar asta nu înseamnă mare scofală; n-o să acopere mai mult de-o oră, două. Mai întâi, trebuie să ne odihnim.

Înainte de toate, mă duc la Pegeen. Ar putea fi ultimele noastre momente împreună.

CU IMPULSURI DELICATE ale motoarelor auxiliare, Chinook se alinie în rând cu butucul deschis al Roții. Vaporii tiviți cu flăcări șiroiau prin noapte, risipindu-se. Astfel, devenea posibilă o descărcare rapidă a enormului potențial electrostatic care proteja nava împotriva radiațiilor cosmice. Când fu bine poziționată, glisând pe o traiectorie atent monitorizată, un giroscop interior începu să se învâртеască. Carcasa preluă momentul circular, până când se roti cu o viteză puțin mai mare decât stația. Între timp, ajunsese foarte aproape.

Oamenii stăteau neclintiți, pentru a evita răul de mișcare datorat variațiilor de greutate radială și forțelor Coriolis. Pe Brodersen îl încuraja glasul ferm al ofițerului de comandă din față. Povestea inventată de el explica absența de pe carcasa lui Chinook a altor însemne în afara unui număr matricol și a flamboiantei embleme a firmei, precum și prezența unei turele cu tun energetic, contrabalansată de un aruncător de rachete. Cu toate acestea, li s-ar fi putut trezi bănuielile, poate pe Pământ, să trimită încoace un avertisment cu viteza luminii. Era însă evident că nu. Inima i se îngreunase, totuși, îl dureau falcile de-atâta încordare, sudoarea îi șiroia rece peste coaste și mirosea. Trecuse peste un sfert de secol terestru de când fusese ultima oară în acțiune de luptă. Nava spațială intră în butuc cu viteza de câțiva metri pe secundă. Era puțin descentrată. (Mai bine să corecteze. Un obiect de mărimea aceea nu prea avea spațiu de rezervă.) Din peretele cilindrului se întinseră brațe.

Rulmenții cu suprafață moale din capetele lor opriră nava, cu botul spre capătul tunelului și tuburile de focalizare către intrare. În momentul când principalele supape pentru personal și marfă ajunseră în fața sasurilor corespunzătoare de acces, rotația se acordă cu cea a mediului înconjurător. Acest lucru făcu Roata să câștige moment unghiular, dar modificarea era minusculă. După ce un număr suficient de acostări afectaseră semnificativ rotația, un reactor de pe circumferință avea să o reducă la loc.

Întrucât vizitatorul nu avea de descărcat marfă, se alungi numai o pasarelă tubulară, pentru a se cupla la ieșirea echipajului. Un tanc de rezervă o umplu cu aer. Egalizarea presiunii activă un senzor care afișă o lumină verde, semnalizând sonor. Puteți trece. Brodersen își plimbă limba uscată peste buzele aspre ca nisipul. În rest, la fel ca pe vremuri, se purta cu o bruschete calmă, prea ocupat ca să mai fie și nervos.

— În regulă, le spuse oamenilor lui. Țineți minte doctrina și semnalele. Îi transmise o sărutare lui Caitlín, care stătea în spatele lor, strângând în mâini un pistol-mitralieră. Susanne se afla în altă parte, cuplată cu computerul și, prin intermediul lui, cu întreaga navă, care avea să-i răspundă la orice comandă. Intrările limitate o restrângeau doar la câteva acțiuni de bază, dar Brodersen se bucura că avea fie și numai atât drept rezervă.

Caitlín atinse cu buzele gura armei și o înclină în direcția lui. Brodersen se întoarse, ca frumusețea ei să nu-l mai orbească.

— Succes, le ură tuturor alor săi, și porni.

Forța centrifugă, egală cu circa o zecime de g, situa sasul sub el, dar culoarul acestuia era dotat cu trepte. Dincolo de valva exterioară, pasarela tubulară oferea încă un șir de trepte, apropiate între ele, fiind pliată în formă de acordeon, la lungimea minimă. Lumina fluorescentă arunca umbre ciudate printre îndoituri. Sări în jos. Greutatea redusă avea un farmec aparte.

Ieșind, se angajă pe o scurtă scară fixă, până pe o platformă ca un balcon, destinată să ajute la descărcarea bagajelor. De acolo, o a doua scară făcea legătura cu puntea, Brodersen însă se opri, privind în jur. Era momentul dinainte de atac sau de fugă.

Înalt de cinci metri, un coridor larg se arcuia pierzându-se în ambele direcții, convex deasupra, concav în partea de jos. Văzu în lungul lui uși de acces spre instalațiile scoase din uz. Un sas ducea la o spiță ce servea drept pasaj spre circumferință. Holul era vopsit și mochetat în culoare bej; curentul grilelor de ventilație șuiera sonor, cu un slab miros de ulei, semn al neglijării recente.

Sub el stăteau adunați câțiva oameni. Cu excepția lui Troxell, care purta tunică și pantalonii uniformei oficiale, ceilalți erau îmbrăcați cu salopete. Fiecare avea câte o armă în teaca laterală: aruncătoare de proiectile, nu tranchilizante. Brodersen îi numără. Douăzeci și unu. Optimismul îi mai crescuse cu o măsură. Până aici, scamatoria a mers. Sunt prezenți cu toții, inclusiv ofițerii de comunicații și control, tehnicienii de întreținere, intendentul...

Îl convinsese pe colonel să procedeze astfel. Să-i închidă pe actualii captivi în sala de conferințe. (Brodersen dedusese unde era amplasată.) Să-și aducă toată suita pentru a-i întâmpina pe nou-sosiți și să-i ajute la escortarea non-umanoizilor (care era de așteptat să folosească mijloace non-umane pentru a încerca o evadare) într-un loc sigur.

— Vă salut, domnule, strigă Troxell în engleză, timbrul său de bas reverbera vag între panourile golașe. Totul e în ordine?

— Da, răspunse Brodersen.

— Coborâți.

— Un moment. Vreau un om să-mi acopere spatele.

— Hmm?

— Nu știi niciodată când trebuie să fii prudent, așa-i? Foarte bine, Serghei.

Zarubaev apărură, înarmat cu un automat. Sări alături de căpitanul său. Agenții se arătară surprinși. Bărbos, pletos, îmbrăcat la fel ca ei, rusul nu corespundea deloc așteptărilor.

Îi dăm drumul. Brodersen își repezi pistolul înainte. Automatul lui Zarubaev se abătu în jos.

— Nici o mișcare! strigă Brodersen. Mâinile sus sau tragem!

— Ce naiba...

Răgetul lui Troxell fu retezat când arma lui Zarubaev pârâi. Rafala de avertisment ricoșă cu furie din peretele opus. Gardienii înghețară.

— Mâinile pe cap, comandă Brodersen. Repede!... În regulă, băieți, treceți!

Weisenberg și Leino i se alăturară. Aveau carabine automate și, îngrămădite pe spinare, alte arme.

— Rămâneți pe loc și nu va fi rănit nimeni, spuse Brodersen. Cine face prostii însă, e mort. E clar? Mort.

În sinea lui, se ruga să nu se întâmple așa ceva. Băieții aceia nu-și făceau decât meseria. Mai întâlnise și alții ca ei, pe vremea când purta într-adevăr uniforma Uniunii, și ajutase la uciderea lor. Angajamentele din ambele tabere fuseseră ireconciliabile.

Ochii îi fulgerară într-o parte și-n alta. Zarubaev zâmbea, de parcă i-ar fi făcut plăcere. Poate chiar îi plăcea. Weisenberg stătea încordat, cu gura întinsă diform, deși arma nu-i șovăia deloc. Chipul lui Leino era nădușit și crispat, cu părul umed încadrându-l ca o cască, și respira greu, dar nici el nu părea să se teamă. Iar eu, ei bine, eram numit Mutralionu' de Piatră, își aminti Brodersen.

În spate, lângă valvă, Dozsa și Caitlín stăteau în rezervă, păzind linia de retragere. Se întrebă cum arătau. Executarea unei operațiuni paramilitare cu amatori nu era o joacă de copii. Repartizase posturile cât se putea de atent. Zarubaev, deși născut pe Demeter, își pierduse liniștea și petrecuse câțiva ani în Forțele de Pace, corpul interplanetar, înainte de a se angaja la firma Chehalis; nu văzuse nici o luptă, dar făcuse instrucție și manevre din belșug. Leino, crescut în sălbăticie, era ochitor campion. Weisenberg putea face orice instrument să devină parte integrantă din trupul lui, iar arma e un instrument. Toți trei aveau enorm de multă experiență în spațiu. Dozsa de asemenea, dar nu cu armele și rareori în afara unei nave. Pegeen... Da, am făcut tot ce-am putut în timpul pe care l-am avut. Dacă am apreciat bine, urmează să aflăm.

Chipul lui Troxell era desfigurat de furie.

— Ați înnebunit? răcni el. Ce-i pirateria asta? Vă-nchipuiți c-o să vă meargă, ticăloșilor...

Se înecă.

— Liniștește-te, replică Brodersen. Ți-am spus că nu vrem să vă facem nici un rău, dacă nu ne siliți. Ascultați. Scopul nostru este să eliberăm echipajul navei Emissary. Sunt deținuți sub pretexte false. Ați fost îmbrobodiți. Ira Quick e un escroc și nu peste mult timp îl veți vedea în fața instanței.

— Dovedește! îl provocă un agent.

Brodersen clătină din cap:

— Cum i-a spus și Antoniu Cleopatrei, nu mă pricep la argumente. Vă vor informa buletinele de știri. Astăzi, veți îndeplini ordinele primite.

Arată cu degetul spre o ușă, aflată destul de departe de intrarea în spiță:

— Treceți acolo, la ușa cu numărul paispe. Grupați-vă la un loc. Vreau să stați în bătaia armei tipului ăstuia, își repezi el degetul mare spre Zarubaev. O să vă supravegheze, în timp ce noi, ceilalți, mergem să eliberăm prizonierii. Pe urmă, vă dezarmez și vă închid pe voi. Vă vom

lăsa un burghiu manual sau un ciocan și o daltă, ceva cu care să calculăm că vă puteți elibera într-o oră, două, după plecarea noastră de-aici. Înțelegeți? Nu vrem să rănim pe nimeni. Nu suntem bandiți, încercăm să îndreptăm o cumplită eroare care amenință Uniunea. Considerați-vă în stare de arest cetățenesc, ascultați-ne și totul va fi bine. Dar, repet, la nevoie vom trage. Și-acum, mișcați-vă! Țineți mâinile alea pe cap. Mișcă, îți spun!

Se îndepărtară de el, înghesuiți. Era conștient de nervozitatea lor, de gâfâieli, tremurături, blestemele bombănite, sudoarea și privirile lor furioase.

— Stați! le strigă.

Apoi, lui Leino și Weisenberg:

— Continuați.

Cei doi ignorară scara, sărind și plutind în cădere ca frunzele toamna. Îi urmă. Simți impactul slab, în glezne și genunchi. Sasul era la două salturi distanță. Stătea deschis. Brodersen le făcu semn partenerilor săi să intre. După ce trecură, apucă cu mâna liberă o balustradă și pătrunse în coridor.

Pocnetul biciuitor al unui pistol îl opri în loc. Urmă al doilea. Al treilea. Îi împungeau timpanele. Se răsuci în loc. Grupul agenților se spărgea ca o picătură de mercur scăpată pe jos. Oamenii se împrăștiu sau săreau pe punte, își scoteau pistoalele și trăgeau. Automatul lui Zarubaev trepidă, două trupuri de jos se prăbușiră, după care rusul zbură înapoi. Din gât și din burtă îi țâșnea sângele.

Brodersen trase o rafală spre inamic. Prin minte îi fulgerau gânduri: Un fanatic, un om devotat, un erou... probabil s-a ghemuit puțin, când alți doi, trei, îl ascundeau... și-a scos vergeaua și s-a aruncat în zbor... știind că avea să rateze aproape sigur, dar că va declanșa un schimb de focuri... n-am să știu niciodată cine a fost...

Îl auzi pe Troxell mugind, văzu supraviețuitorii retrăgându-se, când Dozsa ajunse pe platformă, se chirci lângă Zarubaev și ciurui cu plumbi coridorul. Ricoșau piuind, prin răpăitul detunăturilor. Grupul lui Troxell dispăru după curbura lumii sale.

Nu va continua să tragă în condițiile astea. Pistoalele sunt prea imprecise, mai ales aici... greutate redusă, vectori Coriolis, ochire eronată...

Doi oameni zăceau morți, prăbușiți în poziții bizare, cu trăsăturile hidoase. Alți trei erau grav răniți. Unul se îndepărta pe brânci, târându-și picioarele, altul își privea scâncind rotula sfărâmată, al treilea, în stare de șoc, ședea rezemat de un perete. Sângele lui Zarubaev picura de pe platformă, încet, stacojiu, încet, stacojiu... Dozsa își dezveli dinții, pe margine. Lângă el apăruse Caitlín, cu o expresie sălbatică, scuipând un torent de înjurături, dar legănându-și cu mișcări ferme arma înainte și-napoi.

Troxell va încerca să ne taie calea spre prizonieri.

Paralizia lui Brodersen se risipi. Durase doar câteva secunde.

— Păstrați poziția! strigă el. Rămâneți la adăpost! Ne vom întoarce!

O luă la fugă pe o scurtă scară circulară, spre ascensor.

Weisenberg și Leino ajunseseră acolo. Se vedea clar că inginerul mai vârstnic trebuise să-l oprească pe cel tânăr să se repeadă în încăierare, ceea ce ar fi fost inutil, sau chiar mai rău. Continuau să se lupte.

— Să mergem, îi chemă Brodersen, apăsând butonul.

Liftul consta numai dintr-o placă de oțel prinsă în unghi drept de banda care o transporta. Alte trei deserveau același pasaj. Între ele, ușor de folosit, se aflau scări, dotate din belșug cu locuri de odihnă. Acestea erau destinate situațiilor de urgență. Puțul se întindea pe o distanță de aproape nouă sute de metri. Privind în adâncurile slab luminate, Brodersen îl văzu în perspectivă, contractându-se spre un punct terminal

mic cât un atom, și simți că-l lua cu ameteală.

Weisenberg se lăsă moale pe o bancă, cu ochii spre podea.

— Eli, Eli, murmură el, așa a fost să fie.

Leino, în picioare, se agăță de balustradă parcă hotărât s-o îndoiaie, agitându-și pușca în sus. Vorbea cu accentul crud din Podișuri:

— Cad pradă faptelor lor, porcii-de-câine.

— Încă n-am terminat cu ei.

Răspunsul lui Brodersen fusese mecanic. În sinea lui, urla din tot sufletul:

Eu am băgat-o pe Pegeen în povestea asta, pe Pegeen.

— Sunt convins că speră să ne prindă la sala de conferințe.

Weisenberg ridică privirea, dintr-o dată atent.

— Pot?

— Nu-știu. Ai auzit ce-am reușit să smulg de la Troxell despre topografia de-aici. N-am îndrăznit să insist mai mult.

— Jesu Kriste, gemu Leino, chestia asta se târăște ca melcul.

— Așa și trebuie, îi explică Weisenberg. Se schimbă gravitația și presiunea aerului. Ai nevoie de o perioadă de adaptare. Indiferent pe unde-o ia, nici inamicul nu va ajunge mai repede. Ei s-au retras în direcția de rotație. De-aici, sala de conferințe e în partea opusă. Avem un mic avans față de ei.

— Da, și numai trei dintre noi am fost în avantaj cu armamentul, adăugă Brodersen. Stai jos, Martti. Refă-ți puterile.

Dădu exemplu, după ce alege o pușcă din snopul lui Leino, dar mintea nu voia să-l ajute. Pegeen. Lis. Barbara. Mike. Stelele.

În copilărie, cu prilejul unei croaziere cu vele prin Insulele San Juan, îl apucase o durere de urechi galopantă. Nu avea ce face decât să îndure, până când i s-a spart timpanul, cruțându-l de satanica suferință. Durase câteva ore. Actualul drum de cinci minute i se păru mult mai lung.

Apoi însă, se sfârși. O luă la goană, în frunte, pe scara care continua dincolo de sasul spre punte. Avea vizibilitate până pe la vreo sută de metri, unde curbura bloca perspectiva, coridorul ridicându-se în fața lui ca o rampă. Deși nu urca nici un moment, în timp ce tropăia prin spațiul cu ecouri, greutatea terestră se făcea simțită. Respirația îi șuiera aspră prin gâtleej.

O ușă dublă, sub o fotofrescă, Armstrong pe Lună... Se așteptase să spargă încuietoarea cu un foc de armă, dar ușa era blocată doar cu un simplu zăvor, o bară de oțel proptită pe două clenciuri sudate în grabă, probabil, după apelul lui din spațiu. Îl aruncă și deschise larg portalul.

Aliniat cu sutele, scaunele se confruntau cu o scenă la fel de goală ca ele. În apropiere, exploratorii de pe Emissary se ridicară uimiți în picioare.

Majoritatea erau îmbrăcați neglijent, se contopiră încețoșați în fața lui Brodersen care alerga spre ei, până când o văzu pe Joelle –Pe luda preotul, e căruntă, slabă, în fine, opt ani... Văzu extraterestrul, încrucișare himerică de vidră cu homar, focă, rață, cangur, aligator, marsuin, nu, nimic din toate astea de fapt, nimic căruia să-i poată da un nume, nimic pentru care văzul lui să fi fost pregătit, o pată cafenie...

— Am venit să vă salvăm! răzni. Suntem prieteni! Vă scoatem de-aici! Joelle, mă recunoști?

— Libertate, libertate, libertate! cântă Leino.

Din grup se desprinsă un bărbat înalt. Brodersen îl recunoscă pe căpitanul Langendijk. Weisenberg alergă în întâmpinarea lui. Brodersen și Joelle se opriră, privindu-se, întinzând mâinile unul spre altul.

Weisenberg și Langendijk stătură locului.

— E o operațiune de salvare, spuse inginerul, printre găfâieli. Sunteți deținuți ilegal... am venit să vă eliberăm... să facem cunoscut adevărul... am întâmpinat rezistență... poate trebuie să ajungem înapoi la navă luptând... poftim, înarmați-vă...

— Dan, se minună Joelle. Ochii ei erau enormi, de abanos, pe fața ca

fildeşul.

Brodersen își veni în fire.

— Grăbiți-vă, șuierea el, apucând-o de braț. La rândul ei, Joelle gesticula spre individul non-uman, care se apropie de ea.

Li se mai alătură un om.

— Daniel! exclamă acesta. Por todos los santos...

Carlos Francisco Miguel Rueda Suárez. Chelise.

Îl urmă o femeie blondă și voinică. Brodersen își aminti în treacăt numele ei: Frieda von Moltke. Restul forfoteau uluiți. Porni înapoi pe culoarul dintre scaune. N-ar fi fost bine să se lase blocați.

— Mai repede, mai repede! strigă el.

O dată ajunși în fața ușilor, Weisenberg și Leino reușiră să împartă obiectele pe care le cărau. După aceea, Troxell n-avea decât să se păzească. Inginerii lui Brodersen erau pe urmele acestuia, țipând, dând din mâini. Majoritatea captivilor continuau totuși să ezite. Langendijk îi zori înainte, dar ei nu erau militari și nici legați sufletește de invadatorii aceia sălbatici. Agitația și armele le deșteptau instinctul de conservare. Aveau nevoie de câteva minute ca să înțeleagă.

Brodersen reveni pe coridor. Cu mâna dreaptă ținea pușca, iar cu stânga pe Joelle. Extraterestrul o urma îndeaproape. Leino venea imediat după ei. Weisenberg se opri în ușă, pentru a-i grăbi pe cei rămași în urmă. Von Moltke profita de răgaz ca să-i smulgă un automat din legătura pe care o avea în cârcă. Rueda Suárez începu să facă același lucru.

De după curbura punții se apropiau Troxell și oamenii lui. Cei din primul rând duceau de picioare două mese mari, cu tăbliile înainte – scuturi.

Ulterior, Brodersen nu-și va mai aminti niciodată prea clar ce s-a întâmplat. Izbucni o nouă luptă. El și însoțitorii săi porniră în lungul culoarului, se retrăgeau în zig-zag, îngenuncheau, cădeau, o luau din nou la fugă, trăgeau încontinuu, și, cumva, nici unul dintre ei nu era atins. Mai mult, când ajunseră la spița următoare, dușmanii dispăruseră. Bănuiau că trăsese atât de masiv, încât pistoalelor nu le mai rămăseseră prea mari șanse de a fi eficiente. Sau că agenților li se terminase muniția. Sau și una, și alta. Troxell va fi rămas pe loc pentru a-i imobiliza pe cei de pe Emissary care nu plecaseră imediat. O revenire la sala de conferințe ar fi fost sinucidere curată.

Joelle îl zgâlțâi pe Brodersen, dezmeticindu-l complet.

— Ascultă, Dan, trebuie să mergem la o anumită magazie. Fidelio — betanul — extraterestrul, aici de față, nu poate consuma hrana noastră. Avem provizii pentru el.

— Hm? făcu Brodersen. Nu. E prea riscant.

— Nu și dacă ne grăbim, se răsti Rueda. Dumnezeule atotputernic, Daniel, Fidelio e veriga noastră de legătură cu întreaga lui specie!

— În regulă, se decise Brodersen. Condu-ne. Pe dublură.

Magazia nu era departe, nici încuiată, iar rațiile erau împachetate comod pentru transport, părând mai mult deshidratate și congelate. Încărcați, membrii grupului căutară cel mai apropiat puț, se înghesuiră pe platforma liftului și porniră spre butuc.

Pe drum, n-au scos aproape nici o vorbă. Erau năuciți. Brodersen numără: el, Joelle, extraterestrul, Weisenberg, Rueda, Leino, von Moltke. Patru salvați, mă rog, erau destui, dacă reușeau să depună mărturie pe Pământ. Dacă nu, avea să fie consemnat într-o notă de subsol a istoriei ca un desperado ucis într-un raid pe care-l încercase în scopuri obscure.

Liftul ajunse la destinație. O luară la fugă pe un culoar circular îngust.

Apăru platforma. Acolo așteptau Pegeen, Dozsa, Pegeen, Pegeen. Chiuia de fericire. Brodersen nu-l văzu pe Zarubaeu, care probabil fusese transportat la bord. Caitlín îl putuse duce, în gravitația aceea scăzută.

Mai trăia? Întrebarea asta trebuia să-și aștepte rândul. Troxell urma să ia curând inițiativa. Era mai bine să plece până atunci.

Grupul se cățăără pe scară, până în navă, urmat de Brodersen însuși. Se repezi la cel mai apropiat aparat intercom.

— Su, scoate-ne dracu' de-aici, scrâșni.

Valvele se închiseră. Motorul se însufleți. Cu accelerație mică, Chinook se retrase dintre mașinăriile ce-o înconjurau, ieșind în spațiu.

Degetele cuiva îl trăgeau pe Brodersen de mânecă. Privi în jur, pentru a o vedea pe von Moltke.

— Tacă sunteți amabil, tomnule căpitan, spuse ea, cu accent aspru, am auzit că trăgătorul tunneafoastră a căzut fictimă. Mai știu și că afeți armament la fel ca acela te pe Emissary.

— Da, răspunse el, prostit de epuizare, da, așa este.

— Am fost trăgător pe Emissary, îi aminti von Moltke. Pot verifica tetaliile cu inginerii tunneafoastră. Permiteți-mi să trag în parabolicele te transmisiuni te pe Roată și năfă. Ar fi bine să tezafectez și nafa. Atunci, nu for putea raporta pe Pământ tespre noi.

Și, cum Brodersen ezita, adăugă:

— Mă întoiesc că au anunțat, tar o for face curânt tacă nu-i împieticăm. Tacă-i împieticăm, nu le facem nici un rău. Trebuie să stea cuminți până începe să se agite cinefa și trimite un cercetaș să fată ce e. Până atunci însă, aplicați planul tunneafoastră. Corect?

— În regulă, răspunse Brodersen, autorizez! Coordonează-te cu Phil, inginer-șef Weisenberg, adică, și cu linkera noastră, Granville...

Lui nu-i era dor decât de Caitlín.

Peste câteva minute, o coasă de energie amuți Roata San Geronimo. Nu-i provocă alte avarii, o rachetă, însă, lăasă din Emissary doar un nor de schije.

Acest lucru îi duru.

Încă două delikte, medită Brodersen. Am face bine să ne pregătim o pledoarie a dracului de bună, ca să merităm grațierea.

Acum, lasă. Obiectivul imediat constă numai în supraviețuire.

Ba nu. Mai presus și mai presus de orice, somnul!

Abia reuși să pună temporar problemele în ordine, înscriind nava pe cursul considerat cel mai potrivit, înainte de a se împletici până la pat.

Serghei murise. Caitlín îl strânse pe Brodersen la piept.

DIN NOU CU GRAVITAȚIE TERESTRĂ, Chinook se îndrepta spre mașina T. Pe drumul recomandat, aveau să ajungă în șase zile pământene.

— Cel mai bine e ca deocamdată să ne conformăm, timp în care încercăm să punem la punct o strategie, explicase Brodersen. Altfel, vor veni după noi, iar o navă de supraveghere are mai multe picioare decât noi. Cu siguranță, nu putem întrece ca viteză o rachetă teleghidată. Probabil că von Moltke îi salvase de așa ceva, pe el și pe partizanii lui, adăugă, în gând. Vestea atacului ar fi oferit guvernului pretextul ideal ca să-i dezintegreze complet nava. Acest lucru în sine nu i-ar fi scutit pe Quick și ai săi de complicațiile datorate exploratorilor de pe Emissary rămași în urmă, ca să nu mai menționeze și întrebările care-i puteau trece prin cap lui Troxell, dar, probabil, aveau să se poată descurca. Cu siguranță, urmau să încerce, și până și un eșec din partea lor se putea dovedi fatal.

Astfel stând lucrurile, cât timp Chinook rămânea liber, cu posibilitatea de a demasca întreaga afacere, facțiunea lui Langendijk putea fi protejată de orice soartă mai crudă decât continuarea detenției. Într-adevăr, din punct de vedere tactic, era bine că Brodersen nu reușise să-i elibereze. Acum, cauza –cauza libertății? – nu mai avea toate ouăle într-un singur coș, extrem de fragil. Parțial datorită hazardului, operațiunea se

terminase cu bine.

Ba nu. N-a fost bine. Au fost răniți, au fost omorâți oameni. Sunt destul de neplăcute victimele dintre agenți. Pot să supraviețuiesc cu gândul ăsta – atacul lor asupra noastră a fost o nesocotință aproape criminală; poate că ostracizarea timp de săptămâni în șir le-a cam rătăcit mințile – dar a murit și Serghei, omul meu, prietenul meu.

Se trezise din somn lângă Caitlín, o clipă – numai –conștient de ea. Apoi, îl podidiseră amintirile. Respirația lui tremurătoare o deșteptase, spre a-l îmbrățișa și a-i murmura blând la ureche, multă vreme:

— Suntem în război, Daniel, iubitul meu, iar în războaie au căzut dintotdeauna oameni! Războiul tău e just, o luptă ca acelea purtate împotriva tiranilor și stăpânitorilor străini, în repetate rânduri, pe Pământ, iar astăzi, noi suntem cei mai fericiți că o ducem. Și eu l-am cunoscut pe Serghei, da, mai bine decât ți-am spus. Se veselea în univers; dar dacă a trebuit să-l părăsească, ar fi mândru că pentru asta a făcut-o...

Astfel, încet, îl făcuse să-i vină inima la loc, până când Brodersen se putuse ridica să-și reia munca.

Mai târziu însă, intrând în apartamentul lor să aducă ceva, o găsisese așezată, tăcută, cu urme de plâns pe față. Când o întrebase ce se întâmplase, Caitlín îi răspunsese aproape în șoaptă că lucra la un cântec și voia să fie lăsată singură.

Când Brodersen se întâlnește cu Joelle Ky, Carlos Rueda Suárez și non-umanoidul, Caitlín era absentă, fiind de gardă. Deocamdată, el trebuia să organizeze o întrunire generală, în care toată ceata lui să poată auzi povestea navei Emissary. Totuși, n-avea voie să amâne schițarea unui rezumat pentru el însuși, care să-l ajute la elaborarea planurilor, iar acest lucru se realiza cel mai rapid când avea alături un număr minim de oameni. În pofida recunoștinței față de Frieda von Moltke, n-o invitasese și pe ea, faptul că se cunoșteau prea puțin putând încetini discuțiile. Carlos era văr cu Antonia, prima soție a lui Brodersen. Deși la moartea ei fusese abia un copil și nu-și întâlnise prea des cumnatul, aveau multe fapte trecute în comun. Brodersen o cunoscuse prima oară pe Joelle într-o călătorie de afaceri, cu nouăsprezece ani pământenii în urmă, de când se mutase pe Demeter, o căutase ori de câte ori vizita planeta-mamă, iar în ultimii zece ani...

Neștiind niciodată exact ce simțea pentru ea, fiind deosebită de toate celelalte femei din viața lui, fu din nou șocat când Joelle intră în biroul lui. Erau născuți la o lună diferență, dar deodată ea ajunsese la cincizeci și opt de ani, după o lungă călătorie într-un loc a cărui stranie ajutase pesemne la grizonarea șuvițelor pe care și le amintea negre cu luciri albăstrie, la brăzdarea frunții pe care și-o amintea senină, la subțierea cărnii întinse ca un înveliș peste scheletul rămas la fel de armonios ca înainte.

Se ridică stângaci în picioare.

— Bună, Joelle, spuse, cu un nod în gât. E minunat că ești aici!

Femeia zâmbi. La fel ca vocea, nici surâsul nu i se schimbaseră; erau plăcute și cam retrase, ca niște opere de Brâncuși sau Delius.

— Îți mulțumesc pentru tot, Dan. Sunt atât de nerăbdătoare să aflu ce înseamnă acest „tot” — fără îndoială, enorm de multe...

Patru mâini se încleștară între ele, și poate că ar fi urmat o sărutare, dar pe ușă intră Rueda și, în stilul său peruvian, îl îmbrățișă pe căpitan.

— Daniel, Daniel, cât e de magnific! vibră de emoție glasul său, în spaniolă. Salvatorul nostru, războinicul nostru – am vorbit cu o parte din echipaj... Știi, când eram mic, te idolatrizam. Și am avut dreptate. Pe Dumnezeu meu, ești un adevărat bărbat!

Făcu un pas înapoi, reluându-și demnitatea aristocratică. Brodersen îl studie o secundă. Duhul lui Toni dăinuia vag în figura cu trăsături drepte,

nas mic și ochi căprui-deschis a lui Rueda. De înălțime medie, trupul său zvelt făcuse puțină burtă în timpul călătoriei, iar Brodersen înțelese cât de tare îl nemulțumea, fără doar și poate, acel semn prematur de îmbătrânire: mai mult, cu siguranță, decât faptul că-i rămăsese doar o simplă cunună de păr brunet. Mustața, însă, era neschimbată. Apoi sosi și non-umanoidul, sufocând toate celelalte impresii. Cel mai probabil, el (ea? sau cum să-i zică?) nu avea asemenea intenții, conchise Brodersen. Atitudinea creaturii părea cel mult sfioasă, dar cum ar fi putut să-și dea seama? Iar înfățișarea sa — Brodersen avea nevoie de practică până să înțeleagă complet contururile acelea — poziția trupului, mirosul ca de plajă, deși nu tocmai...

— Îmi permiți să-ți fac cunoștință protocolar cu Fidelio? întrebă Rueda, zâmbind. Extraterestrul întinse brațul drept inferior. Brodersen îi strânse mâna. Cândva, făcuse același lucru cu un gibbon dresat, în Asia, pe când lupta în Forțele de Pace, și fusese surprins: degetul mare al maimuței era dispus altfel și nu era opozabil. Pe lângă strângerea de mână a lui Fidelio, cea a gibbonului părea frățască.

Brodersen îi întâlnește ochii, care nu semănau cu ochii nici unui animal de pe Pământ sau de pe Demeter, și uită de strângerea mâinii. În mintea lui vui gândul: Aceasta este o ființă non-umană inteligentă. Asta e, asta el. Trăiesc visul pe care l-am purtat dintotdeauna în suflet.

— Fidelio, se bâlbâie el, bine ai venit. Bienvenido.

— Buenos días, señor, y muchas gracias, tuși și șuieră gura colțoasă. Deodată, Brodersen râse sonor, nu de cineva sau ceva, râdea pur și simplu, cu veselia renăscută.

— Veniți în cabină, îi invită el, după ce termină. Ce vă pot oferi? Pe Fidelio îl deranjează dacă fumez? Să ne simțim cât se poate de bine... Două ore mai târziu, conturaseră o idee sumară a celor întâmplate în jurul lui Sol, Phoebus și Centram. Rueda nu mai avea stare să rămână așezat. Umbla prin încăpere, înapoi și-ncolo, schițând gesturi ca loviturile de karate. Sângele îi fugise din obraji, făcându-i pielea măslinie să devină cenușiu-palidă; prin spațiul strimt din jur privea la fel cum priviseră strămoșii săi peste vârfurile spadelor, pe terenul de duel.

— Asta nu poate fi tolerat, declară el. Nu va fi! Subminează Convenția, vor să închidă porțile stelare, ay, răpirea și omorul sunt cele mai mici dintre crimele lor! Daniel, Joelle... Fidelio... Să nu vă temeți c-am greși înfruntându-i. Nu putem greși!

Așezat picior peste picior în fotoliu, cu pipa fierbinte în strânsoarea mâinii și fumul mușcându-i limba pârjolită, Brodersen spuse:

— Cred că ceea ce spui e axiomatic, Carlos. Întrebarea, în fața acestei adunări, este încotro pornim de-aici? Și cum? Și dacă o facem...

Joelle alesese un scaun vizavi de el, cu spătarul drept, și nu se mișcase aproape deloc, decât ca să vorbească, în cea mai mare parte a timpului povestind cu detașare despre Beta. Își ținea mâinile în poală, calmă. Fidelio stătea lângă ea, pe trepidul format din picioare și coada ca de balenă, mișcându-se și el foarte puțin, cu excepția tremurului mustăților.

— Trebuie să ai o idee, două, Dan, îi ceru ea.

— Da! se opri smucit Rueda, privind spre căpitan. Ai fost întotdeauna cutezător, dar niciodată necugetat!

Brodersen se încruntă.

— Ba, cred că da, de data asta. Sau poate erau prea al naibii de mulți păcălici pe puntea aia. Am fost, cum să spun, cam infantil, sperând că voi, cei de pe Emissary, veți fi adus un atu pe care să-l putem juca. Buzele Joellei se arcuiră în sus, aproape imperceptibil.

— Dacă aveam așa ceva, n-am fi lânțezit în Roată.

— Nu, dar...

Brodersen ridică din umeri, trase din pipă, o depuse pe un scrumsorb și-i privi pe toți în ochi:

— Bine, e normal ca oamenii mei din echipaj și cu mine să fi discutat câteva scenarii. Nici unul nu e prea atrăgător, dar să vedem ce părere aveți...

Începu să numere pe degete:

— Putem să-i sfidăm pe ticăloșii aia imediat, să cotim și s-o pornim în jurul Sistemului Solar. Nu putem umbla hai-hui la nesfârșit, dar avem totuși un delta V până să ne sece rezervoarele. Rezervele de hrană ajung ani de zile, iar reciclarea aerului și a apei poate continua atâta vreme cât ne ajunge combustibilul pentru celulele migma, adică ani de zile... A, desigur că resursele lui Fidelio se limitează la — cât? câteva luni? — dar oricum nu vom sta atâta timp în spațiu...

După cum știți, navele de supraveghere ne pot vâna. Deși o navă aflată în accelerație este o țintă dificilă și, fără-ndoială, le putem anihila unele rachete, în cele din urmă tot ne-ar străpunge sistemele de apărare. Între timp, ne vor ține cât mai departe de Pământ sau de orice altă așezare omenească. Acel întreg efort s-ar putea vâdi nepractic de mare și vizibil pentru adversari — nu-și pot permite o publicitate pe care n-au măsluit-o — dar eu n-aș conta pe asta. Țineți minte, au acces la destule pârgii ale puterii pentru a fi făcut deja lucruri precum încarcerarea voastră.

— A, dar ia stați, interveni Rueda. Ne putem trimite mesajul, nu? Cred că emițătorul vostru radio e ca al nostru, nefiind conceput să transmită pe distanțe astronomice. Probabil că oricum n-ar fi nimeni pe recepție. Dar instalațiile radio sunt limitate tocmai pentru că laserele au bătaie lungă.

— Aici sunt două probleme, replică Brodersen. Mai întâi, un asemenea mesaj, spre Pământ, Lună sau sateliți, este preluat de un comsat, cum știți, și transmis de-acolo la destinație. Ceea ce poate nu știți, fiindcă nici nu prea contează, este că programul include și cenzura. Numai anumite categorii de comunicații oficiale pot fi cifrate. Pe toate celelalte, le scanează un computer și, dacă depistează o referire la un subiect „încondeiat”, mesajul e transmis unui operator uman, care hotărăște dacă e sau nu inofensiv. Sistemul datează de pe vremea Tulburărilor, și trebuie să recunosc chiar și eu că nu-i rău deloc. De exemplu, așa au fost prinși în cursă Finaliștii când erau aproape gata să-și detoneze bombe atomice. Dar poți paria pe Sol că, atunci când tagma lui Quick a început să-și facă planuri pentru eventualitatea întoarcerii lui Emissary, unul dintre primele lor ordine de lucru a fost acela de a intra discret în stăpânirea instalațiilor, pentru a introduce personalul și programele adecvate, ca să poată intercepta orice comunicare ar fi putut amenința cu divulgarea.

În al doilea rând, s-ar putea să prindem legătura cu altceva, o navă, o bază de pe un asteroid sau de pe Marte, cam așa ceva. Spun că „s-ar putea”, fiindcă majoritatea lor au posibilități de telecomunicații foarte limitate — ar trebui să ajungem cât mai aproape — și numai navele sunt permanent și neîndoielnic pe recepție. Totuși, am putea avea o șansă. Dar dacă acel cineva ne-ar auzi, ne-ar și crede? Și dacă da, alții l-ar crede pe el? Să nu uităm nici o clipă că nu luptăm cu un aventurier ca mine, ci avem de înfruntat câteva dintre cele mai importante și mai respectate figuri politice în viață... care trebuie să fi ajuns astfel, în majoritate, fiindcă sunt maeștri ai propagandei și ai relațiilor cu publicul.

Una peste alta, presupun că atacul direct are șanse de reușită foarte mici. Sortii înclină spre a fi uciși înainte să putem izbândi ceva.

La ce altceva ne-am mai gândit? Ei bine, când vom ajunge în apropierea mașinii T, vom intra inevitabil în comunicare cu nava de supraveghere. De fapt, în împrejurările actuale, e foarte probabil să se afle la post mai mult de o singură navă. Presupunem că ofițerii și echipajele, în majoritate, nu sunt niște bandiți, ci doar respectă ordinele care pot foarte bine să-i cam nedumerească puțin și pe ei. Dacă le spunem povestea noastră... și li-l arătăm pe Fidelio... Înțelegeți?

În situația asta, problema e că și cabala, inevitabil, trebuie să fi anticipat

o atare situație și să-și fi luat măsuri. Altfel, nu ne-ar fi spus să mergem într-acolo, hmm? S-ar putea să nu știe că-l avem pe Fidelio la bord, dar sunt convinși că am văzut și am fotografiat nava Emissary. Atâta lucru, și e destul de periculos pentru ei! Bănuiesc că într-una din nave se află câțiva ofițeri cu funcții cheie care sunt părtași la conspirație. În momentul când începem să povestim, vor dezvălui focul de baraj asupra noastră. Explicațiile ulterioare sunt ieftine. Suntem vizibil înarmați, și am convingerea că pe Demeter s-a emis într-adevăr un mandat împotriva noastră. N-ar fi greu de susținut că, după cea mai întemeiată opinie a acelor ofițeri, noi înșine eram gata să deschidem focul.

A treia posibilitate ar fi să trecem prin poartă până la Phoebus și să vedem ce e dincolo. Poate sunt mai slab pregătiți, mai slab echipați, și putem scăpa de ei, sau vom găsi altceva care să merite. Chiar m-am gândit – întrucât vă avem aici, cu cunoștințele voastre – m-am gândit să parcurgem traseul care ne va duce de la Phoebus la Centrum, pentru a cere ajutor pe Beta. Dar e o idee destul de nebuloasă, fiindcă nu prea avem șanse ca gardienii să ne acorde atâta libertate de mișcare. De fapt, ceea ce mă îngrijorează la efectuarea tranzitului care ni s-a impus este... ei bine, Demeter fiind slab populat și relativ izolat, circulația știrilor nu e greu de controlat. Le-ar fi ușor să ne facă de petrecanie. De exemplu, imediat ce ne-am îndepărtat de mașina T și de echipajul de supraveghere, nava care ne escortează ar putea trage o rachetă. După aceea, lumea ar auzi despre tragicul accident care a distrus nava Chinook. Aș detesta s-o cred pe Aurie Hancock în stare de așa ceva, dar e o posibilitate. Altfel, am fi închiși pe termen nelimitat. Sistemul Phoebian are destule locuri disponibile pentru un lagăr de detenție secret. Îndrăznesc să spun că ne-ar urma acolo și restul echipajului vostru.

Deocamdată, la atâta ne-am gândit. Personal, instinctul mă îndeamnă să încercăm un plan de întoarcere în Sistemul Phoebian și să facem ce ni se pare mai potrivit când ajungem acolo, până atunci rămânând cu ochii deschiși și cu variantele gata de a fi îmbunătățite. S-ar putea foarte bine să mă înșel. Fiți siguri că orice sugestii mă vor bucura.

Phiu! – încheie Brodersen. Ce conferință! Mi-ar prinde bine încă o bere. Mai vrea cineva? se ridică el, pornind spre frigider.

— Stai, îl opri Joelle.

— Ce? încetini Brodersen pasul.

Rareori, când o problemă era neobișnuit de excitantă, sau când mergea deosebit de bine treaba la pat – mai văzuse o expresie ca aceea care-i lumina acum fața.

— Dan, îi spuse ea, cu vocea tremurându-i, putem merge direct de la Sol la Centrum.

— Cum? exclamă Brodersen.

— Da, se aplecă Joelle în scaun. Betanii explorează porțile de o mie de ani. Au depășit faza încercărilor și erorilor repetate. Nu dețin o teorie completă, nimic comparabil cu ceea ce știu Ceilalți...

— Ceilalți, murmură Rueda.

— ...dar au ajuns la o oarecare înțelegere, continuă Joelle. Avem trei locuri, trei stele dacă vreți, A, B, C, cu porți cunoscute — trasee ale mașinii T – de la A la B și de la B la C. În acest caz, betanii pot calcula un drum direct între A și C. Pentru Brodersen, fu asemeni exploziei unei nove.

— Nu cu absolută certitudine, urmă Joelle. Nu au măsurat și curburile din acel continuum. Probabilitatea de reușită, însă, e înaltă. Cu siguranță, mai înaltă decât pentru planurile pe care ni le-ai descris tu.

— Și... și..., bâjbâi Brodersen printre splendori, putem merge la mașina din Sol... să ne prefacem că pornim spre Phoebus... apoi să mințim, să șarjăm, să amenințăm, ce-o fi, până ne adâncim atât de mult în câmpul transportor încât vom deveni o țintă aproape imposibilă... Și vom ieși la

Centrum. Vom merge pe Beta. Și vom reveni în fruntea unei armada betane!

— A cărei singură armă ofensivă va trebui să fie adevărul, completă Rueda. Indiferent dacă înainte auzise sau nu despre elementele fizice, ideea era nouă și pentru el. Și el stătea împietrit de revelație.

Brodersen înșfăcă paharul de bere pus lângă scaunul său și îl roti în cerc pe deasupra capului.

— Fac cinste! mugi el, ca în tinerețe. O vom face! O facem!

— Calculele sunt dificile, îl preveni Joelle. Fidelio și cu mine va trebui să facem cercetări, iar eu voi avea nevoie să apelez la holothetică. Ai la bord facilități holothetice, nu?

Înflăcărarea ei era mai intensă decât văzuse Brodersen vreodată. Mă voi întoarce la ceea ce sunt, radia dintr-însa. Fierbințeli și friguri i se succedau pe obraji. Voi fi din nou Una cu Totul.

Rueda rămăsese cu privirea ațintită asupra ei. Brodersen avu impresia că putea citi gândurile peruvianului. Vei deveni, pentru noi, ceea ce refuză Ceilalți să fie?

Aveau să-i organizeze lui Serghei Nikolaevici Zarubaev funeralii de astronaut, catapultându-i printr-o valvă trupul înfășurat în drapel, așezat pe un catafalc propulsat de o rachetă de semnalizare, în timp ce camarazii din echipaj stăteau în poziție drepți, ascultând slujba citită de căpitan.

Mai întâi, Caitlín, în calitate de medic de bord, își asumase obligația de a-l spăla și a-l întinde în cabina lui. Umpluse cu ulei patru vase și, punând feștile de sfoară să plutească pe rondele din dopuri de la sticlele cu vin, făcuse candelile care să-i ardă la cap și la picioare. Stinse tuburile fluorescente și convocă un priveghi.

Întâmpină o oarecare surprindere, câteva obiecții – datini barbare, obiceiul civilizat era acela de a se întruni ulterior, în fața unor cafele – dar Brodersen, Dozsa, Granville și von Moltke înțeleseră, deși acest ritual nu se înscria în nici una din tradițiile lor, și-i convinseră și pe ceilalți să accepte. (Comandantul simțea că el și oamenii lui aveau nevoie de o beție, în pauza dintre bătălii, iar Serghei ar fi fost mulțumit să le ofere el prilejul.) Au ținut petrecerea în sala comună. Su și Stefan o decoraseră oarecum, confecționând flori din hârtie și alte podoabe. Apărură băuturi tari și marijuana, pe lângă obișnuitele răcoritoare; ecranele oferiră ornamentul mai mare al universului; muzica favorită a lui Serghei și baletul pe care-l iubise se derulau în playback. Oamenii stăteau în picioare, amintindu-și de el.

După câteva ore, Martti Leino plecă. Între timp, se născuse o oarecare însuflețire. Ținându-se cu brațele pe după umeri, Brodersen, Weisenberg și Dozsa fredonau atonal Ford of Kabul River. Von Moltke și Rueda se cuibăriseră într-un colț. Granville și Ky purtau o conversație serioasă. Fidelio observa exotica specie omenească.

Leino străbătu holul circular, până la cabina lui Zarubaev. Ușa era deschisă. Auzi câteva note, ezită, se încruntă și intră.

La fel de golaș ca toate celelalte, încăperea era cufundată în umbrele și razele galbene ale candelilor. Zarubaev zăcea pe pat, îmbrăcat în uniformă. Părul și barba îi luceau în lumina difuză; altminteri, fața i se golise de orice expresie. Flăcările din jur răspândeau un miros curat și o căldură infimă. Caitlín stătea așezată alături. Purta un caftan albastru, cea mai sobră îmbrăcăminte pe care o avea la ea. Șuvițele părului îi șiroiau despletite. Ținea sonadorul rezemat pe brațul stâng, în vreme ce degetele mâinii drepte extrăgeau sunetele ca dintr-un oboi cu surdină. Se opri când Leino intră.

— Oh, șopti ea.

— Ce...

Leino se crispă.

— Lasă. Iartă-mă că te-am întrerupt...

— Nu. Stai. Nu pleca!

Caitlín dădu să se ridice, îl văzu destinzându-se abia perceptibil și se lăsă la loc.

— Ai venit să-ți iei rămas bun. Pentru așa ceva, nu ți-aș sta în cale. Leino își strânse pumnii, după care îi desfăcu grăbit.

— Nici nu e cazul, domnișoară Mulryan.

— N-ai pic de bunătate pentru mine...

— Hoy, nu-i momentul pentru ciondăneli.

— N-am vrut să spun nimic mai mult de-atât, domnule Leino: dacă dorești să rămâi singur cu prietenul dumitale, pot reveni mai târziu. Și se ridică.

Surprins, Leino exclamă:

— Stai. Te rog! Am știut că-l cunoșteai dinainte, dar nu și că ai... ținut la el.

Caitlín zâmbi cu mare blândețe:

— Da, era un băiat liniștit, nu-i așa?

Nemișcare, apoi, încet:

— Chiar și când îmi arăta cum să mânuiesc armele de foc în luptă, în timpul călătoriei ăsteia, n-a profitat niciodată de ocazie ca să treacă la familiarisme, deși știa prea bine că mi-ar fi plăcut. Căci acum mă considera femeia lui Daniel, nu a căpitanului, ci a prietenului său. Ceea ce spune mult despre el, nu?

Leino roși:

— Când l-ai cunoscut prima oară?

— Înainte de a-l fi întâlnit pe Daniel. A venit la spital, rănit, cum poate îți amintești. Ne-am zbenguit printre durerile lui. Lumea îl credea lipsit de haz, dar nu era adevărat. A, mi-a depănat cele mai trăsnete povești despre problemele pe care le avea pentru că era un rus căruia nu-i plăcea șahul... După ce s-a însănătoșit, ne întâlneam când puteam, până am început să petrec câte o perioadă în Eopolis, cu Daniel. N-am fost niciodată foarte îndrăgostiți, eu și Serghei, dar însemna cât un ocean pentru mine.

— Și pentru mine, spuse încet Leino, privind-o așa cum stătea în fața decedatului. Am avut multe misiuni împreună în spațiu, de genul aceloră când îți încredințezi viața în mâinile partenerului. Pe Demeter, mergeam în excursii cu rucsacurile, cu iahtul, la petreceri...

Lăsă fraza neterminată.

Caitlín dădu din cap:

— Ceea ce se întâmplă între un bărbat și altul, nici o femeie nu va înțelege vreodată cu adevărat, dar este neprețuit.

Pe jumătate beat, Leino îi aruncă în față:

— Dar între un bărbat și o femeie?

Caitlín se întoarse să mângâie cu degetele fața care aparținuse lui Zarubaev.

— Pentru asta e și mai greu să găsești cuvinte, oricât de mult și îndelungat s-au străduit poeții.

Privirea ei reveni spre Leino:

— Într-adevăr, între Serghei și mine a fost mai mult decât simpla plăcere. Și din nou se răsuci spre cel ce nu mișca.

— Nu și-au dat seama niciodată, spuse ea, abia șoptit. Îl credeau dur, când el nu era decât timid; dar, vai, de ce distracții era în stare când se simțea la largul lui! Îl credeau practic ca o mașină; dar eu îmi amintesc o noapte când am scos din casă un telescop și, după ce ne-am pierdut în veșnicie, el a început să vorbească despre Ceilalți. Credea că nu ne pot ignora așa cum se pare, ci manifestă mai mult o grijă și o compasiune pe care noi suntem prea mici ca să le simțim... Se întrerupse.

— Bine, reluă ea, n-ai nevoie de trăncăneala mea, vrei să-ți iei rămas

bun de la el. Noapte bună, Martti Leino!

— Nu! ridică el palma, ca pentru a o bloca. Te rog, rămâi. Nu cunosc pe nimeni altcineva care să fi fost atât de apropiat de el.

Își frecă ochii cu încheietura mâinii.

— Iartă-mă. Pot să te întreb ce făceai aici?

— Nimic important.

— Cântai, insistă el.

Caitlín își îndreptă umerii:

— Ei bine, da, asta făceam, un cântec, cum facem în Irlanda, la țară. Dar ar fi nepotrivit să dau un spectacol, când camarazii mei de bord nu au acest obicei. Noapte bună!

Leino întinse o mână în calea ei.

— Te rog, domnișoara Mulryan... Caitlín... te rog, nu pleca!

Îl privi în ochii lui albaștri:

— De ce?

— Fiindcă, ăă, ți-am spus, amândoi am suferit o grea pierdere și... În sala comună au trecut la cântece după Kipling... Al tău cum e?

Genele femeii se plecară.

— Un simplu ochlan. Un bocet, cum ai spune tu.

— Vrei să mi-l cânti?

Îl privi un moment, înainte de a se hotărî.

— Da, dacă asta-ți dorești. Și el ar fi vrut...

Se așezară de o parte și de alta a patului. Candelile pâlpâiau, umbrele se unduiau spre mijloc, ventilatoarele șușoteau. Sunetele îndepărtate, gălăgioase, de la priveghi, nu păreau deplasate. Degetele lui Caitlín evocau Aria din Londonderry.

O, stelele jeli-l-ar oare pe-al nostru camarad,
Plângând cu lacrimi de lumină pe cerul de durere frânt,
Sau că prelung își ia un ultim bun rămas,
Ploaia ce cade peste al patriei lui pământ.
Ori un boboc, măcar, se pleacă să-l sărute
Dintr-un copac în freamăt, cu primăvăratice adieri:
Nu vom mai fi doar noi, dar, ci se va-ndurera
Întreaga lume, atât de dragă lui, mai ieri.

Printre planete, sori însă, domnește tăcerea.
Mute sunt frunzele, surdă și oarbă vremea.
Ne-avem numai pe noi spre-a ne plânge durerea,
Spre-a ști puternic, deștept și bun că era.
Ochone, ochone! S-a dus ca orice răsărit.
Ochone, ochone! Râdea cât stat-a-ncoa' de prag.
Ochone, ochone! Ce-a mai rămas e neclintit,
Și totuși, ni-i atât de drag.

ERAM O CIOARĂ. Primele mele vise nelămurite s-au sfârșit în foame, când universul s-a golit. Înfuriată, am ciocănit în cochilia lui, până s-a spart; și a apărut ziua. Ochii mi s-au umplut de orbire. Am deschis gura spre ea și am țipat după mâncare. Aripa m-au umbrit, un cioc mare și dur s-a îndesat în căscătura mea, turnând pe-acolo dragoste înăuntrul meu. Curând mi-am dat seama că alții, goi, mă îmbulzeau, așa că i-am îmbulzit și eu și am cerut la fel de tare ca ei. Pe noi s-au ivit, și petreceam mult timp admirându-le încântați lucirile negre. Dar nu peste multă vreme, părinții noștri ne-au împins din cuib. După prima frumoasă spaimă și nebunescul dat din aripă, am învățat

cum putea să mă poarte vântul și ce putere stătea gata să se desfășoare în aripile mele. Am luat văzduhul asupra-mi, m-am înălțat, am dat ocol, am plutit, m-am bucurat. Cerul era al meu, iar dedesubt întreg pământul era copt pentru zbor pe deasupra-i.

Apartineam stolului, desigur, aveam locul meu în ierarhie și uneori câte-o îndatorire, ca să pândesc după șoimi sau oameni, când căutam pe pământurile din afara pădurii noastre. Niciodată nu mi-am dorit ca lucrurile să stea altfel. Ciorile se distrează. Tăifăsuim, clevețeam, strigam de veselie, plecam în expediții, necăjeam bufnițe, găseam bunătăți de mâncat și lucruri scânteietoare de adus acasă, ne amuzam la nesfârșit cu giumbușlucurile făpturilor străine, domneam peste vârfurile copacilor. În adâncurile frigului desfrunzit, încă mai puteam ciuguli câte ceva de trăit, de sub scoarța zăpezii. Dar, o, verile verzi și foșnitoare! O, femela mea și drăgălașii de puișori!

Cu timpul, am îmbătrânit, am slăbit, am încetinit, deși înțelegeam ca prin ceață aceste lucruri. Într-o zi, m-a prins o vulpe pe pământ. M-am smuls din fălcile ei, dar sângele a împrăștiat din mine până n-am mai putut zbura. Găsindu-mi un desiş, m-am prăbușit pe solul umed și plin de ciuperce, alungată din cer, gâfâind, în timp ce prin minte întunecimea sufla tot mai puternică. Apoi a venit Chemătorul și, încă vie o vreme, am plecat din țara aceea în care fusesem Pasăre.

22

UN CLOPOT SUNĂ în cabina pe care o ocupase Joelle.

— Intră, răspunse ea.

Apăru Brodersen, închizând ușa după el. Încadrat de pereții impersonali ai camerei, părea de două ori mai mare și mai viu. În trupul Joellei se învâpăie dorința de a-l avea.

Termină cu prostiile astea! Își porunci singură. E ocupat, îngrijorat, uite ce hărțuit arată, cum atârnă pe lângă trup brațele lui puternice, iar ochii cenușii îi sunt mai obosiți ca oricând. Și nu e numai atât, îmi voi începe în curând activitatea convenită, minunea Unității mă va posedă și nimic altceva nu va mai avea importanță.

Cu toate acestea, dorința continua să i se înfioare slab prin vene. Opt ani, ba nu, aproape nouă, iar Brodersen fusese ultimul ei amant, când vizitase Pământul... Nu găsise dificil celibatul în timpul expediției, când fiecare oră de trezie era încărcată de descoperiri. Riscul ca un bărbat să se implice emoțional și s-o piseze când ea dorea să ducă la îndeplinire câte un proiect (cum se întâmplase de câteva ori acasă) era un preț peste măsură de mare pentru potolirea unei mâncărimi care oricum apărea rareori. Desigur, până la urmă am plătit. Christine... Chris zăcea îngropată pe Beta. Dan era aici, la doi metri de ea.

— Am trecut să văd ce faci, spuse el, cu glasul său profund.

— Foarte bine, mulțumesc, replică Joelle, înfruntându-și bătaile inimii. Cu siguranță, avem mare noroc că ai fost atât de prevăzător încât să îți nava asta complet aprovizionată!

— Prevăzător pe dracu', rânji Brodersen. Concuram pentru povestea aia și-mi ziceam că dacă-mi tăia ceva calea – ca de pildă, sosirea ta acasă mai devreme — ar fi trebuit să fiu gata de plecare înainte ca vreun birocrat să găsească un motiv de a-mi refuza autorizația. Privi în jur. Și totuși, am cam fost prinși pe picior greșit. Iar voi, cei din Roată, stați și mai prost. Aă, în legătură cu hainele de schimb pentru tine. Pegeen... Caitlín Mulryan, intendentă noastră, ți-o amintești, ar fi bucuroasă să-ți împrumute câteva lucruri – aveți cam aceleași măsuri – și, când va avea timp, va croi mai multe din materialele de rezervă pe care le-am luat, pentru tine și oricine mai dorește. E o croitoreasă bună. Poate-ar fi bine

să te gândești ce fel de îmbrăcăminte preferi.

Joelle ridică din umeri:

— Știi că nu-mi pasă, cu condiția să fie comodă. Dar mulțumește-i din partea mea, te rog. Voi încerca să-mi amintesc s-o fac personal, însă știi și tu cât de uitucă sunt cu chestiunile cotidiene.

— Ce altceva ți-ar mai trebui? De pildă, majoritatea dintre noi avem câte un mic stoc personal de hrană și băutură. Presupun că ai prefera să nu iei chiar toate mesele la popotă...

— A, dacă nimeni nu se supără că sunt netaalentată la conversații, nu mă deranjează să stau la masa comună. Mă izolez de zgomot... Dar ar fi plăcut să-ți pot oferi... să te tratez cu ceva.

Gesticulă, observând cât de stângace era mișcarea:

— Nu iei loc? Și, în fine, nu mi s-a format nici o antipatie față de pipă, cât am fost plecată...

— Am observat la conferință și m-am bucurat.

Se așază pe un scaun. Joelle aduse încă unul, în fața lui. Scoțându-și punga cu tutun, Brodersen continuă:

— Nu pot sta decât două, trei minute. Trebuie să mă ocup de pregătirea băii cu săruri de care spui că are nevoie Fidelio. Avem chimicalele, sunt convins, și metalul, plasticul sau alt material pentru container, dar ar fi bine să facem și niște aran-jamente pentru reciclare, în caz că expediția asta se va prelungi mai mult decât sper eu.

— Problema asta nu le revine inginerilor voștri?

— Ba da, dar mai întâi Fidelio trebuie să explice exact care sunt cerințele. Va merge încet, chiar și cu ajutorul lui Carlos, care știe puțin din limba betană. Nu, din limbile betane, așa-i? Tu ești experta, dar deduc să te așteaptă o sesiune cu computerul. Cred că pot ajuta la desfășurarea discuțiilor. Ca să nu mai pomenesc despre celelalte patruzeci de milioane de alte lucruri care au nevoie de atenție, înainte să trag pe dreapta.

— Să mă anunți neapărat dacă vă izbiți de probleme lingvistice vizibile. Apropo, te-ai putea gândi să modifizi un set de atașamente encefalice pentru Fidelio, ca să se poată cupla cu mine? E holothet.

— Zău? Habar n-am avut.

— Se pare că betanilor le afectează personalitatea mai puțin decât oamenilor.

Se lasă tăcerea, timp în care Joelle încercă să formuleze ceea ce avea de spus. Sparse gheața în mare grabă:

— Dan, e minunat că te revăd. Nu numai că am fost eliberată. Tu ești omul care a făcut-o!

Brodersen începu să se preocupe de umplerea pipei.

— Nu, noi am făcut-o, toată echipa, și Serghei... Poate că nu v-am făcut o favoare. V-am pus în pericol...

— În Roată nu eram în pericol?

— Mda, într-adevăr... cred... tot trebuie să alung ideea asta de coșmar că greșim amarnic în ceea ce încercăm să facem. Că periclitez vieți omenești pentru o nimica toată.

Joelle reuși să se aplece înainte, punându-i o mână pe genunchi.

— Nu te frământa. Politica m-a derutat întotdeauna, dar tu ai flerul și cunoștințele necesare. Mă bazez pe judecata ta, așa cum și tu va trebui să te bazezi pe calculele mele. Ai încredere în tine însuși, Dan!

— N-ar strica, replică el sec; degetele sale continuă să trebăluiască la pipă. Ei, ești gata să faci analiza aia, Joelle?

Am devenit prea slăbănoagă și încărunită pentru el?

Își retrase mâna.

— Da. Ar fi mai ușor, poate mai sigur, dacă Fidelio și cu mine am putea să operăm ca o unitate holothetică și să luăm o structură completă, teoretică, dintr-o bancă de memorie. Totuși, stăpânesc principiile fizice

despre care betanii au descoperit că se aplică la mașinile T – astea țineau exact de căprăria mea, cum ai spune tu – iar noi doi am terminat de trecut prin ciur colecția de date a navei, în căutarea parametrilor exacti ai spațiu-timpului local. Informațiile par să fie suficiente. Cred că azi voi avea nevoie de o rulare preliminară, iar mâine vom prelucra traseul în detaliu.

Între sprâncenele lui Brodersen se adânciseră riduri de îngrijorare, la fel ca prima oară când se cunoscuseră, el fiind un inginer Aventureros care o consulta pe ea în legătură cu o problemă spinoasă de design. O, se minunase atâta de intelectul ei, deși Joelle se îndoia de fapt că era mai grozav decât al lui — configurat și orientat diferit, da, dar deloc mai bun la modul intrinsec – în afara momentelor când era unită cu mașina.

Ulterior, găsisese niște pretexte ca să se întâlnească, ceea ce dusesese la întâlniri pentru cină, în public, după ce Brodersen rămăsese văduv și se mutase pe Demeter, făcând călătorii ocazionale în zona Pământului. Joellei îi plăcea compania lui, la fel cum îi plăcea și câte o vacanță la mare. În cele din urmă, pradă unui impuls, îl primise în patul ei și rămăsese uluită... Cât de tânăr îl făceau să pară ridurile acestea de îngrijorare!

— Să zicem că ajungem într-adevăr pe Beta, spuse el. Vor fi dispuși să ne ajute? Tu și Carlos ați insistat pe dorința lor de a nu interveni, grija pe care-au avut-o întotdeauna, de a respecta speciile mai puțin avansate.

— Omenirea e specială pentru ei, totuși, îl asigură Joelle. Va trebui să pierdem mult timp cu explicațiile și munca de lămurire, recunosc. Dar când noi, cei de pe Emissary, le-am descris istoria și sociologia noastră, puținul pe care l-am putut face înțeles, nu le-au găsit cu nimic mai groțesti decât ceea ce întâlneau la alte specii. Liderii lor cred foarte serios că-i putem ajuta să-și rezolve criza psihosexuală.

— Așa că ar... m-m-m... ce?

— Și-ar face o apariție invincibilă în Sistemul Solar, îmi imaginez, protejându-ne în timp ce noi transmitem faptele pe Pământ.

— Și ne propun o învoială fabuloasă, ai spus. Tehnologia lor, în schimbul drepturilor de a exploata planetele Jupiter și Saturn, pe care noi oricum nu le putem folosi. Exact?

Brodersen aprinse tutunul, privind spre Joelle pe deasupra pipei:

— Desigur, asta-i va distruge pe Acționiști, și toate partidele asemănătoare cu al lor. Pe lângă scandalul iscat, vreau să zic. Întreaga lor filosofie va fi redusă la tăcere.

—Cum?

— Bine, dar e evident... De îndată ce vom dobândi aceeași tehnologie, o vom zbughi prin toate porțile stelare pe care le-au cartografiat betanii, efectuându-ne totodată propriul program de a descoperi altele noi. Simplul profit scos de-aici, nenumăratele locuri și drumuri, vor depăși fără-ndoială orice imaginație. Altfel, de ce s-ar deranja betanii cu planetele noastre gigantice? Deci, încă înainte de a începe emigrația pe scară largă, balanța puterii economice se va înclina în partea opusă Pământului. Va dezavantaja de asemenea guvernele, uniunile, marile corporații, în favoarea micilor firme și a indivizilor. Și uite-așa se va duce ordonatul stat al bunăstării mondiale pe care speră să-l clădească grupările de Acționiști... Îndrăznesc să spun că același lucru îl prevede și Quick!

Joelle se încruntă, făcând un efort să înțeleagă.

— Dar nu e logic, Dan! E de presupus că măsurile de bunăstare slujesc unei anumite necesități. Dacă necesitatea ia sfârșit, cine ar mai dori să le continue?

Brodersen râse, cu hohotele lui răsunătoare pe care i le cunoștea atât de bine. Din gură îi erupse fumul. Avea un miros cu adevărat masculin.

— Draga mea, iar începi? Presupui că oamenii acționează logic. Nu e așa.

Statul bunăstării – orice stat – reprezintă un scop în sine. Este modul câtorva de a-și impune voința asupra celor mulți. Și, pe luda preotul, cât își mai doresc puterea, ăștia puținii! Câtă nevoie au de ea!

Pufăi din pipă.

— Vorbește cu Stef Dozsa, dacă te interesează. Țara lui a fost tot timpul măcinată. Sfântul Imperiu Roman, Imperiul Mongol, Imperiul Otoman, Imperiul Austro-Ungar, Imperiul Sovietic, Imperiul Balcanic... Ba nu, poate n-ar trebui. Istoria asta a făcut din el un anarhist turbat. Inofensiv, în cazul lui, dar dacă te-ar converti... află, Joelle dragă, că sub aparențele tale scortoase clocotește multă energie. Știu eu!

Zău că știi, Dan!

Brodersen se foi pe scaun:

— Defectul meu personal e că o iau razna. Mai bine nu te-aș mai plictisi și mi-aș vedea de treburile...

— Nu mă plictiseai, răspunse Joelle, cu un mic efort; își simțea fierbințeala pe față și în sâni. Niciodată nu m-ai plictisit. Întotdeauna ai fost mai degrabă fascinant — cred că fiindcă suntem atât de deosebiți...

— Mda, suntem. Bine, oricum.

Se ridică în picioare.

Joelle se ridică și ea.

— Ce-ar fi să treci pe la mine în cartul următor, după ce terminăm amândoi? Îi propuse. Aș putea comanda ceva de mâncare și vin. Mai ții minte cum obișnuiai tu să gătești? Eu sunt și-acum o pacoste la bucătărie, dar... pariez că tu ai mai progresat!

— Nu prea mult, își privi Brodersen vârfurile picioarelor. În plus, eu... Întâmplător, am un angajament. Iartă-mă, dar nu e genul pe care să-l contramandez ușor.

— Pot să te întreb ce anume? Întrebă ea, înfruntându-și durerea.

— Caitlín și cu mine avem o aniversare. După calendarul demetrian, așa, sărbătorim mai des...

Ridică ochii:

— Nu știai? Crezusem că era evident... Nu, nu suntem căsătoriți. Încă mai sunt cu Lis și n-am nici un gând să schimb situația, dar Caitlín... ei bine, ea și cu mine suntem extrem de apropiați.

— Înțeleg.

O apucă de mâini:

— Joelle, ăă, nu e geloasă. Vreau să zic... of, la naiba, e minunat că te am aici, și... Nu vreau să-ți fac avansuri, dar dacă ai vrea să... mai târziu...

Joelle se sili să zâmbească, aplecându-se înainte, pentru a-i atinge buzele cu ale ei:

— Poate... Nu e nici o grabă, totuși. Și să nu te simți obligat. Fiindcă mă tem că exact asta simți acum, o obligație.

Caitlín e ca o Chris cu ten deschis.

În plus, eu nu peste mult voi fi transumană.

— Bine, Dan. Pe curând!

Scundă, simplă, umilă, deși niciodată slugarnică, Susanne Granville aștepta în sala computerului principal. Pusese ecranul în funcțiune, cu scannerul îndreptat spre Sol, și stătea așezată, privind. Cu luminozitatea redusă, dar mărit ca dimensiuni, discul era un tumult de pete, flăcări, proeminente arteziene, pe suprafața irizațiilor coronale. Muzica răsuna cristalin. Joelle recunoscuse Fynsk Forer, de Nielsen. Muzica, la fel ca arhitectura, era una dintre puținele arte omenești formale față de care considera că reacționa adecvat. Ea și Susanne discutaseră o oră sau chiar mai mult, despre muzică, la priveghiul trăgătorului.

— Bună, o salută. Nu mă așteptam să te găsesc aici. Susanne sări de pe scaun.

— Știam că vei face un conthol final al softwahe-ului, doctohe Ky, și mă

înthebam dacă te-aș putea asista. Penthu orice eventualitate, m-am învoit de la câhmaci (Caitlín Mulryan), pe care thebuia s-o ajut la phepahatul cinei. A, da, răspunse Joelle în sinea ei. Cât de des am întâlnit situația asta. Tu ești simpla linkeră, eu suprema holothetă. Arzi de nerăbdare să știi că mi-ai fost de folos. La fel ca și Chris.

Mă vei vedea în linkingul meu, de care tu nu ești capabilă, urcând într-un cer unde tu nu vei putea niciodată ajunge, dar din care ai întrezărit frânturi. Eu voi atinge Absolutul, mă voi afla în Noumenon, voi cunoaște Realitatea Finală, nu ca pe o construcție matematică, ci imediat, în creierul și oasele mele.

O, Susanne! Cât mi-aș dori să te pot săruta și consola, cum n-am putut-o face cu Chris, cum n-am putut nici cu Eric...

Mintea i se îndreptă (ceea ce o irită, făcând-o să fie de două ori mai dornică să intre în circuit, unde nu se produceau asemenea abateri de la disciplină) spre întrebarea dacă fusese atrasă inițial spre Brodersen fiindcă mama lui fusese o Stranathan, iar el vizitase de multe ori în copilărie familia aceea. Din ea făcea parte și Eric Stranathan, primul și cel mai de neuitat iubit al Joellei, fiul Căpitanului General al Văii Fraser, el însuși linker.

Ei doi împreună, Joelle și Eric, aflaseră cei dintâi că prăpastia dintre linker și holothet nu consta în grad, ci în gen, având o lățime de netrecut. Fără nici un motiv clar, amintirile i se întoarseră la un conferențiar plicticos dintr-o sală înăbușitoare, la o convenție din Calgary... dar motivul era clar: în seara aceea îl cunoscuse.

— CREIERUL OMENESC și, pornind de aici, întregul sistem nervos, poate fi integrat cu un computer conceput în mod adecvat, spunea monoton vorbitorul. Am progresat mult dincolo de stadiul „firelor înfipite în cap”. Inducția electromagnetică este suficientă pentru a realiza un linking. Atunci, computerul contribuie cu vasta sa capacitate de înmagazinare și procesare a datelor, cu posibilitatea de a efectua operații logico-matematice în câteva milisecunde sau chiar mai puțin. Creierul, deși mult mai lent, furnizează creativitatea și flexibilitatea; de fapt, el rescrie mereu programul. Există și computere care o pot face singure, desigur, dar în majoritatea cazurilor nu funcționează nici pe departe atât de bine ca un cuplaj computer-operator, și s-ar putea să nu fim niciodată în stare de a le îmbunătăți în proporție semnificativă. La urma urmei, creierul comasează trilioane de celule într-o masă de circa un kilogram. Mai mult, linkingul le oferă ființelor omenești acces direct la ceea ce altminteri ar cunoaște numai pe cale indirectă.

Pentru actualele scopuri practice, avantajele sale sunt de două feluri: (a)- Așa cum am remarcat, programele pot fi modificate pe loc, în cursul desfășurării. Până acum, era necesar să fie rulate complet, să li se verifice chinuitor de minuțios rezultatele și apoi să fie rescrise încet, cu posibilități de eroare și fără nici o garanție că noile lor versiuni aveau să se dovedească a fi cele de care aveam mai multă nevoie. O dată ce linkerii și echipamentele lor vor intra în uzul cotidian, vom fi eliberați de handicap. (b)- Prin propria sa experiență, așa cum de asemenea am sugerat, linkerul dobândește o perspectivă interioară la care n-ar fi putut ajunge pe nici o altă cale, devenind așadar un savant mai capabil — inclusiv un mai bun autor de programe – și în situațiile când lucrează independent de aparatură.

Doamne sfinte! Își spuse Joelle. Chiar trebuie să îndurăm chinul ăsta? Într-adevăr, conferința era un eveniment important, atât politic, cât și științific. Secretul militar în spiritul căruia fusese crescută începea să se

atenueze; aici, în Calgary, oamenii puteau discuta liber despre evoluții care fuseseră ținute ascunse timp de decenii sau chiar mai mult; publicul avea dreptul la informație, în termeni populari, pe parcursul ceremoniilor de deschidere.

Problema era că nici un fel de cuvinte nu puteau descrie starea de a te afla în linking: crearea spațiilor n-dimensionale, curbările lor variabile în funcție de timp, tensorii din interior, funcții și operații pe care nimeni nu și le mai imaginase vreodată. Imaginai un cosmos conceptual, aflai că lăsa de dorit și îl anulai, proiectai un altul și un altul, până când în sfârșit vedeai ce-ai făcut și, iată, era foarte bine. De fiecare dată, numerele se repezeau prin tine spre a fi verificate, și știai cât de multă realitate ai îmbrățișat, într-o explozie de revelații. Speranțele creștine de a te afla veșnic în prezența lui Dumnezeu, nădejdlile buddhiste de a deveni una cu toate în Nirvana, dorința linkerului de a câștiga mai mult decât geniu – există o diferență uriașă între ele? Da, dar linkerul, în timpul vieții lui, reușește s-o acopere.

În zile, ore, fracțiuni de secundă. După aceea, el sau ea nu poate înțelege complet ce s-a întâmplat. Înaltul moment al iubirii există și el în afara timpului; dar noi îl înțelegem mai bine, când ne calmăm, decât înțelege linkerul ceea ce a cunoscut prin experiențele lui.

Privirea Joellei băntuia prin jur. Ei, dar chipeș mai era tânărul așezat cu o duzină de locuri mai la dreapta! De ce nu-l văzuse mai devreme? Mă rog, nu avea obiceiul de a remarca oamenii. Orfană de război, crescută încă din frageda-i pruncie în cadrul programului de pionierat holothetic, intrată apoi la academie o dată cu slăbirea Tulburărilor, o fecioară care nu știa ce avea de făcut cu sexul opus și nici nu era sigură că o dorea... — ...câtă vreme linkingul cu o mașină macroscopică nu s-a dovedit avantajos financiar, altfel s-au vândut a sta lucrurile în situația monitorizării și controlării instrumentelor științifice. Căci este neadecvat să i se ofere creierului în funcțiune numere cum sunt afișajele voltmetrice și nimic altceva. De exemplu, un spectru este cel mai bine analizat – și apreciat rațional – atunci când operatorul îl vede și, simultan, cunoaște lungimea de undă exactă și intensitatea fiecărei linii. Cu ajutorul unui hardware și software potrivit, se poate face acum acest lucru. Subiectiv vorbind, se compară cu o simțire directă a datelor, ca și cum sistemului nervos i-ar fi crescut organe senzoriale complet noi, de o putere și sensibilitate fără precedent.

Prin alte locuri, lucrătorii au făcut asemenea experiențe. Principalul rol al Proiectului Ithaca (în cadrul căruia crescuse Joelle, ca parte integrantă a lui) a fost acela de a face pasul următor. Care este înțelesul acestor date, al acestor senzații?

În viața de zi cu zi, nu percepem lumea ca pe un amalgam de impresii brute, ci ca pe o structură ordonată. Nu vedem în fața noastră un amestec de verde și cafeniu; vedem un copac, din specia cutare-și-cutare, la distanța cutare. Deși o facem inconștient, da, instinctiv, întrucât și animalele o fac, se poate spune totuși că asamblăm teorii, modele ale lumii, pe care le facem să aibă sens, cu ajutorul percepțiilor noastre directe. Evident, modificăm aceste modele atunci când găsim că e rezonabil. De exemplu, putem decide că de fapt nu vedem un copac, ci un material de camuflaj. Ne putem da seama că i-am apreciat greșit distanța, fiindcă aerul era mai curat sau mai tulbure decât crezuserăm la început. La bază însă, prin intermediul modelelor noastre, înțelegem un univers obiectiv și putem acționa în cadrul lui.

Știința ne-a suplimentat mult bagajul informațional, silindu-ne astfel să ne schimbăm concepția asupra cosmosului ca întreg, până astăzi, când cuprinde miliarde de ani și ani-lumină, în care se află galaxii, particule subatomice, evoluția vieții și multe altele, pe care strămoșii noștri nici nu le bănuiau. Pentru cei mai mulți dintre noi, s-a recunoscut că această

parte din Weltbild e mai degrabă abstractă, indiferent cât de imediat este impactul tehnologiilor care o fac posibilă.

În scopul de a mări capacitățile de laborator, Proiectul Ithaca a început să lucreze asupra mijloacelor de a-i oferi direct operatorului de linking atât teorii, cât și date. A fost mai mult decât simpla învățare a unui subiect, permanentă sau temporară. Pe aceea trebuie s-o facă orice operator, pentru a se gândi la o sarcină dată. Și, într-adevăr, Institutul Turing aici de față a înregistrat realizări uluitoare, inițiind metode prin care computerul cuplat să-i ofere partenerului său uman cunoștințele necesare. Proiectul Ithaca a îmbunătățit enorm sistemele de acest fel, iar succesorii săi civili continuă să progreseze. Pe aceștia îi numim holotheti. Activitățile au avut un rezultat neașteptat. Operatorii pe care Ithaca i-a instruit încă din copilărie, linkerii care astăzi sunt adulți ce-și duc, la rândul lor, meseria înainte, se apropie din ce în ce mai mult de o stare pe care trebuie s-o numesc intuitivă. Un prinzător de baseball, un acrobat sau pur și simplu o persoană care umblă, rezolvă în permanență probleme complexe de fizică, acordându-le foarte puțină gândire conștientă, sau chiar deloc. Organismul simte că e corect să procedeze astfel. În mod analog, de exemplu, am ajuns la punctul de a manipula aminoacizii din interiorul moleculelor de proteine, folosind ioni dirijați prin câmpuri de forță coordonate de un holothet, într-un stil pe care, poate, numai Ceilalți l-ar putea plănuși pas cu pas. La fel și în orice alt număr de activități. Percepția directă prin intermediul holotheticii conduce la înțelegere pe un nivel non-verbal.

Acest lucru ajunge să fie de două ori mai adevărat, întrucât cunoștințele noastre teoretice sunt departe de a fi perfecte. Foarte frecvent în ultima vreme, holothetul simte că lucrurile nu merg conform intențiilor, că e ceva în neregulă cu modelul și intuiește ce schimbări are de făcut, care este situația reală, așa cum procedăm de multe ori și noi, în viața de zi cu zi. Studiile sistematice ulterioare îi confirmă, de obicei, intuițiile. Colegii mei vor discuta diverse aspecte ale linkingului holothetic. Această schiță introductivă...

...Când plictiseala deveni insuportabilă și publicul porni spre bufet, Eric se apropie și se prezintă. O remarcă se și el.

24

Au ridicat lopețile în barcă, rămânând în derivă, într-o canoe, pe lacul Louise. Apa juca albastră, verde, diamantină. În jur, deasupra pădurii, munții se înălțau tăcuți. Ambarcațiunea se legăna abia perceptibil, la fiecare mișcare pe care-o făceau.

Joelle vârî un deget în apă, peste margine, privind cum se întindeau cercurile.

— Și interferențele electronice formează moiri-uri, medită ea. E minunat să le regăsești și aici. Înainte, nu le-am dat atenție niciodată.

Îl privi, savurând imaginea:

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

Puțin cam speriată, își lăsă ochii să se abată în altă parte.

— Electronii o fac în trei dimensiuni. Nu, în patru, dar pe ultima n-am perceput-o... Încă.

Făcuse față de el remarci similare, după ce văzuseră baletul din Calgary. La o cafea și un brandy, Joelle îi explicase cât de sublim-newtoniene erau Lacul lebedelor și Ondine, câtă vreme Eric spusese că lui i se păreau sublim de sexy. Totuși, linker fiind, găsise într-un recital de Bach atât melodicitate, cât și matematică, sau admirase mai presus de orice subtilele perspective ale lui Monet. (Privind aceleași reproduceri, Joelle atrăsese atenția asupra unor interacțiuni ale culorilor față de care, bănuia, criticii din ultimele două secole fuseseră orbi.) Azi, din cine știe

ce motiv, îl văzu fremătând de neliniște.

— Ascultă, Joelle, să nu ne pierdem în abstracțiuni... Stai. Te rog! Dă-mi voie să-ți explic ce vreau să spun... Sigur, noi doi lucrăm cu date, alcătuim paradigme, calculăm rezultate, așa e. Perfect! O treabă minunată! Dar să nu le lăsăm să se amestece printre ceea ce, în fine, găsim în asemenea locuri. În viețile noastre particulare, mai ales. Asta — arată el cu o mână în jur, spre orizont — este realitatea. Toate celelalte, le inserăm noi. În asta de-aici suntem ^{vii}.

Îl privi timp îndelungat, pe când Eric se lumina la față. În noaptea aceea, au devenit amanți.

El era canadian, ea americană, într-o eră când guvernele militare erau paranoide, după Tulburări, înainte ca țările lor să se fi unit într-o federație și să fi intrat în Uniunea Mondială... Ca vârstă, îi despărțea mai mult de un an. Între timp, holothetica evolua exponențial, de la o simplă îmbunătățire a linkingului până la un ordin complet nou al percepției și existenței.

Joelle simțea cum se îndepărta de el și o durea, dar nu se putea opune propriei ei deveniri mai mult decât o poate face un fetus în uter. La vremea când Eric aranjase în sfârșit să i se alăture la Universitatea din Kansas, în scopuri ținând de Cercetare și Dezvoltare, Joelle știa ceea ce trebuia el să afle și terminase pregătirile necesare.

Când a sosit în biroul ei, au făcut dragoste. Apoi, au mâncat vreo câteva sandvișuri și au stat de vorbă. În cele din urmă, Joelle se aplecă spre el și îl sărută, prelung și tandru, de parcă și-ar fi luat rămas bun de la un copil.

— Să mergem! îl chemă ea. În timp ce îl conducea spre laborator, pasul ei dobândi o notă triumfătoare.

Ajunși acolo, îl preveni:

— Aici, cuvintele nu folosesc la nimic. Trebuie să trăiești totul pe pielea ta. Ne vom lega chiar mai intim decât în pat. Enorm de mult.

Se raportaseră efecte cvasitelepatice, când un linker pasiv cuplat în circuitul holothetic nu numai că recepționase în creier aceleași date și teorii ca linkerul activ, ci și „simțise” evaluările în curs de desfășurare ale celuilalt.

— Vei, ăă... vei subordona unitatea mea unității tale? se interesa Eric.

După tot ce-am citit în literatura de specialitate, în felul ăsta nu se transmit impresii deosebit de puternice sau clare.

— În cărți nu e scris totul. Ți-am spus că fac... facem... de acord, eu fac progrese vertiginoase. Am dobândit o... cum să spun, o intuiție, aproape un instinct, iar feedback-ul dintre mine și sistem, continua reprogramare de la fiecare sesiune...

Îl trase de mânecă:

— Hai! Trebuie să afli!

— Ce ți-ai spus în minte?

Joelle se încruntă vag:

— Depinde parțial de tine, de felul cum vei lua ceea ce se întâmplă. Vom începe cu tine și cu 707. Gândește o vreme doar în el, obișnuiește-te.

Apoi, prin conexiuni încrucișate, am să te fac cu mine și computerul meu. Va trebui să fie strict o intrare de mesaje pentru tine, fără acces la efectori, altfel ai putea distruge unele experimente delicate. Le voi arunca o privire, înțelegi. Mi se cere ajutorul destul de des pentru ca să am permanent deschise canalele între ele și sistemul meu. Genetică, într-un laborator chiar din campusul ăsta; fizică nucleară, la marele accelerator din Minnesota; cosmologie, pe Stația Orbitală Sagan. Sper să-ți pot indica vag ceea ce fac în perioada asta. Voi ști, fiindcă vei avea un anume soi de emisie spre mine. De fapt, am să-ți scanez mintea. Da, încheie ea, văzându-i stupefacția, la stadiul ăsta am ajuns. Și după aceea...

Își aruncă brațele pe după gâtul lui, sărutându-l.

— Să trăim până după aceea!

Eric îi răspunse la îmbrățișare, dar Joelle simți că el percepu în tonul ei amabilitatea, nu rugămintea. Se așeză în șezlongul corespunzător, înclinat după unghiul dorit de el, își lăsă mușchii și oasele să se destindă, înainte de a-și trage casca pe cap, și-o potrive și o fixă, își introduse încheieturile mâinilor prin manșoanele de contact, cu degetele potrivite pe o planșetă de control, și verifică reglajele. În timp ce se cupla în același fel, Joelle văzu vechiul fior risipindu-i neliniștea.

— Activez? întrebă Eric.

— Începe.

— Te iubesc, mai spuse el și apăsă contactorul principal.

În continuare, Joelle simți și gândi la fel ca Eric, folosindu-și o parte neînsemnată din nivelul conștient.

Un moment, intelectul și simțurile se învolburară, Eric își imaginează că auzea un țuit ascuțit și intens, amintiri năvăliră la suprafață din locurile unde zăcuseră multă vreme îngropate, ca și cum ar fi căzut înapoi prin timp, în scăldătoarea din copilărie, cu mușchi verde și rece pe o piatră, șoimul la pândă și lâna aspră a unui cojoc înfășurându-l. Apoi, sistemul nervos i se stabilizează, stăpânind situația. Inducția electromagnetică, amplificarea celor mai slabe impulsuri, un program de bază pe care-l rafinase de-a lungul anilor spre a corespunde personalității lui unice, se contopiră; omul și computerul deveniseră unul și același.

„Gândește”, spusese ea, iar Joelle îi știu răspunsul: cum ar fi putut să nu gândească, acum, când geniul lui era mai mareț decât oricare altul care trăise pe Pământ până-n vremurile acelea?

”Aici, cuvintele nu sunt de nici un folos”, mi-a spus ea.

Își cunoșteau pe deplin mediul înconjurător. De-ar fi vrut, i-ar fi putut examina detaliile cele mai neînsemnate, o zgârietură și o reflecție pe metalul șlefuit, tresărirea acului pe un cadran, murmurul ventilației și izul de ulei pe care-l emana, fluxurile și refluxurile din vene. Dar Joelle simțea că nici chiar ea nu mai conta în întregime pentru el. Avea de cucerit un univers al percepțiilor.

În următoarele câteva milisecunde, timp în care căută o problemă meritând să fie abordată, o fracțiune din el calculă valoarea unei integrale eliptice cu o mie de zecimale. Era un plăcut exercițiu semiautomat. Numerele se coroborau cum nu se poate mai satisfăcător, precum cărămizile sub mâinile unui zidar iscusit. Ah, îi trecu prin minte, da, stabilitatea vârtejurilor din Pata Roșie pe planete de tip jupiterian, da, am auzit vorbindu-se despre asta în Calgary. Secundarul unui ceas de pe perete abia se clintise.

Eric adună o listă de date pe care le considera necesare și lansă o comandă. Îi dădea senzația că-și sondează memoria firească, după un fapt sau două, atâta numai că actuala căutare decurgea cu o viteză meteorică și în mult mai mare siguranță, în pofida apelurilor la bănci de date aflate la sute de kilometri distanță. Teoria ajungea la el, formule, valori concrete ale cantităților, da, rezolvarea acelei ecuații diferențiale anume avea să

fie o adevărată pacoste, nu, stai, văzuse o scurtătură, dar oare ecuația era într-adevăr plauzibilă, n-ar fi putut concepe un set de relații care să descrie mai bine condițiile de pe un soare avortat...?

Se iscă un foc pur ca gheața, iar Eric se pierdea în el, se îmbăta de atâta luciditate.

Eric, chemă ea: fără voce, fără nume, o simplă atingere.

Trebuie să-și smulgă atenția dinspre Jupiter, cu o exclamație: Vin imediat!

Eric, ești gata să mă urmezi?

Nu era o întrebare autentică, ci o intenție pe care o simțea. Era ea. Cu o viteză amețitoare, în timp ce rețelele de neuroni își adaptau

configurațiile sinaptice una la ale celeilalte, Joelle se contopi cu el. Vârtejurile amorfe ce se învolutau înapoia pleoapelor închise nu luau forma imaginii ei; mai degrabă, Eric recepta impresii fugare ale lui însuși, înainte ca prezența Joellei să-l inunde. O fi fost oare feminitatea ei, cea pe care o cunoștea ca pe un curent secret în sângele lui, o așteptare de a primi și apoi a prețui și în sfârșit a dăru, o poruncă pe care ea preferase să n-o urmeze, care avea să se afle acolo pentru totdeauna? Nu-și putea da seama, poate nici n-avea să știe vreodată, căci uniunea nu era decât parțială. Nu învățase cum să accepte și să înțeleagă majoritatea semnalelor care-i parveneau, și erau mult mai multe decât ar fi fost vreodată trupul lui capabil să primească. Devenea dureros – pentru el, ca și pentru ea.

Eric, și în sensul ăsta ești primul meu bărbat, și cred că și ultimul! Lobii frontali ai creierelor, mai degrabă decât restul organismelor lor, se unificaseră. În plus, Joelle practicase schimbările încrucișate la acel nivel și elaborase tehnica împreună cu alți colegi linker, până ajunsese expertă. Comunicarea între ea și Eric devenea tot mai puternică, mai clară, secundă cu secundă. Nu se efectua direct, ci prin intermediul computerelor, ale căror traduceri erau inevitabil imperfecte. Impresiile erau adeseori fragmentare și distorsionate, sau de-a dreptul învălmășite – izbucniri arbitrare de numere, forme, străfulgerări luminoase, zgomote, non-simboluri mai puțin recognoscibile, care l-ar fi înspăimântat, dacă n-ar fi existat la bază continua ei prezență. Cele care-i atingeau mintea ca fiind gândurile ei erau fără-ndoială reconstituiri, cu ajutorul proceselor lui logice crescute, a ceea ce-ar fi trebuit Joelle să gândească la un moment dat. Adevăratele cuvinte care se schimbau între ei circulau în obișnuita modalitate muritoare, de la buze la ureche.

Și totuși: îi percepea înțelesurile cu o deplinătate și o profunzime pe care nici nu le visase posibile, acolo, în pragul universului ei.

— Genetica, spuse Joelle cu voce tare.

Era singurul indiciu de care avea nevoie. Urma să-l călăuzească spre cercetările din școala aceea. Cunoașterea se precipită. Munca avea loc pe un nivel sub-molecular, la înseși bazele ființei însuflețite. Joelle era adeseori solicitată să îndeplinească sarcinile cele mai exigente, să inventeze altele noi sau să interpreteze rezultatele. Astăzi, instalația funcționa parțial automat, parțial aflându-se în repaos; ea, însă, avea acces oricând.

Creierul Joellei comandă închiderea circuitelor potrivite, fiind anexat complexității de instrumente, senzori, efectori, și întregii înțelegeri umane asupra chimiei vieții. Recepționând de la ea, Eric percepea. Nu i se făcu nici o prezentare a cantităților, a afișajelor de pe cadrane a căror semnificație se clarifica după îndelungi calcule. Mai bine zis, numerele erau prezente dar, în sens practic, Eric nu era mult mai conștient de ele decât de propriul lui schelet. Nu se uita din afară, operând deducții, ci se afla chiar acolo.

Erau văz, simț, auz, deplasare, deși nimic din toate astea, căci ajungeau mult dincolo de ceea ce putuse vreodată să simtă sau să facă biata ființă umană cu limitele ei, dincolo și mult dincolo.

Celula trăia. Pulsații se încrucișau pe membrana ei, asemeni unor culori, celula era un glob de iridescență, palpitând conform complicatei curgeri a fluidului cuprins în delicioasele, aveldele energii ce se rostogoleau în cataracte spre ea, prin gradientele în continuă schimbare. Distanțe verzi se întindeau spre o infinitate aurie. Dincolo de fiecare împlinire în curs de desăvârșire sălășluia pacea. Cosmosul celulei era o Nirvana care dansa.

Spre interior apoi, prin curcubee, către oceanul lăuntric. Aici se învârtejea un maelstrom de... gusturi... și tot aici domnea o gigantică îndârjire ascunsă; în interiorul celulei, munca decurgea la nesfârșit, împinsă de o lege atât de atotcuprinzătoare încât s-ar fi putut numi

Dumnezeu Căpitanul. Organitele pluteau în derivă, părând să cânte în timp ce împleteau la un loc scame chimice pentru a crea materie care prindea viață. Pe măsură ce scara cognitivă i se rafina, Eric le vedea întinzându-se în înălțimi gotice, pline de mistere și muzică. În fața lui, nucleul creștea dintr-o insuliță de păduri moleculare până la o galaxie de atomi constelați ale căror câmpuri de forță străluceau ca pulberea stelară suflată de vânt.

Intră, se aburcă pe o dublă elice, strat după strat de labirinturi cutremurătoare și pe de-a-ntregul armonioase, era cu Joelle când ea evocă focul și dădu o nouă formă unei părți din templu, care după aceea nu fu deloc mai puțin frumos, îi împărtășea mândria și umilința, acolo, în inima vieții.

Vocea ei răsună îndepărtată și enigmatică, auzită ca prin vis:

— Urmează-mă!

Eric ieși din celulă, prin spațiu și prin timp, călătorind cu viteza luminii peste preerii nevăzute, în furtuni care bântuiau printr-un enorm accelerator de particule. Deveni una cu ele, posedat de propria lor fervoare oarbă, aceeași viteză îl năpădi și se lansă spre țel ca pentru a-și întâlni iubita.

Lumea aceea era mai presus de cea materială. Eric depăși cometa în care se transformase mezonul, căci mai era și o undă care se întrepătrundea cu un trilion de alte unde, ca o creastă de val ce traversase marea pentru a se înălța și a se sparge în sfârșit într-o spumă luminată de soare, cu mare vuiet — deși aceste valuri erau nemărginit mai armonioase și fugar schimbătoare, curgeau laolaltă pentru a crea o unitate ce se înflăcăra și detuna într-o implacabilă seninătate — Bach ar avea câte ceva de spus despre asta, îi trecu prin minte, căci își păstrase și cugetul rațional; aceasta era o importantă parte a gloriei — însă numai el ar putea, și n-ar fi decât foarte puțin...

Atomul îl aștepta. Nucleul său, unde se măcinau energiile, era maiestuos, mai presus de orice descriere. Cochiliile electronilor, cu scânteieri de elfi, i-l ascundeau ca după un voal. Eric se avântă prin ele, forțele îi dăruiau nenumărate mângâieri, nucleul strălucea în față; îi străpunse stavilele exterioare, care propagară prin el o trepidație de extaz, și se afundă adânc, tot mai adânc.

Nucleul explodează. Nu era o catastrofă, ci o desfășurare. Atomul îl îmbrățișa, cedând lui, făptura îi reacționa la fiecare mișcare cât de mică a ei, și o cunoștea. Radiațiile erupeau în sus. Stelele de dimineață cântau într-un glas, și toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie.

— Cosmologie, spuse Joelle omnipotentă. Eric bâjbâi s-o găsească în întunecimea ce se prăvălea peste el. Joelle îl cuprinse și zburară împreună, pe o rază laser, printr-un releu-satelit, spre un observator orbital de dincolo de Lună.

Un moment, spionă, parcă cu ochii lui, stelele neîncrețosite de nici un cer. Mulțimile lor, albastre ca oțelul, albe ca promoroaca, aurii ca soarele, roșii ca tăciunele, sclipeau, aproape risipind noaptea din cer. Calea Lactee se unduia din argint, nebuloasele se învăpăiau în locurile unde luau naștere noi sori și planete, o galaxie soră își arunca slaba luminozitate peste Ginnungagap. Dar Eric se uni de îndată cu instrumentalitatea care căuta capetele absolute ale spațiu-timpului.

Mai întâi, fu conștient de spectrele optice. Îi ziceau de lumina ce înflorea din salturile și vâltorile gazelor, îi ziceau de valurile din trupul unui soare — un trup mai asemănător cu celula vie decât și-ar fi putut imagina vreodată înainte — și despre cuptoarele de jos, unde atomii odrăsleau generații superioare ale elementelor, iar fotonii ce se năpusteau spre spațiu alcătuiau țipătul nașterii. Eric avea rolul lui în această piesă a lui Brahma. Apoi, simți un vânt solar suflând pe-alături, îi adulmecă bogăția, furnicat de ascuțișul lui, și cunoscă milenara subtilitate a operei

acestui. Se dăruia apoi spectrelor radio, spectrelor razelor cosmice, câmpurilor magnetice, fluxurilor neutrinice, relativității care dăruia porțile stelare și părea să facă posibilă călătoria în timp, curbei continuumului care este întregul.

În Marele Canion din Colorado, poți vedea straturi datând de un miliard de ani și, peste prveliștea lor, un ienupăr noduros, aflând astfel câte ceva despre Pământ. Acum, Eric afla ceva despre profunzimile și ordinea din spațiu-timp. Sfera de foc primordială devenea pentru el mai reală decât violența propriei lui nașteri, întrebarea despre ce anume îi dăduse ființă devenind la fel de înfricoșătoare. O dată cu ea, Eric își însușea spiralele galaxiilor și molecula de A.D.N., cu o energie care nicicând n-avea să-i mai revină, o vedea cum îmbătrânea, maturizându-se, precum tu și eu; Legea e Una. Trăia viețile stelelor: cât de diversificate erau undele care le alcătuiau, cât de puternică legătura ulterioară cu o întreagă existență! În mijlocul masivității gigantelor albastre și a găurilor negre, găsea loc să făurească planete pe care puteau crește cristale și flori. Privea ceea ce era încă necunoscut — copleșitoarea-i majoritate, acum și pentru totdeauna – și felul cum Joelle jindua să-și continue căutarea.

Și totuși, pe tot parcursul fascinantei explorări, partea observatoare a personalității sale simțea că, în comparație cu a ei, percepția lui era cețoasă și înțelegerea încătușată. Când Joelle îl trase înapoi în carne, Eric zbiera.

Stăteau așezați în birou. Îi despărțea pupitrul ei. Joelle ridicase storul de la fereastră și o deschisese. Umbrele se grăbeau peste iarbă, razele soarelui ce le urmau erau luminoase, dar, într-un fel, părea că aerul prin care treceau le răcise, rafalele de vânt aveau un sunet găunos, aducând în cameră mirosuri de pământ umed, ale toamnei ce se apropia.

Joelle vorbi cu toată blândețea de care era în stare:

— N-am fi putut vorbi cu înțeleș înainte de a ajunge tu însuți acolo, nu-i așa, Eric?

Privirea lui se îndreptă spre canapeaua goală.

— Cât de mult înțeleș a avut ceea ce e între noi, chiar și la început?

— Eu am vrut să aibă, oftă Joelle; apoi, pe buze i se ivi un zâmbet. Mi-a făcut plăcere.

— Nimic mai mult, numai plăcere?

— Nu știu. Țin într-adevăr la tine, și la tot ce m-ai învățat. Dar am ajuns... am ajuns în situația de a încerca să te conduc eu pe tine.

— Cât de departe am ajuns?

Joelle își privi mâinile, împreunate pe birou a neputință, și murmură:

— Mai puțin decât mă temusem. Parcă i-aș fi arătat un tablou unui orb.

Își poate forma o vagă idee cu vârfurile degetelor, pipăind textura, zonele întunecate puțin mai calde decât cele deschise la culoare, dar, o, cât de puțin e!

— Câtă vreme tu ai reacționat față de toate, de la cuante la quasari! scrâșni Eric.

Joelle înălță capul, sfidând nefericirea comună amândurora:

— Nu, abia am început și, bineînțeleș, nu voi termina niciodată. Dar nu înțelegi, asta e doar jumătate din miracol! Mereu mai e și altceva de descoperit. Experiența directă, la fel de directă ca vederea sau atingerea, foamea sau sexul, experiența adevăratei realități. Întreaga lume cunoscută de oameni e doar o consecință trecătoare, accidentală, a realității. De fiecare dată când mă duc acolo, o cunosc mai bine și îi aparțin tot mai mult. Cum m-aș putea opri?

— Presupun că n-aș putea să învăț?

Știa că Eric nu nutrea nici o speranță.

— Nu. Un holothet trebuie să înceapă ca mine, de timpuriu, să nu mai facă aproape nimic altceva, mai ales în acei ani de formare, din copilărie.

O usturau ochii.

— Îmi pare rău, iubitele. Tu ești bun și generos și... cât de mult mi-aș dori să mă poți urma! Cât de mult o meriți!

— N-ai vrea să te poți întoarce, totuși, să redevii ceea ce erai când ne-am cunoscut?

— Tu ai vrea?

Eric n-avea să mai poată reconstitui niciodată cu adevărat cele întâmplate în ziua aceea. Totuși...

— Nu, spuse el. De fapt, nici nu îndrăznesc să mai încerc. Ar putea crea dependență. Pentru mine, n-ar însemna decât dependență, calea spre nebunie. Pentru tine...

Ridică din umeri.

— Știi Rubái yát?

— Am auzit de ea, răspunse Joelle, dar n-am avut timp să devin cultă.

Eric recită:

Dar Sufletul de poate Praful în urmă-a-lepăda
Zburând pe-al Raiului Văzduh, în toată goliciunea sa,
Nu suntem de Rușine oare — nu suntem de Rușinea lui
În învelișu-acest de lut, schilozi a adăsta?

Joelle dădu din cap:

— Bătrânul a spus adevărul, nu-i așa? Am citit odată că Omar era matematician și astronom. Trebuie să se fi simțit tare singur.

— Ca tine, Joelle?

— Am câțiva colegi, nu uita. Îi învăț...

Se întrerupse, aplecându-se peste birou, pentru a spune cu îngrijorare sporită:

— Dar noi doi? Vom colabora. Ești destul de puternic pentru ca să continui, să te achiți de datorie, sunt convinsă că așa ești. Dar viețile noastre personale... Pentru tine, ce ar fi mai bine?

— Sau pentru tine? Hai să punem asta pe primul plan.

— Tot ce vrei tu, Eric. Ți-aș fi cu bucurie nevastă, amantă, orice...

Eric tăcu o vreme, căutându-și cuvintele — bănuia Joelle -pentru ca să n-o jignească. Nu găsi nici unul.

— Îmi spui că nu-ți pasă, spuse el. Ești dispusă să mă tratezi cât poți de bine, fiindcă pentru tine oricum nu înseamnă mare lucru...

Ridică palma, pentru a-i opri răspunsul:

— A, fără-ndoială, ai găsi o plăcere limitată în a trăi cu mine, chiar și doar în conversația mea. Cel mult, te-aș ajuta să-ți umpli orele când nu ești în linking... până când tu și colegii ăia ai tăi veți ajunge atât de departe, încât nu veți mai avea timp pentru copilării.

— Dar te iubesc, protestă Joelle. Din ochi i se desprinseră două lacrimi.

Eric oftă:

— Te cred. Pur și simplu, dragostea nu mai are importanță, pe lângă toată grandoarea aia. Și eu simțeam afecțiune pentru câinii pe care-i aveam. Dar... zi-i mândrie, prejudecată, îndărătnicie, cum vrei... nu pot juca rolul unui câine!

Se ridică.

— Fără-ndoială, vom avea o colaborare eficientă, până plec acasă, încheie el. Astăzi însă, cât timp a mai rămas ceva din ea, îi voi spune iubitei mele rămas bun.

Joelle se apropie de el. O ținu în brațe, pe când ea plângea. Dar când, după un timp, îl sărută, avea buzele foarte sigure.

— Întoarce-te pentru câțiva timp la linkingul tău, o sfătui Eric.

— Mă duc. Îți mulțumesc că mi-ai spus-o...

Eric ieși în vântul rece al serii. Rămasă în ușa, Joelle îi făcu un semn cu mâna. Nu se întoarce s-o privească. Poate că nu voia să știe cât de repede se închidea ușa în urma lor.

ÎN MOD FIRESC, nou-sosiții sufereau multe lipsuri la bordul lui Chinook. Așa că fusese o mică surpriză pentru Weisenberg când Rueda Suárez îl invitase la un pahar înainte de cină. Sosind la ora stabilită, inginerul auzi un cântec popular de pe platourile Anzilor, răsunând ritmic, cu volumul scăzut, și văzu că lectorul afișa o pagină cu versuri.

Rueda îi urmări direcția privirii.

— García Lorca, spuse peruvianul. Mă bucur să descopăr că banca de date de aici e bine înzestrată: favoriții mei – el, Neruda, Cervantes, o lume întreagă, ca să nu mai vorbim de muzică.

— Mă rog, am făcut planuri pentru toți anii posibili în care am fi fost plecați, la fel ca voi, răspunse Weisenberg. Mai mult, tot la fel ca voi, am sperat să le arătăm non-umanoizilor câte ceva din cultura omenească.

— Ani... În cazul dumitale, domnule? Nu ești căsătorit?

— Ba da, și am cinci copii reușiți. Dar cel mai tânăr tocmai începe studiile universitare, iar restul sunt complet pe picioarele lor. Sarah era înscrisă să vină în expediție, pe post de intendent. Desigur, când a trebuit să ne adunăm în grabă, așa cum am făcut, n-am lăsat-o să vină. Chicoti, deși în suflet îi forfotea durerea.

— Mai bine zis, nu i-am spus — m-am furișat, lăsându-i un mesaj – fiindcă omul are nevoie de o gaură neagră drăguță și sigură unde să se ascundă, când se trezește evreica din Sarah.

— Înțeleg. Nu iei loc? Ce preferi? Mi-am tras câte o rație din fiecare tip de băutură din magazie.

— Atunci, scotch, mulțumesc. E elegant, fără apă.

Weisenberg își adună făptura slabă într-un scaun. Rueda turnă pentru amândoi și se așează în fața lui.

— M-am gândit că ar fi cazul să ne cunoaștem mai bine, spuse el. Peste patruzeci de ore, vom ajunge la mașina T, și numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla. Dacă planul lui Daniel reușește și ajungem la Beta, ne mai așteaptă încă un efort aspru și îndelungat. Dacă nu, putem fi foarte bine în pericol de moarte instantanee. Ar fi mai bine să cunoaștem modurile în care ne putem bizui unii pe alții. Și... poate că-mi găsești ceva de lucru. Mă simt inutil, îmi fac griji, beau prea mult...

Zâmbetul îi era destul de acru.

— Frieda m-ar putea ține ocupat, dar acum îi explorează pe ceilalți bărbați nou-apăruți în jurul ei.

Weisenberg luă o înghițitură de băutură fumurie.

— Nu-i poți cere de lucru comandantului?

— Aș fi dezolat să-i adaug încă o povară pe cap. În plus, dumneata ești expertul nostru general în tehnică. Mi-ai putea oferi o sugestie pe care să i-o propun, înțelegi? Dumneata și cu mine am putea comunica mai bine decât majoritatea celorlalți. Am auzit că ai trăit câțiva ani în Perú, lucrând pentru Aventureros...

Weisenberg dădu din cap:

— Am studiat ingineria nucleară, la Lima. Pe-atunci, nu exista facultate pe Demeter. După aceea, da, am primit o slujbă la compania voastră. Asta m-a făcut să ajung în spațiu. Dar mi-a plăcut mult și orașul. E frumos și păstrez de-atunci multe amintiri minunate. Eram acolo când s-a semnat Convenția!

— De ce te-ai întors, dacă n-ai nimic împotrivă să-mi spui?

— A, mai mult de dragul părinților mei. Nu era ușor să muncesc la sol, deși creșterea unei familii mă înveselea destul de rezonabil. Când Dan a înființat Chehalis, m-am repezit să mă angajez.

Rueda își privi cupa, bău, privi din nou, ca și cum în băutură ar fi văzut un semn prevestitor.

— Spațiul, murmură el. Da, se pare că toți suntem obsedați de spațiu, nu? De ce altceva ne-am afla aici? Cred că prima oară m-a captivat în copilărie, într-o noapte rece și strălucitoare, la Machu Picchu. Stelele de deasupra ruinelor incașe erau ca un sobor al îngerilor.

— Sau al Celorlalți, completă Weisenberg, la fel de încet. Rueda îi aruncă o privire cercetătoare:

— Te numeri printre aceia care-i consideră pe Ceilalți Dumnezeu?

— Nu, nu tocmai.

Conversația devenea rapid intimă; dar nu mai rămăseseră decât patruzeci de ore de pace.

— Oricum, am urmat școala rabinică neo-hasidică din Eopolis. Un om poate fi marcat de ea toată viața, indiferent dacă și-a pierdut credința.

— Mă rog, eu sunt un fel de catolic, cred, dar trebuie să recunosc că anii petrecuți pe Beta m-au făcut să-mi pun multe întrebări. Până atunci, aproape că-i luam pe Ceilalți ca pe un lucru sigur. Dar când betanii, cu fantasticele lor capacități, au reieșit ca fiind muritori și tulburați, la fel ca noi – derutați și uimiți de Ceilalți, la fel ca noi — da, am fost foarte răscolit.

Se strâmbă.

— Eram și conservator, pe plan politic. Acum, văd cum guvernul e infectat de lucruri la care nici nu visasem, iar credința se clatină și ea. Își dădu whisky-ul pe gât.

— Continuă să fie posibilă credința în puterea, înțelepciunea și bunăvoința Celorlalți. Fie să continue întotdeauna!

După o înghițitură de apă, Rueda ridică sticla de pe masa alăturată și i-o oferi lui Weisenberg. Inginerul clătină din cap. Rueda își umplu din nou paharul și reîncepu să bea.

— Nu-s un cultist, în ceea ce-i privește, spuse Weisenberg. De pildă, nu cred că lucrează în secret pentru a ne ghida pe noi și tot universul. Poate că o fac, dar Vocea lor a negat-o, la fel și față de betani. În genere, sunt agnostic în privința lor, și așa voi rămâne până primim niște informații directe, ceea ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

— Totuși, sunt importanți pentru sufletul dumitale, observă Rueda. Weisenberg dădu iarăși din cap:

— Fundamental! Mai ales atunci când bat cerurile prin spațiu. Deși probabil nu se joacă de-a zeii, pare imposibil – mă rog, imposibil de acceptat pentru mine, cel puțin – să le fim indiferenți... să ne lase să le folosim porțile numai fiindcă nu putem vătăma nimic din ce le aparține și să ne arate o singură cale spre o nouă planetă numai din bunăvoință nepăsătoare, ca un om care le dă porumbeilor firimituri dintr-un sandwich pe care n-o să-l mănânce. Nu, e evident că ne-au studiat îndeaproape, cumva încă dinainte ca Fernández-Dávila să fi plecat de pe Pământ. E posibil ca de-atunci să-și fi pierdut interesul față de noi?

— Poate că s-au dus în altă parte, spuse Rueda. Amintește-ți, nimeni, inclusiv betanii, nimeni n-a văzut vreo navă de-a lor!

— Poate că-și mențin navele invizibile... Poate că nu au nevoie de nave... N-are nici un sens să abandoneze aceste mașini T — gândește-te la investiția de energie și resurse, sau, sunt sigur, ne-ar abandona pe noi. Îmi pot imagina cu ușurință de ce se ascund de noi. Am putea fi copleșiți de prezența lor, striviți. Dar, fir-ar ai dracului, trebuie să fie binevoitori. Trebuie să le pese!

— Galaxia e mare. Se pare că există milioane de specii inteligente, sau chiar miliarde. Le-ar putea acorda timp tuturor?

— Dacă pot construi mașini T în jurul... cât de multor sori?... pot urmări și ceea ce se întâmplă pe planete.

— Ca un fel de Dumnezeu? „Cu ochiul pe vrabie”...

— A, Ceilalți nu pot avea puteri infinite. Deși e posibil, totuși, să nu fim în stare să observăm diferența.

Rueda se amari:

— Nu ne prea ajută, pe noi, cei de la bordul acestei nave, nu?

— Din câte-am auzit eu, n-au făcut niciodată miracole spre folosul individual al cuiva, recunosc Weisenberg. Am încercat și-am tot încercat și niciodată n-am reușit să deduc în ce relație se află cu noi, în ce fel li se manifestă preocuparea. Sunt doar convinși până-n adâncul inimii că le pasă de noi, că Vocea n-a mințit când a spus că ne iubesc.

Era timpul să prepare încă o masă. Caitlín intră în sala comună, în drum spre cambuză, și se opri brusc.

Extraterestrul... betanul... Fidelio stătea în picioare, sau așezat, sau ghemuit, sau rezemat, în fața unuia dintre marile ecrane, privind afară. Lumina interioară estompa imaginea, în ochii ei, dar văzu Calea Lactee șiroind prin dreptul capului lui. Era singur.

— Oh..., exclamă ea. Bună ziua îți doresc!

Deși nu privi spre Caitlín, betanul răspunse într-o șuierare răgușită:

— Buenos dias, señora Mulryan.

Caitlín trecu la spaniolă:

— Deci mă cunoști deja, chiar fără să te uiți?

— Neamul meu are urechi mai agere decât al vostru. Pentru cei lipsiți de experiență, era necesar un auz foarte fin ca să distingă majoritatea cuvintelor lui Fidelio. Vorbea însă fluent și gramatical. Atâta numai că natura nu-i rezervase menirea de a pronunța vreodată sunete de acel gen. Parcă dându-și seama că fusese prea repezit, continuă:

— De asemenea, fiecare individ are un miros distinct. Este un alt lucru pe care voi nu sunteți înzestrați a-l observa. Oricum, vederea voastră prin aer, de la distanță, este mult mai bună decât a mea, și nu pot decât să vă admir neajutorat sensibilitatea tactilă.

Se răsuci, dintr-o singură mișcare fluidă – lumina lucea pe blana lui – ca s-o privească.

Caitlín se apropie cu pași hotărâți, până în fața lui:

— Îmi place mirosul tău. Mă duce cu gândul înapoi la patria mea, unde mă jucam în copilărie, iar marea făcea prundișul să scrâșnească precum pietrele de moară... dar e și destul de diferit, faptul că sunt și un copil care visează pe același țărm, văzând în nori o țară de poveste...

Iartă-mă. Nu poți înțelege asta.

— Ba poate că da. Și poporul meu are mituri și fantome, care pentru cei tineri sunt mai puternice.

Caitlín își depuse mâinile peste etichetele lui cu membrane interdigitale și gheare, fiindcă mâinile lui Fidelio erau mai în spate, și le strânse degetele noduroase, spunând încântată:

— Eram sigură de asta. Dar n-am știut că ești atât de învățat în ceea ce ne privește. Să recunoști o expresie ca „țară de poveste”!

— Munca mea s-a desfășurat cu alte specii inteligente. Asta mă ajută să ghicesc ce poate fi important pentru a voastră.

Ochii lui complet albaștri o priveau concentrați:

— Mărturisesc că sunt surprins de imediata ta înțelegere față de cuvintele mele. Accentul meu părea mult prea străin pentru oricine care nu a fost pe Emissary.

Caitlín se desprinse, ridicând din umeri:

— Mă rog, colecționez cântece în mai multe limbi.

Făptura cea înaltă și cafenie se ridică, fremătând din mustăți:

— Vrei să spui că și cânti, tu însăși? Și nu muzică oficială, cum mi-au pus membrii expediției, ci de un gen obișnuit?

— De ce, ei nu cântau niciodată?

— Ba da, din când în când, dar...

Ezită.

— Am remarcat că specia mea are urechi relativ discriminatorii.

Caitlín rânji:

— Știu de ce încerci să dai dovadă de tact. Ei bine, dacă te interesează totuși muzica noastră, după înregistrări... n-aș zice că sunt o interpretă nemaipomenită, dar...

— Bună ziua, interveni o nouă voce.

Fidelio nu avea nevoie să vadă cine vorbise. Caitlín, însă, da. În ușa principală stătea Joelle Ky.

— O, bună ziua, seño! se grăbi Caitlín s-o salute rezervat. Pot face ceva pentru dumneata?

— Nu. Treceam întâmplător.

Holotheta își ținea trupul slab la fel de rigid ca tonul.

— Începuserăm o șuetă...

— Ea este primul membru al acestui echipaj cu care pot vorbi liber, explică Fidelio.

— Nu stai și dumneata cu noi, doamnă doctor Ky? întrebă timidă Caitlín.

— Nu, răspunse cealaltă, avea fața la fel de înghețată. Cu ce aș putea contribui? Continuă, te rog, seño! Mulryan. Cina mai poate aștepta. Fără îndoială, e mai important să lărgim experiența lui Fidelio privitoare la... omenire.

Și ieși.

Caitlín rămase cu privirea spre locul unde stătuse Joelle. Întrebarea betanului îi atrase din nou atenția asupra lui:

— Există un conflict între voi două?

— Nu. Niciodată n-am... adică...

Caitlín își trase răsuflarea.

— În fond, abia am apucat să ne cunoaștem, ea și cu mine. Desigur, știam despre ea, eram impresionată și speram...

Oftă, cu un tremur, după care își îndreptă umerii.

— E oricum posibil un conflict, recunosc eu. Căpitanul Brodersen mi-a spus câteva lucruri. E posibil să o nemulțumească apropierea mea față de el. Dar sunt convinsă că asemenea lucruri îți sunt complet străine.

Oare Fidelio se cocoșase puțin, parcă în defensivă?

— N-ai înțeles? Vrem ca lucrurile de acest gen să nu ne fie străine.

— Păi, da..., se bâlbâi Caitlín. Cred... am auzit... e uluitor de ciudat, dar... În ochii ei luciră lacrimi, dar fără să se desprindă de pe gene.

— Ceea ce speraseși că va fi o deschidere spre iubire s-a îndreptat spre ură și oroare. O, sărmanul de tine!

Căută să se stăpânească.

— Căutăm soluția cea mai bună. Dan Brodersen se ocupă de asta. Între timp, ar fi înțelept dacă ai ajunge să cunoști și alți oameni în afara celor care au fost pe planeta voastră. Suntem foarte diferiți între noi. Cu siguranță, unii te pot ajuta. De asemenea, făcând cunoștință, ne vom gândi cu toții mai puțin la pierderea pe care am suferit-o și la acțiunea disperată de peste câteva zile

Îl prinse din nou, de mâini de astă dată, întrucât pe acestea le întinsese Fidelio.

— Dă-mi voie să-ți fiu călăuză. Pot interpreta, da, și pot aranja mici întruniri, pentru a încerca să mențin o atmosferă veselă. Cu toții avem nevoie de așa ceva.

— Multe mulțumiri, răspunse el. Ești foarte bună. Continua să stea aplecat și rostea cuvintele într-un mod mecanic. Caitlín îl observă îndeaproape, profilat pe nemiloasele stele.

— Ai fost bucuros un moment, murmură ea într-un târziu, dar ți-a trecut. Betanul scoase un sunet care ar fi putut corespunde unui oftat.

— E un lucru cu care nu poți face nimic, seño! Și, dacă ne recâștigăm libertatea, se va vindeca în curând.

— Ai vrea să-mi spui despre ce e vorba?

— Sunt holothet, la fel ca Joelle Ky, și am stat mult timp în afara... În

afara stării de comuniune. Ai auzit că devine vitală pentru noi, sau cel puțin pentru fericirea noastră.

Înălță capul:

— Nu contează. Nu e mai rău pentru mine decât pentru ea.

— Dar tu te afli printre străini! strigă Caitlín. Și avem echipamentul la bord, dar nu ți s-ar potrivi, nu-i așa? Bine, dar cred că te simți îngrozitor! Se aruncă spre trupul masiv și cald, îmbrățișându-l. Fidelio o atinse, într-un răspuns timid.

— Ascultă, Fidelio, spuse ea când se despărțiră, tu ai atâta minte ca să înțelegi că melancolia nu folosește la nimic. Poți lăsa necazurile la o parte, pentru un timp. Așa făceai adineauri, când am fost întrerupți. Hai să revenim la acel moment. Era vorba de muzică. Ai dori să auzi unele cântece de-ale noastre, iar mie mi-ar face nespusă plăcere să le ascult pe ale voastre.

Și conchise, scurt:

— Acum trebuie să pregătesc mâncarea, dar nu avem nici un motiv să nu cântăm între timp.

Fidelio se urni din loc, îndreptându-și trupul. Glasul i se însufleți din nou:

— Da, te rog, haide. Te-aș putea asista în muncă?

Pentru prima oară de când plecaseră din Roată, Caitlín râse.

— Ce este? o întrebă betanul.

— O... Îți mulțumesc... Poate ai putea să-mi aduci câteva lucruri. Dar îmi amintisem de o căsuță primitivă din Irlanda, și mi te închipuiam la chiuveta din bucătărie, ștergând vasele cu o cârpă.

Simțind că i se luase o greutate de pe umeri, Caitlín porni valsând spre cambuză. În același timp, îi începu educația:

La cucaracha, la cucaracha,

Ya no quiere caminar...

— Ahhh...

Respirația Friedei von Moltke era caldă și cu miros de mosc.

— Ce bine-a fost! Ești foarte priceput!

Martti Leino deschise ochii, spre fața rotundă, cu nas lat și gură senzuală, de sub a lui. Nu era înalt; ea, da; fusese dornică și capabilă să-l sărute pe buze și pe dinăuntru lor, până când începuse să se aprindă pe dinăuntru. Apoi mugise, de parcă Leino ar fi călărit un cutremur. Brațele și coapsele ei continuau să-l țină în încheștarea lor. Transpirația îi lipea şuvițele de păr blond pe fruntea și obraji cam ofiliți; Leino simțea aceeași umezeală și pe abdomen.

— Și tu, spuse el. M-am simțit bine, și aveam cu siguranță nevoie de asta. Îți mulțumesc.

Frieda râse:

— Încă n-am terminat, prietene. Oricum, ce-ai zice de-o bere mai întâi? Și te deranjează dacă fumez?

— Nu. Eu nu fumez, dar nu mă deranjează.

Se dădu la o parte de pe ea, rezemându-se pe perna de la căpătâi.

Picioarele ei se trântiră pe pardoseală. Era grea: nu grasă, cu excepția sânilor enormi, ci solidă. Traversând cabina, luă o țigară cheroot dintr-o tabacheră – nava era aprovizionată pentru o diversitate de vicii minore – și și-o înfipse între dinți, înainte de a se ocupa de sticle.

Revenind, se opri lângă pat. Privirea ei deveni analitică.

— Martti, îl întrebă, de ce-ai închis ochii după ce-am început?

Leino privi în altă parte.

— Din obișnuință, mormăi el.

— N-aș crede. Am fi putut stinge luminile, dacă foiai. Ți-ai folosit toate simțurile, până... Te hotărâseși să-ți închipui că eram altcinefa?

— Te rog!

— A, nu sunt jignită dacă e așa. Nu suntem îndrăgostiți. Nu freau nici să-mi bag nasul. Sunt doar curioasă.

Leino rămase tăcut. Frieda îi dădu o sticlă, pe care frigul o brumase deja, și-și aprinse tutunul. Fumul acru formă rotocoale. Se așeză lângă el, șold la șold.

— Îmi placi mult, cred, Martti, îi spuse ea, apoi, cu răutate: aş zice că te prezinți bine pe lângă camarazii tăi din echipaj. Stefan Dozsa e drăguț, dar... prea grăbit? Poate nu-i promițător. De ceilalți doi nu-s sigură deloc. Weisenberg se comportă ca bărbatul însurat când stăm de forbă, iar Brodersen o are pe țiitoarea lui, care-i mult mai drăguță decât mine. Leino se încruntă:

— Da, o are.

Privirea Friedei redeveni îngândurată.

— E o persoană încântătoare. Înzestrată; a cântat câteafa cântece de-ale ei în timp ce-mi lua măsurile ca să-mi facă niște haine civilizate. Gătește splendid. Și pare să facă bine și restul trebii de intendent. Altcefa?

— Nu știu ce să spun, vorbi repede Leino. N-o cunosc de multă vreme. Da, e o fată extraordinară.

Se răsuci brusc spre ea:

— Vorbește-mi despre tine, Frieda. Toți se pierd în discuții despre Beta, politica de pe Pământ și altele asemenea. Abia ne-a mai rămas puțin timp până la... Cum a fost viața ta?

Trăgătoarea ridică din umeri, suflând un inel de fum:

— M-am înfârtit pe ici, pe colo.

— Spune-mi.

— Dacă îmi spui și tu pofestea ta.

— Nu-i mare lucru. Sunt un băiat atât de tânăr... abia acum încep să descopăr cât de tânăr... Tu ai văzut mai multe.

Frieda luă sticla și țigara cu mâna dreaptă, pentru a-i putea ciufuli părul cu stânga:

— Ești drăgălaș, Martti.

Și se lăsă pe pernă, relaxată:

— Bine, o schiță, dacă frei. M-am născut în Prusia de Est, acum treizeci de ani, numai că pentru mine au fost treizeci și opt. Familia mea nu era bogată, dar ne aminteam că în urmă cu două secole fuseserăm Junkeri, iar apoi furnizaserăm ofițeri pentru Imperiul Sofietic, iar după ce acela s-a destrămat... Ach, conacul strămoșilor noștri se fedea de la noi din casă. Tatăl meu a fost luptător de gherilă în Tulburări. Eu m-am înrolat în *Freiheit Jugend*¹; n-am afut nici o luptă, dar stăteam pregătiți. Până la urmă, mi-am luat un *Wanderjahr*², înainte de a mă înrola în Forțele de Pace. Mi-au făcut instrucție spațială. Când Emissary a început să recruteze, mi-am depus candidatura și am fost primită.

— Nu ești chiar o femeie de casă, comentă Leino.

Pe chipul ei fulgeră nostalgia:

— Aș frea să mă mărit, să-mi infersez imunitatea și să am copii, cât timp părinții mei se mai pot bucura de a fi bunici. Poate că ei sunt în fiață... iar noi, poate că ne îndreptăm spre moarte.

— Da, e greu să aștepți neputincios, nu?

— O, asta-i soarta obișnuită a oamenilor. Aștepți rezultatele analizelor de laborator, sau ferdictul juriului, sau unde fa cădea următorul obuz pe câmpul de luptă, sau... ce-o fi.

Frieda trase din țigară, până când capătul acesteia se înroși ca steaua Aldebaran.

— Cel mai cumplit lucru este că s-ar putea să fim ultima șansă a omenirii de a ajunge cu adefărat la stele. Dușmanii noștri nu se for mulțumi să ne nimicească pe noi, spurlos versenkt. Se for teme că ar putea să fină betanii sau altcinefa și din acest motif caută să preia puterea, până for putea îndrepta pe față armele spre mașinile T de lângă Sol și Phoebus, ca să-și

țină închis regatul. E foarte posibil. Poporul meu își amintește de sofietici.

*1 Tineretul libertății (în germ., în original; n. red.).

*2 An de vacanta (în germ., în original; n. red.).

— În afara cazului că nu intervin Ceilalți, spuse Leino. O fi oare într-un vis cu ochii deschiși? Voi, cei de pe Emissary, n-ați găsit nici cel mai mic indiciu?

Expresia Friedei deveni tăioasă.

— Nu. Ce semn ne-au dat freodată Ceilalți, în afară de Foc... nouă, sau betanilor, sau tuturor celorlalte specii pe care le cunosc betanii?

Goli sticla dintr-o ultimă sorbitură, o aruncă pe podea, cu zgomot, și-și lovi genunchiul cu pumnul:

— Martti, nu-mi place să mă gândesc la Ceilalți. Timp de opt ani am tot făcut-o. Îi bântuie și pe betani, mai mult decât a bântuit Christos Europa... oh, am putut s-o simt, când am început să le înfăț limba și să ajut la studiile noastre, am putut s-o simt. Ți-am spus că fin dintr-o țară plină de fise și coșmaruri ținute minte.

Și, cu violență:

— Lasă-i în pace pe nenorociții de Ceilalți! Să ne făurim singuri destinul!

— Da, bine, poate, răspunse el molatic. Mă întrebam și eu... Sunt creștin - nu unul teribil de bun, teamă mi-e... Asta m-a făcut să mă întreb despre efectul lor asupra noastră. O, fără îndoială, nu sunt decât o specie mai avansată în materie de știință și tehnologie. Și intelectual, cred, dar oare intelectul contează atât de mult? Nu m-ar surprinde să aflu că holothetii noștri sunt la fel de inteligenți ca ei; sau chiar mai mult. Dacă sunt îngeri, așa cum crede pastorul din orașul meu natal că ar fi, sau dacă sunt pur și simplu eliberați de păcatul originar, atunci de ce au permis ca Tulburările să aibă loc? Și ereziile, cultele demente care se centrează asupra lor? Oare n-ar putea să fie de fapt damnați, sau de-a dreptul demoni? Nu știu, nu știu...

Surprinsă, Frieda spuse:

— Să lăsăm încolo religia...

Tăcu un moment, două.

— Pot să pun niște muzică, Martti? Beethoven, aș frea... Simfonia întâi, de pe fremea când încă mai înfățta fericit de la Haydn și Mozart. Freau să ascult fericirea.

— Sigur, răspunse Leino, mângâind-o.

Reveni la el în toiul unui tumult de armonii, își puse țigara deoparte și se cuibări alături.

— Și pentru f....t e un fundal excelent, spuse ea.

— Aă, stai, se eschivă Leino. Am nevoie de odihnă.

Frieda întinse brațele spre el:

— Sunt sigură că te fei descoperi mai capabil decât oricine înaintea ta.

Pauză, calcul, șarjă,

— Și Caitlín Mulryan poate face la fel, dacă nu mă-nșel.

Îl văzu strâmbându-se.

— Nu contează. Am glumit. Ești un băiat scump și dulce. Hai să ne distrăm, în timpul ăsta scurt cât ne-a mai rămas până să intrăm pe poartă.

Leino închise din nou ochi

înalte și complicate, al ferestrelor luminoase ale acelei construcții mai fermecătoare decât toate bisericile medievale. Cu sonorul coborât aproape complet, totuși fără să-și piardă nimic din măreție, o cântare gregoriană răsună în fundal. Spectacolul era un memento a tot ceea ce izbândise omul, singur și legat de Pământ: moștenirea amenințată acum de inumanitate. Îi întărea și mai mult hotărârea.

Simeon Ilici Makarov, premierul Rusiei Mari, stătea așezat în fața biroului. Venise incognito, la chemarea urgentă a lui Quick.

— Ești cel mai puternic membru al grupului nostru, spusese nord-americanul, iar noi doi suntem cei mai hotărâți. Mă tem că ne aflăm într-un punct de criză, trebuie să ne sfătuim și să decidem. La telefon nu pot vorbi mai concret, cu sau fără codificare. Și nu pot veni la dumneata. Toate liniile mele actuale de comunicare se concentrează în acest birou. Sosind, Makarov își aprinse o țigară groaznic de puturoasă, inhala adânc și întrebă, în spaniola sa cu accent străin:

— Ei, ce ai de raportat?

Era un individ îndesat, cu mustață ca de morsă și păr cărunt și rar, îmbrăcat într-un costum demodat, boțit, supraviețuitor al războaielor civile care-i divizaseră țara, pentru a cărei reîntregire finală își dedicase toată existența de-atunci încoace.

— Nici o informație pe care să nu o posezi deja. Știi la fel de bine ca și mine că Chinook se apropie de mașina T, unde urmează să sosească peste trei ore. De-asta e necesar să rămân în alertă. Cineva trebuie să dea noi ordine, dacă se întâmplă ceva neprevăzut.

Bătu cu palma în masă.

— Christoase! Timp de transmisie de peste douăzeci de minute!

— Da, grupul nostru a convenit că ești cel mai bine plasat pentru a-ți asuma această responsabilitate. De ce vrei dintr-o dată s-o împarți cu mine?

— Dumneata vrei, în orice caz, seșor Makarov, se încruntă Quick. A apărut o situație nouă, neimportantă sper. Am aflat-o în timp ce dumneata erai pe drum încoace. Mă informam personal despre Roata San Geronimo. Faptul că un proiect de cercetare de-al meu, favorit, se desfășoară acolo, chipurile, oferă o scuză suficientă. Troxell nu transmite detalii prin laser, firește, dar ar trebui să lanseze periodic un semnal „Totul e bine”. A întârziat.

— Ar putea fi grav!

— Sau pur și simplu o neglijență. Nu mai e tocmai punctual, izolarea, tensiunea, își spun cuvântul asupra lui și a oamenilor săi. Nu cred că ar trebui să trimit imediat pe cineva în cercetare – ar fi bătător la ochi, făcându-mă să par prea preocupat – în momentul când Chinook necesită deplina mea atenție.

Tăcu, înainte de a adăuga cu pătrundere:

— Și totuși, analiza datelor radar arată că nava folosește un sistem de deplasare ciudat, neeconomic, pentru a urma calea impusă. A stat efectiv în umbra Roții – ținând seama de distanța astronomică, plus ecranarea electromagnetică – timp de câteva ore.

Makarov mormăi, ca și cum ar fi fost lovit:

— De ce nu ne-ai spus și nouă imediat?

— N-am aflat decât cu întârziere, oftă Quick. Te rog să înțelegi, domnule, trebuie să procedăm, să procedez, cu prudență. Deja sunt implicate prea multe persoane. Dacă cer informații pe bază de top priority, se vor întreba de ce. Dacă pun accentul pe o anumită chestiune, își vor pune și mai multe întrebări.

— Hm! Eu sunt organizat mai bine, în Rusia Mare!

— Acesta este unul din motivele principale pentru care ești atât de valoros, cu criticile dumitale față de eforturile noastre...

...tiran barbar ce ești.

— Câte informații s-au scurs, mai exact, de ce fel și către cine?

Quick desfăcu brațele:

— „Exact” e o cerință imposibilă. Cum spuneam, nu am de-a face cu o mână de oameni disciplinați, ca dumneata, a căror tăcere e garantată. Mi-am dat toată silința să te țin au courant, astfel ca, totodată, să pot urmări și eu evenimentele.

— Da. Am, totuși, multe probleme diferite care-mi solicită atenția. Să zicem că mi-ai face un rezumat, indiferent dacă mi-ai descris deja sau nu un subiect anume.

Se joacă cu mine? Sau este în fond, sub viclenia lui țărănească, un capsoman? Nu pentru asta aveam nevoie azi de el... și am nevoie de el. Trebuie să-i fac pe plac. Poate că, peste câțiva ani... Quick își rânduie lucrurile în minte și începu:

— Gruparea noastră inițială știe, firește, toată povestea. Aceasta îi include și pe acei subordonați pe care i-am cooptat.

Printre ei se numărau toți membrii echipajului navei de supraveghere Lomonosov, majoritatea recent recrutați, care plecaseră înainte la mașina T Phoebiană pentru a aștepta sosirea lui Chinook. Erau fie veterani de-ai lui Makarov, înrolați în serviciul spațial după războaie, dar rămași devotați vechiului lor conducător, fie agenți de-ai lui sub acoperire, cu studii tehnice. Quick trebuia să admire iuțeala cu care premierul îi organizase, când se ivise necesitatea. Comisia de Control Astronautic fusese recunoscătoare pentru aranjamentul făcut în folosul ei, mai ales cu un preaviz atât de scurt. Acum, nu mai era necesar ca Bohr să-și părăsească postul, pentru a escorta nava cu cei urmăriți până la locul de detenție.

— Am pus o echipă de psihologi să intervieveze echipajul navei Dyson. Pretextul, pe care l-au înghițit chiar și psihologii, a fost acela de a încerca să aflăm cum reacționează astronauții în situații inedite. Se pare că nici unul dintre ei nu bănuiește adevărul. Nici o problemă serioasă, așa zice. Dyson era nava de supraveghere postată la portalul solar, când Emissary revenise în Sistemul Phoebian. Quick aproape își dorea să fi avut un Dumnezeu căruia să-i mulțumească pentru că Tom Archer, căpitanul lui Faraday, nava de gardă din cealaltă parte a porții, era pe cât de isteț, pe-atât de loial. Trimisese întâi un pește-pilot, cerându-i lui Dyson să se pregătească pentru a-i da asistență de urgență; apoi, îl mânase pe Emissary în direcția opusă. Negăsind pe nimeni la ieșirea din Sistemul Solar, așa cum sperase, își condusesse imediat captivii la o distanță sigură și luase legătura cu Quick. La vremea întoarcerii lui Dyson, ministrul avea un mesaj gata pregătit pentru căpitanul nedumerit al navei – scuze și toate celelalte, dar se ivise dintr-o dată necesitatea de a transfera o anume încărcătură în secret, fiind de un gen despre care elementele extremiste de pe Pământ și Demeter era mai bine să nu aibă cunoștință.

— Faraday este mult mai dificilă, dar asta nu e nevoie s-o repet, nu-i așa? Archer și șeful său de echipaj erau juruiți cauzei, dar restul echipajului nu putuse fi ales pe sprânceană. Persoanele acelea se bucuraseră inevitabil de reapariția lui Emissary și făcuseră scandal că era dusă în carantină, nu sub forma unei măsuri de prevedere pentru sănătatea publică, ci ca și cum ar fi fost o navă dușmană. După ce se consultase cu superiorii săi, căpitanul le spusese oamenilor:

— A reieșit că e într-adevăr posibil să fi adus ceva periculos, poate că nu, dar guvernul vrea să cerceteze complet și precaut și, până termină, n-are nevoie de isterie publică. Așa că, pentru a fi siguri că se menține securitatea, pornim spre Hades, cu o misiune științifică.

Rapide și versatile, navele de supraveghere serveau adesea pentru explorări, iar planeta din capătul exterior al Sistemului Phoebian avea caracteristici curioase, despre care planetologii ar fi dorit să știe mai multe.

— Da, acest lucru vă va ține departe de familie și de prietenii pe care vă așteptați să-i revedeți nu peste mult timp, dar ordinele sunt ordine. Cu toții vor fi anunțați că sunteți bine. Și vom încasa o suma grasă pentru munca suplimentară, să nu uitați!

...Faraday n-avea să rămână acolo la nesfârșit.

— Troxell și agenții lui pot reprezenta un risc și mai mare, continuă Quick. Indiferent cât de atent i-am ales, au fost expuși timp de săptămâni în șir unor argumente pro-stelare ale dracului de convingătoare. Dacă unul sau doi dintre ei sunt convertiți... ne-ar putea distruge în aceeași zi în care pun piciorul pe Pământ.

Ei reprezintă cel mai evident motiv de îngrijorare. Avem și altele, mai puțin evidente. Acoperă toată gama, de la asistentul meu Chauveau și Zoe Palamas, de pildă, căreia i-am servit presentimente despre o rebeliune incipientă pe Demeter, și până la tehnicienii de pe stațiile spațiale cărora li s-a cerut să-l localizeze pe Chinook și să-i transmită comanda de a se întoarce acasă.

Domnule, situația e precară și se agravează. Eu însumi sunt din ce în ce mai puțin capabil să rămân stăpân pe situație. Îmi trebuie un ajutor puternic. Din tot grupul nostru, dumneata ești cel mai apt să mi-l oferi! Makarov își strivi furios țigara, înainte de a o arunca în scrumsorb și a lua alta.

— Ce-ai vrea să fac, de fapt, în momentul ăsta? mârâi el. Quick oftă:

— Dacă știam, domnule, probabil că n-ar fi trebuit să te chem. Adevărul este însă că tot ce urmează să se întâmple în curând e imprevizibil. Dacă lucrurile o iau razna, s-ar putea foarte bine să devin incapabil de a mai păstra singur secretul. Nici n-am fost vreodată pus în situația de a o face la o asemenea scară. Sfaturile dumitale, legăturile dumitale, acțiunile dumitale... Mă urmărești?

Să zicem că totul decurge conform speranțelor. Chinook ajunge la mașina T, menținând docil tăcerea prin outercom. Principala navă de supraveghere e Copernicus, iar cea specială, expediată în grabă, e Alhazen. Echipajele amândurora au fost avertizate că oamenii de pe Chinook sunt urmăriți pe Demeter, sub acuzații penale, și se presupune că ar fi periculoși. În plus, Broussard din Confederația Europeană a avut grijă ca trăgătorul și căpitanul de pe Alhazen, deși neinformați asupra faptelor, să fie oameni pe care se poate baza ca să-i îndeplinească ordinul de a trage, în orice situație îndoielnică, guvernul lui național îi va proteja ulterior în fața comisiei de anchetă... Totuși, să presupunem că Chinook trece în Sistemul Phoebian fără nici un incident. Acolo, o așteaptă Lomonosov, pentru o prelua sub escortă. Când se vor îndepărta de Bohr, Lomonosov va trimite un grup de abordaj care să-i izoleze pe demetrieni, să-i interogheze, să comunice cu guvernatorul Hancock și să aștepte alte instrucțiuni.

Un timp însă, nu vom ști exact ce a făcut sau mai poate face banda lui Brodersen. S-ar putea să avem o surpriză urâtă. De exemplu, e posibil să fi îndoctrinat Roata. Am face bine să fim pregătiți pentru a da un răspuns rapid și decisiv.

Deocamdată însă, dacă apar probleme în următoarele câteva ore, într-un mod din cele câteva sute imprevizibile? Ce se va întâmpla atunci? Repet, domnule, evenimentele evoluează prea rapid pentru noi. A trebuit să improvizăm, suntem suprasolicitați, poveștile noastre de acoperire sunt pline de găuri uite-atâta de mari, în curând prea mulți oameni – de la Hades până la Roată și înapoi – vor pune prea multe întrebări. Ce-i de făcut?

Makarov suflă fumul. Puțea.

— Depinde care e realitatea, spuse el. Ai dreptate, e mai bine să rămân în alertă împreună cu dumneata.

După un moment, adăugă:

— Singura realitate absolută e întotdeauna moartea.

Quick se îndreaptă în scaun. Mă temusem de asta. Nu cumva am și dorit-o?

— Nu prea înțeleg, replică el, ezitant.

— Nu există un proverb în engleză, „morții nu spun povești”?

Ba da; și cât de multe morminte au umplut călăii tăi, Makarov? Lui Quick i se usca gura. Îl luă cu frig, deși biroul era bine încălzit.

— Am... grupul nostru a... discutat unele măsuri extreme, într-adevăr. Dar numai în caz de stricta necesitate.

— Mi-ai spus că necesitatea a devenit strictă, indiferent că ai fost sau nu conștient că mi-ai spus-o.

Quick strânse în mâini brațele scaunului. Atacă!

— Poate ar trebui să te exprimi mai concret, domnule.

Makarov gesticulă cu țigara:

— Prea bine...

Și continuă, pe un ton nepăsător:

— M-am gândit atent la toate astea, după cum îți dai seama, și i-am sondat și pe ceilalți membri ai echipei noastre. Să nu te simți jignit că nu te-am inclus și pe dumneata. Acțiunile dumitale, da, conducerea dumitale demonstrează că ești un realist prin excelență.

Am putea distruge nava Chinook, cu echipaj cu tot. Putem trimite un detașament demn de încredere să lichideze personalul din Roată, inclusiv oamenii lui Troxell.

Despre Faraday... Încă nu sunt sigur. Putem pune nava Lomonosov s-o distrugă, lângă Hades. Ulterior, putem explica aceste pierderi ca pe o tristă serie de accidente, produse în strânsă succesiune, printr-o coincidență. Mă rog, cu Faraday nu e nici o grabă. Dacă e posibil, prefer s-o cruț, întrucât echipajul ei e îndopat cu aluzii la monștrii din stele. Ideal ar fi să aranjăm scena din Roată astfel încât să pară că monștrii, care înrobiseră echipajul navei Emissary, au cucerit și stația de carantină. Da, iar când Brodersen a sosit pentru ancheta lui personală, l-au ademenit la ei, l-au capturat împreună cu oamenii săi și au plecat cu nava spre planeta lor. Din fericire, s-au trădat față de Lomonosov, aflat în alertă, care i-a spulberat în bucăți...

Cu toate că nutrise și el idei similare - simple fantezii — Quick se simți îndemnat să șoptească:

— Chiar îți imaginezi că am putea face toată specia umană să înghită o poveste atât de senzatională?

— O bună parte din ea, probabil. Nimic din ceea ce afirmă un guvern nu pare ridicol, pentru majoritatea cetățenilor.

Reține, nu spun că strategia asta e aplicabilă. Acest lucru trebuie să-l aflăm. De exemplu, oare Stedman va coopera pe deplin? S-ar putea să-l lase nervii, când își va imagina că stă față în față cu Dumnezeu lui. Dacă el sau altcineva devine nedemn de încredere, ce putem face cu ei? În orice caz, cum explicăm și justificăm faptul că atât de mulți membri ai Consiliului, din eşaloanele superioare de pretutindeni, n-au fost anunțați și consultați imediat? Ce dovezi putem fabrica, ce amănunte pot inventa pentru noi oamenii inteligenți?

Avantajul de a născoci invadatori din stele este acela că atunci ne vom putea atinge ușor obiectivul, punerea sub pază a ambelor mașini T, pentru a nimici orice nave extraterestre în clipa când apar. Opinia publică va susține o asemenea măsură, da, o va cere, o dată cu încetarea explorărilor. Totuși riscăm eșecul și demascarea.

Poate că formula cea mai sigură e aceea de a distruge și nava Faraday alături de celelalte și a face ca totul să pară accidental. Sau, hm, am putea arunca o parte din vină în spinarea teroriștilor. În acest caz, trebuie să găsim o altă cale politică spre țelul nostru, mai lentă.

Toată problema, seșnor Quick, este că orice am face, nu trebuie să procedăm timid. Trebuie să avem curajul de a ne asuma marile riscuri. Crede-mă,

pericolul de a fi nehotărâți e mult mai mare.

Da, și în următoarele ore trebuie negreșit să stai alături de dumneata, încheie Makarov.

— Spui lucruri îngrozitoare, protestă Quick. Bine, dar unii dintre cei pe care i-ai ucide dumneata ne-au ajutat de bună voie!

— Am mai auzit și alt proverb englezesc, replică Makarov. „Nu poți să faci omletă dacă nu spargi ouăle.” Excelentă zicală!

În trecut, am găsit necesar să semnez condamnări la moarte ale unor discipoli care se dovediseră valoroși. Am judecat că începuseră să gândească prea independent, sau că aveau asociați discutabili, sau... Mă rog, aveam de reconstruit un stat, din haos. Cum aș fi putut investiga fiecare caz în parte?

Din motive diferite, señor Quick, considerăm vital ca specia umană să rămână acasă, să-și urmeze sarcinile firești și să-i respingă pe străini... cel puțin, până va fi organizată corespunzător pentru a le face față. Este vital. Pe vremea dinaintea terapiei celulare, care femeie ezita să-și taie un sân canceros? Își vătăma frumusețea, dar nu avea de ales, dacă voia să trăiască, nu-i așa?

Și mai e ceva, señor Quick...

Makarov se aplecă înainte:

— Mai e ceva. Ești angajat. Toată mica noastră organizație e angajată. Avem un ideal, înaintăm spre el poticnindu-ne, facem pași greșiți așa cum li se întâmplă întotdeauna oamenilor, iar astăzi suntem aproape de prăbușire. Pe lângă toate astea, idealul nostru nu este corect? Cât de bine putem continua să servim omenirea, din pușcărie?

Căci pușcăria ne mănâncă, dacă iese la iveală vreo aluzie clară asupra faptelor. Publicitatea va duce la investigații. Subordonații noștri vor încerca să-și scape pielea, băgându-ne la apă. Chinook ne forțează dincolo de limitele oricăror tehnisme legale. Conspirăm foarte clar spre a viola drepturile convenționale ale echipajului. Le-am și violat, determinând cu deliberare emiterea unui mandat de arestare, fără temei, pe numele lor. De aici vor izvorî nenumărate alte acuzații de abuz în funcție. Vom fi închiși pentru mult, foarte mult timp, dacă nu dăm imediat lovitura de grație, din toate puterile!

O parte din conștiința lui Quick își aminti un eseu pe care-l citise cu ani în urmă, despre fascinația cronică a intelectualilor față de violență ca factor instrumental, atracție, respingere, din nou atracție, ca și cum ar fi vorba de relațiile sexuale cu o fată pubescentă sau cu o ființă non-umanoidă inteligentă; este un fel de xenofilie, iar când erupe într-adevăr un conflict pe care îl aprobă (și le aprobă pe majoritatea), sunt primii care ovaționează focurile nucleare și cer ca tot mai mulți soldați să alimenteze focul din cuptor. Pe vremea aceea, se gândise cât de reacționar era un asemenea nonsens. Ulterior, cultivându-și obiectivitatea, trebuise să admită că teza putea conține o măsură limitată de adevăr. Ticălosul de colo are dreptate, în contextul actual. Nu poți face omletă fără să spargi ouă. Ei bine, nu poți nici să menții ordonată o societate cotidiană fără a sparge din când în când câte un cap. Și, Christoase atotputernice, trebuia într-adevăr să meargă înainte. Altminteri... arestare, inculpare, proces? Chiar și o condamnare cu închisoarea? Un psihiatru de reabilitare (bondoc, dolofan, cu fălci vinete și nas borcănat) să sondeze psihicul lui Ira Quick, pe care neamul lui de mitocani nu l-ar fi putut înțelege nici într-o epocă geologică? Eliberarea la bătrânețe, să adune resturile unei cariere și ale unei vieți sociale ruinate? Băieții lui, soția, prietenii, amantele, întreaga lume să-l numească răpitor și asasin, pe el, care nu luptase pentru nimic altceva decât binele omenirii?

Sunt cunoscut ca un om bine înfipt pe picioare.

Quick își linse buzele:

— Domnule, nu sunt obligatoriu de acord cu nici una dintre propunerile dumitale.
A, bun, cât de calm vorbea, cu bubuiturile de baros dinlăuntrul lui!
— Totuși, când vorbește un om de stat ca dumneata, ascult. Ai fi amabil să-mi explici în amănunt?
Simți că i se așterne pe chip zâmbetul său curajos.
— Trebuie să ne omorâm cu ceva timpul, cât așteptăm.
Glasurile din jurul imaginii catedralei defilau spre triumfala concluzie.

26

CHINOOK MAI AVEA peste un milion de kilometri până la țintă, reducând viteza, când îi parveni prima comunicare. Brodersen o primi în biroul său. Ecranul îi prezenta un chip unghiular, vorbind în engleza britanică:

— Vincent Lawes, la comanda navei de supraveghere Alhazen în misiune specială. Sunteți Chinook de pe Demeter, așa-i?

O spusese pe un ton aproape deloc întrebător.

— Dați-mi-l pe căpitanul vostru!

— Îl aveți, răspunse Brodersen. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Secunde se scurgeau, în timp ce razele de lumină zburau înainte și iarăși înapoi. Caitlín, așezată lângă Brodersen, îi apucă antebrațul dezgolit. Brodersen fu profund conștient de căldura și apăsarea mâinii ei, de respirația accelerată și slabele arome dulci, femeiești.

— Acum, ascultă-mă cu atenție, căpitane Brodersen, continuă Lawes; vorbea pe un ton aspru, iar lângă ochiul drept îi tresărea un mușchi. Sunteți urmăriți sub acuzații grave. Nava voastră e înarmată. Am ordin să mă asigur că treceți în Sistemul Phoebian, pentru ca acolo să fiți luați în custodie. Vă consider periculoși și nu-mi voi asuma nici un risc cu voi. Înțelegeți?

— Ce procedură trebuie să urmărim?

Pauză.

— Veți manevra ca de obicei, dar sub îndrumarea noastră, nu a lui Copernicus. De fapt, nu trebuie să aveți absolut nici un contact cu Copernicus. Nouă ne veți transmite orice mesaje, în engleză. Copernicus a fost dirijat în afara orbitei sale obișnuite. Cât timp efectuați tranzitul, va rămâne în partea opusă a mașinii T. Ca să o contactați, ar trebui să emiteți pe unde radio, și în spaniolă, întrucât nimeni de la bordul ei nu știe engleza. V-am detecta. La orice acțiune incorectă din partea voastră, deschidem focul. Repet, înțelegeți? Asigură-te că ai înțeles, căpitane Brodersen!

— Măi, măi, țistui din limbă demetrianul. Te cam strâng sfincterii, este? Ce se întâmplă? Cu ce strică puțină șuetă?

Pauză. Caitlín cântă, o șoaptă, un blestem gaelic, presupuse Brodersen.

— Am ordinele mele, replică Lawes, forfecând fiecare cuvânt. Printre altele, sunteți acuzați de a fi încercat să răspândiți informații tehnologice care pot primejdui siguranța publică. Fără a pune la îndoială conștiinciozitatea personalului de pe Copernicus, trebuie să mă asigur că nu le trimiteți nici un mesaj, nici lor, nici altcuiva. E inutil de spus că nu au voie să vă recepționeze. Dacă ne angajăm în luptă cu voi, ni se vor alătura.

— Înțeleg. Mm, dar dumneata, căpitane Lawes? Varianta noastră asupra poveștii e destul de interesantă. Și avem și destule pe care să ți le arătăm.

Pauză. Singura surpriză, dacă putea fi vorba de așa ceva, fu vehemența copleșită a lui Lawes:

— Nu! Categorie, nu! La primul semn al unei asemenea tentative, tai legătura. Dacă insistați ulterior, când voi reveni, am libertatea să atac.

— Bine, bine. Altceva?

Pauză. Brodersen îi murmură lui Caitlín:

— L-au prins în menghină, cu siguranță, nu? Poate că nu numai făcând apel la loialitatea lui. E ofițer al Uniunii, în fond, nu al Europei. Mită, șantaj...

— Traseul și vectorii voștri sunt incorecți pentru tranzit, interveni Lawes. Explicați-vă.

— Mda, ajungeam și acolo. Ni s-au format chiorăieli în sistemul principal de control. Am dobândit o inerție eronată și trebuie să compensăm. În loc să ne îndreptăm direct spre prima bază, aplicăm parametri care ne vor duce la viteză relativă zero în apropierea Balizei Bravo. De acolo, vom merge în locul potrivit pentru o abordare standard. Am cifrele aici, dacă vrei să ți le transmit.

Timp de câteva minute, discuția se adânci în detalii tehnice.

În sfârșit, fără tragere de inimă, Lawes spuse:

— Foarte bine. Vă vom urmări încontinuu, nu uitați. Rămâneți pe fază pentru alte posibile instrucțiuni. Dacă nu se întâmplă nimic suspect, voi restabili comunicarea directă la orele nouăsprezece treizeci. E clar?

Primind confirmarea, tăie contactul fără a-și lua rămas bun. Brodersen se rezemă de spătar.

— Mamă, exclamă el. O vreme, m-am întrebat dacă va trage. Groaznic îl mai mănâncă degetul de pe trăgaci. Dar, desigur, de la distanța asta, Frieda poate intercepta orice-ar trimite, presupun.

— Disperați mai sunt dușmanii noștri, cred, răspunse Caitlín.

— Exact. Și cu cât ajung mai disperați oamenii, cu atât sunt mai periculoși. Inclusiv noi.

Se întoarce spre ea, zâmbindu-i. Fața ei dragă se apropie de a lui.

— Ei bine, mai avem trei-patru ore până să se albăstrească situația. Mai bine odihnește-te, macushla, dacă poți.

Caitlín își trecu degetele peste obrazul lui.

— Am o idee mai interesantă, viața mea.

— Hm? Eu... Ascultă, trebuie să fac rondul, să bine dispun trupele, să verific totul...

— Dacă până acum cei răspunzători nu au departamentele în perfectă stare, oricum e prea târziu, replică ea categorică. Dar le au. I-am sondat pe căi de care bătrânul nu e în stare. Moralul celor mai mulți e cu steagul sus, restul, sunt cel puțin îndârjiți. Mda, am putea convoca o adunare, pentru câteva cântece agitatorice, despre revoluție și libertate. Dar e mai bine s-o facem cât de târziu posibil, înainte de tranzit.

Rânji:

— Așa că, ai mai mult de-o oră liberă, Daniel Brodersen, și-s sigură că ai atâta minte ca să ți-o petreci în stil mare!

— Ăă, păi, ăă, uite, sincer, am atâtea griji pe cap, încât mă-ndoiesc...

Caitlín îi opri buzele cu ale ei. Mâinile sale începură să-l frământă. După un timp, râse:

— Vezi? Grija asta a ta e foarte clară...

Sărind în picioare, îl apucă de încheietura mâinii:

— Haide, bărbătușul meu. N-are rost să te zbați. Ești condamnat...

Stelele străluceau pe toate ecranele din cabina de comandă. Imaginea difuză a lui Sol plutea ca o lună de foc, Pământul fiind ascuns în spatele său. Într-o parte, un glob iradia un auriu palid, semnalul lângă care se oprise nava. Într-o altă direcție, se rotea cilindrul mașinii T, cu masa și forța reduse de distanța mică - aproximativ cincizeci de megametri, puțin mai mult decât circumferința unei planete terestroide - ca o mică bijuterie în derivă pe cer.

Brodersen, singur, plutea înhămat, ascultându-și sângele. Valurile acestuia se scurgeau mai ușor decât se așteptase. În nici un caz n-ar fi luat calmante, căci avea nevoie de fiecare milisecundă din timpul de reacție, dar bănuise că urma să fie încordat la limită. Pegeen e o doctorie a dracului de bună, își spuse el.

Numai de-ar fi putut să fie și ea acolo. Nu i-ar fi distras atenția... intenționat. Numai că nu era sigur că, în vecinătatea ei, putea rămâne robotul desăvârșit care se dorea. Îi era destul de greu să-și alunge gândul că în curând putea fi moartă.

Și Stef, postat la consolele de detecție și comunicare din cabina de electronică; și Joelle, în calitate de holothetă, și Su, ca linker, făceau parte din navă, pilotând-o prin valurile și brizantii ce se apropiau; Phil și Martti ocupau sala mașinilor, deși aveau toate șansele să nu fie condamnați decât la transpirație; Frieda deținea centrul de armament, cu Carlos – care

invățase dinainte câte ceva despre arme — ca asistent parțial. Mai rămânea Caitlín, ca să-l încurajeze pe Fidelio. Stabilind legătura un moment, Brodersen o auzi făcând schimb de cântece cu betanul.

O luminiță și un semnal sonor îi atraseră atenția spre outercom. Chipul hăituit al lui Lawes apăru pe ecran.

— Nava de supraveghere... iată-vă. Sunteți pregătiți?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Brodersen. Încă mai avem probleme. Sper totuși ca aparatura să n-o ia razna pe neașteptate. Ne-ar putea trimite în Lumea de Apoi, cum bine știți.

Aici, decalajul temporal era imperceptibil. Dozsa raportase că Alhazen se găsea la doar câteva mii de kilometri. Mărirea imaginii ar fi putut face vizibilă forma zveltă a navei, dar Brodersen nu găsea nici un motiv să-și bată capul.

— Și eu... sper același lucru... spre binele vostru, spuse Lawes.

Continuați conform traiectoriei de zbor declarate. Ținem legătura...

Porniți!

— Da.

Brodersen vorbi în intercom:

— Căpitanul către echipaj. L-ați auzit. La treabă!

Îl văzu pe Lawes roșind și strângând din dinți, de parcă s-ar fi convins încă o dată că erau o șleahță de pirați. Imponderabilitatea fu înlocuită de o slabă atracție laterală, variabilă, și o senzație de răsucire Coriolis, în timp ce giropropulsoarele o roteau pe Chinook. Încetară; un moment, nava încremeni pe orbită; propulsia completă o însufleți, împingând-o înainte ca săgeata. Accelerația îl înghesui pe Brodersen în scaun.

Trecu un minut, până când instrumentele și computerele lui Lawes determinară ce se întâmpla și îl informară.

— Stați! răcni el. Direcția e greșită!

— La dracu', știu, se răsti Brodersen, imitând cât putea de bine un om care-și înfruntă deznădejdea. Ți-am spus că avem necazuri. Stai așa, nu mă bate la cap...

— Ce faci?

— Crezi că avem chef s-o luam pe o cale arbitrară și să dispărem pe veci? Lasă-mă-n pace. Trebuie să mă ocup de oprire.

— Îți dau o minimă șansă, căpitane.

Lawes închise gura. Brodersen și ai săi schimbă replicile pe care le repetaseră.

Propulsia ionică se opri, așa cum ar fi trebuit dacă Chinook urma să acopere distanța pe care o calculase Joelle. Căzând spre următorul punct de inflexiune, întoarse din nou botul. Un radar ar fi putut depista mișcarea, dacă ar fi fost reglat în acest scop, dar Brodersen miza pe faptul că, o vreme, lui Lawes n-avea să-i treacă prin minte.

— Navigația estimează că ne putem menține pe traiectoria asta timp de șase ore fără a ne adânci prea mult în câmp, spuse el; era adevărat.

Inginerii speră să poată depăși avaria până atunci.

Lawes strânse pleoapele.

— Vreau să aflu mai mult. De ce nu ne-ați anunțat mai devreme?

— Nu trebuia să stăm tăcuți? Nu suntem cu adevărat criminali, căpitane.

Suntem cetățeni supuși legii, dornici să ajungem acasă și să ne exonerăm numele. Cum naiba am ajuns să fim acuzați de ceva, tare am chef să aflăm și eu... În regulă, dacă dorești, afișez fragmentele respective din jurnalul de bord și însemnările C.E.-ului.

Erau adevărate opere de artă, după părerea lui Brodersen. Totuși, nu se îndemna să le prezinte. Era în joc activitatea sa de comandant, și nimic altceva, să tragă de timp cât mai mult posibil, să-și țină adversarii în joc, câtă vreme Joelle, Su și legile fizicii împingeau nava înainte.

Dispunea cam de vreo douăzeci de minute plauzibile, până se ivea necesitatea următorului stadiu de accelerare. Piloții săi trebuiau să conducă la viteza maximă, nici nu încăpea vreo marjă de siguranță, din moment ce toate marjele din jur erau blocate...

Un nou impuls.

— Oprește, Chinook! Ai înnebunit?

— Comenzile au înnebunit, nu eu.

— Nu mai cred povestea asta.

— Cere-i propriului dumitale CE. să studieze informațiile pe care le-am trimis. Pune-l să studieze serios de tot.

Brodersen câștigă și această ciocnire.

Propulsia se opri, și stătea agățat ca în fundul unui vis. Fața îi era îmbrobonată de sudoare cât boabele de struguri. La fel putea deveni și Pegeen, sclipire presărată printre stele. Lenjeria lui absorbea transpirația, lăsându-l însă înfrigurat și agresiv. Timpul se prelungea. Lawes reapăru pe ecran.

— Inginerul meu spune că materialele dumitale nu au nici un sens, se răsti el. La nivel superficial, sunt destul de plauzibile ca să poată fi născocite. Încercați să evadați.

— Unde să evadăm?

— Nu contează. Brodersen, pornești imediat înapoi, sau tragem.

Reacționează conform programului, asta face.

— Așteaptă, căpitane Lawes. Stai o secundă. Ești pe punctul să-ți compromiți misiunea și să-ți primejduiești cariera. Ia seama cât mai ai timp!

— Ce tot îndrugi?

— Nu îndrug nimic. Te rog, reține că vorbesc cu mare atenție! Atât de lent și academic, încât apreciez că o să-mi meargă.

— Învinge-ți emoțiile și ascultă. Poți cruța câteva minute ca să-ți salvezi pielea și poate și pe-a superiorilor dumitale, nu?

— Ei..., înghiți în sec Lawes. Dă-i drumul. Vorbește la obiect.

— Așa fac. În regulă, te-am mințit, am tras de timp ca să ajungem până aici. Era necesar. Fapt este că la baza arestării noastre e mai mult decât o simplă eroare judiciară. Vrei să auzi?

— Nu! Am primit ordin!

— Poate că n-ar fi sigur pentru dumneata să știi, nu? Ei bine, din punctul nostru de vedere, n-avem nimic de pierdut. Dacă mergem pe Demeter, așa cum stau lucrurile, suntem morți. Făcând un salt în galaxie, avem o șansă infimă să găsim ajutor pe undeva. Nu contam pe asta, desigur. Dar proviziile ne asigură încă vreo câțiva ani de viață. Nu cred că asta-i va deranja prea mult pe șefii dumitale. Cel puțin, ar trebuie să se bucure că scapă de noi atât de ieftin.

— Am primit ordin fie să vă expediez în Sistemul Phoebian, fie să vă omor. Dacă nu vă întoarceți imediat, nu veți mai avea nici o oră din anii ăia pe care i-ai pomenit!

— Și noi suntem înarmați, căpitane. Îți putem bloca o vreme rachetele. Între timp, vom transmite, în spaniolă, vizual, cu toată puterea. Poți fi sigur că cei de pe Copernicus nu intră pe recepție? Sau că nu există șansa să ne recepționeze o altă navă? Avem destui wați ca să putem emite pe-o rază de zece milioane de kilometri. E o poveste care va da jos

câteva capete însemnate. În asemenea cazuri, le trag după ele și pe cele mărunte... Aș dori să mă lași să-ți vorbesc, Lawes!

—Nu!

Un moment de chin.

— Mai ai ceva de spus înainte să deschidem focul?

— Ei bine, da, am o propunere...

Brodersen se repezi înainte cu toată forța personalității sale.

— Cheamă Pământul și întreabă ce să faci. Noi vom continua să mergem în zig-zag, sigur, dar îți dai seama cât durează o configurație corectă de tranzit, și am prefera să ieșim într-un sistem planetar, lângă o mașină T, nu în mijlocul spațiului interstelar. Cel mai probabil e să fie necesară trecerea de la o baliză la alta – cu cât mai multe, cu atât mai probabil – iar de la ultima să ne abatem direct spre interior. Ai timp destul să vorbești. Între timp, dacă nu tragi, rămânem tăcuți.

— Păi... Nu ai dreptul să negociezi!

— Și totuși, negociez. Ascultă-mă. Ceea ce vrem este să-ți dirijezi mesajul nu la postul unde ți s-a spus, ci la propriul dumitale eşalon superior. Expune-le problema. Vei descoperi că ceea ce se întâmplă o să-i uimească...

— Ne aflăm sub securitate.

Brodersen oftă. Nici nu se așteptase la altceva.

— Bine, cum preferi.

Și, mai tare:

— Dar transmite!

După alte câteva argumente, câștigă. Ecranul se stinse, iar Brodersen se prăbuși în scaun, suflând greu. Un schimb de replici ar fi durat cam trei sferturi de oră, prin satelitul-releu dintre acel loc și Pământ. Între timp, cu viteză pe care o avea, Chinook urma să se afunde adânc în câmpul transportor. Stelele exultau. Se foi pe loc, rostind în intercom:

— Ați auzit, fete și băieți? Până aici, am reușit. Bucurați-vă! Îi răspunseră câteva mici urale. Caitlín slobozi din sonador o notă rezonantă și declară:

— Ne-ai scos la liman, Daniel...

— Ba nu, cu toții ați făcut-o, replică el. Auzi, Pegeen, te iubesc!

— Stai numai s-ajung eu iar la tine...

Joelle asculta... Printr-o înțelegere tacită, conversația se stinse. Circulau replici răzlețe, majoritatea strict funcționale. Gusturile muzicale erau prea diferite pentru un concert în comun. Oamenii aflați la posturi rămâneau pradă propriei lor singurătăți. Brodersen își retrăia ultimele contacte cu Caitlín; primul înregistrase doisprezece pe scara Beaufort, al doilea fusese la fel de gingaș ca acea ultimă uniune din preajma zorilor, în peștera de sub Muntele Lorn... Un scurt răstimp, ațipi chiar. Îl deșteptă nava, schimbând direcția, arzând auxiliarele chimice și consumând combustibilul nuclear pentru a-și menține viteza.

Fu alert ca o pisică, înainte de a auzi răspunsul de pe Pământ.

Îl transmise glasul lui Dozsa, cu un strigăt:

— Rachete!

Hotărârea a fost: „Omorâți-i”, înțelese Brodersen. Quick, sau cine o fi dincolo, se teme că avem un plan.

Nu putea decât să stea cu unghiile înfipite în palme. Supraviețuirea încetase să mai fie treaba lui.

Cu accelerații mari, acoperind distanța în câteva minute, deși schimbau vectorii la intervale variabile pentru a deruta contrafocul, torpilele se năpusteau spre Chinook. Nimeni de la bord nu purta costum spațial. Dacă un focos nuclear exploda lângă carcasă, erau terminați!

Brodersen zări dărele de gaze, argintii și înguste. Senzorii se fixară pe lansatoare. Un computer extrapolă. Zarubaev acordase fin sistemul. Prin întuneric se pulverizară flăcări, când razele laser ghiftuite cu energie își găsiră țintele. Semnalul „totul O.K.” jubilă, anunțând oamenii că n-aveau

să moară în următoarele câteva secunde.

Nava vibră. Von Moltke își lansase la rândul ei rachetele. Aceasta constituia suprema ei misiune, de a i-o lua înainte unui adversar viu.

Chinook nu era numai mult mai mare decât Alhazen, ci purta și o greutate disproporționată. Navele de supraveghere nu prea erau destinate luptei. Armele lor reprezentau parțial o relicvă de pe vremea Tulburărilor, parțial o concesie adusă vagilor temeri... pe care facțiunea lui Quick se străduia să le înrădăcineze...

În jurul lui Brodersen, nava trepidă, avântându-se spre următorul reper.

Sclipirile din cer...

— Trăgătorul către căpitan, intonă von Moltke, ne-au oprit barajul.

— Așa și trebuia, acum, prima oară, îi aminti el. O lecție. Stef, ai reușit contactul?... Bine, dă-mi legătura.

Avea intenția să repete amenințarea inițială, să negocieze pentru salvarea alor săi. Nu voia, de repetate ori nu voia să omoare și alți oameni care făcuseră ceea ce fuseseră asigurați că era datoria lor.

Stelele începeau să se târască vizibil pe ecrane. Curând, urma să ajungă într-un spațiu-timp atât de deformat încât nici o rachetă n-ar fi avut nici cea mai mică șansă de a-l prinde din urmă. Desigur, orice semnal transmis de acolo ar fi fost bruiat fără speranță. Mă rog, toată lumea avea să fie mulțumită, oarecum...

— Rachete! lătră Dozsa. Scuipe o înjurătură și trase o rafală R.A., aproximând vectorii. Probabil fuseseră trase de pe Copernicus.

Pe Iuda preotul, de-asta mă temeam cel mai mult, că influența lui Quick e destul de mare ca să convingă echipajul cinstit al lui Janigian...

— Rachete!

Acestea proveneau de pe Alhazen, una după alta, pe cât de repede le putea catapultă lansatorul.

— Căpitane, declară scurt von Moltke, nu cred că putem lovi atât de multe într-un stol.

Vaietul lui Granville:

— Nu, calculez că nu putem. Mon phre...

Joelle, ca o lovitură de oțel pe oțel:

— Putem să ajungem la baliza următoare și să accelerăm. drept spre mijloc, înainte de sosirea lor.

Brodersen se opinti în harnașament, exact în momentul când revenea gravitația.

— Nu! mugi el. Vom sfârși oriunde...

Deodată, înțelese.

— Dă-i înainte.

Nava se repezi. Avu aproape impresia că vedea mașina T crescând în fața lui, rotindu-se, rotindu-se.

Mai apucă să vadă primele explozii luminoase, când Frieda pară focul. Apoi, Sol dispăru de pe ecran. Stelele arătau cu totul altfel. Soarele nu era alb, nici galben, și nici de orange-sângeriul lui Centram, ci avea nuanța jarului și era comprimat. Bej, sub cercuri colorate, mare de trei ori cât Luna văzută de pe Pământ, se vedea o planetă. Un enorm cilindru iridescent se rotea înspăimântător de aproape.

Brodersen se lăsă un moment să se rostogolească într-o noapte care vuia.

Iarna cădea albă, în jurul turnului din Toronto.

— Ei, spuse Quick într-un târziu. S-au dus.

— Ești sigur? întrebă Makarov, printr-o ceață de fum înecăcios. Îi lipsea cultura științifică pentru a fi urmărit toate detaliile celor ce tocmai se întâmplaseră.

— Da, îl asigură Quick. Indiferent ce plan aveau... dacă aveau... Bănuiesc că de fapt fugeau la întâmplare, doar dacă nu cumva încercau să... să-și mărească la maximum probabilitatea de a... Of, cum se poate estima?...

Nu contează. Au fost siliți să-și facă intrarea pe poartă din locul unde se aflau. S-au dus, Makarov. Îmi cer scuze. S-au dus, domnule prim-ministru Makarov. La fel ca miile de sonde pe care le-a irosit specia noastră, căutând noi trasee. Putem să-i dăm uitării...

Makarov își cocoșă umerii mătăhăloși.

— Ești absolut sigur?

— Da. Absolut, se lăsă moale Quick, acoperindu-și ochii.

Epuizarea îl făcea să se cutremure.

— Aha, pufăi Makarov din țigară. Bine. Ce simplificare!

Quick ridică din nou privirea:

— Hm?

Makarov zâmbi. Rareori o făcea.

— Un factor mai puțin în ecuație, poate că factorul cel mai puțin cunoscut, înțelegi?

Înțeleg că ești un analfabet matematic, îi trecu lui Quick prin minte.

Își adună puterile. Un om civilizât făcea bine să se arate egal cu un senior războinic barbar.

— Exact. Vom interoga personalul navei Alhazen și pe cel al lui Copernicus, firește, dar se pare că n-au auzit nimic din ce n-ar fi trebuit. Astfel, rămânem cu Lomonosov pentru orice misiune specială pe care o putem decide... plus un binevenit răgaz de respirație, așa zice.

— Mai bine să nu ne culcăm pe-o ureche, îl preveni Makarov. În lumina noii situații, acționăm. Mai întâi, după ce ne anunțăm colaboratorii principali, cred că ar trebui să trimitem nava Lomonosov la Roată. Dacă nu găsim nici o complicație incomodă în asta, îi vor lichida pe cei prezenți acolo, inclusiv grupul lui Troxell. După aceea, avem timp destul să facem aranjamente complete. De acord?

Am avut un număr infernal de ore ca să mă chinuiesc cu aspectele morale, își spuse Quick. Vine în sfârșit vremea când omul civilizât trebuie să atace, alături de aliatul său cel expeditiv, sau să rămână în urmă și să nu mai aibă nimic de spus la conferința de pace.

— Domnule, noaptea e un sfetnic bun. Vom mai discuta mâine, dar pe moment sunt înclinat să cred că, în principiu, ai dreptate.

CAITLIN PLUTEA de una singură în sala comună. Se ținea de un mâner de pe marginea mesei, pentru a nu fi luată de curenții de aer care-i înfoiau părul despletit. Stinsese luminile, ca să vadă mai bine imaginile de pe ecrane. Asemenea unor ferestre mari, acestea îi prezentau tot universul înconjurător.

În majoritatea imaginilor, stelele se înghesuiau la fel ca înainte, același dumnezeiesc tezaur de nestemate într-un vas de cristal negru, atât de multe încât nu putea observa cum se modificase cosmosul; nici argintul Căii Lactee nu curgea prin canale foarte diferite de cele aflate deasupra Pământului sau a lui Demeter. Într-o direcție se zărea mașina T, dar abia vizibilă, ca un ac pierdut în toată imensitatea. Chinook se depărtase de ea, înainte de a se înscrie pe o orbită stabilă în jurul planetei.

Stranietatea se întindea la stânga și la dreapta ei. În dreapta era discul solar, lat cât o șesime din cel ce strălucea deasupra planetei ei natale. Lumina sa roșie nu avea nevoie de atenuare; îl putea privi direct, fără nici un efect în afară de inerția ochiului, distingând o coroană slabă, de nuanță ocru. Nu găsisese lentile zodiacale, ceea ce făcea ca priveliștea să fie de două ori mai stranie.

În stânga, se vedea planeta gigantică. Întâmplător, nava ieșise în dreptul părții luminate de soare și, la distanța aceea, i-ar fi trebuit doi ani tereștri pentru a-i da ocol. Prin urmare, globul rămânea aproape în faza

plină, destul de lat și luminos pentru a estompa orice alt punct luminos de pe ecranul ce-l înfățișa. Se observa cu ochiul liber cum rotația turtise discul. Nuanțe chihlimbarii se contopeau subtil unele în altele, pe sub centuri noroase de culoare portocalie, intensă sau palidă, vârstate cu verde-albăstrui și arămiu. Umbra unei luni semăna cu o pupilă de ochi. În zona unde noaptea decupa un arc, planeta nu era înnegrită complet, ci lăsa să se unduiască o lucire slabă.

Luminescențele amestecate transformau încăperea într-o cavernă cu luciri blânde și umbre la pândă, un loc al misterului și al tăcerii.

Nemișcarea nu se risipi în clipa când intră Martti Leino. Văzând-o pe Caitlín, își opri zborul în ușă și rămase suspendat un moment, privind silueta suplă, conturată cu un nimb luminos, înainte de a spune, aproape ca un lătrat:

— Bună.

Șuvițele de păr se învolburară în lumini și umbre, când femeia pivotă pe braț. Cu mâna liberă, își dădu la o parte părul din ochi.

— Aha. Culmea dimineții asupra-ți, salută ea, în șoaptă.

--Dimineața... mda, mă rog, ceasurile noastre arată într-adevăr opt fix, mai multă dimineață de-atâta, n-avem de unde găsi, bolborosi el, și imediat:

--Te căutam.

— Ce făceai? De ce?

Leino se împinse din cadrul ușii, săgetând spre masă, se agăță de ea și-și lăsă trupul să se unduiască liber ca al ei, exact vizavi. Atât de aproape, încât fața lui Caitlín se vedea limpede în strălucirile de afară, câtă vreme umbrele o reliefa sculptural. Leino continuă, împleticit:

— Am observat ce greutăți ai avut la micul dejun...

— Mda, imponderabilitatea e nemaipomenită până când ai de spălat vasele și să le pui la loc, iar atunci devine o cățea cu picățele.

Câtă vreme proviziile conțineau o mulțime de rații la tub și alte materiale destinate acelor condiții, munca gospodărească pentru nouă oameni și un non-umanoid devenea complicată, chiar și atunci când intendentul avea experiență.

— Mă rog, strămoșii mei au supraviețuit unor situații și mai rele. Când mă gândesc, numai, că aș fi putut să fiu servitoare într-o casă victoriană protestantă! Învăț eu să ies cu bine și din asta...

— N-ar trebui să faci față singură, acum, când Su va fi atât de ocupată. Te... te pot ajuta și eu, Caitlín!

— Ce? Nu va fi nevoie de tine în carturi?

—Nu. Am îndatoriri, desigur, dar... A, într-adevăr, fiecare astronaut se instruiește să asiste la cercetări de un gen sau altul și, când nu avem cu noi cercetători propriu-ziși... Mă rog, studiile pe care le pot efectua cei mai calificați oameni ai noștri nu prea au nevoie de ajutorul meu. În genere, Phil Weisenberg se poate ocupa de toate, și așa mai departe. Am vorbit cu el și e de acord că probabil pot fi de mai mult folos, în cea mai mare parte a timpului, ajutându-te pe tine... dacă vrei, încheie el, coborând privirea.

— Ei, ești foarte drăguț și-ți mulțumesc..., întinse Caitlín mâna, apucându-l de umăr. Fie ca drumurile pe care-o să apuci să-ți fie întotdeauna netede sub pași!

— Va... va trebui să ne ajutăm unul pe altul... să fim atât de buni unul cu altul... cât putem, mormăi el. Nu-i așa? Cât mai avem de trăit. Alte drumuri nu vor mai exista cu adevărat pentru noi, drumuri pe care să putem pași, niciodată.

Caitlín zâmbi:

— Sigur, și sper că nu-ți pierzi deja curajul, nu-i așa, Martti, băiatule? Când tocmai ne-am smuls înapoi viața și am câștigat libertatea?

— Libertatea?

Privirea lui se roti sălbatică în jur, în vreme ce-și încleștă mâinile de masă, cu o forță inutilă, până i se albiră unghiile.

— Închiși într-o coajă de metal, orbecând prin spațiu atâta timp cât ne va ajunge mâncarea, nu mai mult, dacă înainte nu înnebunim...

Se chinui să se stăpânească.

Caitlín îl mângâie pe cap, scoțând sunete încurajatoare din adâncul gâtlejului.

În sfârșit, Leino putu spune, cu o deznădejde simplă:

— Știi, nu-i așa, că suntem pierduți? Fidelio a confirmat că ai lui n-au fost niciodată aici. Vom bâjbâi de la o mașină T la alta... Într-o mie de ani, consumând miliarde de sonde, betanii au descoperit cum să ajungă la vreo douăzeci de stele... și nu i-au găsit pe Ceilalți, nici pe altcineva care să-i ajute... Caitlín, s-a zis cu noi!

Ea clătină din cap, continuând să zâmbească prin părul ce-i plutea peste stele, și răspunse calmă, aproape veselă:

— Voi crede asta despre mine când îmi vor pune gologani peste ochi, și poate nici atunci. Dar să zicem că ceea ce spui e cel mai rău lucru, Martti, iubitule...

Leino se smuci violent.

— Oh, suflă ea, ești într-un hal fără de hal, zău așa! Dacă-i vorba să mă ajuți, lasă-mă să te ajut eu mai întâi. Stai locului!

Cu o manevră agilă, dădu drumul mesei, se trase lângă el, puțin mai în spate, îl apucă de brațul stâng și-i imobiliză picioarele între genunchi.

Leino scoase o exclamație de uimire.

— Ușurel, băiatu', ușurel! Trebuie să mă ancoroz dacă vreau să-ți masez cu putere spatele, cum ai nevoie.

Mâna ei dreaptă se depuse pe spinarea lui.

— Așa, un cuib de șobolani din caii lui Charlie, cum ar fi spus tatăl meu dacă ar fi fost mai puțin distins și mai irlandez. Dezbracă-te de salopetă până la mijloc!

Tremurând, Leino se supuse.

— Relaxează-te, îl îndemnă ea. Dă-ți drumul. Vom pluti în derivă, dar mai devreme sau mai târziu, ne vom propti de un perete... și între timp, pot să-ți slăbesc acestlatissimus dorsi...

Frământându-l, începu să chicotească:

— E numai invenția mea. Sexul în imponderabilitate m-a dus cu gândul și la masajul în imponderabilitate, cu atât mai mult cu cât dumnealui e adeseori încordat... Nu, ușor, ți-am spus, ușor...

Și, privind în jur pe când lucra:

— Să presupunem că am rătăci într-adevăr câțiva ani, până ni se termină mâncarea, și fiecare dintre noi va trebui să-și aleagă moartea. Nu recunosc că așa stau lucrurile, dacă nu ți-e cu supărare, dar să zicem că da. Ce soartă grandioasă!

— Poftim? exclamă el. Nu poți vorbi serios...

— Ba da. A, va fi greu să renunțăm la munți și mări, la strălucirea soarelui prin ploaie, la focul din cămin, seara. Dar gândește-te, Martti dragă. Uite! Gloria de colo, și noi, care ne pregătim s-o cunoaștem... apoi, alți sori, alte lumi, alte frumuseți și minuni, și la urmă, poate, un nou Demeter pentru noi, deși, dacă nu, ei bine, atunci cei câțiva ani ai noștri petrecuți aici, în univers, vor fi conținut mai mult decât au avut vreodată majoritatea secolelor. Încleștarea se strânse, mâna ce-l masa devenind nerăbdătoare.

— Bucură-te cât ești în viață!

Călătorii aveau suficiente cunoștințe tehnice, inclusiv pe aceea de a interpreta lucrurile pentru ca, în mare măsură sub îndrumarea lui Weisenberg, să poată găsi căi de a afla câte ceva despre tărâmul unde naufragiaseră. Totuși, aceste descoperiri se puteau vădi fatal de neînsemnate.

Apoi, Joelle îi anunțase pe căpitan și pe inginer: Fidelio avea priceperea necesară. Specia lui explorase multe sisteme planetare, fără ca vreunul să semene cu celelalte. Astronauții săi profesioniști includeau o categorie instruită pentru efectuarea și interpretarea unei enorme game de observații, în așteptarea zilei când următoarea sondă-robot avea să se înapoieze cu știrea că găsise încă o poartă de întoarcere. El se numărase printre aceștia, fiind totodată și ofițerul xenolog care vorbea în numele navei la întâlnirile cu extrabetani. Combinația dintre cele două calități îl făcuse să fie ales pentru plecarea cu Emissary.

— Tehnica lui implică holothetica, cum era de așteptat, avertiză Joelle. Va trebui să modificăm o unitate, ca s-o poată folosi. Sistemul a fost elaborat pe Beta și amândoi ni-l amintim destul de exact. Dar vă dați seama că e necesară o anumită cantitate de încercări și erori succesive. Mai mult, după standardele lor, materialele noastre sunt rudimentare.

— I-am putea construi echipamente adecvate? întrebă Weisenberg.

— Dacă ai fi aruncat în trecut, pe vremea lui Galileo, i-ai putea construi un reflector orbital de o sută de metri? îl tachina ea. A, îndrăznesc să spun că vor fi posibile câteva îmbunătățiri, pe ici pe colo, la momentul potrivit, mai ales în materie de software. Deocamdată însă, trebuie să obținem toate datele disponibile. Ocupă-te de lucrurile evidente, determină masele, ia spectrogramele etcetera. Oricum, trebuie să le faci. După ce cuplajul lui Fidelio va fi gata, îți poate spune chiar el ce fel de informații adiționale ne vor trebui amândurora, și în special informațiile cu care suntem alimentați direct și continuu.

Lasă-ne singuri, să ne consultăm. Vezi-ți de treburile tale. Îți voi spune eu ce mai e de făcut, și când.

Brodersen înălță o sprânceană, fără să răspundă nimic. Joelle îi recunoscuse expresia gen „Mamă, da' ce aere ne dăm!”, de altădată. Niciodată nu s-a uitat așa la mine! îi trecu ei prin minte, făcând-o să înghețe. Întotdeauna a avut cel mai mare respect pentru intelectul meu. Ce l-a schimbat? Tensiunea expediției asteia? Aventuriera aia de Caitlín? Întrebarea a continuat s-o bântuie și în zilele care au urmat. Nu s-ar fi putut spune că era obsedată, decât de muncă, la fel ca toți ceilalți. Cu toate acestea, îi revenea iar și iar în minte, mai cu seamă atunci când încerca să adoarmă.

Acest lucru i se părea adeseori dificil. Niciodată nu se simțise firesc în imponderabilitate. Pentru ea, plăcerea plutirii și a zborului era infimă, în comparație cu efortul îndelungatelor perioade petrecute zilnic la aparatele de gimnastică, pentru a nu i se îngroșa sângele și a nu i se fragiliza oasele. (Ceilalți stăteau de vorbă, cântau sau urmăreau spectacole, distrându-se în diverse feluri. Pe Joelle n-o încânta nimic din toate astea. Teoretic, s-ar fi putut retrage în propria-i minte, unde sălășluiau matematica și memoria Noumenon-ului, așa cum făcea de multe ori în timpul liber. Dar exercițiile monotone și grele o sâcăiau prea mult.) Mai rău, exact când ajungea în pragul viselor, se trezea tot mai des cu un țipăt, având senzația de cădere într-un puț fără sfârșit. Atunci, trebuia să plutească prin intuneric până la capătul priponului, încercând să se calmeze. Îi năvăleau în minte gânduri pe care nu le dorea...

De ce-mi pasă că Dan nu mai ține la mine? Niciodată n-a însemnat pentru mine mai mult decât un animal, mai deștept și mai puternic decât majoritatea, excelent la pat, și totuși doar un animal, care să-mi umple unele din ceasurile acelea când eu însămi nu eram decât un animal. Dacă trupul meu vrea să-l folosească, a insinuat că m-ar servi — probabil

că nu acum, cred că e prea hărțuit și nesigur, dar, la un moment dat... Sau m-aș putea îndrepta spre... Rueda, cred. Un om de lume, ca el, ar vedea dincolo de părul meu cărunț post-menopauzal și, fără îndoială, ar fi un artist desăvârșit. Fără să mai punem la socoteală demnitatea. Sexul e o simplă necesitate fiziologică, la fel ca defecația.

Oare? Eric, Eric!

Stai. Așteaptă. Nu e nici măcar o necesitate. Am împlinit aproape nouă ani de când mă lipsesc de el.

Oare frica de moarte mă face să mă simt singură? Vom muri aici. Sortii de a ne găsi calea înapoi sunt... nu, nu incalculabili... ridicoli... Dar dacă avem grijă, la un nivel rezonabil, cu un dram de noroc, ar trebui să ne mai rămână, ăă, zece ani până ni se termină hrana. Fără nici un geriatru la bord, până atunci aș putea muri de bătrânețe.

În plus, am învățat de mult să nu mă tem de moarte. După ce-am privit drept în față Realitatea... Nu există nici un „eu” de a cărui pierdere să mă îngrozesc. Este doar o asociere temporară de mitocondrii, celule eucariote, floră intestinală și altele asemenea, întreaga simbioză contopindu-se cu lumea din jur, care a creat-o, fără a servi nici unui scop în afară de perpetuarea genelor dinăuntru. Dacă mi s-ar oferi imortalitatea „persoanei” mele, n-aș dori-o. E prea meschină, printre atomi, eoni și galaxii.

Într-adevăr, ar fi trebuit să întâmpin cu bucurie această șansă fără egal de a explora, a experimenta, a învăța. E regretabil că nu le pot raporta colegilor descoperirile mele. Oricum, din punctul meu de vedere, este pierderea unei satisfacții foarte mărunte, în comparație cu ceea ce mă așteaptă în deceniu] viitor.

Atunci, de ce vreau să mă cuprindă cineva în brațe? De ce durează atât de mult până la schimbul de dimineată și la începerea muncii?

Munca era captivanta, în pofida tuturor exasperărilor datorate imponderabilității și Legilor lui Murphy. Se făcea în scopul de a adapta sistemul holothetic al lui Chinook pentru Fidelio. Mai întâi intervenea partea mecanică, o cască potrivită pe craniul lui, cu anexe pentru restul trupului. Asta mergea ușor. Urma latura electronică, circuite construite și reglate pentru a rezona cu o rețea nervoasă reprezentând consecința câtorva miliarde de ani de evoluție separată. Ar fi trebuit să constituie un proiect major de cercetare, dacă acesta n-ar fi avut deja loc pe Beta. Astfel stând lucrurile, majoritatea cerințelor erau cunoscute. Totuși, Su Granville și Joelle însăși trebuiau să petreacă ceasuri în șir scriind programe, apoi stând în linking, ori de câte ori Weisenberg le oferea câte un nou set de date de la instrumentele lui. Leino ajuta și el întrucâtva, iar ceilalți făceau orice treburi mărunte erau necesare, după cum se ivea ocazia. Altfel, erau angajați în astronomie și fizică spațială. Întrucât trebuia să fie hrăniți și să li se spele hainele și așternuturile, Caitlín își stăpânea nerăbdarea și o făcea în scopul supraviețuirii. Adesea, la popotă sau în perioadele de gimnastică, le cânta. Era singura distracție de care beneficiau.

O dată ce au avut la dispoziție materialele, s-a ivit adevărata provocare: aceea de a crea programul de bază prin intermediul căruia Fidelio să se integreze cu computerul. Chiar și printre oameni, fiecare holothet reprezenta un unicat. Fidelio nu era om. Mai mult, tehnologia betană a computerelor manifesta deosebiri considerabile față de cea pământeană. (Totuși, în mod destul de ciudat, atâta cât erau posibile comparațiile, nu părea ca holothetii din ambele specii să aibă capacități de pătrundere mai profunde sau mai ample, unii comparativ cu ceilalți. Mașinile betane dețineau multe calități superioare, însă Joelle, cuplată cu ele, funcționase mai mult sau mai puțin la fel ca acasă. Oare și creierele aveau limite egale? Sau Supremul însuși?)

Din nou, și într-un grad și mai înalt, sarcina ar fi fost deznădăjduită dacă

nu s-ar fi realizat în prealabil pe Beta, atunci când linkingul reciproc al membrilor celor două specii fusese considerat necesar. Joelle și Fidelio încercau pur și simplu să reproducă un lucru pe care și-l aminteau foarte bine de pe Emissary... atâta doar că nu era nimic simplu la mijloc. În schimb, aveau de-a face cu un limbaj de computer complet nou – practic, o nouă semantică – plus un program de traducere elaborat într-o limbă căreia instalația de pe Chinook să-i facă față, plus un program de retroversiune, plus un set de instrucțiuni speciale rămas permanent deschis. Joelle și Fidelio aveau în minte datele fundamentale și știau, într-un mod general, cum să reconstruiască detaliile, prin logică de forță brută, calcule și experimente.

Nu sub forma unei analogii, ci în sens metaforic, problema era similară cu aceea pe care ar fi avut-o de rezolvat un peruan chemat să traducă dialogul dintre un chinez și un arab, atunci când cunoaște vag ambele limbi, cel dintâi se bâlbâie, iar cel din urmă este surdo-mut.

Fără linking, problema ar fi fost insolubilă. Susanne se cupla și căuta inconsecvențe și nepotriviri în programele intermediare, când prezența ei nu era solicitată altundeva. Atunci, Joelle și Fidelio încercau să se descurce singuri. Joellei îi era greu; percepea realitatea deformată, decolorată, febrilizată, iar după aceea avea coșmaruri în care, de cele mai multe ori, vedea cadavrul descompus al lui Eric. Se trezea, își spunea că Fidelio nu se plânge, se gândea că probabil pentru el era și mai rău, și revenea la lucru. Reintrarea în Noumenon-ul pur era întotdeauna tămăduitoare.

Chinook a stat două săptămâni pe orbită, în jurul planetei căreia oamenii nu-i dăduseră nume.

— Totul pare să fie gata, femelă cu intelect, spuse Fidelio, când oferi ansamblul unui examen atent.

Atunci când vorbeau în atmosferă, folosea graiul gutural și şuierător al semenilor săi. Îi era mult mai la îndemână decât spaniola.

— Hai să facem o încercare și, dacă descoperim că suntem pe un curent puternic, mergem drept înainte ca să simțim integralitatea acestui volum-unde-înotăm.

Lui Joelle îi veni să zâmbescă la auzul expresiei. Când îl privi, zâmbetul i se șterse însă. Ființă semimarină, arăta superb în imponderabilitate.

Prelung, de un brun bogat, trupul său se ondula, de la botul ca o provă și ochii de lăpislazuli până în vârful cozii puternice, precis controlate;

fiecare deget al celor șase membre știa ce are de făcut, iar mișcările erau fluente. Mirosul de iod aproape o copleșea cu amintiri ale plajelor de pe Pământ, ale valurilor și vânturilor, razelor de soare și aripilor de pescăruși. Ce păcat că era încarcerat în acea strâmtoare dintre două rasteluri de computere, că avea în față cadrane și comutatoare, în locul plantelor subacvatice în continuă mișcare, că vederea îi era restrânsă de metalele vopsite, în locul adâncurilor verzi, schimbătoare, deasupra cărora se așchiau razele soarelui.

Alungă imaginile și, ținându-se strâns de mâner, apăsă butonul intercomului.

— Su, chemă ea. Aici Joelle. Vino!

Probabil că aveau să treacă vreo câteva minute, până când linkera se întrerupea din ceea ce lucra.

— Întoarcerea în adâncurile de dincolo de adâncuri va fi ca revenirea pe litoral după anii trăiți pe uscat, șopti Fidelio.

— Știu, răspunse Joelle.

Și pe ea o frământa aceeași ardoare. Holotheca împărtășită cu un betan avea dimensiuni pe care nu i le putea oferi nici un partener uman, printre acestea înscriindu-se și conștiința faptului că deosebiriile dintre ei îi accentuau și lui percepțiile. Se întrebaseră împreună dacă nu cumva Ceilalți puteau fi mai multe specii distincte, formând grupuri ce stăteau

permanent în linking.

—A fost sec...

Fidelio lăasă fraza neterminată. Nu era cu adevărat capabil de autocompasiune.

Regretul pentru el o chinuia. Cu mâna liberă, îi căută brațul cel mai apropiat, din dreapta, sus. Ghearele acelei labe ar fi putut-o sfâșia în bucăți, dar ea nu le simțea decât calde și catifelate.

— Oh, Fidelio, șopti.

Rezervele tale de hrană ajung pentru mai puțin de un an. Vei muri printre monștri dizgrațioși!, cu patru membre și fără coadă, care nu pot înota nici măcar o zi fără ajutor din afară; nu te va îmbrățișa nici o soție, să poți suga de la ea pentru ultima oară, în timp ce te scufunzi; nu știm cum s-ar cădea să fii jelit.

Privirea lui nepământească îi reținu atenția.

— Ți-aș cere un lucru, Joelle, spuse el calm.

Se așteptase să-și mute ochii de îndată, căci betanii nu se uitau fix la cineva decât dacă acela îi înfuria sau dacă îl iubeau și-i ofereau credința. El continua s-o privească. Sângele îi vâjâia în urechi.

— Te previn, nu e un mic val, e un flux.

— Da, dacă pot.

— Acum, cât sunt capabil să folosesc aceste echipamente, lasă-mă pe mine să fiu holothetul, ori de câte ori e necesar unul singur, atâta vreme cât mai rămân aici.

Căci nimic altceva nu ți-a mai rămas, nu-i așa, Fidelio? Dădu drumul mânerului, pentru a-l apuca de braț și cu cealaltă mână.

— D-da.

— Poți face cercetări proprii când eu plutesc în odihnă. Peste un timp, sistemul va fi din nou în întregime numai al tău.

O usturau ochii. Fir-ar al dracului, doar n-o podidea plânsul, nu? Joelle scutură din cap; lacrimile se legănară, scânteind.

— Nu e acceptabil?

Părea resemnat? De unde să poată ști?

— G'ng-ng, înțeleg, femelă cu intelect. Cererea mea curge pe de lături.

— Nu, nu!

Forța propriei reacții o descumpăni. Istovită, nedormită, cu partea frontală a creierului funcționând, restul intrând în oscilații. Dacă nu am grijă, mă apucă istericalele.

— M-ai... Înțeles greșit. N-am vrut să dau un răspuns negativ. Sigur că poți prelua tu problema. Oricând, oricând.

— Lași apa să curgă, Joelle. Ești îndurerată (rănită? fără hrană vitală? aruncată pe un recif cu scoici tăioase?). Ți-am făcut eu asta?

— Nu. Tu... nu. Fidelio, ne putem cupla împreună!

— Adesea, sper, cu începere de azi. Adulmec o splendoare înaintea noastră. Dar, Joelle, dragă pereche mintală, mai des...

Se bâlbâia, bănuia Joelle, și-i văzu tendoanele încordându-se înapoia ghearelor.

— Singur în Totul, o pot deștepta de-acolo pe Beta, soție, soți, copii, nepoți, prieteni, cei vii și cei morți deopotrivă, nu simple amintiri, ci realități percepute în spațiu-timp; pot să simt că există. Va fi aproape la fel de plăcut ca o îmbrățișare.

Se opri. Oricât de împăienjenit îl vedea, Joelle îi simți uimirea.

— N-ai știut asta, Joelle? Tu însăși n-ai făcut-o niciodată? Nici un cuvânt n-o poate explica. Mă rog, cred că trebuie să-ți arăt, să te învăț, înainte de a cobori. Trebuie cu siguranță să încerc. E foarte bine că pot să-ți fac un dar.

Joelle se aruncă spre el, îmbrățișându-l strâns, cu ochii în lacrimi.

Pe ușă intră Susanne.

— Iată-mă, spuse ea, apoi: oh! Pardonnez-moi! Vous me pardonnerez!

Cu stângăcia proprie stării de imponderabilitate, încercă să se retragă. Joelle, întorcând capul (cu obrazul frecându-se de blana partenerului ei mintal, care o cuprinsese blând cu cele două brațe inferioare, în timp ce pintenii labei drepte de sus îi mângâiau părul) o văzu pe linkeră rășchirându-se în ușă ca un păianjen mare și negru. Iar Fidelio, cu care ajunsese la o nouă înțelegere, avea să moară în curând, dar înainte de a muri o putea călăuzi spre Unitatea cu Eric și Chris și el însuși și...

— Ieși afară! zbieră Joelle. Căteia urâtă și sfrijită ce ești! Ieși! Susanne fugi afară, plângând.

— Ce s-a desprins? întrebă neliniștit betanul.

Nimeni, nimeni n-ar trebui să mă vadă așa... numai tu, tu nu ești om, ești seamănul meu holothet... Sunt irațională. Am fost nedreaptă cu linkera aia. Trebuie să-mi cer scuze. Ba nu. Cum i-aș putea explica? Cu furie: De ce-ar trebui să-i explic? De ce trebuie numai eu să fiu la nesfârșit rațională ? Cu uimire: De ce-mi tot amintesc de Eric, în ultimele câteva săptămâni? Nici el nu e nimic mai mult decât un linker. Nici măcar atât, din câte-am auzit, s-a așezat la casa lui, s-a căsătorit de mult, devenind un administrator nu prea important, în Calgary. Joelle icni sufocată.

— N-n-nimic, Fidelio. Sunt obosită și... Îmbrățișează-mă strâns, lasă-mă să mă odihnesc o vreme. Apoi, am să iau un somnifer...

...de la medicul nostru de bord, Mulryan aia; mă rog, ea poate o să aibă bunul simț să nu mă compătimească.

— ...și ...pe urmă, voi fi în formă mai bună decât... oh, Fidelio!

Susanne se retrase în cabina ei, fără să spună nimănui vreo vorbă, în afară de a o informa pe Caitlín că n-avea să vină la cină la popotă.

În următorul schimb de dimineață, intră în centrul informatic cu fața lipsită de expresie.

— Îmi pare rău că am țipat la tine, o întâmpină formal Joelle, în engleză. Eram răvășită din cauza lui Fidelio. Mi-e prieten vechi.

— Înțeleg, madame, replică linkera cu prudență, și-și începură activitățile în comun.

De fapt, Susanne avea foarte puțin de făcut în afară de a monitoriza, pentru a se asigura că uniunea dintre Joelle, Fidelio, computere și instrumente nu începea să se denatureze subtil. Nu se întâmplă, virușii ieșiseră în sfârșit din sistem. Cei doi holotheti își contopeau conștiințele ca doi amanți care-și cunosc bine unul altuia trupurile reunite, devenind mai mult decât suma amândurora și lăsând universul să se scurgă prin ei.

Cunoșteau o mare parte din date, le cunoșteau din observațiile și deducțiile efectuate de către colegii lor de echipaj. Pozițiile galaxiilor învecinate indicau că regiunea aceea se afla la aproximativ cinci sute de ani-lumină distanță de Sol, în direcția generală a constelației Hercule. Această informație făcea să poată fi identificate diverse stele de mare strălucire, ca Deneb, și formațiuni ca Nebuloasa Orion, care la rândul lor defineau mai precis poziția. (De parcă ar fi contat. Un singur an-lumină reprezintă un abis în care imaginația se îneacă.) Soarele era o pitică roșie de tip M, având masa egală cu 0,02 din cea a lui Sol și luminozitatea de 0,004. Avea cinci planete, nici una măcar vag terestroidă, toate aparent aride, poate cu excepția acesteia, cea mai mare, în jurul căreia orbitau mașina T și Chinook, la o distanță de circa douăzeci și patru de milioane de kilometri.

Lumea aceea era o gigantă, cu masa de 92% dintr-a lui Jupiter, înconjurată de doisprezece sateliți naturali. Distanța medie dintre ea și stea era de 1,64 unități astronomice, puțin mai mare decât cea de la Marte la Sol. Asemenea lui Jupiter, deținea o atmosferă vastă, compusă în primul rând din hidrogen, iar în al doilea rând din heliu, celelalte componente includeau amoniac, metan și compuși organici mai complicați. Tot asemenea lui Jupiter, era fierbinte datorită contracției;

straturile superioare ale atmosferei erau rarefiate și reci, dar cele inferioare deveneau mai dense și mai calde, până când apa trecea în stare de vapori și începeau să bântuie furtuni de mărimea unor planete mici. Cea mai mare parte a masei era lichidă, deși simpla presiune, în afara temperaturii, menținea solid un nucleu metalic egal cam cu de cinci ori volumul Pământului.

Rotindu-se în jurul axei într-un interval de zece ore și treizeci și cinci de minute, planeta genera un imens câmp magnetic, care capta particulele solare încărcate. Totuși, soarele radia atât de slab, încât respectivele centuri Van Allen nici nu se comparau cu intensitatea jupiteriană. Nici un om nu putea sta multă vreme în interiorul lor; Chinook însă, datorită mijloacelor sale electronice de apărare, putea să coboare prin ele și să urce înapoi, fără ca echipajul să primească o doză îngrijorătoare de radiații.

Existau motive pentru aceasta.

Joelle și Fidelio se pierdeau în soare, luni, splendori și subtilități ambientale, unicate de tot felul. Dar abia se instalaseră în minunatul caleidoscop, când un fapt le agresă marginile conștientului. O vreme, nu-l luară în seamă, explorară un vortex, aflară de ce un glob interior se rotea în sens contrar, stabiliră că întregul sistem era mai bătrân decât cel solar; dar drăcia nu le dădea pace. Aproape enervați, își îndreptară spre ea

mințile unificate. Emisie hertziană dinspre lumea pe care o înconjurau, da, desigur, la ce altceva să se fi așteptat?

Faptul trecu în prim plan.

Fulgere, efecte sincrotrone, sute de surse separate, emiteau energie radio. Fiecare avea propriul său set de configurații, pe care holothetii le înțelegeau de maniera în care un balerin înțelege cum execută un altul un pas seul. Dar un mic element semăna cu un flaut, sfidător și variabil în mijlocul vuietului unei furtuni pe mare...

Probabil că, într-un deceniu de eforturi concentrate, oamenii fără ajutor din afară ar fi făcut acea descoperire. Holothetii își dădură seama într-o clipă că nu era un fenomen pe care să-l fi putut produce natura neînsuflețită, prin urmare, că auzeau discursul unor ființe vii și inteligente.

Plutind în sala comună, în fața echipajului, cu planeta strălucind în spate, Brodersen șopti:

— Mda, cred că ar trebui să mergem să aruncăm o privire.

— Riscurile sunt prea mari, obiectă Joelle. Pe orbită suntem în siguranță. Putem semnaliza în continuare.

— Până începem să murim de foame? pufni Dozsa; el făcuse efortul de a obține un răspuns. Am putea, să știi.

— Serios? întrebă Caitlín. Și de ce să se întâmple așa? N-ai transmis pe lungimile lor de undă un semnal matematic pe care să nu-l poată confunda?

Dozsa zâmbi, prin oboseala de pe chipul său lat.

— Ai fost prea ocupată ca să auzi știrile, nu, draga mea? Ei bine, problema de bază constă în simpla mărime a lumii ăsteia. Și, da, fundalul natural al acelor frecvențe, nivelul sonor. Fără holothetică, poate că niciodată n-am fi distins fracțiunea purtătoare de informații. Este un simplu produs secundar al emisiunilor. Băștinașii, oricine-ar fi, n-au nici un motiv să asculte apeluri din afară, sunt convinși. Trebuie să folosim o undă îngustă, să atingem o putere pe care să nu mai aibă cum să n-o recepționeze și s-o identifice. În această situație însă, atingem doar o zonă foarte mică.

Arată spre globul bej:

— Planeta e enormă. Iar sursele de emisie nu sunt fixe, ci par să se miște încontinuu.

— Aș vrea să știu cum fac asta, remarcă Brodersen, sau cum e posibilă

electronica aici.

— În orice caz, am făcut încercarea, la... risc, ai zice? continuă Dozsa. Deși mai mult ca să-mi omor timpul, cât ceilalți colecționau noi date planetologice. Probabilitatea de a nimeri un receptor care să fie întâmplător acordat pe banda exactă de frecvență este...

Își relaxă un moment încheștarea mâinii, pentru a strânge apoi cu atât mai elocvent.

— ...cam aceeași cu probabilitatea să găsim drumul care ne duce prin jurul mașinii ăsteia T înapoi în Sistemul Solar.

— În plus, interveni inutil Rueda, avem o limită de timp. Gimnastica nu ne va întreține sănătatea la nesfârșit, în imponderabilitate. Curând, va trebui să avem greutate. Masa noastră de reacție e limitată și, dacă intrăm în starea de rotație, va fi ireversibil; rămânem definitiv pe orbită.

— Prin urmare, fie plecăm de-aici și sărim printr-o poartă la întâmplare, fie facem un efort de a lua legătura cu localnicii, rezumă Brodersen. Eu votez pentru a ne agăța de ceea ce avem, până nu vom ști că e inutil.

Ar fi putut da ordine tactice care să fie executate pe loc, dar, într-o asemenea singurătate, un căpitan care nu consulta dorințele strategice ale echipajului n-ar fi rămas multă vreme căpitan.

— Aici există inteligență, viață sofisticată tehnologic. Și poate fi chiar o viață de ordin mai înalt decât a Celorlalți, întrucât nu au plasat mașina T într-o poziție Lagrange, ci exact pe o orbită de sateliți, în fața lui Dumnezeu și a tuturor.

Tăcu o clipă.

— Localnicii ar putea fi înșiși Ceilalți.

Se lăsă tăcerea, până când Caitlín șopti:

— Minunea minunilor, iubitul meu drag, dacă ar fi așa!

Lumina planetei i se reflecta în ochi, aurie.

— Dar, condițiile..., protestă Joelle.

— Williwaw ar trebui să le poată înfrunta, replică Brodersen. A fost testat pe Zeus, automat, desigur, datorită radiațiilor, totuși, ar putea suporta orice lovitură.

Cea mai mare planetă din Sistemul Phoebian era mai mare decât Jupiter, cu o masă de câteva ori mai mare decât a Pământului sau a lui Demeter.

— Presupun că un echipaj poate rezista câteva ore la limită. Sigur, va fi riscant, dar am cunoscut riscuri mai mari și încă mai umblu pe-aici să mint despre ele.

Nu primi aproape nici o ripostă.

Când terminară, Brodersen spuse:

— Bine, următoarea întrebare. Cine vine cu mine?

Capul lui Caitlín zvâcni în „sus”, dar Rueda fu cel care exclamă:

— Cu tine? Ce tot vorbești?

— De vreme ce va fi riscant, vom trimite un echipaj minimal, le spuse Brodersen. Pilot, copilot cu rol și de ofițer transmisionist, și... ei bine, amândoi vor fi mai ocupați decât o caracatiță cu un singur braț, așa că mă gândesc și la un al treilea, pe post de cercetaș și ce-o mai fi nevoie.

— Eu! strigară Leino și Frieda, într-un glas.

Weisenberg își dresă glasul și spuse, mai tare decât ar fi dorit:

— Stați așa, toată lumea! Stați. Să vorbim cu cap... Ceea ce tu nu faci, comandante, dacă vorbești serios când spui că te duci personal!

— Hm? mârâi Brodersen. Sunt calificat pentru funcția de copilot, cel puțin. Crezi că aş pune oamenii într-un pericol pe care să nu mi-l asum și eu?

— Dan, ăsta e, din punct de vedere chimic, un c...t pur.

În gura lui Weisenberg, expresia vulgară avea valoare de șoc.

— Căpitanul nu face asemenea lucruri. Nu are dreptul!

— Adevărat, adevărat, interveni și Rueda. Ești prea important pentru supraviețuirea noastră...

Brodersen roși:

— Hai mă, terminați!

— Ba nu, termină tu cu... cu prostiile astea! se răsti Weisenberg. Da, știu, dacă ți se întâmplă ceva, alegem un nou comandant și mergem mai departe. Dar n-am merge la fel de bine, nu-i așa? Nu ești supraom, Dan. Însă ai talentul de a coordona eforturile oamenilor. În plus, arăți multe cunoștințe despre responsabilitățile tale, cunoștințe de genul celor care nu se scriu niciodată pe hârtie.

Un murmur de aprobare îi răspunse. Își rezezi în direcția aceea chipul de Ramses.

— Trebuie să procedăm cu o logică de gheață, continuă el, rapid ca o mitralieră. Cei ce pleacă trebuie să fie competenți pentru a o face, și în același timp, să se numere printre aceia a căror pierdere nu ne-ar handicapa prea rău. În plus, Dan, avem trei oameni care pot pilota naveta, și ne trebuie doi. Stef, Carlos, Frieda, exact? Care sunt cei doi? Cu un gest al mâinii le respinse intervențiile:

— Gura! Gândiți limpede. Carlos îl poate înlocui oricând pe Stef, ca șef de echipaj. Dar și tu ai putea, Frieda, cu puțin efort, și ești singurul trăgător pe care-l avem. Asta e o adevărată specialitate. Nu spun că vom nimeri în vreo luptă, acolo jos. Cel mai probabil, nu, decât, poate, împotriva elementelor naturii, dar asta ar putea cere plasarea unei raze sau a unui exploziv exact la locul necesar. Adevărat? Adevărat.

Foarte bine, Stef și Carlos vor fi piloți. Se pot ciondăni între ei cine să fie pe primul loc.

Privirea lui săgetă încoace și-ncolo.

— Cine să fie al treilea? Categorical, nici unul dintre holothetii noștri. Nici Martti sau eu – gura, Martti, ți-am mai spus o dată! Eu sunt CE.-ul, iar el e asistentul și rezerva mea. Fără întreținere corespunzătoare, și reparații la nevoie, nava asta e moartă. Cine-a mai rămas? Su și Caitlín. Su e mult mai bine instruită tehnic. Dar gravitația de pe planeta asta e cam de două ori și jumătate cât cea normală pe Pământ. Tu nu ești puternică, Su.

Un moment, buzele i se arcuiră în sus.

— Totuși, aș spune că ești mai dură decât ți s-a dus vestea, dar nu prea puternică muscular, și nici prea rapidă ca reflexe. Caitlín...

— Stai naibii o clipă! mugi Brodersen.

— Nu! răcni și Leino.

— Vorbești serios? țipă Caitlín. Dădu drumul mânerului, zvârli din picioare, zbură ca o săgeată spre Weisenberg și-și aruncă brațele pe după gâtul lui. Impactul îi desprinse, amândoi plutind în derivă, învârtindu-se, în timp ce Caitlín îl săruta de nenumărate ori și în jurul lor clocotea furia.

GHIDATĂ DE HOLOTHEȚI, nava cobora ușor pe o orbită staționară, care avea s-o mențină deasupra regiunii unde urma să asolizeze naveta.

Astfel, se plasa sub centurile de radiații. Într-adevăr, câmpul devia majoritatea fluxurilor de particule pe care le întâlnea în vid.

Transportorul și macaralele o degajară pe Williwaw, iar nava-fică se puse în mișcare.

— O-o-oh, șopti Caitlín, cu un sunet ca de rugăciune. Privise pe ecrane apropierea și fusese uimită, dar acum se afla afară, în carne și oase, în fața unei teribile splendori.

Sistemele optice din cabina de control se deschideau spre o întregă emisferă și, în alte direcții, către porțiuni întinse ale cerului. Planeta acoperea aproape jumătate din acesta. Când privea într-acolo, nu avea nimic altceva de văzut; în tonuri de chihlimbar și aur, lumina ce pătrundea acoperea toate stelele. În dreapta, la o distanță incalculabilă, benzile

roșii de pe circumferința lumii se închideau spre purpuriu și, apoi, spre întunericul cosmic. Mai încolo se zărea soarele, ca un mic tăciune. În stânga era marginea mai apropiată a nopții, un întuneric însuflețit de luciri închise, fulgere îndepărtate și dărele portocalii ale norilor atinși de aura crepusculară. Între ele se întindea fața luminată, zone strălucitoare, fâșii cu nuanțe mai bogate, în mii de tonalități schimbătoare, ele însele modificându-se la nesfârșit, șiroind, ondulându-se, formând vârtejuri, fluxuri, râuri, un dans neconținut, maiestuos și vesel.

Naveta murmura și trepida. Vaporii reactorului, condensându-se, creau la pupa un banc de ceață roșcată, mic la vedere – se disipa la fel de rapid pe cât se forma –, dar ajungând curând să ascundă sfera lui Chinook.

Greutatea îi ținea pe navigatori fixați în scaune. Deși mai mică de unu g, accelerația era considerabilă, în scopul de a asoliza la scurt timp după răsăritul local al soarelui. Schimbul de informații dintre Rueda și navă era un obligato sec, sunând ireal.

Conversația se sfârși cu o stare de ușurare. Până acum, totul decursese satisfăcător. Un timp, rămase tăcut, aidoma camarazilor săi. Lumina îi făcea chelia să lucească. Într-un târziu, spuse încet:

— Sfânta Fecioară, după una ca asta, poți să mori fericit! Dozsa rânji, nu prea vesel. Vorbi cu accent îngroșat:

— Dacă preferi... Eu, unul, am acasă nevastă și copii. Țsta e un gen de experiență pe care îmi place să-l fi avut.

Rueda păru surprins:

— Și totuși ai venit?

— Altfel, cum? Am căzut de acord că trebuie să mergem în cercetare, și sunt cel mai calificat.

Dozsa pilota, întrucât, pe lângă practica trecută, era și un entuziast al artelor marțiale, antrenat în spiritul forței și al vitezei.

— Să nu mă înțelegi greșit, Carlos... Nu mă tem. De fapt, chiar mă delectez cu provocarea asta. Dar mă voi delecta și mai mult amintindu-mi-o...

Își făcu cruce.

— Sau, în viața de apoi, dacă Dumnezeu nu vrea să reușim. Moartea noastră ar trebui să fie ușoară și rapidă.

— Da, răspunse Caitlín, cu voce abia auzită. O stea căzătoare pe un asemenea cer... sigur, și există destine mult mai crude – există, și încă multe.

— În misiunea asta, te simți aproape de Dumnezeu, nu? Întrebă Rueda, aproape la fel de încet. Dar El nu este bunul Părinte bătrân despre care mă învățau maicile la școală, nici Domnul pe care-l invoca preotul nostru.

— Este toate acestea, și mai mult decât atât, replică Dozsa. Caitlín, păgâno, până și tu trebuie să-i fi auzit vocea, în copilărie!

Caitlín clătină din cap. În jurul acestuia, părul ei împletit forma o pată clar obscură.

— Nu. Poate că irlandezii erau prea catolici pentru mine, o parte din ei căutând să reconstruiască lumea după Tulburări și să mențină credința, după apariția Celorlalți... Iar eu sunt o rebelă înnăscută. Totuși, nu mai am mânie în suflet...

Dozsa zâmbi:

— Bine, hai să nu ne certăm. Nu avem energie de prisos. Dacă nu te superi, am să te pomenesc și pe tine în rugăciunile mele. E foarte posibil să rostesc câteva în gând.

Din locul unde stătea, Rueda întoarse capul spre ea:

— Tu în ce crezi, dacă-mi dai voie să te întreb?

— În viață, răspunse Caitlín.

Rămaseră tăcuți, privind planeta care se apropia, noaptea retrăgându-se pe suprafața ei și lumina crescând. După un timp, din outercom îi

mitralie un nou set de cereri, solicitând date și detalii de confirmare a planului de zbor. După ce se conformă, Rueda adăugă:

— A fost inutil, prieteni!

Glasul lui Brodersen îl înlocui pe cel al Joellei. Era aproape de nerecunoscut:

— Eu sunt de vină. Am insistat. Chiar sunteți bine?

— Niciodată nu mi-a fost mai bine, iubitele, răspunse îndrăzneță Caitlín, cu excepția faptului că nu te am aici. Iar cabina asta e oricum cam înghesuită pentru figuri. Să faci patul până mă întorc. E nevoie, dacă n-ai uitat!

— Pegeen, te rog...

— Iartă-mă!

Întinse mâna spre difuzor, ca și cum ar fi fost el însuși acolo:

— Te temi pentru mine. Dar de nu m-aș teme și eu pentru tine, ai mai fi legat astfel? Hai, nu fi egoist, bucură-te pentru mine că am pornit într-o atât de mare aventură.

— Încerc...

— Nu, mai mult decât o aventură. O magie cum nicicând n-au visat, în Tír na nóg. Știi, mă gândeam că vom avea nevoie de un nume pentru planeta noastră, dacă o cucerim de la localnici. Numele lor nu prea-l putem pronunța, oricare ar fi el.

Brodersen ezită.

— Și?

— M-am gândit la Danu, zeița-mamă a neamului Tuatha din Danaan, cei care au devenit marii Sídh.

— S-a făcut, mii de tunete! decretă el.

Williwaw intră în atmosfera perceptibilă mai brusc decât deasupra lui Demeter, căci aerul era dens, comprimat de gravitație. Traectoria și vectorii fuseseră calculați ținându-se seama de acest lucru. Naveta era ghidată încontinuu de Joelle, cuplată holothetic la instrumentele cu ale căror operatori Fidelio discutase ce anume să sondeze. Altfel, misiunea ar fi fost sinucigașă.

Așa stând lucrurile, în prima oră Dozsa s-a consumat până la limite aflate dincolo de ceea ce era sigur că-i aparținea. Rueda era aproape la fel de ocupat, manevrând comunicațiile și ajutând adeseori la cârmire. Curând, cabina începu să duhnească de transpirația lor. Se umplu cu răgete monstruoase, țipete, șuierături. Pe oameni îi apăsa propria lor greutate, de două ori și jumătate mai mare decât cea spre a cărei suportare evoluase specia lor. Fiecare deget se îngreunase, un braț era o povară, gâturile se încordau să țină capetele în poziție normală, măruntaiele se lăsau în jos, inimile trudeau, coastele erau îndurerate de respirație, gurile se uscau, beregățile erau o rană vie...

Așa ceva nu s-ar fi întâmplat într-o mașină centrifugă de probă sau la bordul unei nave de supraveghere sub impuls complet, unde omul putea să stea în voie, așezat sau culcat. Danu făcea prăpăd. Impactul stratosferic zgudui naveta, care ricoșă, cabrându-se ca un mustang. În adâncuri, la viteză relativ scăzută, întâlni vânturi care o trimiseră de-a rostogolul. Dacă nu le întâmpina cu dibăcie, i-ar fi putut smulge aripile. Concepută pentru lumile de tip terestru, avea o aerodinamică slabă pentru cea de față. Simpla pricepere nu compensa condițiile de-aici, când tot cerul era ciudat. Nu o dată, Joelle însăși fusese luată prin surprindere, când erupsese

câte o turbulență pentru a cărei prezicere nu avusese datele necesare.

Oricât de rapid îi era răspunsul, acesta trebuia comunicat verbal, ceea ce consuma secunde. De pe o navă-mamă betană ar fi putut pilota direct, fiind virtualmente una cu naveta. Dozsa și Rueda însă trebuiau să se descurce cum puteau, până primeau mesajul ajutător.

Au trecut de două ori prin furtuni. Îi orbea întunericul, până când fulgerele făceau masele de nori în zbor să devină incandescente. Urmau

tunetele, parcă s-ar fi aflat înăuntrul unui tun. Rafalele zgâlțâiau și apucau naveta. Fiecare cădere prin turbulență se sfârșea cu o forță ce zgâria șira spinării. Rostogolirile, prăbușirile și abaterile laterale aruncau trupurile din harnașamente. Carcasa era când bombardată de grindină, când înghițită de câte o ploaie ca potopul lui Noe...

În tot acest răstimp, Caitlín privea cu multă atenție. Altceva nu putea să facă, decât să-și bată din când în când pe umăr însoțitorii și să arate în depărtare ceva cu aspect sinistru, un nor înalt cât un munte, vârtejul unei turbulențe, un cuib de șerpi al fulgerelor sau câte o dezlănțuire pentru care oamenii nu aveau pregătit nici un cuvânt. Altminteri, se abținea să-i deranjeze pe ceilalți doi. Privea, își trimitea afară întreaga ființă, rădea fericită.

Williwaw învingea totul. Din când în când, părea îndoielnic că o va putea face, în pofida calculelor care-i ofereau sorți favorabili, dar în cele din urmă învingea. Ajungând la altitudinea de unde proveneau, potrivit deducțiilor, transmisiile radio, regăsi liniștea. Acolo, aerul era dens, cald și leneș. Curenți termali ascendenți ajutau la sustentație. Pilotul automat putea prelua comanda. Descrie încet un cerc larg, începând o transmisie proprie, lansând semnalele pe diverse lungimi de undă danaane. O rază purtă în sus glasul posac al lui Rueda:

— Suntem în siguranță! Repet, suntem în siguranță! Lăsați-ne câteva minute să ne odihnim, și vom raporta...

Asemeni lui Dozsa, se lăsă în scaun, cu bărbia rezemată în piept. Caitlín se aplecă înainte pentru a-i atinge pe amândoi.

— O, dragii de voi, ce obosiți sunteți...

Se întrerupse, dându-și seama de ceea ce se afla în jurul lor.

Fără amplificarea luminii, ar fi fost oarbă. Cu ajutorul ei, vedea până departe. Era o priveliște atât de străină, încât avu nevoie de timp înainte ca vederea s-o poată înregistra cu adevărat; dar imediat năvăli un val de frumusețe.

Deasupra, cerul era indigo la orizont, pentru a se deschide spre violet la zenit. Nori izolați rățăceau pe ici, pe colo, în forme feerice, colorați ca sub un apus de soare în Colorado. Soarele însuși strălucea sus, într-un semicerc de curcubeu. Dedesubt, o pardoseală de nori se întindea ca un ocean, dar un ocean cum oamenii nu mai cunoscuseră niciodată. Avea o anvergură imperială; prezenta piscuri, canioane, câmpii fumegânde, uriașe cataracte lente, infinit de complicate și neșemănând nici o clipă una cu alta. Auriul era nuanțat cu tonuri de roșu, vârstat cu irizări albastre, verzi și cafenii, umbrit în locurile unde se cufunda spre mistere. Prin depărtare trecu un stol. Aveau aripi, aveau înotătoare? Trecuseră prea departe ca să le poată distinge; dar luciseră.

De afară se auzea un sunet legănător, ca al vântului suflând calm.

Caitlín își înclină fotoliul pe spate, lăsând durerile să înceapă a se scurge. Povara o apăsa numai ca o mână puternică, peste măsură de blândă.

După un timp, oamenii își reveniră îndeajuns pentru a vorbi cu nava, a citi date, a transmite imagini și a mai conversa puțin. După încă un timp, sosiră și danaanii

Caitlín îi văzu prima. Partenerii ei erau din nou ocupați, nu la fel de frenetic ca în timpul coborârii, dar îngrijorați. Comunicațiile cu spațiul se întrerupseseră. Orice-ar fi încercat Rueda, din difuzor nu se auzeau decât trosnete, bâzâieli, haos. Undeva, deasupra lor, în cerul acela cu înfățișare senină, un eveniment electric opacizase cumva straturile superioare ale atmosferei față de orice frecvență aflată la dispoziția navei. Holothetii nu prevăzuseră o atare posibilitate, nici măcar ca pe o probabilitate. Nu erau zei, avuseseră la bază mai puține informații decât ar fi putut aduna o expediție betană și, în plus, fiecare lume din univers e unică. Dozsa se temea ca perturbația să nu anunțe o schimbare la fel de neașteptată a condițiilor atmosferice. Oricât de dens era aerul, cu

presiunea apropiată de limita suportabilității carcasei, nu era posibil să-l străbată curenți, Gulf Stream-uri de gaze ale căror margini să clocoțească, amenințătoare? Fără prea mari speranțe, Dozsa căută să înțeleagă câte ceva din studiul instrumentelor și senzațiile pe care i le transmitea naveta.

Dacă n-ar fi stat Caitlín în alertă, ar fi putut foarte bine să nu-i observe pe noii veniți, trecând pe lângă ei ca și cum nici n-ar fi existat. Ea țipă – cântă – și-i băt看 cu pumnii în spate, reglă ecranele de mărire a imaginii și arată din nou cu degetul. Rueda fluieră:

— Minunat, spuse el. Ia-o spre ei, Stefan!

Dozsa se încruntă:

— Nu-s sigur c-aș face-o, replică el. În condițiile astea, o să ne abatem de la configurația de...

— Jos, amadán ce ești! strigă Caitlín. Jur că ei sunt cei după care am venit!

— De unde știi? întrebă nostromul.

— Vrei să spui că tu nu știi?

— Păi... păi, – bine, în regulă. Cred că... dacă nu investigăm, ne vom fi dat osteneală pentru nimic.

Caitlín îi ciufuli părul încleiat de sudoare:

— Acum vorbești așa cum ar dori Dan.

Ținând seama de flotabilitate și de curenții ascendenți, viteza minimă pentru portantă a lui Williwaw era scăzută. Pornind în jos, Dozsa încetini cât de mult îndrăzneala, ba poate chiar și puțin peste. Imaginea din fața navei deveni clară, orbitoare.

După numărătoarea femeii, din norii de jos se ridicaseră nouăsprezece forme, deplasându-se în grupuri de câte două-trei, pentru a converge cu mult în fața navei, mai jos cu un kilometru, dar exact pe traiectoria sa de principiu. Aveau mărimea cașaloților și aceeași formă de torpilă, aceleași boturi boante –în care gurile (?) ocupau poziția cea mai înaintată, circulară, înconjurată de sfinctere – și cozi de balenă la extremitatea posterioară, deși acestea erau cvadrupe, atât orizontale cât și verticale, părând a fi mai degrabă suprafețe flexibile pentru cârmire, decât organe propulsoare. Tentaculele scurte și antenele lungi din jurul boturilor conțineau – sau erau, fără îndoială –organe de simț. În zona mediană se umfla o pereche de structuri musculare complicate, din care ieșeau aripi netede și înguste, depășind în lungime trupul. În fața acestora se aflau două brațe (sau trompe, căci păreau a fi lipsite de oase), terminate cu apendice pe care oamenii nu le puteau numi decât mâini.

Aveau un colorit superb: albastru regal pe spinare, nuanțat spre safir pe dedesubt, câtă vreme aripile scânteiau ca niște prisme de difracție, fiecare mișcare a suprafețelor lor pliante interferând unde cromatice. Splendoarea erupse în momentul când făpturile începură să danseze spre vehiculul spațial. Săltau, se înălțau, planau, se întorceau, lunecau la distanțe de câțiva centimetri una de alta, executau volte kilometrice, într-un ritm rotitor, unduitor, artezian, care seducea mintea și o trăgea în sine însăși, așa cum nu reușesc decât marea artă sau dragostea.

— Au muzică pentru asta, știu dinainte Caitlín. Carlos, poți recepționa muzica lor?

Rueda se smulse la rândul-i din extaz și acționează receptorul sonic. După un timp, reuși să elimine vuietul creat de trecerea navei, atenua sunetele vântului și făcu să se audă melodia. De la bași adânci ca marea până la soprane limpezi ca gheața, precum și mai jos și mai sus de aceste frecvențe pe care le pot auzi urechile omenești, tonurile inundară cabina. Se înscriau într-o gamă necunoscută copiilor Pământului, dacă bărbaților le oferiră vreo primă impresie clară, aceasta era cea a unei puteri de nezdruncinat; Caitlín însă spuse, cu ochii în lacrimi:

— O, ce bucurie au în ei, ce bucurie! N-o auziți? Atunci, priviți cum se

zbenguiesc...

— Mai bine mă concentrez să ne menținem deasupra, răspune Dozsa. În pofida faptului că privirile i se abăteau spre armonia în parte maiestuoasă, în parte voioasă, a mișcărilor din jur, înscrise naveta pe o curbă strânsă.

— Ne urează bun venit, continuă Caitlín. Dacă ei sunt într-adevăr Ceilalți, oh, întotdeauna am știut că nu pot fi decât un popor fericit.

— Âă, așteaptă, draga mea, o preveni Rueda. E un spectacol superb, dar te repezi să tragi concluzii. Ar putea fi doar niște animale curioase și jucăușe, la fel ca delfinii care zburdă în jurul unui vapor.

— Cu mâini? Își folosesc mâinile mai bine decât dansatorii de hula.

— Și unde li-s hainele, ornamentele, uneltele, orice semn de artefact?

— În momentul de față, nu au nevoie de nici unele. Șșt! Cred că s-ar putea să fiu pe cale de a înțelege muzica asta...

— Fă bine și grăbește-te, o avertiză Dozsa. Nu pot continua în siguranță manevra asta. În curând, va trebui să revin la o rază mai largă. Problema e că viteza noastră de portanță pare să fie mai mare decât maxima pe care o pot atinge ei.

— Cum este și de așteptat, replică Rueda. Natura i-a conceput pentru... Danu. Omul nu a proiectat nava asta pentru condițiile de aici. În plus, are propulsie nucleară, câtă vreme ei folosesc chimia... iartă-mă, Caitlín, voiai să tăcem.

— Nu, continuă, dacă ți-a venit o idee. Voiam doar să ascult, nu să discut. Rămân atentă cu o ureche și la voi. Și știința e un soi de artă.

Rueda zâmbi strâmb:

— Nu sunt om de știință. Un amator de duminică, cel mult... Înregistrăm pe bandă scena asta, nu?

— Da, bineînțeles.

— Bun, răspune sumbru Dozsa. Așa planetă, așa viață. O să avem mult de vorbit, în anii care urmează.

Spectacolul continua. Oamenii discutau printre melodiile sale, privindu-i mișcărilor, zburând printre soarele roșu, pitic și marea de nori.

— Cred că trebuie să fie niște nave vii, mai ușoare decât aerul, îndrăzni Rueda. Trupurile astea gigantice sunt mai mult saci plini cu gaz, umflați de propria lor căldură. Gurile de ventilație îi ajută să urce sau să coboare, aripile captează curenții de aer, și probabil că au și un sistem cu reacție, folosind un fel de foaie sau... nu știu, dar, la nivelul ăsta, atmosfera e destul de densă ca să fie așa. Respiră hidrogen în loc de oxigen, evident,

dar bănuiesc că altminteri nu sunt foarte diferiți de noi, fiind alcătuiți tot din proteine în soluție alcalină.

— De unde provin? vru Dozsa să știe. Ce-i face să evolueze? Cum a început viața, în primul moment? De unde pornește lanțul trofic?

— Câți ani și organizații de cercetare îmi acorzi pentru întrebările astea, prietene? Dacă vrei o deducție, aş zice că „oceanul primordial” se află jos, sub nori, unde aerul devine dens cu adevărat și chimicalele se pot concentra pe... coloizi, inițial? Amintiți-vă, planeta asta seamănă cu Jupiter, Zeus sau Epsilon. Radiază mai mult decât primește. Asta înseamnă un gradient termal care să energizeze biochimia, mai ales când soarele e slab. Energia provine mai mult de jos decât de sus. Îndrăznesc să spun că noi ne aflăm la o altitudine marginală pentru viață, la fel ca Antarctica sau fundurile oceanelor de pe Pământ.

Dozsa se încruntă spre dansatori:

— Inteligență în dezvoltare, când întreaga ecologie plutește? Cum s-ar putea? Fără piatră pentru unelte, fără foc...

Rueda dădu din cap:

— De-asta mărturisesc că am îndoieli în legătură cu animalele astea, de altfel încântătoare.

Caitlín se îndreaptă în chingi.

— Alelei, unde v-ați parcat imaginația, voi doi? Îi provocă ea. Dacă vă trebuie un lucru care să răspundă nevoii de foc, ce ziceți de enzimele care catalizează reducția compușilor organici? Și oare știm noi ce anume le-a făcut pe maimuțele de pe Pământ s-o ia spre om, ca să mai emitem dogme despre același fenomen pe alte planete?

Rueda își mângâie mustața.

— Adevărat. Totuși, refuz să cred în posibilitatea electronicii fără materiale solide, minerale, aflate la îndemână. Da, ar fi de conceput ca trucurile cu câmpurile de forță pure să le fie cunoscute Celorlalți. Dar cum ajungem de aici până acolo? În nici un caz dintr-un singur salt! E posibil ca inteligența localnicilor danaani să se dezvolte, poate deveni oricât de nobilă, artistică și intelectuală doriți, dar ea în sine nu are nici o cale de a construi o civilizație tehnico-științifică.

Râsul îi deveni aspru.

— Eppur si muove. Am detectat emițătoare.

Se înmuie în scaun. Oboseala îi aplatiza glasul.

— Nu contează. Mă tem că gravitația asta mă doboară. Nu mai pot gândi foarte bine. Cât de mult sper ca în curând să se mai întâmple și altceva! Dozsa dădu din cap. Nu avea nici un motiv să repete ceea ce știa deja. Șederea lor era acut limitată în timp. Mușchii reușeau să se adapteze la greutatea crescută, dar sistemul cardiovascular, întreaga distribuție a fluidelor prin organismul omenesc, nu puteau. Sângele se aduna în extremitățile inferioare; eforturile inimii deveneau tot mai puțin capabile să alimenteze creierul; infiltrările din celule aveau să provoace edemuri; în cele din urmă, vătămrile ar fi fost ireversibile.

Totodată, carcasa nu era impermeabilă. La presiunea aceea, moleculele de hidrogen pătrundeau prin metal. Într-un târziu, amestecul urma să devină exploziv.

— În fine, am plănuit să rămânem până aproape de apusul soarelui, oftă Dozsa. Probabil am fost prea optimiști. Trebuie că distanțele sunt mari, oriunde pe Danu. Ființele acestea, dacă sunt inteligente, nu pot fi decât cele care s-au aflat întâmplător prin apropiere. Dar ceilalți... Ceilalți...

— Adevărații Ceilalți ar fi sosit mai devreme, asta vrei să spui, Stefan? Întrebă Caitlín.

Dozsa dădu iarăși din cap.

— Mă tem că ai dreptate, privi ea din nou afară. Dar cât de fermecători sunt, cât de plini de extaz!

Dozsa o readuse pe Williwaw la altitudinea și pe traiectoria anterioară. Dansul continua. Vizitatorii priveau și înregistrau cât puteau de bine.

Soarele de jărat depășea amiază. Veneau tot mai mulți danaani.

Nu mai încăpea nici o îndoială cu privire la inteligența lor. Dansul se dizolvă, și preluară inițiativa aceia care aduseseră echipamente. Unii aveau obiecte curioase agățate de trupurile lor titanice, alții conduceau vehicule de diverse forme (platforme? păsări? nautiluși compartimentați?) din care proiectau dispozitive (telescoape? pânze de păianjen? inele înlănțuite?). Nu încercau să ia contact cu naveta, ci se opreau la mare distanță sub ea și-și reglau aparatele.

Receptorul radio înregistrează sunete ordonate, pe o gamă la fel de largă ca melodiile anterioare, dar constituind evident un limbaj vorbit.

— Lasă-mă cinci minute, murmură Rueda, ocupându-se de spectrometrul cu reflexie care-i fusese programat în prealabil, la bordul lui Chinook. Dozsa ținea naveta în rotație stabilă, cu viteză constantă, deși un vânt de după-amiază se întetea vâjâind în jurul carcasei, șuierând printre anexe. Uitaseră de dureri, de epuizare, de atracția gravitațională.

— Cum răspundem? se întrerupse un moment Caitlín din exultare; și, imediat: oh, da, am o idee, dacă voi n-aveți nici una mai bună, băieți.

— Microfonul e al tău, răspunse Dozsa. Ce-ți trece prin minte?

— Un semnal configurat, ca să le demonstrăm că suntem dornici de comunicare. De ce să începem cu matematica? Știu și ei prea bine că cunoaștem valoarea lui π . Dar dacă noi le putem recunoaște muzica drept ceea ce e și ne place la fel de mult, atunci, cred, o pot înțelege și ei pe-a noastră.

Întinse mâna spre plasa de lângă scaun.

— Bine că m-am gândit să-mi aduc sonadorul.

Inseră un program și atinse keyboardul. Începu să se reverse în aer Eine Kleine Nachtmusik.

— Ne-au oferit voia bună, explică ea. Să le-o oferim, la rândul nostru!

Un ecran potrivit pe mărime maximă îi prezentă pe danaani reacționând. Cel puțin, se adunară pentru... o consfătuire?

— Ha! exclamă Rueda. Mă așteptasem la asta...

Bătu cu degetul în spectrometru:

— Vehiculele alea, majoritatea dispozitivelor, sunt din metal. Nu au aliaje pe care să le pot identifica, dar sunt inconfundabil metale. Spuneți-mi cum au fost extrase din sol, pe o planetă cu suprafața din hidrogen lichid fierbinte?

— N-au fost obținute din mină, declară Dozsa. Le au din afară.

Profilate pe cerul vinețiu și pe un turn de nori, două aeronave danaane se conectară. Unul dintre piloți se retrase pe aripi de sidef, celălalt rămase. Deodată, el și mașinile fură ascunși după mari pânze și perdele de lumină. Se învăpăiau tot în afară, de toate culorile, ca o auroră artificială. Ezită scurt timp, parcă nesigură. Apoi...

— Iisuse, Marie și Iosif, șopti Caitlín. Îi răspund lui Mozart!

Trebuia să le arate celorlalți doi în ce sens era adevărat, cum corespundeau notelor voalurile colorate (într-un mod deloc simplu, dar cu atât mai adevărat, cu cât artistul nevăzut accentua o pătrundere a intenției unui pământean mort de câteva secole), până când spectrul și gama deveneau o singură jubilație. Înțelegerea la care ajunsese Caitlín nu era strict științifică, demonstrabilă prin vreo tehnică analitică standard; era genul de revelație proprie lui Newton sau lui Einstein.

Transmisii și transformări ulterioare o confirmară. Tentativele unor schimburi de televiziune eșuară; era evident că sistemele electronice erau prea deosebite. Numai muzica și lumina puteau spune, în ambele sensuri: „Salut, prieteni; vă iubim!”

Scurta zi se apropia de sfârșit. Caitlín rămăsese extatică, în timp ce însoțitorii ei deveneau tot mai sumbri.

Într-un târziu...

— Trebuie să plecăm, spuse Dozsa. Nu avem încotro.

— Ne vom întoarce, rosti Caitlín, ca prin vis.

— Nu prea cred, îi zise cu compasiune Rueda. Nu ne-am înțeles? Să rămânem, aici sau pe orbită, ar însemna moartea. A, da, e posibil să ne înșelăm, dar ce putem face decât să continuăm cu deducțiile... și n-am căzut de acord?

Caitlín înclină capul. Asfințitul îi învăluia; era auriu. Dedesubt, danaanii așteptau următorul mesaj.

Rueda se întoarse în scaun, pentru a apuca mâna pe care Caitlín o ridicase spre el.

— Aceștia nu sunt Ceilalți, îi aminti el. Nu pot fi. Cred că sunt o... o specie favorizată. Una căreia Ceilalți i s-au prezentat fățiș, poate fiindcă e mai fericită, mai blândă, mai creatoare decât majoritatea. Dacă așa este, atunci Ceilalți le-au dăruit obiecte din metal, ca să-și dea seama mai bine ce sunt – artiști innăscuți, și cine mai știe ce altceva? Savanți însă, nu. Nici ingineri. Nu ne pot ajuta. Și nici noi nu putem supraviețui mult timp prin locurile astea, decât dacă o înscriem pe Chinook în stare de rotație, tăindu-i pentru totdeauna posibilitatea de a mai pleca. Și cât de des își vizitează Ceilalți acești copii adoptivi? Poate vor veni săptămâna viitoare, dar poate că nu vor mai veni decât peste o mie de ani. De unde să știm?

—Da...

Caitlín își îndreaptă umerii, înfruntând greutatea ce o apăsă.

— Cele mai mari șanse le avem căutând în continuare, râse ea tremurat. Am văzut atât de puțin din ceea ce conține universul... Înainte, spre lumea următoare!

Dozsa își mușcă buzele:

— Dacă va fi posibil... Mai suntem încă în afara legăturii cu Chinook. Va trebui să ne croim singuri drum înapoi, neghidați, până în spațiu.

Caitlín își alungă regretele.

— Pornește, băiete, pornește, îl îndemnă ea. Vei reuși. Ne așteaptă, să le vedem, miracole și mai mari decât cel de-aici!

ERAM CIMPANZEU, NĂSCUT unde se întâlnesc pădurea cu savana. Primele mele amintiri sunt despre mama mea ținându-mă în brațe. Căldura și mirosurile cărnii ei se amestecau cu aromele mai picante ale părului și cu miresmele de sol și vegetație de pretutindeni în jur. Frunzele luceau verzi-aurii deasupra, razele soarelui coborând pieziș printre ele pentru a împestrița pământul pe care stăteam. Buzele mele căutau prin asprimea lăptoasă, până găseau un sfârc și mă bucurau cu umplerea burții.

Mai târziu, am început să alerg în libertate, cu zgomot, prin hoardă, în afară de momentele când vreun vârstnic își dezvelea dinții. Atunci, mă chirceam înapoi cu respect. Cel Mai Vârstnic, El, era precum cerul de deasupra noastră, a tuturor, care trimitea ploaia și soarele deopotrivă, și uneori mugea și fulgera până țipam cu toții de spaimă: căci El ne conducea la copaci siguri și fructe delicioase, El ne conducea în acel dans-amenințare cu strâmbături și urlete care făceau leopardul s-o tulsească.

Am învățat unde să găsesc banane și cuiburi de păsări, insecte și larve. Mai târziu, am învățat cum să umezesc un băț și să-l înfig în mușuroaiele de furnici care se înălțau în arșița savanei. Am început să-mi fac partea mea de santinelă când beam cu toții apă din râu. Crescând și mai mult, am devenit singura femelă care participa la vânătorile noastre ocazionale, când urmăream câte un animal mic, îl prindeam, îl sfâșiam în bucăți și ne înnebuneam după carnea și sângele lui sărat și oasele crocante. O nebunie și mai pură era aceea de a sări, a ne balansa, a zbura din creangă în creangă, a deveni viteză și aer, a înhăța un copac și a-i da drumul, ca unui iubit.

Primul care m-a călcat a fost El. Îmbrățișarea Lui era tare ca a pitonului. Mârâia și împingea, mirosul Său făcându-mi capul să se învârtă. Dar după aceea, când mi-au venit anotimpurile, cel mai mult îmi plăcea să fiu încă una dintre masculi, cea mai gingașă. Ne făceam ochi dulci și ne mozoleam timpuri îndelungate, leneșe și plăcute, sau stăteam ținându-ne de mână pe-o creangă, privind peste câmpia albită de lună. Le aveam pe toate de care să ne minunăm, soarele, vremea, un fluture, elefanții, răgetul leului, aromele florilor, făpturile care veneau în carapace colorate și ieșeau din ele pe două picioare lungi, licărul îndepărtat al focurilor pe care le aprindeau la asfințitul soarelui...

Priveam pe furiș, cercetam, miroseam, mușcam mărunț, ascultam, ne chiuam voioșia sau ne boscorodeam furia ori ne minunam fără grai.

Cea mai mare dintre minuni era atunci când greutatea mea obositoare se desprindea de mine cu durere și-mi lăsa un pui agățat de trup. Creștea și în cele din urmă mă părăsea, sau tot creștea dar eu îl căram cu mine, rănit, nedumerit, până devenea ciudat; dar întotdeauna apăreau noi pui, noi iubiri.

Odată, masculul care-mi plăcea cel mai mult m-a vrut când mă voia și El, și l-a sfidat. Dar curând a fost tăvălit și, mârâind, și-a arătat dosul. Un altul a fost masculul care l-a doborât, în sfârșit, pe El și a devenit El. Într-o dimineață, mai târziu, când ne-am trezit, am găsit trupul care ne dominase atâta timp zăcând la marginea poienii. Un vânticel îi juca prin blana argintată. Furnicile erau ocupate. Au venit și vulturii. Am plecat căci, într-un fel, ne atinsese teama.

După ce un crocodil l-a răpit pe masculul meu special, m-am mutat într-o altă hoardă. Rang după rang, am urcat spre a fi cea dinții dintre femele. Ne rânduiam într-un chip mai puțin clar și mai puțin conștient decât masculii, dar știam cine peste cine domnea. Într-adevăr, acum, în pârgul vieții, nu-mi mai era groază de ei, de la El în jos. Veneau și plecau cu chefurile lor prostești; noi înduram; iar hoarda era de fapt a noastră, era a mea. Luam mâncarea cea mai aleasă și cele mai bune locuri de odihnă printre femele, dar mai vegheam și asupra copiilor, nu numai ai mei, și-i mânam înapoi când se apropiau de vreun pericol.

Anotimpurile îmi veneau din ce în ce mai rar. Din ce în ce mai puțin dornică de mișcare, începeam să privesc dincolo de hoardă, în umbre sau ploaie, peste pământul deschis, în sus spre stele noaptea, plină de un sentiment că acolo se găsea mai mult decât ne dădea de veste vântul.

Deodată, din întuneric, a venit Chemătorul. Am fost dusă și am devenit Unul, așa cum se întâmpla cu zorii și fulgerele. Copacul printre ale cărui ramuri săream era copacul care rodește lumile. M-aș fi întors să-mi trăiesc zilele de cimpanzeu, nevătămată, dar m-ar fi bătuit în veci o bucurie pe care nu mi-o puteam aminti cu adevărat. Eram Mamifer.

31

IEȘIND DIN SEMIFAZĂ, cu soarele său roșu apropiindu-se tot mai mult de semiluna luminată, Danu rămânea sublim la vedere. În partea opusă, o pereche de luni stătea în fruntea scânteierilor ce umpleau firmamentul.

Martti Leino nu suporta să privească. Singur în cabina lui, plutea agățat în pripon, căci mâinile îi erau încleștate una de alta, cu falangele albite, în afara momentelor când lovea peretele și ricoșa, fără să atingă nimic cu picioarele care i se bălăbăneau moleșite. Lacrimile pluteau ca niște mici globuri sclipitoare în jurul capului său.

— Nu, Dumnezeule, Doamne, nu, horcăia el. Te rog! Nu știi ce faci dacă o lași să moară...

Îngrozit:

— Iartă-mă! Doamne, am vorbit cu păcat înainte. Dar salveaz-o. Poți. O vei salva, nu? Te rog...

Își umplea repetat plămânii cu aer, până începea să i se învârtă capul și-l furnicau membrele, dar cel puțin putea spune cu glasul acela plat, în finlandeză:

— Martti, băiete, faci o criză clasică de isterie. Știi asta? Foarte bine, oprește-te. N-o ajuți cu nimic pe Caitlín. Rostește o rugăciune cum se cade dacă vrei, dar nu-L învăța pe Dumnezeu treburile Lui, ci vezi-ți de ale tale!

Și:

— Au-u-u-u! urla apoi, zvârcolindu-se.

Își regăsise parțial controlul, când la ușă se auzi soneria.

— Hoy? Întrebă el cu glas sonor, prostește.

Sunetul se repetă.

— Intră, sughiță Leino. Sună încă o dată. Își aminti că, după ce îl apucaseră tremurăturile, se încuiase pe dinăuntru, pentru ca nimeni să nu-l deranjeze. Ei bine... Desprinzându-se din lesă, se împinse din

picioare spre ușă, calculă greșit și nimeri peste o masă, după care mai făcu, la rând, câteva greșeli de ageamiu, până reuși să tragă zăvorul. Apăru Frieda von Moltke, care își opri zborul în prag, se uită bine la Leino și blocă ușa după ea. Întrucât tânărul nu făcea decât să se holbeze cu gura căscată, Frieda luă inițiativa:

— Pe toți dracii din iad, stai mai rău decât mă așteptam.

Leino își încleștă fălcile.

— Ce vrei? Îngăimă el.

Frieda îl apucă de brațe. Porniră în plutire, ușoara rotație făcând camera să se clatine în jurul lor.

— Am făcut cum ți-ai ieșit din minți, spuse ea. Ai plecat. Bine, mi-am zis, poate un păhărel, un tranchilizant, un pui de somn; se calmează când nu-l fede nimeni. Dar lipsești de prea mult timp.

Leino întoarse capul în altă parte.

— Ei lipsesc de prea mult timp.

— Da, comunicarea s-a întrerupt de cîtefa ore, iar acum trebuie să se îndepărteze de planetă, dacă încă mai sunt în fiață, fără ghidaj, da. E foarte rău că ne-am pierdut nafeta.

— Jesu Kriste, crezi că asta contează?

Îl strânse și mai tare:

— Martti dragă, ascultă. Cei din familia mea au fost militari, de când afem cronici scrise. Știau ce înseamnă să pierzi un prieten. Ich hat' einen Kameraden...ja. Jelești. Dar continui.

Leino strânse pumnii.

— Dacă-ți închipui... un simplu prieten...

Frieda dădu din cap, ca pentru sine. Opri zborul la trecerea prin dreptul unui scaun, agățându-se de el cu o gleznă și ținându-l pe Leino cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îi cuprindea bărbia.

— Așa nu ajuți pe nimeni, să știi, spuse ea cu glas măsurat.

— Zău? Și cine ajută? Tot echipajul așteaptă, nu face decât să aștepte. Ce altceva putem face?

— Putem să ne însuflețim, să fim gata pentru ziua de mâine! Putem să ne încurajam între noi. De-asta am fenit la tine. Plângi, dacă așa frei. N-o să te faci să defii mai mic. L-am făcut pe tatăl meu plângând nu numai o dată, când mergeam la cimitir să punem flori pentru fechii lui luptători de gherilă.

— Frieda, Frieda...

O cuprinse strâns, îngropându-și fața la pieptul ei, tremurând. Femeia îl mângâie.

— ATENȚIUNE! bubui intercomul. Toată lumea! Ascultați! Capetele celor doi zvâcniră într-acolo.

— Ascultați!

Cuvintele lui Brodersen răsunară înecate, răgușite, de parcă ar fi plâns.

— Mesaj de la Williwaw. Sunt, sunt... sunt bine. Vin încoace. Sosesec în două-trei ore. N-au găsit nici un ajutor pentru noi, dar... sunt vii!

Nevătămăți! Se întorc!

— Ya-a-a-ah! zbieră Frieda, strângându-l din răspuțeri pe Leino la piept. Acesta atârna moale, ca o păpușă de cârpă, cu gura mișcându-i-se.

Printre sunete pe care nu le cunoștea, Frieda auzi:

— Doamne, mulțumesc... Christoase, îți mulțumesc...

După câteva minute, Brodersen reveni cu un anunț mai clar. Joelle era capabilă să aducă naveta la nava-mamă, el personal urmând să se ocupe de manevrele de acostare. Toți ceilalți puteau să doarmă, dacă voiau. Cei trei de pe Williwaw, fără-ndoială, aveau nevoie de somn. În circa douăsprezece ore sau câte aveau să fie necesare, urma să se anunțe micul dejun, urmat de o informare generală. Apoi, probabil că Chinook va reveni spre mașina T pentru un nou salt. Totul urma să dureze mai mult de o zi terestră. Între timp, puteau organiza un bairam în toată

regula, ca să sărbătorească.

— Noapte bună! O noapte cu adevărat bună, nu-i așa? O noapte cu adevărat bună...

(Chinook intră în conul de umbră al lui Danu, jumătate din cer fiind acoperit.)

— Sărbătorim imediat, râse Frieda, sărutându-l pe Leino.

Acesta se smulse din îmbrățișarea ei:

— Ce vrei să spui?

Ochii nemțoaicei, albaștri ca porțelanul, se dilatară:

— Ei, și ce-oi crede, amice? Amândoi suntem bucuroși.

Leino se împinse de lângă ea. Plutind, o opri cu palmele întinse:

— Nu. Nu e bine. Am să-i mulțumesc Domnului.

— A, da. După ce...

— Ieși afară! răcni el. Tîrfo!

Făcu un efort.

— Nu. Iartă-mă. N-am vrut să spun asta. Dar... În fine... te rog, pleacă, Frieda! Ai avut intenții bune, dar te rog să pleci!

Frieda îl privi câteva secunde și ieși.

Brodersen trebuia să-și învingă neliniștea. (Pegeen, Pegeen!) De obicei, în asemenea momente, făcea gimnastică, dar acum așa ceva ar fi fost intolerabil. Prin urmare, porni în inspecție. Totul era în ordine, știa că nu poate fi altfel, însă această activitate îl ajuta, dându-i senzația că face tot ce putea pentru mica lume care avea toate șansele să-i aparțină lui și lui Caitlín, până mureau. Nu că el i-ar fi fost Dumnezeu – pe luda preotul, nu! (Juxtapunerea de nume îi smulse un mic zâmbet.) El nu trebuia decât să dea tot ce putea.

Rămâi cu bine, Lis, spuse el în gând, pe când zbura prin coridoarele tăcute.

Rămâi cu bine, Mickey, băiatule. Ar fi de așteptat să reușești în viață și poate că nici nu-ți vei mai aminti de mine. Cu bine, Barbara, draga mea fetiță. Tu, poate... De ce mă preocupi tu cel mai mult, Babsy? Vei crește, semănând cu mama ta, o femeie independentă care poate să-i dea înseși lumii un șut în polul sud, dacă îndrăznește să te amenințe.

Îmi va fi dor de voi, copiii mei. Zău că nu vreau să vă fie și vouă dor de mine, dar ar fi frumos să cred că vă veți aminti de mine cu drag.

Dădu un colț, agățându-se de metal pentru a coti. Lis... La naiba, Lis, te iubesc!

Și pe tine te iubesc, Pegeen, și cum dracu' v-aș putea compara una cu alta, și de ce aș face-o? Lis a rămas o amintire; dar poate avea un alt bărbat, dacă vrea, sau mai mulți, trăind o viață lungă și împlinită. Pegeen e aici; însă are toate șansele să moară tânără în spațiu, împreună cu noi ceilalți, iar eu nu merit sacrificiul ăsta din partea ei.

Zâmbi chinuit. Nu mă simt vinovat. Am luptat într-un război, și așa au ieșit lucrurile, iar dacă eu am comis greșeli, a comis și adversarul. Mare păcat că s-a întâmplat așa, dar Lis și Pegeen uite-așa m-ar toca, amândouă, dacă aș începe să mă plâng. Mi-ar spune să încerc în continuare și nimic mai mult.

Îi trecu prin minte un nou gând, triumfător; Pegeen trăiește. O voi vedea din nou, peste vreo două ore.

În față îi apăru ușa masivă a sălii comune. Nu avea nici un motiv să se uite înăuntru, dar o făcu totuși. În trecere, auzi suspine.

Se agăță de o masă pe care se jucau diverse jocuri, simți reculul propagându-i-se prin mușchi și rămase agățat în degete. Ecranele prezentau o eclipsă totală. Danu – planeta pe care Caitlín o botezase așa – arăta monstruos, nu tocmai neagră, ci cu luciri misterioase, încercuită cu stacojiu, câtă vreme prin alte locuri sclipeau stelele și treceau două semiluni subțiri ca niște seceri. Murmurul ventilatoarelor accentua nemișcarea. Temperatura normală, de menținere a căldurii, și ciclurile de ionizare răcoriseră aerul, cu un miros subliminal al nopții.

Asemenea unei pete de cerneală, forma lui Susanne Granville stătea ghemuită într-un colț. Se ținea de spătarul unui scaun, în timp ce cu mâna liberă își acoperise fața. Luminozitatea celestă era de-a dreptul necruțătoare.

Brodersen împinse din picioare, catapultându-se ca o săgeată prin aerul rece.

— Hei, Su, ce-i cu tine?

— Oh! Monsieur le capitaine...

Susanne își trase respirația, sacadat, în timp ce Brodersen se oprea lângă același scaun.

— Îmi ceh scuze. Nu face nimic, tuși ea.

— Ei, haide...

Brodersen își dădu seama din nou ce persoană delicată era, cât de mult o plăcea și, da, o respecta. Aproape timid, îi puse un braț pe umeri:

— Ai necazuri, Su...

— Îmi... Îmi pahe hău... Ah fi thebuit să mă duc în cabina mea...

— Dar? o strânse el puțin mai tare.

— Acolo e pustiu. Aici, am în față toată galaxia.

Și-și lăsă capul pe pieptul lui.

Nu peste mult și-l ridică — Brodersen îi distinse figura casnică, în lumina stelilor — și mărturisi:

— Îmi, îmi ceh scuze, Daniel, phieten dhag. E hău că plâng când ei se întohc nevătămați, nu? Dah...

Ochii ei, ochii ei atât de frumoși, se opriră într-ai lui.

— Vheau să-ți spun ceva. Nu e n-n-nevoie să te ghăbești. Ai thebuhi mai uhgente. Dah...

Gâfâi.

— Suntem piehduți în etehnitare. Spune-mi, te hog, când ai timp... ce pot să fac eu?

— Ah-h, șopti el, mirosind-o și ca femeie (fără dorință, când Caitlín urma să debarce în curând, dar cu o neașteptată afecțiune suplimentară), ai rămas în afara linkingului, nu?

— Nu mi s-a intehzis. Totuși, Fidelio și doctoh Ky, ei fac totul...

O simți încordându-se în brațele lui, văzând în lumina Căii Lactee cum își stăpânea tremurii buzelor.

— Mie ce mi-a mai hămas, Daniel? Cum te pot ajuta?

Brodersen scoase câteva sunete blânde și, în cele din urmă, o conduse în cabina ei, unde-i dădu un somnifer și un sărut frățesc, înainte de a pleca. De cum se închise ușa în urma lui, se întrebă ce naiba îi putea găsi de făcut.

CONDUS DE PILOTUL AUTOMAT, care se dovedise, din observații, sigur, Chinook accelera spre mașina T. Echipajul organizase din mers o petrecere. Brodersen recomandase să se scoată totul, fără a se menaja pileala, marijuana sau altceva. Mai întâi, Caitlín, ajutată de Susanne, pregătise o masă întreagă de aperitive, iar Weisenberg confecționase în atelierul său mecanic câteva ornamente noi pentru sala comună, obiecte colorate din metal și plastic.

— Doamnelor și domnilor, declară căpitanul, când se adunară cu toții, avem în față noastră misiunea serioasă de a ne îmbăta -criță -, să zburăm sus ca un zmeu și să fumăm ca șerpilor. Mă refer, desigur, la Zmeul Internațional Standard, înălțat în aer la S.T.P., sub accelerația gravitațională de unu g, și la Șarpele Internațional Standard, a cărui condiție e determinată prin encefalografie, după ce a consumat un litru de scotch 100%.

— Ba nu, whisky irlandez, ceru Caitlín, ridicând paharul la aceeași înălțime cu al lui. Slaínte go faíl leat.

Rânjiră unul spre celălalt. Deși avea dureri de pe urma mării greutăți suportate și a zborului zbuciumat, rareori îl desfătase mai grozav decât când se trezise din somn, după sosire.

— Pentru noblețea noastră înșine, închină Brodersen în cinstea tuturor. Majoritatea răspunsurilor fuseseră nominale. Îi privi pe rând. Pe ecrane se vedeau adevărate splendori, fața luminată a lui Danu îndepărtându-se pe cer, dar încă mare, soarele ca un rubin, stele, fluviul galactic și din nou stele. Nimeni nu se uita –deși nu aceasta le fusese intenția –, dând parcă impresia că întorceau spatele cosmosului.

Carlos Rueda părea vesel. Frieda von Moltke îi oferise o primire regală.

Totuși, în seara aceea îi acorda mai multă atenție lui Stef Dozsă, deși acesta era destul de acru. Phil Weisenberg afișa un surâs calm, politicos. Lui Su Granville i se mai ridicase moralul, ajutând-o pe Caitlín; totuși, în spatele expresiei pe care o afișa, Brodersen distinse nefericirea. Joelle Ky se așezase pe un scaun lateral și-și îndrepta toată atenția spre Fidelio – aproape ostentativ, lucru care nu-i stătea în fire. Martti Leino, în mod vizibil, dormise prost și, oricât se străduia, nu-și putea desprinde privirea de la Caitlín.

E îndrăgostit de ea, își spusese Brodersen. Explicabil. Poate că ar trebui și ea să... Sau, poate n-ar trebui. Nu știu. Ar putea ieși mai multe complicații decât rezolvări, e o fire atât de pasională... Și ce-ar trebui să fac eu cu Joelle? Și pe ea o roade ceva. Nu-s sigur ce anume. Întinse un braț pe după umerii fetei de alături, simțindu-i suplețea zveltă, inhalându-i aroma tinerească. Detest gândul de a renunța la vreun moment pe care-l pot petrece cu Pegeen...

Râse.

— Ce te amuză, inima mea?

— Nimic, se grăbi Brodersen să răspundă. Ha! Iată-mă convins că sunt un asemenea dar al lui Dumnezeu pentru feminitatea în suferință, încât o singură noapte cu mine ar face-o instantaneu pe Joelle să toarcă. Joelle! Ăă, ce-ai zice de puțină muzică? De-a ta, vreau să zic. Acum, că te avem din nou printre noi...

Își trecu gura peste minunata netezime a obrazului ei; simți privirea lui Leino străpungându-l; și, fără îndoială, Leino nu era singurul. Mai bine să nu mă dau mare cu ce am eu și ei nu. Dar cum aș putea?

— Ei, dacă oamenii vor...

Caitlín tăcu o clipă.

— Nu, în loc de un recital, ce părere ați avea de un dans? Sigur, nici că se găsește ceva mai bun pentru alungarea tristeții.

— Femeile sunt în inferioritate, sublinie Weisenberg. Patru. A, mă rog, Fidelio și cu mine vom fi pe post de statui.

— Trei, replică Joelle. Pe mine nu mă puneți la socoteală.

— Ei, pe naiba, protestă Brodersen. De ce?

Cum Joelle rămase pe poziție, se apropie de ea, aplecându-se să-i șoptească, în engleză:

— Întotdeauna ți-au plăcut dansurile la bal, când eram împreună. Ce s-a întâmplat?

Privirea femeii părea de două ori mai întunecată.

— Avem nevoie de tine, stăruie Brodersen. Decepția de pe Danu a fost o lovitură dureroasă. Dacă nu ne înveselim, vom fi prea prăbușiți ca să mai facem față. Te rog, Joelle!

. — Și cu Fidelio cum rămâne? replică ea, tot în engleză. Nimeni nu se preocupă de sentimentele lui...

Ca și cum ar fi auzit-o, Caitlín strigă:

— Oh, nu avem nevoie de parteneri ficși ca număr. Un dans în cerc, o horă... da, și Fidelio. De ce nu? Trebuie că și ei se distrează țopăind, pe Beta!

Chicoti.

— Pe cîntea mea, o să fie cu totul deosebit. Primul dans interspecii din istoria omenească!

Brodersen îi ceru părerea extraterestrului, vorbind în spaniolă. Fu surprins de însuflețirea răspunsului pozitiv al acestuia.

— Atunci, s-a stabilit, continuă Caitlín. Hai să vedem cum ne putem desfășura mai bine. Lăsați-mă numai câteva minute, să gândesc niște pași care să ni se potrivească.

Luându-și sonadorul, îl programă pentru sunete ca de acordeon și începu să cînte, dansând sprințară prin sală. Rochia ei galbenă se învoluta în jurul picioarelor zvelte și iuți, părul de culoarea bronzului i se rostogolea despletit...

Priveliștea, însoțită de instrucțiuni, le risipi într-adevăr starea de spirit posomorită. Când începu dansul propriu-zis, pe muzică din banca de date, unii izbucniră chiar în rîs – la început de propria lor stângăcie, datorată lipsei de exercițiu, ca de pildă în momentul când Rueda se împiedică de coada lui Fidelio; mai apoi, de glume și tachinări, oricât de jalnice erau majoritatea. Sângele pulsa din nou, înfierbântat, în vene; ușoara transpirație îi făcea să-și simtă unul altuia mirosul trupului; tropăitul din picioare, bătutul din palme, ritmurile energizante îi făceau să devină pe deplin conștienți că erau vii.

După câteva runde, începură să se desprindă, pentru a bea, a sta de vorbă sau a se distra în diverse feluri. Începu un meci de ping-pong. Caitlín cîntă „În toiul verii”, pentru Weisenberg, Rueda, Susanne și Frieda. Mai târziu, se formară perechi, în dansuri mai lejere. (Brodersen și Susanne erau decorativi, Dozsa și Frieda oricum, numai astfel nu, iar celelalte combinații variau. Pe Leino îl cuprinse veselia bahică în momentul când o avu pe Caitlín în brațe, iar Joelle se îndesă cu putere în Brodersen.) Petrecerea devenea tot mai reușită.

Pe la mijlocul ei, Caitlín se pomeni spunându-le celorlalți:

— Da, avem noroc, zău așa. Ați văzut benzile de pe Danu. Dacă nu v-au emoționat, putem foarte bine să vă aruncăm prin sas afară, căci înseamnă că sunteți deja morți. Iar ele nu reprezintă nimic pe lângă realitate. Eu am cunoscut-o, dar nu voi fi egoistă, vă voi lăsa să participați pe rînd la următoarea minune, și la următoarea, și la următoarea. Dacă nu ne mai întoarcem niciodată acasă, zeii ne vor fi dăruit totuși mai multe aventuri decât a cunoscut până acum tot neamul nostru.

Făcu să răsune o coardă a instrumentului.

— Și cine zice că nu va fi așa? Universul e al nostru și nu văd absolut nici o limită, nici una, pentru noi.

— Nu cumva ai compus o baladă pe tema asta? Întrebă Brodersen, cam cherchelit. Mi se pare că te-am surprins lucrând la ea, în unele momente, de când v-ați întors...

Cu acele prilejuri, nu abordase subiectul, căci lui Caitlín nu-i plăcea să vorbească despre operele ei în lucru. Acest lucru le răpea mana, spunea ea. În plus, îi abătuse imediat gândurile în altă parte.

Caitlín dădu din cap:

— Da, așa e.

— Ai terminat-o? izbucni Leino. Pentru numele tuturor, Caitlín, s-o auzim!

— Dacă doriți...

Îi răspunse un val de aplauze.

— Ei, acum, nu e vorba de noi, înțelegeți, ci de viitor, când toți oamenii vor călători liber așa cum facem noi astăzi. Căci o vor face, o vor face!

Se cocoță pe o masă, bălăbănindu-și picioarele desculțe, și-și făcu din sonador o chitară puternică. Pe ecranul din spate, Calea Lactee îi încorona capul ridicat.

Clipei să plec pe drumul înstelat
Din norii de vară
Prin cerurile blânde
De raze despicate-n două,
Din nopți cu lună și cu rouă.
Oricât de lungă cale-aș rătăci,
Departe cântul meu va jindui,
O notă, un acord,
O melodie
În amintirea ta.
Golașe stele strălucesc, de blând nespus,
Asupra dragului pământ, pe drum ceresc;
Dar trebuie să plec departe, sus,
Și că mă înțelegi, nădăjduiesc.

Pleca-voi unde ard necunoscuții sori,
Unde lumi vii în jur li se rotesc, vâltori,
Un dans din zori
Spre zi, spre negură,
Pe vârf de munte și pe mare
Durează fără încetare
Neștiutori, drumu-1 cătăm orbește,
Iar din adâncuri, moartea ne pândește,
O notă, un acord,
O melodie
Până atunci din mine va suna.
Au ce miracole în zare s-or găsi,
Au ce străină, înțeleaptă minte,
Ce aventuri mai are omul a-ndrăzni?
Putem afla doar căutând-nainte.

Și totuși, în întreaga minunare,
Când glas de clopot făr-asemănare
Spre ceruri neatinse
Ne îndeamnă,
Când cel dintâi le întâlnim, un dor
Adânc ne șfichiuite, biciuitor.
Cânta-voi când făuritoare nații
Printre îndepărtate constelații
O notă, un acord,
O melodie,
Buzele tale și le-or aminti.
Și când fugara ta, în zori târzii
Se-ntoarce din abisul înstelat,
Bezna schimbând-o pe un cer de zi,
Mă iartă cu al tău sărut curat.

Peste câteva ore, Weisenberg le explică tuturor că el era om bătrân și porni cu pas nu tocmai sigur spre patul său. Curând îl urmă și Fidelio. (Oare fiecare specie inteligentă avea nevoie de retrageri periodice în lumea visurilor?) Frieda îl conduse pe Dozsa. Brodersen o luă pe Joelle într-un colț, unde se așezară să discute calm și sincer. Leino se apropie de Caitlín. Un timp, îi ignoră ostentativ pe Rueda și Susanne, deși ea continua să converseze cu cei doi, până când peruvianul zâmbi răutăcios și-i propuse linkerei să-și mai reîmprospăteze băutura din pahare – după care o luă de cot și o înghionti spre ecranul unde strălucea Danu, trăgându-și amândoi scaunele unul lângă altul. Lămpile erau reduse; cea mai mare parte a luminii provenea din exterior, blândă și semiobscură.

Dintr-un difuzor, tot cu volum scăzut, răsună al patrulea Concert Brandenburgic de Bach.

— Ai de gând să asculți? Pipa lui Brodersen descrie cu furie un arc, lăsând în urmă o dâră de fum cu miros înțepător. O tratezi îngrozitor pe sărăcuța de Su. Suferă ca toți dracii! Nu ne putem permite așa ceva, din partea nici unuia dintre noi...

— Și ce vrei să fac? replică Joelle. Recunosc că am răcnit la ea o dată, când nu făcuse nici un rău. Mi-am cerut scuze pe urmă, nu? Alte obligații mai am?

— Ei bine, n-o mai tot da la o parte. Munca de intendent-ajutor nu-i ajunge. Caitlín mi-a spus — ăă, e strict confidențial — mi-a spus cum trebuie să se prefacă incapabilă să rezolve unele treburi, ca s-o facă pe Su să se simtă necesară. Nu-i e ușor, are și Caitlín mândria ei. Oricum, în domeniul ăsta, există niște limite destul de strâmte ale posibilului.

— Îmi ceri să procedez și eu la fel? Dan, nu pot. Și-ar da seama imediat ce fac și ar fi de două ori mai jignită, nu-i așa? În plus, nu-l pot păgubi pe Fidelio. I-a fost destul de greu când am preluat eu ghidarea lui Williwaw, fiindcă spaniola lui avea un accent prea neinteligibil.

Îl apucă pe Brodersen de încheietura mâinii:

— I-am promis că se poate ocupa de toate calculele fezabile, de la linkingul elementar în sus. Nu i-a mai rămas nimic altceva, Dan; și va muri curând!

Îi privi în tăcere trăsăturile hăituite, peste sculptura neschimbată a feței.

— Știi, spuse el după un timp, nu ești deloc intelectul blindat în oțel care te pretinzi...

— Am dat eu vreodată impresia asta? Neintenționat, îți jur!

— N-nu, cred că nu, stătu el pe gânduri. Deodată, după atâția ani de când te-am cunoscut... Joelle, cred că ești cea mai inocentă persoană pe care am întâlnit-o vreodată!

Se rezemă de el, nu în genul lin-înșelător al lui Caitlín, nici cu însuflețirea lui Lis, ci smucit, așa cum și-o amintea, niciodată nu deprinsese nuanțele.

— Și... nici tu... nu ești chiar dur pe dinăuntru... așa-i? se bâlbâi ea.

Rueda și Susanne făceau schimb de amintiri din Europa. Aveau multe catedrale și muzee de comentat. Adevărata plăcere a apărut când au descoperit că amândurora le plăceau micile hanuri și cafenele. În timp ce le descria, Susanne se învioră. Călătorise și în Perú, dar nu văzuse decât locurile standard. Rueda era încântat să-i povestească despre celelalte.

— Dacă ne mai întoarcem – am putea, să știi, am putea – am să te duc acolo, promise el.

— Ești foahte amabil, răspunse Susanne.

Rueda desfăcu palmele:

— Nu, zău că mi-ar face plăcere. Ca să fiu foarte sincer, până în seara asta mi-ai părut, cum să spun, destul de incoloră. Sunt încântat să descopăr cât de mult m-am înșelat!

Susanne roși, plecând ochii.

Văzând că o pusese în încurcătură, peruvianul deveni mai serios; această stare de spirit îi era mai comodă Susannei.

— Suntem în aceeași barcă, nu? Amândoi, în esență, de nici un folos — cel mult piese de schimb...

Susanne se întoarse spre Danu:

— Nu, tu ai cobohât pe planetă.

— Tocmai fiindcă sunt ușor de înlocuit. Nu e în nici un caz sigur că voi mai fi vreodată necesar pentru ceva asemănător. Sau, dacă da, avem de umplut zile și săptămâni întregi între ocaziile de soiul ăsta... noi doi... nu?

Susanne se strâmbă:

—Cum?

— Trebuie să descoperim singuri.

Pocni din degete. Îi venise o nouă idee.

— Ascult-aici, Susanne. Ceea ce nu are nava asta la bord sunt oamenii de știință cu experiență. Genul necesar în laborator și pe teren, mai exact spus. Ceea ce are este o bancă de date conținând majoritatea cunoștințelor omenești; ca să nu-l mai menționăm pe Fidelio, care, fără îndoială, ar dori să-și propage mai departe studiile. Ce-ar fi să devenim experți?

Susanne ridică ochii spre tavan:

— Nom de Dieu!

— Vom avea mult de gândit, se grăbi el mai departe, și de studiat, și de experimentat, și... Ești chimistă, poate, eu sunt palanetolog... sau ce talente de folos vom descoperi că ne aparțin... Su, încheie Rueda jubilând, avem ce munci!

Acolo unde stăteau, Leino își găsise îndrăzneala de a o tachina pe Caitlín:

— În legătură cu ultimul tău cântec... Credeam că ai o poziție fermă împotriva oricărei idei cu rol specific sexual. Dar versurile tale descriu călătoria „omului” în spațiu. Rușine să-ți fie!

Caitlín își încreți nasul spre el:

— Pentru informarea ta generală, băiețică, în contextul dat, „omul” nu înseamnă „mascul adult din specia umană”, ci „omenirea”. De ce n-ar putea fi versurile interpretate din punct de vedere feminin, lăsându-l pe el în urmă?

Se prefăcu îmbufnată:

— A, ți-o plătesc eu pe-asta, Martti Leino, fii sigur! Așteaptă-mi numai următorul cântec!

— Iartă-mă, exclamă el, pe chip așternându-i-se riduri îndurerate. N-am vrut să te jignesc.

Caitlín îi luă între palme mâna aflată mai aproape de ea:

— Nu m-ai jignit! Sincer. Nu mai fi atât de vulnerabil, iubitul!

Leino înclină capul, murmurând:

— Ba sunt, când e vorba de tine.

Întinzând mâna dreaptă, Caitlín îl mângâie pe tâmplă, alunecând spre obraz, apoi spre falcă și ureche, până în spatele acesteia, unde degetele începură să i se plimbe prin părul lui.

— Ah, ce băiat dulce ești!

Martti deveni incoerent. Își lovi coapsa cu pumnul rămas liber:

— Caitlín, eu... te-am dușmănit... sunt cumnatul lui Dan, ții minte, și Lis... Dar nu ești ceea ce crezusem. Ești fermecătoare. Darnică. Adorabilă... Își trase răsuflarea.

— Iartă-mă. Vorbește whisky-ul...

— Deci, nu tu? Întrebă ea tandră.

— Ce rost ar avea?

Caitlín se întinse să-l îmbrățișeze. Peste umărul lui, îl zări pe Brodersen, care o cuprindea cu brațul pe Joelle. Schimbară o privire și, după o clipă, un semn în formă de O din degete, semn pe care nu-l mai observă nimeni.

Susanne și Rueda au plecat ultimii. Conversaseră prea animați ca să se oprească, până când, într-un târziu, natura își ceru drepturile, prin căscături. Rueda o conduse până la ușă.

— Noapte bună, Carlos. Sau, mai bine zis, bună dimineața!

Rueda îi distinse nervozitatea din voce, se aplecă și-i sărută mâna.

— Noapte bună, Susanne, răspunse și plecă.

Conform programului, pilotul automat al lui Chinook înscrie nava pe orbită, la o anumită distanță de mașina T. Revenirea la starea de imponderabilitate îi trezi din somn pe vreo câțiva care dormeau buștean, după chef. Cei cu mai multă experiență nu făcură decât să-și treacă visele în altă viteză.

Brodersen se afla în biroul lui, revăzând calcule — Williwaw consumase al dracului de multă masă de reacție în cursul călătoriei, iar căpitanul dorea o estimare asupra cantității pe care ar mai fi îndrăznit s-o permită — când pe ușă intră Caitlín.

— Ei, bună, o salută el bine dispus. Cum a mers?

Observându-i frământarea, își descheie centura de siguranță și se catapultă s-o îmbrățișeze. Caitlín îl strânse, la rândul ei, în brațe.

— Ce s-a-ntâmpat, iubito?

— Ooh, nu știu, nu știu, răspunse ea, cu gura lipită de umărul lui, continuă să plutească împreună. Mai întâi, spune-mi cum a fost cu tine și Joelle.

— A... În regulă. Două-trei numere. Nici pe departe la fel de reușite ca în cazul tău, macushla, dar bunișoare. Nu mă aștept să se repete prea des. Cinstit — nu că m-ar fi inhibat — cinstit, sper să nu se repete. Te prefer de-o mie de ori pe tine.

— Și eu pe tine, replică ea, cu un fior.

— Stai, doar nu vrei să spui că Martti ți-a făcut vreun rău?

— Nu, nu, nu. Era beat, stângaci, dar a încercat să mă trateze ca pe o prințesă de sticlă. Însă de altceva nici n-a mai fost în stare, Dan, de nimic. Orice-am făcut eu. Și nici acum, după ce am dormit și i s-a dizolvat aproape tot alcoolul din sânge. A plâns. Să nu afle că ți-am spus, bine?

— Firește că nu!

— Crezi că ar trebui să mai continui? El mi-a spus că nu, dar vai de amanta care nu-și poate ajuta iubitul să învingă...

Îl simți că se încordează.

— Nu, poate e mai bine să-l las un timp în durerea lui...

— Și eu zic la fel. Spune-mi că nu vorbește doar avariția din mine...

— Nu, dragul meu drag, nu e cazul!

Brodersen râse, strângând-o în brațe.

— Ei bine, Pegeen, sunt căpitanul acestui Olandez Zburător și pot dicta programele. În regulă, ne luăm o pauză în plus, înainte să ne apucăm de treabă... M-m-m-m!

PE MĂSURĂ CE NAVA SE ADÂNCEA în câmpul constitutiv al porților stelare, iar imaginea lui Danu se încețoșă într-o strălucire amorfă, Brodersen se întrebă dacă nu cumva Caitlín își lua, nostalgică, rămas bun de la lumea care-o fermecase și pe care, cu siguranță, n-avea s-o mai revadă niciodată. Sau era prea absorbită de ardoarea explorării? Cât și-ar mai fi dorit să poată fi și ea acolo, în centrul de comandă, unde el stătea pasiv! Chiar existau motive temeinice să nu fie prezentă? Ei, sigur, în rolul său de medic, trebuia să rămână în infirmerie, pentru orice eventualitate. Și totuși, „orice eventualitate” putea însemna moartea imediată a tuturor.

Pentru câteva minute, slaba gravitație se instalează printr-o șoaptă a rachetelor cu ardere chimică. Chinook înainta spre ultima baliză, care avea o nuanță argintie. Fidelio propusese insistent să treacă pe la toate balizele înainte de a efectua saltul. Toate acele semne la un loc trebuiau să aibă un scop, să ducă la alte mașini T, câtă vreme era posibil — ba chiar probabil — ca realizatorii să nu fi avut motive sau timp de a amplasa câte o construcție la capătul tuturor traseelor mai scurte. Multe dintre acestea puteau ajunge în plin spațiu interstelar, la fel cum, ducea aproape sigur și o traiectorie pur arbitrară în jurul cilindrului. Într-adevăr, esențială era ordinea în care parcurgeai punctele marcate. Nouă dintre ele, totalul din jurul acelei mașini de transport, ofereau mai mult de o

treime de milion de destinații. Oare Ceilalți le vizitaseră pe toate? Chinook alese drumul cel mai simplu și mai evident, de la poziția cea mai interioară, de-a lungul acelor zig-zag-uri care implicau un consum total minim de energie. Ar fi trebuit să ducă undeva – dacă Ceilalți apreciau eleganța inginerescă –dacă nu erau constrânși de factori externi... Ei bine, dacă dincolo de acea poartă nu se afla nimic, naufragaților nu le mai rămânea decât să se resemneze la viața în vid. Gravitația zero putea fi tolerată doar pe anumite perioade, după care greutatea devenea esențială pentru sănătate. Sub impuls continuu, masa de reacție sfârșea prin a se consuma complet. Așadar, era necesar ca navei să i se imprime o mișcare de rotație, cu rază mare, în scopul de a reduce la minimum variațiile centrifugale și efectele Coriolis.

Prevăzând această posibilitate ca pe o necesitate, proiectanții induseseră măsuri de prevenire, atunci când puseseră la punct modificările aplicate clasei Reina. Carcasa putea fi despicată în două, separându-i-se jumătatea anterioară de cea posterioară. Acest lucru presupunea multă muncă, din care doar o parte se putea efectua prin desprinderi explozive, dar capacitățile existau. Un cablu (din filamente infim de subțiri, pentru rezistența la întindere) avea să le țină legate în continuare. Sub propulsia jeturilor laterale, urmau să se îndepărteze la circa doi kilometri, după care aceleași motoare le puneau în rotație. Apoi, în interior se instala pseudogravitația de valoare terestră. Cablul transporta energia de la reactor la zonele de locuit. Și, prin spațiu, pornea învârtindu-se o nouă Roată: o nouă închisoare.

Nu pentru prima oară, Brodersen se strâmbă la gândul de a efectua o asemenea misiune cu echipajul său neadecvat. Era de-o mie de ori mai complicat decât părea. Simplă echilibrare a maselor din cele două emisfere, necum moșmondirea prin exterior, în scafandri spațiali... O vom face, totuși, dacă trebuie, jură el. Și la naiba cu cuvântul ăsta care ne zgârie pe creieri, "închisoare", mm? Pegeen va fi aici!

Pentru ca, în cele din urmă, să moară.

Făcu un gest de lehamite și-și concentrează atenția spre exterior. Cilindrul lucea în apropiere. Se întrebă ce simțeau Joelle și Fidelio, care îl percepeau direct cu ajutorul instrumentelor, în timp ce pilotau nava prin forțe ce negau spațiul-timp. N-avea să știe niciodată. Experiența aceea se situa mai presus de cuvinte; era mistică, poate chiar transmistică. Mai bine să se țină de elementele practice. Ambii holotheti erau în linking fiindcă nici ei înșiși n-aveau idee unde urmau să iasă, ce ar fi avut, instantaneu, de înțeles și făcut.

Și iată că vine baliza, pe lângă prova-babord.

Sirena urlă un semnal. Carcasa se repezi înainte. Chinook trecu.

În primul moment, se uită înnebunit după o mașină T. Inima îi bubuia în piept. O văzu departe, ca un baston întins peste întunecime, iar aerul îi năvăli afară din plămâni, într-un strigăt.

Apoi, deveni conștient cât de negru era cerul. Dincolo de vergeaua aceea nu sclipeau stele. Aproape tot câmpul vizual era pustiu, cu excepția întunericului. Într-o direcție ardea o scânteie alb-albăstruie lugubră, în mijlocul unei pâcle perlate ce se întindea de-o parte și de alta, ca o pereche de aripi. Altundeva, destul de departe, distinse licărul unor puncte slabe și câțiva mici nori luminoși. Cu motoarele oprite, nava cădea tăcută prin întunecime.

— Dumnezeule, șopti Brodersen. Unde suntem?

Se însufleți brusc, intrând în acțiune. Vorbi în intercom:

— Căpitanul către echipaj. Raportați în ordinea posturilor!

Glasuri zguduite îi spuseră că nimeni nu pățise nimic rău, nu încă.

Joelle vorbi ultima, parcă pierdută în vis:

— Fidelio și cu mine credem că știm deja ce s-a întâmplat. E foarte ciudat...

Și, dintr-o dată, ca o mașină:

— Avem nevoie de mai multe date. Accelerați sub un unghi de circa patruzeci și cinci de grade relativ la actualul nostru vector radial în jurul soarelui pe care-l vedem, spre interior.

Începeți programele de observație planificate și fiți pregătiți pentru noi instrucțiuni.

— 'țeles, răspunse Brodersen.

O mică parte din el se întrebă de ce se conforma atât de repede. Joelle, cea pe care și-o amintea, cea care-l plăcea și-i satisfăcea dorința de companie - oricât de puțin înțelegea el din cunoștințele sale - dar rămânea întotdeauna cu moralul ridicat, nu mai exista. Cea pe care o îmbrățișase cu câțva timp în urmă era o femeie îmbătrânită, da, cu aere de domnișoară bătrână, la început jalnic de dornică după el, apoi nostalgică în stilul ei rigid și neajutorată la înfățișare, după ce adormise. De-atunci, își ocupase timpul discutând diversele situații cu cei ce manevrau instrumentele, își petrecuse cea mai mare parte din orele libere în cabina ei, iar la popotă discutase puțin, jenată, bănuia el, deși nu-și dădea seama de ce ar fi fost astfel.

Totuși, creierul ei e încă în perfectă stare și, chiar acum, este amplificat dincolo de slaba mea imaginație.

Gravitația reveni. Brodersen cunoștea cel puțin trei motive de a mări viteza. Măsurători Doppler, culegere îmbunătățită a informațiilor din mediul ambiant, ca de pildă vântul solar; detectarea, cu ajutorul camerelor de luat vederi, a planetelor, ca niște dăre luminoase pe fundalul înstelat. Dar unde sunt stelele? Sistemul ăsta nu are nimic să ne ofere. Până se asigura că totul era în ordine, trebuia să stea de veghe în centrul de comandă. În afara cazului că se ivea o situație de urgență, însă, era de prisos. Trebăluia la comenzi, privea afișajele și încerca să afle ce putea.

Arderea alb-albăstruie pe care Joelle o numise soare era într-adevăr orbitoare; sistemele optice îi reduceau mult strălucirea. Scălda nava într-o lumină asemănătoare cu cea răspândită de Sol pe Pământ, însă, chiar mărinid mult imaginea, discul arăta mic, sugerând că se afla la mare distanță. Prin scanări și măriri selective, reuși să-i găsească un însoțitor mai mic, galben, aproape pierdut în aură.

Petele neclare răspândite pe cer reieșiră ca fiind compuse din puncte de lumină amestecate prin filamente complicate și ceață fosforescentă.

Probabil că în apropiere erau nebuloase de tip Orion, unde se formau sori noi din pulbere și gaze, chiar sub privirea lui Brodersen. În majoritate, ceea ce păruseră a fi stele individuale erau de fapt nori stelari foarte răzleți.

Treptat, începură să sosească rapoarte de la astrolaborator. Dincolo de gama ecranelor vizuale obișnuite, dar aflându-se din plin în raza echipamentelor de observație, existau și alte nebuloase. Într-o anume direcție se găsea o pată enormă, invizibilă cu ochiul liber, radiind violent pe lungimi de undă radio și infraroșii. Pe tot cerul nu se vedea nici urmă din obișnuitele galaxii externe, deși existau surse de radiații similare.

Sub coordonarea lui Fidelio, pe măsură ce treceau orele, se ajungea la tot mai multe asemenea rezultate. Betanul le spunea oamenilor ce să caute, iar ei găseau. Probabil că era al dracului de sigur în ce fel de loc ajunsese Chinook...

Brodersen pufăi din pipă. Credea că poate ghici și el răspunsul. Îi bubui prin minte ca dangătul unui clopot uriaș.

Fiindcă Su fusese solicitată să-i ajute pe cercetători, Caitlín pregăti singură cina. Până una-alta, nimeni nu ceruse mai mult de un sandwich, înfulecat grabnic în picioare. Îl convinsese pe Bătrân să decreteze necesitatea unei mese civilizate, în condiții calme.

În banalitatea cambuzei, Caitlín lucra cântând melodii vesele, provenite din diferite colțuri ale Pământului. Când se apucă să aducă tacâmurile în

sala popotei, cântecele îi deveniră șovăielnice. Încăperea aceea era vecină cu sala comună, ușile despărțitoare erau deschise, de pe marile ecrane de dincolo se repezi spre ea o strălucire primordială orbitoare, cu steaua albastră arzând în mijloc.

— Răspândești într-adevăr o lumină minunată, murmură ea. Am văzut același lucru în crăpăturile ghețurilor și, odată, într-un cuptor nuclear. Dar ce o face să strălucească?

Se opri în loc. În sala comună intrase Joelle. După un moment de ezitare, o salută înclinând capul. Caitlín se apropie de ea.

— Ei, bună. De ce nu ești în linking? Întrebă. Mâncarea va fi gata abia peste o oră și credeam că-mi va trebui o cange ca să te desprind de-acolo.

Joelle deveni rigidă la față și la trup.

— Nu mai e nevoie de mine.

— O-o-oh, înțeleg. Fidelio vrea să fie singur.

Caitlín întinse mâna, apucând-o de umăr, și strânse ușor.

— Lăsându-te pe tine și mai singură.

Joelle se smulse din strânsoare, dând să se răsucească în loc. Caitlín o atinse:

— Te rog, te-am jignit cumva? Iartă-mă. N-am vrut. Am venit aici fiindcă se vede cel mai bine imaginea, n-am dreptate? Nu pleca din cauza mea! Joelle se opri.

— Nu tu ești cauza.

— Mă tem că da, nesimțita de mine. Eram doar tristă și... Dar de ce-aș fi tristă pentru tine, pe care te admir atât de mult?

Și continuă, repezită:

— Dr. Ky, dacă ești îngrijorată din cauza lui Dan, nu trebuie. Defectele mele sunt mai numeroase decât stelele, dar gelozia nu se înscrie printre ele.

Fraza rostită întâmplător le luă pe nepregătite, amândouă revenind cu privirea spre noaptea de-afară. În tăcerea ce se lăsase, mirosul de condimente dinspre bucătărie păru de două ori mai singuratic. În sfârșit, Joelle spuse cu voce aspră, privind în continuare afară:

— Îți mulțumesc. Înțelegi că am avut o relație înainte, nu? Foarte bine. Nu vreau să mai continuăm discuția.

— Într-adevăr, ce mărunți suntem, cu necazurile noastre, în acest univers...

Joelle aproape că-și dezveli dinții.

— Erai nerăbdătoare să cauți mai departe, nu? Ei bine, domnișoară Mulryan, ce părere ai despre ceea ce-am găsit?

— Cum ți-aș putea da un răspuns sincer când nu știu ce este? Ne vei spune, la momentul convenit, și va fi un secret grandios pe care-l vom afla.

Expresia Joellei se împlânzi puțin.

— Nu e nici un secret. Fără îndoială, mai mulți oameni și-au dat seama deja, câtă vreme tu erai prea ocupată ca să-i auzi vorbind. Nu conta pe o ședere prea lungă. Căpitanul va insista curând să-i facem un raport și ne va ordona să revenim la mașina T, pentru un nou salt. Între timp, Fidelio și cu mine ne continuăm observațiile, parțial bazându-ne pe șansa microscopică de a găsi vreo urmă a ceva care ne-ar putea fi de folos, dar în primul rând... spre binele lui. Al lui Fidelio. Este fascinant.

Caitlín întinse din nou mâna spre ea:

— Și tu, care ești alungată...

Nu îndrăzni să-și ducă gestul până la capăt, lăsând brațul să cadă.

— Voi derula mai târziu datele și pentru mine.

— Dar nu e același lucru, așa-i?

Joelle părea ea însăși pierdută în lumina stelei albastre.

— N-avem cum să știm unde ne aflăm în spațiu, spuse ea, cu voce joasă.

În plus, expresia asta e realmente lipsită de sens. Să zicem că suntem undeva în embrionul galaxiei, la data de zece-douăzeci de miliarde de ani înainte de a ne fi născut.

Aerul şuieră printre dinții lui Caitlín:

— Am călătorit în timp?

— De ce nu? Și Emissary a făcut-o. Navele care circulă între Sol și Phoebus o fac în proporție mai mică, variabilă. Din câte știm noi, acea Danu găsită de Chinook poate fi la mii de ani în trecut sau în viitor față de Roata pe care a atacat-o Chinook... deși, din punct de vedere relativist, mă exprim într-un limbaj foarte imprecis.

Teoriile pe care le deținem spun că un câmp de transport nu te poate duce nicăieri în trecut mai departe de momentul propriei lui generări. Dar nu-mi prea pot imagina că Danu există deja. Prin urmare, fie mașina T din apropierea lui este... era... va fi extrem de veche, fie câmpul ei se combină oarecum cu cel al mașinii de aici. A doua variantă pare mult mai verosimilă.

În orice caz, Ceilalți trebuie să dateze chiar dinainte de acest moment – zâmbi Joelle, fără umor. Suntem destul de departe în trecut, totuși, nu-i așa?

— Da, șopti Caitlín, dacă nici stelele nu s-au format încă.

— Puține, deocamdată. Nu există mulți atomi mai complecși decât cei de hidrogen și heliu. Norii de gaz continuă să implodeze pentru a forma galaxiile. Din ei se vor condensa sorii...

— ...ca picăturile de rouă din ceața zorilor, se luminează Caitlín din toată ființa.

— ...și înăuntrul lor se formează nucleii superiori...

— ...aer pe care să-l respirăm, fier pentru sânge, aur pentru o verighetă.

— ...dar procesul abia a început. Ceea ce vezi acolo e o stea tânără. Este atât de mare încât ar putea lua formă cu o singură însoțitoare, dintr-o globulă Bok, în loc să facă parte dintr-un nor, în interiorul unei nebuloase – o supergigantă de tip O, de cincizeci de mii de ori mai luminoasă decât Sol. Dacă ne-am afla mai aproape, radiațiile ei ne-ar ucide. Nu are mult de trăit, în faza principală: doar maximum câteva milioane de ani, până când va erupe într-o supernovă. Pentru scurt timp, va fi la fel de luminoasă pe cât era – este – întreaga galaxie, în zilele noastre..., înainte ca resturile ei să se scufunde într-un glob neutronic sau într-o gaură neagră. Elementele grele create în explozia aceea vor fi azvârlite în spațiu; vor deveni părți integrante din generațiile viitoare de sori și planete.

Steaua are o însoțitoare mai mică; ai văzut? Va fi afectată. Ceea ce vom obține, dacă oamenii și betanii cunosc puțină astrofizică, e o novă recurentă, deloc asemănătoare cu supernova, dar aruncând și ea elemente în univers.

Îndrăznesc să spun că o situație similară cu asta s-a produs deja în altă parte, înfiorător de devreme în istoria cosmică, poate în interiorul unei nebuloase. S-a format o concentrare locală de carbon, azot, oxigen, toate materialele necesare, suficientă pentru ca să se coaguleze planete pe care să poată apărea viața, chiar și atunci, înainte de a fi existat măcar un semn vag că se va naște o galaxie. Poate că una sau alta dintre formele astea de viață au evoluat spre a deveni Ceilalți.

E posibil, încheie Joelle, ca o mică parte din ceea ce te alcătuiește pe tine și pe mine să se afle acolo, în stelele acelea, chiar acum.

Caitlín își plesni palmele, spunând:

— Nu-i de mirare că Ceilalți au făcut o poartă pentru a veni să vadă toate astea!

— Neîndoielnic, oftă Joelle. Sperasem să fi avut și o stație științifică. De-asta continuăm să ne deplasăm oblic față de mașina T, în loc să pornim direct înapoi. Dar acum nu mai cred că au. Dacă exista, s-ar fi

aflat undeva prin apropiere, nu-i așa?

În fond, toate, inclusiv materialele pentru mașina T însăși, trebuie să fi fost trimise din trecut. E o sarcină destul de uriașă pentru oricine, fie că-s semizei sau nu. Cu siguranță, mulți se întrec să le capteze atenția. Iar când giganta va exploda, va nimici tot ce se află pe orbită, în afară poate de mașina T. Nu, îndrăznesc să spun că Ceilalți au venit doar ocazional, cu navele sau ce-or fi folosind ei, pentru a face observații. Intervalul poate fi de câteva mii de ani.

După un moment, adăugă:

— Dacă au într-adevăr o instalație, în ciuda deducției mele, ea se află în altă parte. N-avem nici o șansă s-o găsim, într-un sistem răspândit pe o scară atât de vastă. Nu, vom mai sta prin preajmă o zi, două, sondând, privind, transmițând – o speranță deznădăjduită, dacă poate exista așa ceva — după care vom încerca un nou salt.

Datorită expresiei cu care privea spre stea, Caitlín o întrebă:

— Tu însăși ai fi foarte fericită să stai aici și să studiezi, nu-i așa?

— Nu este posibil, zâmbi strâmb Joelle. Am rămâne fără masă și ar trebui să trecem în starea de rotație, ceea ce mi-ar stânjeni teribil studiile. Mai rău, ne-am întreba la nesfârșit ce alte ocazii am mai pierdut. Trebuie să mergem înainte. Ezită din nou.

— E înspăimântător.

Apoi, parcă pentru a putea rosti cuvintele înainte de a-și fi sugrumat impulsul:

— Însuflește-ne, Caitlín, vrei?

Intendenta roși, dând din gene, cu vocea pierzându-și din fermitate; niciodată holotheta n-o mai văzuse atât de intimidată.

— Aș putea oare? Eu nu sunt decât un fel de bard. Tu ești o persoană de acțiune... doctore Ky... Tu înțelegi, ești o druidă. Viețile noastre se bazează pe tine.

— Ba nu. Pe Fidelio, așa cum stau lucrurile... În prezent. Și înțelegi că eu nu pot... Scuză-mă, se răsuci Joelle în loc. Mi-am amintit că am un lucru mai bun de făcut.

Plecă grăbită. Umerii ei, văzuți din spate, tremurau.

SALT.

Din nou, cerul se umplu de stele. Preț de-o clipă gata să-i oprească inima în loc, Brodersen nu văzu nici o mașină T printre ele. După ce o zări, micșorată de distanță, putu privi liniștit în jurul său, minunându-se.

Într-o parte, era suspendat un disc solar. Cam de aceeași mărime cu cel al Pământului, avea o culoare limpede, verzuie — lui Brodersen îi scăpă o înjurătură de uimire – și cu pete mari. Conform indicațiilor unui aparat de măsură, luminozitatea pe unitatea de suprafață o depășea pe cea a lui Sol cu circa treizeci la sută. Avea în jur o coronă imensă, roșiatică; fără a mări imaginea, văzu vâpăi și protuberanțe ca niște gheizere de foc; dar nu apărea nici un fel de lumină zodiacală, deși micșorase strălucirea și amplificase sursele slabe până la limita ecranelor.

După ce primi rapoartele, ordonă ca Chinook să accelereze în planul orbital al aparatului de transport, pentru a începe cercetarea. Apoi, se scarpină în cap, adresându-se plângăreț prin intercom:

— Hei, ce se întâmplă? N-am știut că faza principală includea și stele verzi!

Holothetii nu răspunseră. Erau prea preocupați. După un minut, ajunse la el vocea temătoare a lui Su Granville:

— Ched că pot ghici. Vehdele nu e o culoare imposibilă, dah gama tempehatuhiloh de suphafață penthu ea e atât de îngustă, încât n-am

obsehrvat-o decăt foahte hah.

— De-asta îi interesează steaua asta pe Ceilalți?

— Nu, bănuiesc că nu face decăt să iasă din faza phincipală, thecând întâmplătoh phinth-o scuhtă fază vehde.

Hidrogenul din mijloc a ars, iar reacțiile nucleare se deplasează spre exterior...

— Stai. Nu devine o gigantă roșie?

— Ba da, la timpul cuvenit. Dah mai întâi se comphimă și devine mult mai fiehbinte. Asta scuhtează lungimea de undă de la vâhf. A început expansiunea, dah încă mai ahe nevoie de timp penthu a se hăci la suphafață, lumina înhoșindu-se, în timp ce emisia totală chește și mai mult...

Deveni deznădăjduită.

— O, dah cunoști asthonomia elementahă! Îmi ceh scuze.

— Nu e cazul, Su. N-aș fi putut-o deduce singur.

Odată încredințat că nimeni nu detectase nimic periculos, Brodersen părăsi centrul de comandă. Nu se putea abține să nu le arunce câte o privire diversilor cercetători, punându-le întrebări, dar plecă înainte de a începe să fie o pacoste pe capul lor, pornind în căutarea lui Caitlín. O găsi în sala comună, înconjurată de imaginile ecranelor, minunându-se. Când îl văzu intrând, alergă spre el, își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l sărută cu o forță ciclonică.

Brodersen îi răspunse la fel. Când se desprinseră ca să respire, Caitlín gânguri:

— Oh, Dan, Dan, ce ne este dat să vedem! Cât vom afla, da, și ce vom face!

— Zău c-aș vrea să fac ceva, mârâi el. Starea asta de inutilitate mă calcă pe nervi.

Caitlín înclină capul. Rânjetul ei deveni ștreqăresc.

— Ei bine, Căpitane, îi poți face dreptate unei biete intendente frustrate. Peisajul de colo mă pune pe jar.

— Doamne sfinte! Există ceva ce nu te pune, vreodată?

Caitlín se dezlipi de el, apucându-l de cot:

— Mai târziu, mă poți ajuta la gătit.

Rapoartele continuă să sosească, ore în șir.

Nava se afla la mii de ani-lumină de Pământ, apreciind după contururile modificate ale Căii Lactee și pozițiile galaxiilor învecinate. Corpurile cerești identificabile nu erau schimbate perceptibil, inclusiv monstruosul S Doradus. Prin urmare, data, calculată în relație cu ipoteticele începuturi ale universului, era aceeași ca acasă, plus-minus câteva milioane de ani. Chinook revenise din trecutul îndepărtat.

Măsurătorile Doppler asupra mașinii T, combinate cu gamele radar ale soarelui, îi atribuiau acestuia o masă mai mare decăt cea a lui Sol. Pe această bază, i se aprecia o vârstă teoretică de ordinul a zece miliarde de ani. Ar fi fost necesare măsurători mai exacte pentru a preciza cifra. Era însă limpede că trebuia să aparțină unei generații anterioare. O confirma sărăcia de praf înconjurător și dărele metalice slabe din spectru. Totuși, conținea mai multe elemente grele decăt ar fi fost de așteptat. Poate că se formase în vecinătatea exploziei unei supernove. (Era posibil ca aceasta să fi fost detonația gigantei albastre pe care o văzuseră recent oamenii? Speculau cu îndârjire și fără rost.)

Avea planete. Una dintre ele se mișca la aceeași distanță, mai mult sau mai puțin, ca mașina T, puțin peste o unitate astronomică, puțin sub cincizeci de grade avans. Globul avea proporții terestre și o atmosferă conținând oxigen.

N-aveau cum să știe unde își plasaseră inițial Ceilalți aparatul, decăt că, probabil, nu îl lăsaseră într-o poziție de șaizeci de grade. Poate că odinioară stătuse exact față în față cu lumea vie, la fel ca mașinile din

sistemele lui Sol și Centram și dintr-ale celorlalte stele cunoscute betanilor. Dacă așa era, probabil că își epuizase, în sfârșit, capacitatea de menținere a poziției; căci acum orbita sa la fel de supusă perturbărilor ca oricare alt corp ceresc natural.

Brodersen clătină capul, ținându-l din limbă. Orice posibilă replică ar fi fost inevitabil nepotrivită.

— Ei bine, spuse el, cred că indiferent ce interes au avut Ceilalți aici, s-a stins de mult. Doar dacă nu cumva țin să asiste chiar la moartea sistemului.

Curând, receptorii lui Dozsa îi puseră concluzia la îndoială, într-un mod năucitor. O sursă de pe planeta terestroidă lansa o emisiune radio care, deși simplă și repetitivă, trebuia să fie de origine artificială. Un semnal, un mesaj? Pentru Chinook, reprezenta indiscutabil o chemare.

Era un zbor de trei zile.

Cei care puteau lucra în domeniul astronomic erau ocupați să-l alimenteze pe Fidelio cu date pe care betanul le integra într-un tablou din ce în ce mai complex. Acționau mult prea lent pentru el. Fidelio își petrecea totuși cea mai mare parte a timpului în holotheză, sondând ambianța interstelară prin contactul nemijlocit cu instrumentele, analizând-o sau, poate, cel mai adesea, contemplând Absolutul în felul acela al lui care-i dădea senzația că toți cei dragi erau reali în cadrul unui spațiu-timp care-l unea cu ei.

Între timp, inginerii îi făceau revizia lui Williwaw, după solicitările din timpul călătoriei pe Danu, verificând meticolos naveta, reglând-o cât se putea de bine pentru condițiile anunțate și făcând plinul rezervoarelor de masă din provizia lui Chinook. Brodersen dădea câte o mână de ajutor ori de câte ori putea. Nu exista loc pentru un grup de lucru prea mare.

Rueda și Su aveau la dispoziție mai mult timp liber decât doreau. Joelle rămăsese aproape complet fără ocupație.

În dimineața a doua, trezindu-se foarte devreme, incapabilă să mai adoarmă sau să-și găsească alinarea în cărți sau muzică, Joelle se sculă din pat, își aruncă pe ea o salopetă și ieși din cabina golașă. Avea să împrumute serviciile cambuzei pentru a-și face un ceai, pe care omisese să-l înscrie în rațiile particulare, iar apoi, în timp ce betanul se odihnea, urma să intre și ea în linking. Îi era greu s-o facă fără ajutor, dar a dracului să fie dacă avea să solicite asistența cuiva. Ar fi fost de-a dreptul umilitor, când era nepregătită să realizeze ceva de valoare, intenționând doar să-și scufunde un timp făptura în inimile atomilor și ale stelelor – în tot ceea ce era binecunoscut despre ele, și nimic altceva. Nici măcar nu se putea spune că starea aceea ar fi fost o dependență care trebuia satisfăcută. La urma urmei, o trăise în toată deplinătatea ei, foarte recent.

Deplinătate... Totul s-a golit.

Când ieși, coridorul îi accentuă sentimentele, tunel metalic lung și gol curbându-se în ambele direcții, mărginit de uși

Închise, cu aerul rece și foșnitor. Când una dintre uși, cea a Friedei von Moltke, glisă deschizându-se, Joelle tresări, aproape speriată.

Martti Leino ieși, făcând un semn cu mâna înainte de a închide ușa și, răsucindu-se, o văzu pe holothetă. La fel de surprins, îngăimă:

— Bună dimineața, doctore Ky. Ce faci?

Avea părul ciufulit și hainele aruncate neglijent pe trup.

— Am insomnii, replică Joelle, fiindcă se vedea limpede. Și tu?

Leino făcând o mutră înfumurată.

— Ei, nici eu n-am dormit prea mult. Mă duceam să beau o cafea în cambuză, cea din cabină mi s-a terminat. Vrei să mergem împreună?

Joelle se răzgândi în privința ceaiului. De ce se înfierbântase la față?

— Nu, mulțumesc, prefer să mă plimb.

Și plecă.

Oare matracuca aia îi servește pe toți bărbații de la bord? se întrebă ea. Și chiar de-ar fi așa, ce-mi pasă mie? Cu ce mă privește? Cel puțin, pare să fi șters nefericirea aia de câine bătut pe care o avea Leino pe față, în ultima vreme!

Care-o fi fost cauza? Am avut impresia că se împerechease cu Mulryan, în noaptea de după petrecere, dar nu, de-atunci pare s-o fi evitat încontinuu. Credea că urma să tragă un dezmăț și când colo s-a trezit refuzat? O ceartă... Dar, la mese, ea îi vorbește frumos, deși rareori primește răspunsuri altfel decât monosilabice.

Nu știu. Nimeni nu-mi spune nimic. Poate fiindcă nu întreb niciodată. Nu știu cum s-o fac. Și nici multe altele nu le știu, când e vorba de oameni. Eric m-a făcut să fiu complet umană, pentru un scurt răstimp – m-a făcut complet umană — dar apoi m-am îndepărtat de el prea mult, într-o Realitate peste măsură de captivantă. Am devenit carteziană. Câțiva amanți ulteriori, holotheti și ei, aveau trupurile atașate de minți, dar numai atașate, în ce mă privește pe mine. Restul, nu erau mai nimic altceva decât trupuri, conveniențe, animale de joacă în cel mai bun caz. Oare asta m-a lăsat vulnerabilă față de Chris, frumoasa și dulce Chris? A iubi înseamnă a fi vulnerabil, cred. Ah! Nu putea ieși nimic din asta. Adevărat?

Cât despre Dan...

Picioarele o purtară pe o pasarelă spre nivelul științific, unde se afla camera computerului. Metalul o cuprindea în strâmtoarea lui. Îi reveni o frază din copilăria ei trăită în Tennessee. Deși putea face parte din Proiectul Ithaca, la frontierele cunoașterii omenești, părinții ei adoptivi o trimiseseră la școala de duminică. Acolo, capelanul protestant al rezervației militare obișnuia să le citească din Cartea Rugăciunii Comune, precum și din Biblie. Îi reveni în minte toată scena, pereții văruiți, tabloul banal cu Iisus binecuvântând copiii, ferestrele deschise spre mirosul de trifoi și zumzetul albinelor, toată clasa gătită fercheș, așezată pe bănci drepte de lemn, în timp ce peste toate se rostogolea timbrul de bas al unui bărbat voinic: „...strâns legat în nefericire și fier...” Știi, arăta și vorbea mult ca Dan. Mă impresiona teribil, la vârsta mea fragedă. Mă întreb, în ciuda pioșeniei lui, mă întreb dacă o fi fost la fel de bun și la pat.

Încetează!

Joelle izbuti să zâmbească pe seama ei însăși. De ce? E o blasfemie?

Nu, își dădu ea seama. E periculos. Nu îndrăznesc să devin obsedată de Dan. Aș fi Chris din cap până-n picioare. El e al lui Mulryan. O, m-ar lăsa să-l iau cu împrumut din când în când, dacă vreau, iar el ar fi generos, dar știu că ar râvni la momentele pe care le poate petrece cu ea în acești câțiva ani care ne-au mai rămas. Iar acest lucru mă va face să mă simt singură, atât de singură.

Nu îndrăznesc să recunosc că Descartes (ca făuritor de simboluri cărora nu le-a rămas mai mult sens decât Judecății de Apoi) s-a înșelat.

Ajungând la culoarul dorit, alege o rută care o ducea pe lângă astrolaborator. Ușa acestuia stătea retrasă din calea interiorului întunecat, iar Joelle auzi vorbe. Surprinsă din nou, se opri.

Carlos Rueda Suárez:

– Da, îți garantez că guvernul de pe Demeter are nevoie de o reformă radicală și, probabil, planeta ca întreg trebuie să aibă un cuvânt mai mult de spus în problemele politice care o afectează. Dar autonomie? Independență? Bine, dar nu e germenul unei națiuni...

Nu cumva am avut niște planuri vagi cu el? Joelle rămase pe loc.

Susanne Granville:

– Ce înțelegi prin „națiune”? Oare Peru e un stat omogen? Dar Confederația Andeană? De ce n-ar putea coloniile noastre separate să-și înființeze o mică Uniune Mondială a lor, proprie?

Vorbind spaniola aproape fără accent străin, nu se exprima timid, ci cu însuflețire și, se părea, cu o anume încântare.

Rueda:

— Parc-ai fi Daniel Brodersen.

Granville:

— L-am ascultat și am învățat.

Rueda:

— Și ai gândit și cu capul tău, observ. (Un râs trist.) De ce ne certăm? Ce poate însemna politica pentru noi? Plutim pierduți în spațiu-timp. E foarte probabil ca Pământul, Demeter și întregul neam omenesc să nu mai existe, dacă nu cumva e un nonsens ceea ce spun. Nu vom ști niciodată sigur.

Granville:

— Poate vom ști. (În engleză): Încă n-am îmbulinat-o, phietene.

Rueda:

— Iar îl aud pe Daniel. Of, Su, am vorbit mult în ultimele câteva ore, nu-i așa? Viața și soarta, Dumnezeu și toate nimicurile care sunt atât de importante pentru noi, de ce nu și Demeter? Dar vom discuta despre ele când vom fi mai puțin obosiți...

Granville (încet): — Ai dreptate, Carlos. De asemenea, priveliștea e prea frumoasă ca să ne certăm. Privește.

Dan mi-ar trage o săpuneală pentru trasul cu urechea, își spuse Joelle. Aș putea face ocolul în direcție inversă, dar poate ar fi mai bine să fie preveniți că i-am observat. Făcu un efort să pășească mai zgomotos, se opri în ușă și salută:

— Ei, bună dimineața!

Încăperea era plină de umbre mătăhăloase. Lumina din hol îi dezvăluia vag pe Rueda și Granville, așezați în dreptul peretelui opus, cu fața unul spre celălalt, suficient de aproape ca să li se atingă genunchii. Un singur ecran, în spatele lor, deborda de întuneric limpede, stele, Calea Lactee, planeta strălucind verde-gălbuie și, lângă ea, vârful auriu al lunii. Caitlín propusese s-o numească Pandora, întrucât nimeni nu putea ști ce le rezerva, necazuri sau speranță sau și una și alta.

Rueda sări în picioare, executând o plecăciune curtenitoare:

— A, doctore Ky. Ce te aduce aici?

Nici el și nici linkera nu păreau fâstâciți, deși Joelle bănuia că întreruperea îi nemulțumise.

— Am... Am vrut să inspectez niște date, răspunse holotheta.

De ce dracu' mă simt eu jenată?

— Dar voi?

Stai, nu e nevoie să le latru întrebarea asta.

— Nici un secret. Credeam că știe toată lumea. Su și cu mine am rămas a cincea roată la căruță, sau cel mult niște asistenți foarte mărginași. Ne-am hotărât să învățăm specialități necesare pentru navă, dar abia am început să explorăm la ce ne-am putea pricepe cel mai bine. Așa că am venit aici ca să ne jucăm cu aparatura când n-are nimeni nevoie de ea.

Și v-ați adâncit într-o conversație care a durat toată noaptea. Cât de calde vă erau glasurile! Joelle se înfioră puțin, în frigul zorilor programați.

— Înțeleg. Ei bine, succes!

Se îndepărtă de ei, țeapănă, spre computerele sale.

Orbitând la douăzeci și cinci de mii de kilometri în jurul Pandorei, călătorii de pe Chinook o vedeau uriașă pe un ecran din sala comună. Sub văpaia soarelui muribund, care ardea în partea opusă, oceanele micșorate aveau culoare ultramarin, iar continentele se reliefa ca niște pete maronii, definite clar. Câțiva nori de ploaie aveau nuanțe de un

măsliniu pal; mai mari erau furtunile de praf, de culoarea pielii. Nicăieri nu se zărea nici un semn de gheață sau zăpadă, ci doar luciul livid al unor enorme ocne de sare. Dincolo de un limb se vedea satelitul natural, o semilună accidentată, pe jumătate cât mărimea aparentă a Lunii văzute de pe pierdutul Pământ, sau a Persefonei, de pe pierduta Demeter. În rest, strălucea universul.

Plutind în fața echipajului, Brodersen mârâi:

— Fir-ar, trebuie să trimitem o echipă, sau să recunoaștem că nu dorim serios ajutorul de a ajunge acasă. S-ar putea să nu pară promițător, dar cine poate ști? Nici Beta n-ar arăta promițătoare, dacă n-am ști adevărul. Nu-i așa, Fidelio? Extraterestrul scoase un sunet de încuviințare. Ochii săi reflectau lumina unei lumi la fel de străină pentru el ca și pentru oameni. Cândva, Pandora avusese masa potrivită la distanța corespunzătoare de o stea adecvată pentru a genera apariția vieții. Plantele degajau oxigen în atmosferă, cucereau pământul, trăgeau după ele o bogată diversitate de animale; fermenții evoluției lucrau de-a lungul a sute de milioane de ani, până apărea o ființă care gândea și făurea.

Acum, însă, globul era brăzdat de vârstă. Obosit de maree, se învârtea în jurul axei în timp de aproape o lună. Satelitul său cel mai apropiat se abătuse departe. Altul, un mic corp ceresc cu o traiectorie proprie, părea să-i fi fost furat. Consumate de mult, sursele radioactive din miezul planetei nu mai degajau destulă căldură pentru a împinge plăcile tectonice și a ridica noi munți; eroziunea tocise ultimele masive până la nivelul unor dealuri. Totuși, existau prăpăstii enorme, unde rafturile continentale se rostogoleau spre fundul mărilor moarte, în cruste de reziduuri și mlaștini sulfuroase.

Apropiindu-se de stingere, soarele alungase deja în spațiu o mare parte din atmosferă, prin încălzire și prin vântul solar, împotriva căruia Pandora nu mai avea scutul unui câmp magnetic puternic. Apa urmase aceeași cale. Oceanele în curs de secare emanau bioxid de carbon, iar efectul de seră mărea vertiginos temperaturile.

Deși în unele regiuni încă ar mai fi putut cădea ploi furtunoase, mai ales prin jurul zoriilor și asfințitului, în cea mai mare parte pământul era arid, cu vânturi uscate. Tropicele păreau pârjolite de moarte; cel puțin, cercetătorii n-au găsit în jurul lor nici o urmă de viață. În zonele temperate și polare supraviețuia o vegetație sărăcăcioasă. Acolo, în iernile la fel de lungi ca ale Pământului și nopțile de douăzeci și cinci de ori mai lungi, domnea un ger năpraznic. Zilele erau un infern permanent. Iar această situație avea să se mai agraveze timp de încă vreo două miliarde de ani, până când în sfârșit giganta roșie urma să umple tot cerul și să-și devoreze copilul, înainte de a se cufunda în uitarea de pitică neagră.

— Am identificat posibile orașe ruinate, continuă Brodersen. Am depistat cu certitudine ceva ce poate fi o mare bază la sol, care emite semnale constante, și am inspectat satelitul de comunicații, menit probabil să simplifice navigația pentru vizitatori, după ce sosesc prin poartă.

El și Weisenberg ieșiseră cu scafandrii spațiali pentru a-l examina pe acesta din urmă. Era o sferă metalică, având cam același diametru cu Chinook, lipsită de elemente exterioare cu excepția craterelor lăsate de micrometeoriti. (Acest lucru îi indica vechimea, în acel sistem unde mai rămăseseră doar foarte puține corpuri mici.) Oamenii deduseseră că transductorii din aliaj preschimbau energia solară în cod de frecvență radio. Deși se afla în stare de funcționare, nu corespundea concepției lui Brodersen despre ceva fabricat de Ceilalți. Și mai mult, îl dezamăgea lipsa unor ființe care să vină în întâmpinarea nou-veniților, sau să răspundă semnalelor repetate.

Își repezi bărbia înainte:

— Ei bine, știți asta. Întrebarea care se pune este ce avem de făcut. Eu

susțin că trebuie s-o trimitem pe Williwaw pentru o aduvmecare a terenului. Din când în când, cineva ar trebui să apeleze nava, sau poate sunt pe-aproape unii care așteaptă să vadă cum arătam. De acord? Toți aprobă.

Brodersen arboră cea mai veselă expresie:

— Perfect, perfect. Bine, în continuare, să hotărâm care dintre noi vor merge. Primul, eu... Stați așa! Ascultați-mă! Nu suntem într-o situație ca aceea de pe Danu. Acolo, naveta avea de înfruntat în primul rând gravitația și atmosfera, natura. Aici, echipajul va trebui să debarce, altfel, ce rost mai are toată manevra? S-ar putea să avem nevoie de un militar, de un diplomat, un tâmplar, orice. Cu modestia cuvenită, care e extrem de mică, vă amintesc că m-am ocupat de multe asemenea treburi.

Taci din gură, Phil! Poate că ai avut dreptate data trecută, spunând că, după părerea ta, căpitanul e indispensabil; dar, de-atunci, am trecut prin multe. Pot numi trei sau patru dintre voi care pot prelua comanda de la mine și în scurt timp vor conduce echipajul la fel de bine. În plus, dacă nu-mi pot exercita din când în când autoritatea masculină, o să mă zaharisesc de tot.

Am zis. Haideți să ne gândim pe cine ar fi bine să mai trimitem. Discuțiile se clarifică mai rapid decât se așteptase Brodersen. Dozsa, din nou, ca pilot șef; Rueda, din nou, copilot și rezervă în general (Su Granville arăta și mai îngrozită decât atunci când comandantul se desemnase pe sine însuși); Fidelio, pentru experiența sa cu xenosophonții (betanul încuviință grav), Caitlín, de astă dată pentru cazul că era nevoie de asistență medicală (Leino rămase într-o muțenie de piatră).

Pegeen — o, nu, nu! Zău c-am lăsat să-mi scape situația din mână, nu-i așa? Caitlín țopăia făcând tumbe. Pegeen, dacă se întâmplă vreo belea pe globul infernal de colo?

CHINOOK A COBORÂT pe o orbită inferioară, înclinându-se astfel încât să-i ușureze lui Williwaw ajungerea la țel. Naveta a ieșit, improșcând cu vapori, și a pornit spre planetă. Forma de scut întunecat a acesteia umpluse toată imaginea; nu se mai afla în față, ci dedesubtul navei. Înhamat în spatele lui Dozsa și-al lui Rueda, neputincios, Brodersen apucă mâna lui Caitlín, aflată alături. Femeia îl strânse cu putere. Următoarele câteva minute aveau să fie grele și, poate, fatale. Oricât de amănunțit fusese studiată din spațiu, atmosfera nu era familiară. Ar fi putut conține nenumărate surse de incendiere a unei nave. Nu aveau control la sol care să le ghideze coborârea. Nava-mamă nu-i putea ajuta, decât pe perioade scurte și foarte rare, până când urca înapoi pe orbita staționară. Trebuise să coboare pentru lansare, datorită radiațiilor arzătoare ale soarelui, împotriva cărora naveta nu avea protecție electrostatică.

Brodersen își simțea palma atât de transpirată, încât nici nu-și putea da seama dacă a lui Caitlín era uscată sau nu. Caitlín îi adresă un rânjel și un semn cu degetul mare în sus. Pe neașteptate, se răsuși să-l mângâie cu mâna liberă pe Fidelio, care stătea ghemuit în spate, într-un harnașament special adaptat. Betanul își depuse un moment ghearele pe capul ei, cu mare gingășie: în semn de binecuvântare?

Străpunseră cerul. Un șuierat subțire se preschimbă încet în vuiet, în timp ce carcasa se zguduia sub impacturi, făcând adeseori câte un salt. După o vreme, însă, Dozsa întoarse capul, cu o expresie radioasă, și

anunță:

— În regulă, am reușit.

Brodersen chiui. La dracu! exclamă el în sinea sa, nerecunoscător. De ce trebuie să stăm așa înfășați, încât nici nu pot ajunge la Pegeen ca s-o sărut? Ei bine, stai numai până asolizăm, fata mea, stai să vezi...

Williwaw glisă în jos, peste suprafața planetei, pe o direcție oblică, prelungă, pentru disiparea căldurii. Brodersen privea, fascinat, conștient în mod ireal că avea să pășească afară. (Ce a simțit cu adevărat Armstrong? Era un om atât de închis în sine.) O mare de noapte se desfășura groasă pe sub mica lună; o întindere lugubră de șesuri saline se sfârșea cu un povârniș înalt de câțiva kilometri, dincolo de acesta, se întindea platoul unui fost continent; răsăritul soarelui îl dezvăluia sterp, ocru la culoare, cu solul copt până la consistența cărămizii, crăpat și scorjit; o furtună de praf îi orbi un moment; de-a lungul unui canion uscat, peste movile de pietriș, se înșirau câteva cioturi înalte și ascuțite, viu colorate. Oare acolo se aflase un oraș?

Dozsa porni turboreactoarele aeriene. Rueda se ocupa cu navigația, mai întâi orientându-se după soare, conform calculelor prealabile, pentru a localiza în cele din urmă transmisiunile de la destinație.

Pe măsură ce înaintau spre nord-est, pământul se înălța; îi ajuta și anotimpul, toamna emisferei boreale; temperaturile scădeau și se vedeau tot mai multe semne de viață. Buruieni răzlețe, cu frunze lucioase ca pielea, și plante mari izolate, amintind vag, grotesc, de cactușii saguaro sau copacii Joshua, creșteau tot mai dese; o pajiște roșiatrică își unea petecele într-un covor acoperind tot solul; pâraie se scurgeau în iazuri; pâlcurile de dendriforme deveniră pădure, ale cărei coroane cafeniu-violete se unduiau în vânt. Deasupra, cerul era senin, mai mult vânăt decât albastră, cu o nuanță verzuie de la soare, care lucea aparent nemișcat în spatele navei.

Fidelio vorbea. Brodersen trebuia să se concentreze pentru a-i urmări spaniola răgușită, țiuitoare:

— Cred că aici anotimpurile sunt mai extreme decât pe oricare dintre planetele noastre, biologic ca și meteorologic. În nopțile lungi nu crește nimic, nici în timpul iernii care se apropie și nici, așa crede, în căldura teribilă a verii. Animalele au nevoie să se adapteze la astfel de condiții. E posibil să fi ajuns într-o perioadă de reuniri și pregătiri febrile.

Brodersen dădu să răspundă că această deducție depășea cu mult faptele cunoscute, dar preferă să tacă. Betanii aveau cunoștințe despre o diversitate de lumi – nimic asemănător Pandorei, desigur, dar între acestea se numărau și câteva oarecum apropiate. Pe de altă parte, în acel moment, interesul lui față de ecologia locală era absolut secundar față de...

Iată țelul!

Caitlín țipă, Brodersen și Dozsa murmurară câteva înjurături uimite, Rueda se închină, Fidelio se foi în loc, mirosul de iod intensificându-i-se. Fotografiile realizate din spațiu înfățișau foarte puțin din realitatea existentă.

Aici existase cu siguranță un oraș, cu mult, mult timp în urmă. Resturi ale zidurilor continuau să se înalțe deasupra sălbăticiei aglomerate, cu nuanțele lor vii, primare, și pastelurile blânde, nedecolorate. În locul unde pe sol se aflau poieni; zăceau înclinate blocuri mari de piatră cu marginile tocite, doar parțial îngropate în pământ.

La nord de ruine se înălța un complex de câteva clădiri, aparent intacte. Dozsa îndreptă reactoarele în jos, zburând staționar, pentru ca însoțitorii săi să poată face observații. La început, construcțiile au fost greu de văzut altfel decât ca niște mase stridente; apoi, ochiul a început să urmărească modelele, găsind un soi de frumusețe solemnă. Hexaedri purtând colonade se combinau armonios unii cu ceilalți, în jurul unui turn

central, făcut din arcade și spirale și încununat cu un ornament radial în trei dimensiuni, auriu. O punte închisă făcea legătura între cele mai îndepărtate edificii de la est și vest, într-un arc delicat asemenea aripilor păsărilor, perfect integrat în peisaj.

La doi kilometri distanță mai spre nord, sălbăticia înceta, defrișată, silită să crească în jurul unei probabile baze pentru nave spațiale (și mai ce altceva?). Oricât era de impresionantă și, în ciuda faptului de a fi fost momeala care-i adusese pe călători acolo, aceasta prezenta mult mai puține de văzut. În cea mai mare parte, se zărea o întindere de pavaj în ton turcoaz, de aproape patru kilometri pătrați. Era înconjurată cu semi-cilindri (hangare? cazărmi?) de aceeași culoare, având curburile completate cu posibile intrări și dispozitive de observație. Lângă capătul îndepărtat al platoului se afla o cupolă mare, cenușie. Alte domuri, mai mici, se înghesuiau împrejur. Deasupra se înălța, lățindu-se, o complexă rețea metalică, aparținând fără-ndoială transmițătorului radio și, probabil, altor echipamente. Mijind ochii spre suprafața plată, descoperiră cercuri largi, înconjurate de crăpături. Să fi fost oare capace, închizând silozurile unde navele puteau staționa în siguranță?

Acest detaliu mărunț era abia perceptibil, căci o unduire slabă înconjura tot ansamblul, ca o vibrație de căldură a aerului, în formă emisferică.

Pe obrazul lui Caitlín se scurgeau în tăcere lacrimi.

— Glorie Creațiunii, îngăimă ea, încă o specie din univers care cunoaște, gândește... și nu a murit.

— Cum? întrebă absent Rueda; era ocupat cu încercările de a prinde legătura cu Chinook, care trebuia să fi ajuns deja pe orbita staționară. Ce vrei să zici?

— Nu ți-e clar, omule? În jur se întinde pustietatea, orașele au decăzut, în afară de cel de aici, unde se observă urme vagi de restaurare, în vechiul stil, căci, uite, spațiportul din fața noastră nu e deloc, deloc în aceeași arhitectură. Cine, dacă nu pandorienii înșiși, să fi venit pentru a înălța un asemenea monument, după ce au plecat pe poartă spre o lume mai tânără?

Vorbise în engleză. Brodersen îi repetă întrebarea, în spaniolă, lui Fidelio, care opină:

— Pare rezonabil, frate înotător, deși îi rămâne un colț înfipt în carne. De ce-ar trebui să-și dea atâta bătaie de cap pentru o simplă – ang'gh k'hrai — plajă? Din sentimentalism? Da, din simplu sentimentalism. Depozitele de date pot păstra toate amintirile de pe planeta-mamă, pentru reconstituiri holografice în voie, mai bune decât câteva case nefolosite pe reciful ăsta părăginit.

Dozsa scoase naveta din staționare, începând să se rotească.

— Răspunsul, sugeră el între timp, e acela că nu sunt nefolosite. Casele primesc vizitatori.

— De ce? întrebă Rueda. Ce vizitatori? Turiști? Greu de crezut, când n-au mai rămas decât fragmente, în afară de micile copii de colo. Fidelio are dreptate, electronica poate oferi mai mult din vechea Pandora. Sau, atunci, cercetători care urmăresc ceea ce se întâmplă? N-ar avea nevoie de dotări atât de mari și complicate, sunt convins, mai ales cu o tehnologie astronomică egală sau superioară celei de pe Beta.

— Adineaori, am propus câteva gânduri despre ciclurile de viață de aici, răspunse încet Fidelio. Păreau rezonabile, și totuși ar putea foarte bine să plutească, fără a avea rădăcinile înfipite în adevăr. Dogmatizarea în legătură cu sophonții pe care nu i-am întâlnit niciodată este un vârtej irațional. Cine știe dacă vom afla vreodată cum sunt, singura certitudine este aceea că vom fi surprinși.

— A trăi înseamnă a fi mereu surprins, răspunse Caitlín. Ce bine că e așa!

— Nu contează acum, îi întrerupse Brodersen. Hai să vedem mai întâi

dacă putem stabili contactul... La naiba, Carlos, ăia au adormit acolo pe orbită?

Parcă la comandă, pe ecran răsări chipul slab al lui Weisenberg, pe post de căpitan. Calmul său obișnuit cedă imediat.

— Ce faceți? aproape că răcni. Sunteți în siguranță?

Se relaxă puțin, când auzi raportul și văzu imaginile, atât în direct cât și de pe bandă. Joelle, adâncită în holotheză, prelua totul direct în creier.

Restul membrilor echipajului priveau de la posturile lor.

— Nu pare să locuiască nimeni aici, încheie Brodersen, cu un oftat. Sigur, vom explora, și poate vom găsi câteva indicii despre când ar urma să sosească următoarea navă, sau ne vine vreo idee cum să le lăsăm un mesaj, sau... nu știu ce...

Weisenberg se încruntă.

— S-ar putea să păzească cineva prăvălia, îi preveni el. Cineva, sau ceva. Altfel, câmpul ăla ar fi acoperit cu țărână suflată de vânt, năpădit de buruieni și mizerii de-ale animalelor. Aveți grijă cum vă apropiați.

— Îhâm, mda, bine zis. Mai bine să fim atenți, totuși. Stați pe fază pentru încă un episod palpitant.

După o conferință internă, Williwaw coti, apropiindu-se de bază pe sus. Avea câte o mitralieră în fiecare aripă. Dozsa trase o rafală. Nu apărui nimeni care să fie rănit sau să se înfurie, și fusese doar un tip de sondaj simplu, la îndemână. Rueda urmări focul, Brodersen reglă o cameră pentru reluarea cu încetinitorul a imaginii mărite.

Gloanțele loviră suprafața diafană. Trasoarele incandescente ricoșară în lături. Dozsa întoarse naveta într-o mișcare bruscă, cu reactoarele mârâind, și porniră spre cerul senin.

Nu vorbi nimeni, până nu examinară înregistrarea lui Brodersen. Nici un proiectil nu penetrase mai mult de câțiva centimetri, înainte de a ricoșa, turtit de impact.

— Huu-ha, murmură căpitanul. Dacă ne-am fi repezit veseli în chestia aia... Fidelio, ai idee ce-ar putea fi?

Betanul schiță un gest indescriptibil:

— Probabil, unde hipersonice de amplitudine ultra-înaltă, heterodinate pentru a forma o carapace cvasi-solidă. Probabil, un tip de câmp mai subtil și mai eficient, necunoscut de semenii mei. Navele pandoriene, coborând, trimit cu siguranță un semnal care-l întrerupe, dar nu cred să-l putem găsi prin încercări repetate.

— Nici eu. În regulă, ce urmează?

Întrebarea lui Brodersen era retorică. De la bun început, se așteptaseră să iasă personal, fuseseră hotărâți s-o facă. Dozsa readuse aparatul în jos, încet, până aproape de sol. La jumătatea distanței dintre bază și elegantul complex, o deschizătură a pădurii părea să ofere un loc pentru o asolizare verticală și apoi pentru o decolare. Dozsa coborî cu mare prudență, vuind sonor din reactoare. Scanări atente relevară că solul nu părea să cedeze sub presiune, cu excepția vegetației roșiatice scunde. Cu toate acestea, menținut roțile retractate și scoase tălpile, pe care le putea desprinde dacă se înnămoleau sau erau imobilizate în vreun alt fel.

Williwaw se opri pe sol ferm, în poziție orizontală. Motoarele se stinseră cu un vâjâit care le răsună în urechi. Urmă o mică pocnitură, un sâsâit, când aerul fu eliminat pentru a egaliza presiunea cu cea pandoriană, mai scăzută. Oamenii își descheiară chingile. Caitlín i-o luă înainte lui Brodersen cu sărutul promis.

— Ei, spuse el, după ce le strânse tuturor mâinile, să începem!

Pregătiți-vă armele.

Luând o carabină automată, se strecură printre scaunele din cabină, coborî o scară până în burta navei și acționă valva. Trecu prin sas, parcă afundându-se în otravă... cum era foarte posibil, indiferent ce

spuneau spectroscopapele.

Nu se așteptase. Pe Beta, Chichao Yuan murise dintr-o doză letală de gaz produs pe cale naturală, dar aceasta era o împrejurare foarte improbabilă, fără precedent chiar în propria experiență a betanilor. Și mai puțin plauzibilă era contractarea unei boli locale, de natură fungală, microbiană, când cele mai asemănătoare două biologii cunoscute de Fidelio nici măcar nu-și bazau ereditățile pe aceleași nucleotide. În mod normal, expediția ar fi procedat totuși mai calculat, trimițând mașini telecomandate pentru a culege probe pentru analiză într-o cameră izolată, înainte ca primul membru să se aventureze afară, și poate oprindu-l în carantină după aceea. Chinook, însă, ducea lipsă de personal calificat. Prin urmare, comandantul își revendicase mândrul privilegiu de a servi drept cobai.

Sări afară, pe sol, oprindu-se ca într-un vis. Eu, bătrânul Dan Brodersen, am pășit primul pe o lume nouă, primul om al tuturor timpurilor.

Simțindu-se aproape amețit, se aplecă să atingă solul, să culeagă puțin pământ și să-l frământa între degete. Era cald, uscat și cu miros de... cărbune?

Căldura era sufocantă, atroce, ca în deșertul Sahara. Aerul pârlolit absorbi umezeala din nări până începură să-l usture, și buzele îi crăpară. Deși rarefierea ei amortiza întrucâtva sunetele, vântul vuia puternic, făcând crengile să trosnească și frunzele să foșnească. Dădea senzația dogoarei dintr-un cuptor. Era plin de mirosuri ca de smoală.

Brodersen privi în jur. Acum, ajuns afară, lumina verde își schimba nuanțele mai mult decât se așteptase el: din iarba sârmoasă, de un roșu înfundat, creșteau trunchiuri și ramuri mohorâte, înalte cât trei-patru oameni, din care se formau zimți inchiși la culoare și crengi din umbra cărora tufișurile reflectau razele soarelui cu sclipiri ca de mică. Cerul era de un albastru tyrian, închis. O duzină de ființe înaripate, strălucind asemeni bronzului, fâlfâiră pe deasupra. Gâzele mărunte, care nu puteau fi insecte, reveniră să bâzâie prin jur după ce spaima asolizării dispăru.

— Dan, dragul meu drag, cum te simți? vibră din walkie-talkie vocea îngrozită a lui Caitlín.

— Bine, răspunse el. Cinstit. Calmează-te. Stai jos, amintește-ți de doctrina prudenței și așteaptă până voi fi sigur.

N-am să fiu sigur, bineînțeles, își spuse el. Niciodată nu poți fi sigur. S-ar putea ca în momentul ăsta chiar să inhalez moartea. Constată că ideea nu-l îngrijora, improbabilă cum era. Atunci, de ce detest gândul de a o lăsa pe Pegeen să iasă?

Nu mai pot amâna mult.

Pornind cu pași împleticiți, își aminti pentru prima oară că acolo cântărea puțin mai mult, gravitația Pandorei o depășea pe cea a Pământului cu câteva procente. În pădure, zări pe un buștean un animal de mărimea unei pisici, și încremeni în timp ce-l privea. Era un patruped fără coadă, cu piele de un albastru-pal, spână și lucioasă, cioc, trei ochi, al treilea fiind amplasat deasupra cefei, și o aripă dorsală ca un evantai.

Observându-l la rândul său, animalul își strânse acel appendice și o zbughi în desiş.

— E prea rapid pentru o reptilă sau o altă asemenea jivină inferioară, spuse Brodersen, când îi descrie înfățișarea prin radio. Echivalentul unui mamifer terestru? Nu ştiu, dar cred că nici nu l-aş fi observat, dacă forma şi mirosul meu nu erau prea străine pentru a nu fi depistate imediat. Deduc aşadar, că asta e forma animală de bază pe-aici, cu patru membre, trei ochi, cioc. Vela poate fi un dispozitiv de răcorire; ar putea avea încorporat şi un organ de simţ, presupun.

Miracolul acelui mic animal își făcu efectul. O întreagă evoluție, o față a vieții însăși. Iar Ira Quick voia să țină omenirea priponită în staulele ei sociologice!

Brodersen își continuă drumul. După ce dădu, parțial, ocol poienii, se opri din nou. De astă dată, văzuse o cărare.

Vegetația era rară și nu reprezenta un real obstacol. O fâșie de argilă bătătorită, lată de-un metru, ducea direct în pădure: din câte putea aprecia, drept spre clădirile unde dorea el să ajungă. Rămase îngândurat, în vântul fierbinte, înainte de a-și continua rondul. Pe marginea opusă găsi același drum, la fel de liniar, dispărând de asemenea în adâncuri.

Sălbăticiunile de pe Pământ și Demeter nu făceau asemenea poteci. Întrebat, Fidelio răspunse că același lucru era valabil și pe Beta. Mă rog, Pandora putea fi altfel.

Brodersen mergea primul pe cărare, urmat în șir indian de Caitlín, Dozsa și Fidelio. Grupul purta arme, walkie-talkies, ploști din care trăgeau frecvent câte o dușcă, și mici ranițe cu diverse echipamente. Rueda rămăsese pe loc, în navetă; obiectase stăruitor, dar era esențial ca cineva să stea în rezervă, iar alegerea lui fusese cea mai logică. În afară de freamătul vântului și câte un croncănit sau tril ocazional, pădurea era tăcută. „Copacii” - arătau mai mult a plante suculente gigantice, de diverse specii, asemănătoare cu cactușii — și „stufărișurile” creșteau la mari distanțe, probabil din lipsă de apă, dar frunzișul lor larg forma un acoperiș, astfel că umbrele împetrite cu raze de soare verzi răspândeau o relativă răcoare față de temperatura din câmp deschis. Când și când, câte o vietate zumzăia, flutura sau o zbughea pe-alături, o dată, grupul zări în depărtare un animal mare cât un ponei, purtând și el aripă dorsală; în ansamblu, însă, era o sălbăticie stearpă.

— Viața înoată în amonte, până e copleșită și se scufundă, filosofase Fidelio. Când soarele Pandorei a început s-o trădeze, probabil că speciile mai evolute au murit, dacă nu cumva locuitorii inteligenți au luat câteva cu ei, când acestea au început să dispară. Au rămas categoriile inferioare, mai simple; iar evoluția a luat-o de la început. În următoarele câteva milioane de ani, soarele nu s-a schimbat prea rapid pentru ele. Își lăsase mustățile în jos - semn de regret și durere.

— O va face. Încă o dispariție masivă, încă o renaștere, încă una și încă una, deși cred că fiecare generație e tot mai slabă și mai înfometată; până la sfârșit. Când va rămâne Pandora complet pustie? Peste un miliard de ani, poate.

Un miliard de ani, își aminti Brodersen, în timp ce mergeau. Numărând până la un miliard, cu o viteză standard de patru numere pe secundă, ar trece, consultă el un minicalculator, aproape opt ani. Un miliard de ani în timp real, este o acțiune de ariergardă foarte lungă, pentru a lupta împotriva nomelor.

Dramul a fost scurt, printr-o după-amiază care avea să dureze câteva zile terestre. Ieșiră sub cerul arzător, pentru a vedea casele necunoscuților.

În imediata lor apropiere nu creșteau decât iarbă, bălării sau lăstari ai plantelor mai înalte. Asemănători unor faleze, în culorile curcubeului, pereții se ridicau drepti, până începeau să se adâncească în configurații complexe de colonade întrepătrunse. Nici o ușă sau fereastră nu le întrerupea netezimea. Un portal dădea într-o curte. Brodersen își conduse camarazii prin el. Și acolo, natura se străduia să-și reintre în drepturi. Rădăcinile nu spărseseră pavajul sau fundațiile (încă), dar plante mărunte împodobeau toate colțurile unde se adunase praful, iar cârceii se cățărau pe pilaștrii răsuciți. Dintr-o galerie își luă zborul o ființă, avea cuibul acolo?

Nou-veniții nu-i dădură nici o atenție. În mijlocul curții se înălțau două statui.

Pedestalurile erau din piatră, iar sculpturile din același (?) material durabil ca al fațadelor. Unele tușe realiste inspirau convingerea că

statuile reprezentau portrete. Entitățile înfățișate aveau o statură de două ori cât cea omenească, ceea ce putea fi o deformare artistică, deși Brodersen bănuia că era realitatea. Nuditatea le dezvăluia a fi de două sexe (probabil, spuse Fidelio, iar Brodersen își aminti că citise despre o placă așezată pe primele aparate trimise de om în afara Sistemului Solar). Bipede masive, cu picioare scurte și brațe lungi, aveau trei ochi, dar în rest fețe plate, fără cioc. Erau acoperite cu un înveliș albastru, nici păr, nici solzi și nici pene... Și descrierea înfățișării lor putea continua. În mâinile cu patru degete, unul ținea ridicat un ciocan și o inconfundabilă secure de lemn, iar celălalt, o bucată de piele sau pânză cu pictograme (sau hieroglife, sau...). Indiferent cât de străine erau formele, pozițiile lor exprimau liniște.

După o tăcere prelungită, Caitlín murmură:

— O soartă bună vouă, locuitori ai Pandorei.

— Sau, cumva, or fi Ceilalți? Întrebă Dozsa, cu glas la fel de șoptit.

Brodersen clătină din cap:

— Mă îndoiesc. Ceilalți construiesc mașini grele cât niște luni, din materie stelară, pentru a traversa universul, atât prin spațiu cât și prin timp. Nu și-ar bate capul cu așa ceva.

— Nu s-ar putea ca pandorienii să fie ucenici ai Celorlalți? se întrebă Caitlín.

Dozsa deveni pragmatic:

— Aștia sunt pandorienii? De unde putem ști?

— Cred că sunt, negreșit, răspunse Fidelio. Au anatomia trioptică și patru membre. Trăsăturile ca membrana dorsală și ciocurile în locul fălcilor aparțin fără-ndoială animalelor primitive, din care au evoluat formele superioare ale epocii prezente.

Ca și cum mamiferele cu placentă ar fi murit, sau ar fi evacuat Pământul, iar peste câteva epoci s-au impus noi specii, ai căror strămoși au fost ornitorincii, reflectă Brodersen. Sau șopârlele, ori viermii.

— Ei, hai să aruncăm o privire, propuse el.

Trebuia să existe o cale de intrare în clădiri, dar străinii nu găseau nici una.

— Se întorc la intervale regulate și smulg buruienile din zona asta, arată Brodersen. Altfel, ar fi blocată.

— Cât de des, însă? Întrebă Dozsa.

— Ca să estimăm asta, răspunse Fidelio, ar trebui să cunoaștem ritmul de creștere. Ne-ar fi necesar un an sau doi ca să aflăm. Iar atunci, n-am putea decât să deducem. Zece ani? Douăzeci? V-ați putea stabili voi înșivă aici, gravitația corespunde necesităților organismelor voastre, dar îmi imaginez că n-ați putea trăi în sălbăticie.

Caitlín tresări și îl îmbrățișă. Îi rămăsese mai puțin de un an. Înainte de a ceda din nou impulsurilor curiozității, betanul îi răspunse timp de-o clipă, cu mișcări din mustăți și spasme ale cozii.

— Nț, negă încet Brodersen. Nu pare practic. Eu mă gândisem să lăsăm un mesaj, eventual gravat pe o placă de oțel inoxidabil, pe care s-o punem lângă statuile astea. Simboluri care să însemne... ăă... citez: „Ne-am rătăcit, plănuim să băjbăim prin porți după porți, conform unui sistem cutare-și-cutare, dar vă rugăm să veniți după noi.”

— I-ar da vreo atenție? Întrebă provocator Dozsa.

— Tu nu i-ai da? i-o întoarce Caitlín, pilotul dădu din cap. Dar cum să-i facem să înțeleagă? îl întrebă ea pe Fidelio.

— Nu percep nici cea mai vagă idee, recunosc betanul. În opt ani de relații intime cu expediția voastră, am realizat foarte puțină înțelegere reciprocă. Și se pare că speciile noastre se aseamănă între ele mai mult decât majoritatea celorlalte.

O vreme, stătu sprijinit în picioare și coadă, siluetă prelungă și grațioasă, ca de mahon, printre zidurile viu colorate, fierbinți asemeni unui cuptor.

Ghearele și membranele unei mâini superioare i se strânseseră peste bot, în timp ce-și ținea împreunate vârfulurile degetelor de la ambele mâini inferioare.

— Nu, spuse el într-un târziu, hârâind și piuind în spaniola care, probabil, îi producea dureri de gât, nu simt nimic. Amintiți-vă, dacă mergeți mai departe, o faceți cu riscul de a ieși într-un loc pustiu. Pandorienii nu sunt Ceilalți. În cazul că nu-i cunosc pe Ceilalți – de ce i-ar cunoaște neapărat, spre deosebire de semenii voștri sau ai mei? — chiar dacă vă pot traduce apelul, ar trimite un echipaj în urma voastră cu același risc. Caitlín, femele a iubirii, ai ordona așa ceva?

Rămase mută.

După încă un timp, Fidelio continuă:

— Din partea mea, sunt perfect dispus să înot împreună cu bancul. Puteți alege să rămâneți, cu speranța de a primi ajutor înainte să vi se termine proviziile. Sfatul meu, Care ar putea fi greșit, este să căutați mai departe. Dar judecați voi singuri, dragi prieteni.

— Nu! izbucni Caitlín, în engleză. O ființă a apelor ca el să moară pe planeta asta mumificată? Dacă nu poate primi marea înapoi, măcar să aibă stelele! Brodersen zâmbi trist și-i puse o mână pe umăr.

— Mi-ai luat-o înainte, iubito, îi reproșă el. Și eu voiam să spun același lucru.

În situația dată, nu mai puteau face nimic, iar căldura îi istovea. Urmau să aibă și arsuri, mai rapide și mai crude decât cele de pe Pământ, dacă nu erau atenți.

— Deocamdată, plecăm, îi spuse Brodersen lui Rueda prin radio, ne odihnim câteva ore în navetă – să ții deschis aerul condiționat, m-auzi? – și ne gândim ce avem de făcut în continuare. Poate-ar trebui să cercetăm prin jurul terenului de aterizare, în cazul că mai descoperim câte ceva. Poate ar fi cazul să meșterim scări, ca să ajungem la arcadele alea de sus. Sau poate, cel mai bine e să decolăm imediat, deși eu personal n-aș dori. Oricum, ajungem la tine imediat.

— Vă aștept cu mâncarea gata, promise Rueda.

Grupul ieși prin portal, în ordine întâmplătoare, pornind peste o porțiune mai mult sau mai puțin degajată de vegetație proaspătă, separată de liziera virgină. Soarele cel verde strălucea arzător, vântul răsună.

Fidelio țipă sonor. Niciodată nu mai auziseră oamenii surprinderea și suferința exprimate de un glas betan.

Brodersen văzu niște tije zburând din pădure, scurte, groase, cu aripioare la coadă și vârfuli metalice cu câte trei țepi.

— Culcat! mugii el, trântindu-se primul la pământ. Pușca mârâi, ciuruind pădurea, smulgând bucăți din tulpinile ei devenite dintr-o dată coșmarești și împrôscând cu gloanțe printre ele.

Îi răspunse un lung urlet modulat. Din ascunzătoare săriră în picioare două ființe. Ulterior, Brodersen avea să afle că Pegeen prinsese ocazia de a întoarce camera spre ele. Pentru el, era inutil. Le văzuse cu deplină claritate și n-avea să le uite câte zile va trăi.

Erau bipede, zvelte, ajungându-i până la piept. Aveau capetele cu trei ochi și cioc, mâinile cu câte trei degete la distanțe egale, picioarele ca niște copite, aripioare dorsale și o culoare brună. Purtau pantaloni scurți, într-ale căror cingători erau înfipite un cuțit și o toporișcă. Unul strângea în mâini un fel de arbaletă. Celălalt fusese rănit, dintr-un braț îi curgea sânge negru.

N-au atacat, ci au sărit spre dreapta, dispărând, cu țipete. Brodersen trase spre cel mai apropiat.

— Nu! strigă Caitlín. Fug, s-au speriat! Dan, sunt inteligenți! Brodersen îi lăsa să plece, dar mai trase o rafală spre pădure. Dozsa i se alătură. La atacul acela participaseră mai mult de doi sălbatici. Nu se produse nici o ripostă. I-am pus pe goană, conchise Brodersen. Cei doi care au fugit înnebuniseră de panică. Poate am ciuruit vreo câțiva. Sper.

Dădu drumul trăgaciului. Se prăbuși peste el o tăcere pârjolitoare, intensificată de vânt. Se ridică în poziție ghemuită, privind în jur. Nu văzu nici un alt semn de pericol.

— Stai de pază, Stef, ordonă el. Dacă ți se pare că vezi vreo mișcare, orice fel de mișcare, trage.

Se apropie de Fidelio. Betanul zăcea într-un lac de sânge. Al lui era purpuriu. Gâlgâia întruna din rana pe care săgeata de arbaletă i-o căscase în trup, între brațele superioare și cele inferioare. O îmbibase deja pe Caitlín, care stătea îngenunchată lângă el, încercând să stăvilească șuvoiul.

Femeia se uită la Brodersen, în timp ce acesta se apropia.

— Nici o speranță, spuse ea cu voce surdă. N-am nici ustensile, nici cunoștințe, nici timp. O arteră majoră, un organ vital...

Hemoragia scădea. La fel se întâmpla și cu respirația aspră a lui Fidelio, care se liniști din lupta cu moartea.

Caitlín îi luă capul în poală. Ochii albaștri cătară spre ea.

— Fidelio, spuse, în spaniolă, mă auzi?

— Si, se auzi un scrâșnet slab.

— Fidelio, vom ajunge acasă. Și-i vom ajuta pe semenii tăi să învețe ceea ce au ei nevoie despre căile iubirii noastre, deși cred că despre asta avem și noi mult de învățat de la ei.

— Gracias...

Brodersen abia îl auzi.

Caitlín începu să-l mângâie pe Fidelio în lungul blănii, cântând cu voce foarte înceată:

Dormi, puiul meu, căci albina roșie zumzăie-n tăcutul asfințit.

Aeobhaill din stânca cenușie vine să-nvăluie lumea în cânt vrăjit.

Li-l cântase copiilor lui Brodersen, străvechiul „Cântec de leagăn al Maicii Gartan”. Era o melodie frumoasă.

Alend van och, copile, bucuria inimii mele, dorința mea cea mare,
Greierii îți cântă cântec de leagăn, lângă focul ce moare...

Brodersen îi lăsă singuri și, luându-și toate măsurile militarești de prevedere posibile, se duse să cerceteze desigurile. Nu găsi nici un mort sau rănit, deși petele negre și umede îi indicau că nimerise nu doar o dată. Probabil că banda își luase cu sine victimele, ca orice trupă. Adună câteva arme aruncate, pentru a le examina mai târziu, și se întoarse. Între timp, Fidelio murise.

După ce-l anunță pe Rueda, copleșit, Brodersen comandă:

— Nu, stai unde ești. Aici, spațiul e prea strâmt pentru o asolizare sigură, mai ales când trebuie să pilotezi singur naveta aia. Ar trebui să te afli în deplină siguranță. Dar dacă ai vreo îndoială, șterge-o! Williwaw e prea esențial pentru supraviețuirea tuturor celorlalți, ca s-o primejduiești pe socoteala noastră.

Și, după un scurt protest:

— Gura, dom'le, și respectă ordinul!

Se întoarse spre Caitlín și Dozsa:

— În regulă, să pornim. Tu mergi în mijloc, Pegeen. Privește atentă. Trage la cea mai mică bănuială. Vom sta în navetă până când Chinook e gata să ne primească.

Caitlín arătă, fără o vorbă, spre trupul căzut la picioarele ei. Brodersen clătină din cap:

— Nu. Nu putem, când e posibil să fim atacați pe drum. Și nici după aceea nu voi organiza o misiune ca să-l recuperăm. Aș vrea să putem,

dar... ai vrea ca prietenii tăi să-și riște viețile pentru cadavrul tău? Nu-mi vine să cred că el și-ar putea dori așa ceva. Să mergem!

NAVA PORNI, îndepărtându-se de planetă, înapoi spre mașina T, pentru următorul salt. În primul schimb de noapte de după nenorocire, sala comună rămăsese nefolosită. Nimeni nu dorea să se uite la Pandora și la soarele ei verde, nici să-și mărturisească slăbiciunea propunând stingerea ecranelor. Perechi sau singuri, membrii echipajului se retrăseseră în cabinele lor.

Brodersen și Caitlín își coborâră patul, fiindcă numai astfel puteau să stea cu adevărat așezați unul lângă altul, rezemându-se de perne și perete. Își puseseră pijamalele, ceea ce făceau rareori, și-și turnară două whisky-uri seci. Mâinile alăturate le stăteau înlănțuite.

Băutura se legăna în pahar. Brodersen trase o dușcă din focul și fumul ei, apoi încă una, și-și văzu strânsoarea mâinii devenind mai fermă.

— O, Doamne, Pegeen, o, Doamne, gemu el. Iar am pierdut un membru din echipaj. Eu l-am pierdut.

— N-ai avut ce face, iubitele, răspunse Caitlín. Nimeni nu te condamnă.

— Doar eu!

Timp de o jumătate de minut, îl observă cum privea în gol, înghițind aer, apoi își puse paharul pe un raft lateral și îl apucă de bărbie, răsucindu-i capul spre ea:

— Acum, gata, Daniel Brodersen! se răsti. Îți plângi singur de milă, asta faci, ceea ce e cea mai josnică stare din câte există.

Brodersen îi susținu privirea severă, încadrată în părul despletit, de culoarea bronzului, înghiți un nod și dădu din cap:

— Mda... Ai dreptate și-mi pare rău. A fost un șoc afurisit, dar ar fi trebuit să-l suport ca un bărbat.

Caitlín îl cuprinse cu brațul pe după gât:

— Nu, dragul meu drag, nici în privința asta să nu te simți vinovat! Ai purtat o povară de care poți, în sfârșit, să scapi — trebuie să scapi.

Îl sărută prelung, dar tandru, nu pățimaș.

Când se relaxară, oftă:

— La drept vorbind, nu mă prea agit pentru tine. Phil Weisenberg, însă, mă tem că e într-un hal fără de hal.

— Poftim? Mă rog, a sărit peste cină, dar o înfrângere ca asta îi poate tăia oricui pofta de mâncare.

Caitlín își mușcă buza:

— Nu l-ai auzit când m-a căutat ca să-mi spună că va lipsi. Nici nu l-ai văzut când ne-am imbarcat, sau după aceea, când ne pregăteam de plecare... A, da, l-ai văzut, dar nu puteai observa; aveai prea multe pe cap. Este calm, eficient și politicos ca un robot.

Brodersen se încruntă:

— E o veste proastă, cu siguranță.

— Nu-ți lua și grija asta pe suflet, încă, inima mea, îl strânse Caitlín de mână. Lasă-mă să văd ce pot face eu. Sunteți prieteni vechi, știu, dar bănuiesc că nu și-ar deschide inima în fața ta, numai ca să nu-ți înmulțească problemele. Poate că pe mine mă va găsi o interlocutoare mai sigură.

— M-m-m... În fine, ai tu un dar al tău... Bine.

Brodersen mai bău puțin. Brusc, aspru:

— Poate ghicești tu de ce ne-au atacat dracii ăia.

Caitlín își caută cuvintele.

— Nu sunt draci, Dan, spuse ea apoi, pe un ton blând. Sunt ființe inteligente la fel ca tine și ca mine, încă vânători, cărora nu le-am văzut

de sus cele câteva locuințe risipite prin sălbăticie, dar și strămoșii noștri au fost la fel, nu cu foarte mult timp în urmă. O, ce mult mă bucur că, din câte se pare, nu l-am omorât pe nici unul de-ai lor.

— După ceea ce-au făcut?

— Gândește-te. Ce sunt? O specie evoluată din niște animale inferioare, în ultimele câteva milioane de ani, după ce soarele s-a schimbat.

— Da, atâta lucru e evident.

— Gândește mai departe, Dan. Specia mai veche a plecat. Poate că s-au mai întors ocazional, din respect sau din vreo curiozitate tristă, dar de ce să fi înființat baza aceea, cu capacitatea unei flotile de nave, de ce să fi construit clădirile acelea în stilul vechi și lăsând pe loc imagini de-ale lor? De ce, dacă nu ca să-și ajute succesorii? Ca să abolească ororile cele mai rele ale unui asemenea mediu. Să le dea noilor ființe evolute ceea ce e de folos – cum ar putea fi fierul, pentru fabricarea vârfurilor de săgeți pentru vânătoare – dar bucată cu bucată, poate la intervale de secole, ca să se deprindă cu folosirea pozitivă, nu nocivă...

Îi acoperi gura cu palma:

— Șșt, macushla, lasă-mă să termin! Presupun că vârstnicii călăuzesc întreaga cultură mai tânără, în dezvoltarea ei, sau toate culturile diferite care mai există pe sărmana Pandora. Și mai cred și că îndrumarea asta e cu atât mai înceată și mai atentă, ca să nu ofilească spiritul și geniul nativ, ci să le lase să înflorească singure. Asta ar explica, nu-i așa, statuile – amintiri de la învățătorii care revin o dată la câteva generații ca să-și redeschidă școala — învățători care, cred eu, fac tot ce pot ca să nu devină zei.

În cele din urmă, totuși cu mult înainte ca planeta să ardă și mai rău, ar trebui să existe o civilizație pregătită și capabilă să pornească printre stele.

Caitlín zâmbi, sorbi din pahar, își trecu buzele peste obrazul lui Brodersen.

— Nu ți se pare rezonabil, iubitul meu?

— Păi... Nu putem decât să ghicim...

Brodersen își trânti și el paharul pe raft.

— De ce naiba au tras în noi? scrâșni el.

— De unde-ar fi putut să știe ce eram? Nici unul dintre noi nu arăta ca învățătorii. Puteam fi demoni care le invadeau cel mai sfânt altar. Sau puteam fi două noi soiuri de fiare, pe care să le omoare din prudență sau pentru carne. Fidelio a spus că, după părerea lui, asta e anotimpul adunării, al pregătirii pentru o iarnă înfiorătoare – adunarea nevestelor, a copiilor, a tuturor celor ce le sunt dragi. Putea să fi murit în Roată, pentru o cauză nedreaptă. Acum, s-a întâmplat numai din greșeală și din dragoste.

— N-am prevăzut. Universul ne-a luat prin surprindere.

— Întotdeauna o va face, Dan. Știi bine.

Brodersen dădu din cap, smucit, își goli paharul, îl puse jos și se răsuci spre ea:

— Pegeen, faci ca viața să fie din nou frumoasă...

Se agățară unul de altul, și nimic mai mult. Când simți că tensiunea i se risipea, îl îndemnă, cu brațele, să se culce. Brodersen închise ochii.

Caitlín îl sărută pe pleoape. Se întinse lângă el. Curând, căpitanul adormi.

Nu băuse decât puțin whisky. Ridicându-se, porni să se plimbe desculț, cu degetele înlănțuite strâns și pe chip cu o nemulțumire crescândă. Cu timpul, după o privire spre bărbatul iubit, pentru a se asigura că dormea adânc, se duse la intercomul privat și formă un număr.

Din receptor se auzi glasul greoi lui Weisenberg:

—Da?

— Sper că nu te-am trezit, spuse ea.

— A, nu. Nu e o oră prea târzie.

Parcă ar fi vorbit o mașină.

— Ce este, Caitlín?

— Aș dori să te văd, dacă se poate.

Weisenberg ezită.

— E ceva urgent? Sunt obosit. Ți-aș ține o companie deprimantă.

— Lua-o-ar dracu' de companie! Fișa îndatoririlor tale profesionale nu cuprinde și misiunea de a mă distra pe mine. Vreau să vin ca să stăm puțin de vorbă. Poți să mă dai afară când poțestești.

— Bine, dacă insiști.

— Îți mulțumesc, Phil, dragule. Ajung acolo în două salturi cuantice.

Zăbovi doar cât să mai arunce un zâmbet spre Brodersen.

Ocolind coridorul, îl întâlnește pe Leino. Complet îmbrăcat dar neîngrijit, băntuia cu o țigară de marijuana fumegându-i între degete. Se oprirea amândoi pe loc, stând nemișcați câteva secunde.

— Bună seara îți urez, îndrăzni ea.

Privirea lui o măsură din creștet până-n tălpi. Pijamaua lui Caitlín era foarte subțire.

— Încotro te îndrepti? o întrebă.

— Am treburi ce nu suferă amânare, Martti, și-ți cer scuze pentru asta.

Privi pe lângă el. Leino ridică o mână, ca pentru a o cuprinde, dar apoi o lăsă să-i cadă pe lângă trup. Caitlín se duse la ușa lui Weisenberg și intră. Leino văzu.

După ce puse zăvorul, stătu o clipă în loc. Un singur tub fluorescent lumina încăperea, cu intensitate atât de redusă, încât ar fi putut să-l stingă complet. Ecranul de date, care putea afișa cea mai mare parte din moștenirea omenească, era întunecat. Weisenberg stătea în penumbră, cu umerii căzuți, încheieturile mâinilor atârând moi peste brațele fotoliului și bărbia sprijinită în piept.

Ridică încet, încet capul.

— Bună, recită el. Îți pot oferi ceva?

— Da, dar cred că nu alcool. Stai unde ești, Phil.

Caitlín desprinsese un scaun și îl trase până în fața lui, așezându-se.

Weisenberg își lăsă privirea să coboare la loc.

— Scuză-mă. Ți-am spus că sunt obosit.

— Dacă era o oboseală sănătoasă, ai fi sforăit, se aplecă ea să-i apuce ambele mâini într-ale ei, cuprinzându-le răceala în căldură. Ce-i cu tine?

Weisenberg se sili să rostească fiecare silabă:

— Tu nu regreți moartea lui Fidelio?

— „Regret” e un cuvânt schilod, în situația asta.

— Bine, atunci, consideră că... că îl plăng pe al doilea camarad pe care l-am pierdut.

Se cutremură un moment.

— Nu vreau să fac tapaj. Pur și simplu, nu am talentul tău pentru...

Și se întrerupse.

— Pentru? Întrebă ea, blând și inexorabil.

Weisenberg înghiți în sec.

— Te rog... să nu mă înțelegi greșit... Nu vreau să te jignesc, Caitlín, nici nu mă gândesc că nu ai... simți... la fel de profund... poate chiar mai mult... Dar tu ai... talentul tău... Ai să compui un cântec și... vei exorciza... greul durerii... la fel cum ai făcut cu Serghei... nu? (Înghiți din nou.) Aș vrea să-l aud, când îl vei compune. O să mă ajute.

— Nu, Phil. Nu voi face nici o lamentație pentru Fidelio.

Surprins, ridică ochii, privind-o lung.

— Nu s-ar cuveni, înțelegi tu. Nu l-am cunoscut, nu cu adevărat. Nici unul dintre noi nu l-a cunoscut, în afara celor de pe Emissary: Joelle Ky cel mai bine, cred, și cât de mult, chiar și ea însăși? Eu, ce-aș putea spune despre el? Un rezumat sec al celor întâmpate. Nimic din ce-a fost al lui. Nu-i voi

consacra un cântec care pentru mine ar fi mecanic. Fidelio merită mai mult de-atât.

— Nu prea te înțeleg.

Buzele lui Caitlín tresăriră.

— Mda, tu nu ești bard. Noi suntem un neam ciudat.

Desprinzându-și mâinile de el, dar nu și ochii, se rezemă de spătar și spuse:

— Gândește-te. N-ai fost zdrobit la moartea lui Serghei, deși îți fusese coleg de echipaj ani de-a rândul și crezuseși că umanitatea vă era comună amândurora, prin sentimente de prietenie și înțelegere. Nutrim respect și afecțiune față de memoria lui Fidelio; dar n-am fost apropiați de el, niciodată nu ne-a fost posibil, și nici lui față de noi. Bine, putem să-l plângem, cum ai spus, Phil. Dar ai fi vrut să spui „jelim”, ceea ce nu-i același lucru.

Weisenberg tresări, cu gura crispându-i-se.

— Ușor, dragule, ușor, îl temperă ea. De ce te temi? De ce să fii umil?

Altceva te-a frânt pe ziua de azi, și cred că știi ce anume.

Un nor subțire de furie începu să se adune în sufletul lui.

— Ascultă aici, ai venit cu intenții bune, dar eu n-am răbdare pentru analizele de salon. Dacă mă scuzi, aș vrea să trag pe dreapta.

Caitlín ridică o palmă, chicotind:

— Îți voi mulțumi dacă folosești corect limbajul profesiei mele, Philip Weisenberg. Nu am intenția să te analizez, nici în salon, nici în afara lui. Ceea ce-am spus e că se vede foarte clar care-i necazul, și e unul care-ți face cinste.

Weisenberg căscă gura, se stăpâni și încercă să dea o replică. Înainte de a reuși, Caitlín continuă, serioasă, luându-i din nou mâinile.

— Când și Pandora ne-a trădat, și încă într-un mod atât de hidos, obligându-ne să continuăm căutarea asta orbească, înainte, mereu înainte... deodată, n-ai mai suportat. Ai fost turnul forței, permanent calm, permanent ferm, mai mult chiar decât Dan. Poate că n-ai avut pe umărul cui să plângi, deși nu m-ar surprinde să aflu că l-ai avut, dar prezența ta simboliza curajul și rațiunea, lucruri care, prin simpla lor existență, ne-au ajutat mai mult decât se poate spune. N-ai luat niciodată nimic de la noi, în felul tău calm, întotdeauna ne-ai dăruit. Ei bine, ție cine ți-a dăruit ceva?

Acum, când te-a părăsit din nou speranța de a reveni la familia care ți-e atât de dragă...

Caitlín se ridică, aplecându-se spre el pentru a-l îmbrățișa. Weisenberg deveni rigid și încercă să se elibereze. Nu-l lăsă. Șuvițele ei de păr se rostogoliră peste tunsoarea lui soldățească. Dintr-o dată, o prinse, își cufundă chipul în pieptul ei moale și începu să plângă:

— Sarah, Sarah!

Ea i se lăsă pe genunchi, îmbrățișându-l și mai strâns, fără să tresară când strânsoarea lui deveni prea puternică.

Weisenberg se chinui astfel câteva minute, înainte de a face un efort să se controleze.

— Iartă-mă, Caitlín... n-am vrut să...

— Șșș, rămase Caitlín lipită de el. Nu e o lipsă de bărbăție să plângi. Și Ahile a plâns. Și Cuchulain.

— Știu... dar... În cir-cir-circumstanțele actuale... e rău pentru moralul...

— Bine, dar aici suntem numai noi doi, Philip, și n-am să spun nimănui. E secretul nostru, noaptea asta, al nostru.

Îl ascultă vorbindu-i despre soția, copiii și nepoții săi. Când, în acel răstimp, picioarele lui Weisenberg amorfiră, Caitlín coborî patul, astfel încât să se poată așeza unul lângă altul. Mai târziu, când capul începu să-i cadă în piept, ea îi propuse să se dezbrace și să se culce.

Weisenberg scoase un sunet jenat. Râzând, Caitlín își ascunse ochii în

îndoitura cotului.

— Nu trag cu ochiul, îi jură ea. Să-mi spui când arăți cuviincios. Vreau doar să te văd dormind profund. Weisenberg îi îndeplini dorința. După ce potrivea pătura în jurul lui, Caitlín, așezată pe marginea patului, îl îndemna să-i povestească mai departe. Între timp, își expuse și ea părerea despre pandorieni. Weisenberg îi răspunse că ideea părea liniștitoare.

Totuși, nu reușea să așipească. Încerca mereu și se trezea cu o tresărire.

—Ți-aș da o sticlă, un chiștoc sau o pastilă, îi spuse Caitlín într-un târziu, dar nu ți-ar face bine la ora asta. Lor nu le pasă.

Se culcă lângă el, strecurându-se sub cuvertură.

— Hei! exclamă Weisenberg, când brațul ei îl cuprinse peste piept. Stai! Ce faci?

— Ai nevoie de îmbrățișări, Phil, și de oarece sărutări. Pe Sarah a ta chiar ar deranja-o?

—Ăă, ăă... nu, dar...

Făcu o grimasă:

— Eu sunt bătrân. Și-s îngrozitor de obosit.

— Ți-am cerut altceva decât să afli că nu ești singur?

Întinzând mâna spre comutatorul din apropiere, Caitlín lăsa camera în întuneric.

Apoi, începu să-l mângâie și să-i murmure, ca o mamă unui copil, multă vreme. În sfârșit, Weisenberg respira calm. Caitlín încercă să se desprindă, cu atenție. Încleștarea lui stăruie, făcând-o să se strecoare la loc lângă el.

— Caitlín, șopti, pe jumătate treaz, pe jumătate prin vis.

Făcu dragoste cu el încet și gingaș. După aceea, îi oferă și alte câteva dezmierdări, apoi Weisenberg adormi de-a binelea.

Caitlín închise ușa în urma ei și se întoarse spre cabina căpitanului. De după cotitura culoarului apărură Leino. În tăcerea înghețată, pașii săi bocăneau zgomotos și neregulat. Când o văzu, se opri, își propti în șold pumnul stâng și-și duse mâna dreaptă la gură, ca să tragă din cea mai recent aprinsă țigară cu marijuana.

— Ei, spuse el. Bună seara din nou. Ai petrecut o seară plăcută, domnișoară Mulryan, bănuiesc?

— Da și nu, replică ea indiferentă. Phil și cu mine am avut de discutat o chestiune importantă.

Leino înălță sprâncenele. Ochii săi îi cutreierară silueta suplă, cu hainele în neorânduială.

— De discutat, repetă el. Da, văd. Și care a fost subiectul?

— Martti, dragule, ai atâta minte ca să nu mă întrebi asta. Și-așa ne bucurăm de foarte puțină discreție. Sau poate marijuana a întrebat? Câte chiștoace de-astea ai tras? De câte ore te-nvârți pe coridorul ăsta circular?

Leino se burzului:

— Nu-s „dragul” tău!

— Atunci să te numesc dușman?

Caitlín făcu un pas mic spre el. Leino dădu să se retraga menținându-și intact spațiul personal, dar încremeni. O mână a femeii i se așeză pe ceafă. Ochii ei verzi îi capturară pe ai lui.

— Și tu ești lovit dureros, nici tu n-ai reușit să-ți regăsești echilibrul, nu-i așa? Dar ai ales o cale greșită, nu poate decât să-ți înrăutățească situația.

Leino își arată dinții:

— Și ce cale propui tu? se răsti.

Îl privi un moment, înainte ca pe buze să i se aștearnă un surâs:

— Mă rog, răspunse ea, din adâncul gâtulejului, dă rezultate.

Se holbă la ea. Șoldurile lui Caitlín se unduiau, în timp ce-și apropia mâna liberă de talia sa.

— Avem o treabă neterminată, tu și cu mine, Martti.

Leino caută să bată în retragere. Caitlín îl ținu strâns.

— Data trecută, erai surmenat, continuă ea. Poate nici n-ai habar cât de des se întâmplă așa. Nu mi-ai dat nici o șansă de a te ajuta, nu tocmai, oricât de mult o doream. De-atunci, am dorit-o din ce în ce mai mult.

— Adică... vrei să zici...

Nu putu continua.

Caitlín îi smulse țigara dintre degete și o aruncă pe punte. Mocheta nu urma să aibă de suferit, iar dispozitivele de curățenie periodică adunau mucurile și scrumul.

— Ți-am spus, nu asta e metoda, Martti, iubitele.

Leino o strânse la piept.

...Nu peste mult, stătea rezemat pe pernă, în cabina lui, cu o expresie mulțumită și aiurită. Caitlín se cuibărise alături.

— Așa, acum vezi că am avut dreptate?

— Ai avut, murmură el. Sigur. Îți mulțumesc, Caitlín.

Și continuă, cu un mic efort, privind în gol printre pleoapele semiînchise:

— Îți mulțumesc. Ăă, mă tem că m-am cam grăbit. Ai vrea să petreci restul nopții aici?

— Exact asta voiam. Sunt o fetișcană nesătulă și nerușinată, asta sunt. Îl sărută. Leino răspunse viguros.

...Domniseră un scurt răstimp, se împreunaseră pentru a treia oară și se odihneau rezemați de perete, la fel cum stătuseră ea și Brodersen în urmă cu câteva ore. Cabina era caldă și plină de mirosuri animalice. Se apropia dimineața.

— La noapte poți veni la mine? o întreabă Leino. Ăă, nu vreau să mă bag peste Dan, sau așa ceva, dar dacă poți, ar fi minunat.

— Cât de tare vrei să vin? replică ea. Sunt convinsă că Frieda ar putea... Rânji.

— ...să-ți găsească și ție un locșor.

O îmbrățișă. Glasul lui trecu la dialectul Podișurilor:

— Nici n-am a o vorbi de râu pe Frieda, Caitlín, dar tu ești de departe mai drăguță și, mda, mai plină de viață încă.

— A, bun, drăguță, plină de viață; dacă asta-i tot, mă bucur.

— Cum? întoarce el capul, s-o privească.

Caitlín îi susținu privirea:

— Păi, mă temusem că te-ai îndrăgostit de mine. Asta te-ar putea distruge.

Protestă, șocat:

— Dar sunt îndrăgostit, Caitlín!

— N-ai spus-o cu nici o vorbă, în seara asta... Stai, te rog. Lasă-mă să termin. Nu-s câtuși de puțin rănită sau ofensată. Gândește-te cât de incomod ar fi, dacă m-ar dori fiecare bărbat în viață. Cred totuși că mi-ai devenit un bun prieten, Martti, și prețuiesc asta.

Îl îmbrățișă, sărutându-l.

Leino abia dacă reacționează. Când Caitlín îi dădu drumul, o privi cu un fel de groază.

— Caitlín, inimioara mea, te iubesc mult, spuse el cu glas scrâșnit. După mine, ești cea mai frumoasă dintre frumoasele ce-au existat vreodată.

Caitlín se îndreaptă de spinare. Tonul ei îl biciui:

— Atunci, de ce nu m-ai putut avea până nu m-ai considerat o târfă?

Leino se înecă. Împungându-i pieptul cu un deget, Caitlín continuă:

— Ascultă-mă, Martti Leino. Ține mine că nu mi-aș fi dat atâta osteneală dacă nu țineam la tine. Mi-e mai ușor să-ți dăruiesc plăcerea și să te las să te bălăcești în îngâmfarea ta. Amândurora ne e mai ușor, fără-ndoială, atâta timp cât va dura călătoria asta. Dar s-ar putea să nu dureze până la mica noastră judecată de apoi. S-ar putea să găsim drumul spre casă. În acest caz, la momentul potrivit vei dori să te căsătorești, stai! Ești cât pe-acum să spui că te vei căsători cu mine. Te previn că e imposibil, dar

oricum nu contează. Cu siguranță, îți vei dori o soție pe care s-o respecti, o soție de care să fii mândru.

Martti, cum îi vei fi tu soț unei femei pe care o respecti?

...După aceea, când au terminat cu strigătele și durerea s-a mai potolit, au rămas tăcuți. Caitlín îi șopti în scobitura dintre gât și umăr:

— Oh, iartă-mă. Am judecat că trebuia să ți-o facă cineva, s-o facă pentru tine, la un moment dat, și cine ar fi fost mai potrivită dacă nu o colegă din echipaj? Cu atât mai mult, cu cât eu știu bine că vechile mentalități nu se pot schimba peste noapte, iar aici avem la dispoziție săptămâni întregi, luni, poate chiar ani... Nu te teme, n-am să-ți iscodesc sentimentele față de mama și sora ta, și mai ales față de Lis.

Leino tresări.

— Nu, dragă Martti, n-am s-o fac. Nu e necesar, nici decent, cred. O știi deja, în creierul tău, nu trebuie decât să te convingi. Știi că femeile nu sunt niște sfinte ambulante, întinate pentru veșnicie dacă se lasă pradă aceluiași gen de patimi cinstite pe care le cunoști. În sensul ăsta, nu ne prea deosebim de voi, și nici voi de noi, în fragilitatea voastră.

—Caitlín...

— Soția pe care ți-o vei găsi s-ar putea foarte bine să prefere să nu fie a altuia decât a ta, cum a făcut până acum și Lis față de Dan. Nu e nimic în neregulă cu asta, dacă așa doriți amândoi. Dar și ea are același drept la libertate, la libertatea de toate soiurile, asemeni ție, și dacă o declară, devine nu mai prejos, ci mai presus decât e. Da, libertatea poate însemna singurătate, poate fi înspăimântătoare, oricât de multe persoane o proslăvesc, în numele lor sau – ceea ce e cu adevărat înfiorător – într-al tuturor. Și totuși, mă gândesc adeseori că asta înseamnă să fii om. Orice altceva te poate pune alături de o fiară sau o mașină. Libertatea e numai a noastră.

— Noi... noi o agresăm...

— Într-adevăr. Nu suntem decât niște maimuțe cărora li s-au dezvoltat prea mult creierul în comparație cu trupurile. Dacă-i vom întâlni vreodată pe Ceilalți, s-ar putea să începem cu-adevărat să aflăm ce este libertatea. Între timp, hai să fim demni de ea, atât cât ne stă în putință.

Râse încetșor:

— Oh, auzi-mă cum predic! Martti, în curând va trebui să pregătesc micul dejun. Dar mai întâi, dacă nu ești prea frământat –ceea ce e foarte posibil; sigur, mulți băieți ar păți așa, dacă nu ești, aș vrea să-ncep să-ți dovedesc la ce mă refer.

În cele din urmă, printre alte râsete din partea amândurora, îi spuse:

— Mda, mă rog, nu va suferi nimeni dacă acest mic dejun, doar acesta, întârzie cu vreo oră, două, nu-i așa?...

Prin alte părți ale navei, oamenii dormeau, Frieda și Dozsa împreună, ceilalți singuri: Brodersen și Weisenberg, liniștiți; Joelle adânc, sub efectul sedativelor; Rueda, răsucindu-se în așternut; Susanne, cu un zâmbet ce i se ivea pe buze, se ștergea și apărea din nou. Sub comandă robotizată, Chinook zbură spre mașina T.

ERAM UN COPIL al Poporului, iar tatăl meu, membru în Societatea Porumbului, un om respectabil, care niciodată și în nici un fel n-ar fi căutat să se avânte mai presus de ceilalți. Și totuși, într-a zecea lună dinaintea nașterii mele, într-o noapte când el și prietenii lui se aflau în kiva, binecuvântându-și morții, mama mea a avut un vis ciudat. Se făcea că veniseră kașinele și, cu blândețe, o duseseră în frumoasa lor lume de sub lume. Prin urmare, atunci când, stând îngenunchată pe un preș, susținută de surorile ei, mi-a dat naștere, bărbatii din Societatea tatălui meu — după ce fuseseră purificați cum se cuvine – au jucat anumite dansuri, au suflat fum sfânt din pipe și s-au rugat.

N-au primit nici un semn, bun sau rău, așa că m-au luat drept ceea ce eram, doar un băiețel, și m-au înfățișat soarelui. Mai târziu, m-am văicărit și am dat din picioare, și am adormit adânc, am fost legănat în brațele părinților și neamurilor mele, am băut viața de la sânii mamei. Ea mă ducea în spinare, legat pe o scândurică-leagăn, în timp ce lucra pe parcelele cu fasole, dovlecei și bumbac. Pe vremurile acelea, aveam capul strâns legat de lemn, pentru a-mi turti țeasta și a mă face chipeș. Curând, însă, am început să fac primii pași, sub îngrijirea copiilor mai mari. Noi, copiii, jucam multe jocuri frumoase, rareori stricate de ciorovăieli și lacrimi. Totuși, cea mai veche dintre amintirile mele este despre un corb care a zburat pe-alături. Stăteam lângă marginea râpii; în partea cealaltă, peretele opus al canionului se cățara din adâncuri cu sălcii, printre ienuperi și cactuși, pentru a se înălța, în sfârșit, gol; printre toate acele culori verzi, închise sau prăfuite, stânca roșcată cu umbre albastrii, arșița, lumina, nemișcarea și mirosurile de rășină, toate sub un cer unde vederea se putea pierde pentru totdeauna: o, într-acolo s-a dus acea mândră făptură neagră lucitoare, în zbor!

Pueblo-ul nostru era clădit la jumătatea canionului, pe o platformă. Înălțimile de deasupra ne dădeau umbră, când ardea soarele după-amiezei. Nu eram nici cea mai mare, nici cea mai mică așezare de pe acel podiș înalt unde locuia Poporul. Pereții de chirpici erau groși și rezistenți, de o asprime plăcută la atingere; încăperile dinăuntru erau întunecoase, dar comode în toate anotimpurile; între un etaj și altul se aflau scări, și le străbăteau tot timpul, mergând la muncă sau în vizite. Deși făceam mare caz de buna creștere, îmi amintesc că era multă veselie.

Având în apropiere un izvor, îi urmam cursul până jos la râu, pentru pescuit, purificare sau cules de ierburi – sau, în vremea căldurilor, în căutare de răcoare, când cei tineri se zbenguiau pe grinduri de nisip, în timp ce vârstnicii îi vegheau într-o sobră voie-bună. Alte cărări duceau deasupra, unde creșteau recoltele și tăiam lemne (nu înainte de a le explica arborilor nevoile noastre), vânam, drumeteam până la alte pueblo-uri, căutam uniunea cu spiritele, în vis sau meditație. Acolo, în nopțile senine, așa cum erau majoritatea nopților, omul vedea stele fără număr, mai multe stele decât întunecime, împânzite prin jurul Șirei Spinării Lumii. Când era lună plină, splendoarea se încețoșa, dar pe pământ se așternea o lumină tainică.

Da, Facerea era plină de lumină. Chiar și cele mai puternice furtuni, cu ruperi de nori, bubuiau precum ardeau. Până și morții, pentru care ne sfărâmam cele mai reușite ulcioare ca să-i îngropăm alături de ele, până și morții noștri vedeau strălucire, în lumea de sub lume, sau când reveneau la noi nevăzuți.

Creșteam, an de an. Pentru început, am ajutat la supravegherea plozilor abia înțărcați. Mai târziu, am lucrat la cultivarea porumbului, acesta fiind un drept al bărbaților. Și mai târziu, am început să car poveri și să mânuiesc uneltele prea grele pentru femei. Îndrumat de cei mai mari ca mine, am pornit la vânătoare, tăiat de lemne, în călătorii; luam parte la ceremonii potrivite cu anii mei; în acest fel, am învățat ceea ce trebuie să știe bărbatul.

În afara câtorva sarcini peste măsură de grele sau plicticoase, ne plăcea tot ceea ce făceam. Cât despre cele ce nu plăceau nimănui, pe lângă răsplata de a ști că prin facerea lor țineam pueblo-ul în viață, le îndeplineam cu câtă râvnă ne stătea în putere. Astfel, ca s-o numesc numai pe una singură, când femeile măcinau porumbul pe care-l aduseseră bărbații (după ce făceam curățenie în clădiri pentru ca porumbul să fie fericit că intra), ele țineau o șezătoare, tăifăsuind peste pive, în timp ce, din ușă, un bărbat le cânta la fluier.

Pe măsură ce mi se lungeau membrele, toți au observat cât de mult

moșteneam înfățișarea mamei mele, și nimic de la tatăl meu. Acest lucru a stârnit câteva bârfe printre cei mai înguști la minte. S-au stins, fiindcă Poporul privește faptele dintre bărbat și femeie ca pe niște lucruri obișnuite, nu sacre. (Totuși, nimic din ce-i bun nu e profan.) Tatăl meu a fost doar de acord că acesta era un semn să nu intru la vârsta cuvenită în Societatea lui, ci în cea a unchiului meu. Oricum, acesta ar fi fost deznodământul, întrucât noi socotim descendența și moștenirile pe linie maternă.

Indiferent ce s-a întâmplat de-atunci, nu pot și nu voi vorbi despre ritualurile mele inițiatice, decât că s-au încheiat jos în kiva, când spiritele s-au înălțat din sipapu să ne binecuvânteze. Atunci, am intrat în Societatea Ierburilor. Acest lucru m-a făcut să petrec ani de zile cu studiul plantelor care pot tămădui, care fac rău, care alungă durerea, care dau aromă, care provoacă vise sucite și trebuie să fie evitate, și cum să se consume fiecare plantă cu respect și iubire.

Între timp, m-am căsătorit, mi-am întemeiat o gospodărie, am început muncile soțului. Soția mea era o fetișcană de familie bună, care a devenit foarte repede mai minunată pentru mine decât răsăritul lunii sau mugurii de yucca. Iar când mi-a dăruit primul copil, să-l duc în brațe și să-l înfățișez soarelui...!

Nu cunoșteam numai bucurii, desigur. Unii dintre noi erau schilodiți, alții se îmbolnăveau și nu-i puteam vindeca, mulți mureau încă de tineri, iar în cel mai bun caz îmbătrâneam, cu dinții tociți până la gingii, cu carnea topită, pradă orbirii și surzeniei, până nu mai eram de nici un folos. Cu oricât de multă bunătate îi îngrijeau copiii și nepoții pe bătrâni, amintindu-le cum îi îngrijiseră și ei pe nou-născuți, poate că acest lucru era cel mai dureros.

Sufeream mai multe atacuri din partea nomazilor de sub podiș. Acești târători prin salvie, frați cu coioții, aveau arcuri mai puternice decât ale noastre și trăiau numai pentru război. Pe vremea mea, au capturat un pueblo, au torturat de moarte bărbații pe care nu-i ucisese în luptă, au siluit femeile înainte de a le lua cu ei și au lăsat copiii să se ofilească. Acest lucru ne-a amintit mijloace străvechi de apărare pe care le neglijaserăm; după o asemenea pedeapsă, am învățat cum să înfruntăm un asediu până când foamea alunga hoardele sălbatice. Cu toate acestea, îmi amintesc de lupte îngrozitoare.

Nu numai sufletele lor colțoase îi făceau să ne atace. Îi îndemna și nevoia. În zilele acelea, a lovit seceta. Auzisem despre doi ani fără ploaie la rând, iar legendele spuneau că fuseseră foarte grei. Acum, am numărat trei, patru, cinci... Ni se veștejeau recoltele, semințele nu încolțeau în pământul copt și uscat, decât dacă aduceam neconținut apă... Șase, șapte, opt... Soarele ne pârljolea din cerul rămas fără culoare; pământurile se unduiau în canicula verii. Iernile erau uscate, tăcute, cu geruri amarnice... Nouă, zece, unsprezece... Împărțeam puțină mâncare pe care reușeam s-o adunăm. Bătrânii și copiii foarte mici piereau. Eu însumi am pierdut patru copii, doi sub ochii mei, doi în timp ce eram plecat să ajut la rugăciuni...

Chemătorul a venit la mine. Urma să plec spre lumea care nu se află sub lume, nici deasupra, nici dincolo, ci care este întreaga lume.

Pentru ceea ce a urmat, nu se găsesc cuvinte. Cum nici pentru o noapte cu o femeie iubită, sau o noapte în kiva, sau noaptea când mama ta îți moare în brațe, nu se găsesc cuvinte. Eram fiecare zeu care trăise vreodată, și înțelegeam tot ceea ce exista. Era frumos și cumplit, mai presus de cele mai îndrăznețe visuri. Mai mult nu-mi pot aminti în acest trup.

La sfârșit, Unul a spus ceva ce nu pot ști decât că însemna:

— Te vei întoarce la viață. Dacă dorești, poți uita ceea ce a fost Aici.

Gândește-te bine.

Plutind în măreața pace, m-am gândit, până când în cele din urmă am spus:

— Nu, nu-mi lua ceea ce trebuie să fie.

Îmi amintesc oare un răs drăgăstos, care poate să fi fost și un plâns? M-am întors în sânul Poporului. Nu și-au dat seama că lipsisem. Nu aveam cum să le-o spun. Eram în continuare bărbat, care se bucura de soția lui, copiii rămași în viață și prietenii săi, care-și jelea răniții și morții. Mă găseau ciudat, datorită răstimpurilor îndelungate pe care le petreceam acum departe de ei, sub stele.

Doisprezece ani, treisprezece... Ne țineam de casele strămoșești, de mormintele ancestrale, la fel cum se agață lichenii de stâncă. Dar noi nu suntem licheni, mi-a trecut prin minte. Noi suntem Poporul. Iar aceasta nu e o lume fixată pe veci într-o singură armonie, pe care numai magia neagră s-o poată schimba. Greșim când spânzurăm de degetele mari, pentru vrăjitorie, bărbați și femei care nu sunt decât prost-crescuți. Am aflat că lumea se schimbă la nesfârșit, și e mult mai întinsă și mai diversificată decât ne putem noi imagina. O fi bine, o fi rău, dar e adevărat.

Dacă rămânem aici unde ne aflăm, vom muri. Trebuie să ne mutăm într-un ținut mai bun.

Am vorbit, am profețit, am tunat și am fulgerat, m-am avântat mai presus de ceilalți, și am fost muștrat pentru asta. Am pornit de unul singur, adunând cunoștințe despre pământurile unde am fi putut merge. Cu acestea la îndemână, puteam vorbi rațional cu Poporul. Am devenit și un mare vindecător, ceea ce dovedea că mă aflam în grațiile kașinelor.

Într-un târziu, i-am dus de-acolo.

Acum înflorim, în fiecare an construim și mai mult la noul nostru pueblo, într-un loc unde vara e verde și râul curge vesel printre bumbăcării. Refuz onorurile care mi se aduc, dar îmi revendic dreptul de a mă plimba singur oricând doresc, adică foarte adesea, ca să-mi eliberez sufletul dinaintea stelelor. Acolo se află Unitatea. Oare va veni din nou Chemătorul după mine, înainte de a muri, sau voi intra în pământ? Puterile m-au părăsit, iar ochii mi se împăienjenesc. Curând, nu voi mai fi ceea ce sunt acum, ci altceva, orice-o fi acel ceva. Fie să-i mulțumesc vieții pentru tot ceea ce mi-a dăruit. Am fost Om.

SALT.

O spadă de lumină învârtindu-se; o mașină T și o miraculoasă pereche de sateliți în jurul ei, fundal înstelat. Nicăieri nu se vede nici un soare. Încet – îi luă câteva secunde — Joelle își desprinsese atenția dinspre transcendența unei traversări spațio-temporale în stare de holotheză. Nu avea nevoie să-și concentreze vederea asupra spectacolului de pe ecran, putea percepe direct prin toate scannerile de la bord. Urechile ei auziră exclamația uimită a lui Brodersen, prin intercom:

— Iisuse Christoase, o, Christoase, ce-i asta?

Altfel, în sala computerelor domnea tăcerea. Imponderabilă în harnașament, i se părea că e lipsită de trup. Totuși, nimeni dintre toți ceilalți n-ar fi fost în stare să realizeze cât de deplin se integra cu universul. Datele o copleșeau; o rază fonică gamma sau un câmp magnetic era la fel de real, la fel de imediat, ca orice imagine sau senzație tactilă. Asemenea unei persoane ajunsă pe neașteptate într-un mediu necunoscut, își îndreptă asupra împrejurimilor simțurile multiplicat și intelectul amplificat, încercând să înțeleagă.

— Joelle, se rugă Brodersen, ai idee unde am ajuns?

— Da, răspunse o fracțiune infimă din ea. La un pulsar. Voi avea nevoie de mult mai multe informații, desigur. Nu începeți accelerația liniară.

S-ar putea foarte bine să fie periculos să plecăm din vecinătatea mașinii. Înscrie nava pe orbită în jurul ei și așteaptă noi ordine.

— 'țeles. Ați auzit cu toții? Rămâneți la posturi. Pregătiți-vă de manevră. Căpitanul vorbea cu glas tremurat.

Pentru sarcina aceea simplă, nu aveau nevoie de ea. Instrumentele de navigație și computerul din centrul de comandă, acționat de Susanne, erau suficiente. Joelle se dedică din nou cosmosului.

Cunoștințele soseau încet, de-a lungul orelor, în ambianța aceea nepământeană. Făcea greșeli repetate, asemeni celor comise de oamenii obișnuiți într-o cameră concepută să genereze iluzii optice. Forțele, energiile, atomii în stare liberă, ionii și particulele subnucleare, toate aveau configurații și comportamente amețitor de diferite de ale tuturor celor cu care era deprinsă. Însăși raza de lumină, îngustă, măturând noaptea și stelele în interval de-o clipă, era hipnotică. Provocarea necunoscutului făcea ca sarcina să-i fie de trei ori mai miraculoasă.

În programe, în băncile de date, în propriile ei amintiri se afla o moștenire de la Fidelio. Cel mai bine ar fi fost să-l aibă în linking cu ea. Dar, începând să învețe cum trebuia să folosească informațiile pe care i le lăsase el, simțea că devenea egală cu fosta colaborare a amândurora. Într-un fel, Fidelio continua să fie prezent la bord, un duh în mașină și în ea însăși. Acest lucru îi dăruia o putere și o liniște de care nimeni și nimic altceva n-ar fi fost în stare.

Concept cu concept, Joelle construi o recunoaștere a ceea ce înconjura nava.

Chinook ajunsese într-un loc îndepărtat al galaxiei, pe același braț al spiralei, dar cu mii de ani-lumină mai aproape de miezul învăluit în nori. Se deplasase și cu câteva milioane de ani în viitor; acolo unde fusese S Doradus, în cel mai mare dintre Norii lui Magellan, se afla o nebuloasă luminiscentă. Corpul ceresc din acel loc explodase, el însuși o supernovă, dar cu mult timp înainte ca ea să fi pornit la drum – pe vremea când umblau dinozaurii pe Pământ, dacă o asemenea afirmație avea vreun înțeles fizic.

Mai degrabă, explodase un soare gigant, împrăștiindu-și majoritatea substanței în spațiu, spre hrana soriilor și lumilor ce urmau a se naște ulterior. Steaua neutronică era o rămășiță, având două treimi din masa lui Sol. Gravitația o făcuse să implodeze, ajungând cu diametrul de numai vreo douăzeci de kilometri. În interiorul ei existau puțini atomi. În schimb, se găsea un ocean de particule elementare, pe cât de apropiate le îngăduia mecanica cuantică, interșanjându-și mercurial natura între ele, la densități pe care omul le putea măsura, dar nu le-ar fi putut concepe niciodată.

O mică parte din materialul stelar, prins în monstruosul câmp magnetic pe care-l genera mișcarea de rotație, era aruncată în afară, printr-o pereche de spirale, până când viteza se apropia de cea a luminii. În continuare, această materie emitea radiații sincrotrone, sub formă de raze subțiri, slab dispersate, a căror fierbințeală o egala în întregime pe aceea a lui Sol. Majoritatea aveau frecvențe radio; lumina vizibilă reprezenta o infimă fracțiune din ea. Astronomii cu receptoare sensibile și acordate adecvat, de pe planete îndepărtate ce se aflau întâmplător în calea razei, înregistrau o clipire de pulsar.

Ceilați își construiseră mașina pentru a orbita într-un plan perpendicular pe acești torenți energetici, la distanță de circa șaptezeci și cinci de milioane de kilometri. Mai aproape, condițiile ar fi fost mortale, gazele absorbite din spațiu și propria violență înlănțuită a stelei creând un vârtej de radiații dure. Joelle se întrebă de ce vectorul radial nu era mai lung, mult mai lung. În situația dată, de-a lungul „anului” său de 157 de zile, obiectul trebuia să fie agresat în repetate rânduri cu o furie care ar fi fost logic să-l distrugă, valorizând cu siguranță orice navă care,

incidental, ieșea chiar atunci prin poartă.

Nu. Îl încercuia un obiect uriaș, rotund. Joelle determină că perioada de rotație făcea ca obiectul să se situeze permanent între mașina T și stea, în timpul unui tranzit. Nu era o situație stabilă; dar, fără îndoială, dispozitivul avea motoare robotice care-i ajustau traiectoria după necesitate. Era un scut.

Un alt obiect, mai masiv, juca de asemenea rolul de satelit al mașinii, într-un fel care, ținând seama de compensațiile ocazionale, îl plasa și pe el după scut, când avea nevoie de protecție.

— Și ce naiba să mai fie și asta? întrebă Brodersen cerurile.

El, Dozsa, Weisenberg și Granville ieșiră cu Williwaw în explorare. Prin telemetrie și transmisiuni audiovizuale, îi urmă și Joelle. Fluxul de date ce se scurgea spre ea ar fi fost înnebunitor de lent și incomplet, dacă o holothetă nu s-ar fi aflat mai presus de nerăbdare. (Printre informațiile primite, avea destule de observat și analizat.) Totuși, se afla alături de ei într-un mod mai strâns decât ar fi putut concepe Rueda, Leino, von Moltke sau Mulryan, care-și încordau vederea și auzul în fața ecranelor. Înțelegând mai bine decât cercetătorii înșiși ceea ce găseau aceștia, Joelle le spunea ce să caute, cum, și ce însemnau descoperirile lor. Scutul era o carcasă curbă. Avea cam aceeași densitate medie cu aceea a cilindrului, fără îndoială, o forță similară îl ținea asamblat. Cu diametrul cam de cinci kilometri, putea intercepta ușor orice rază de cinci ori mai îngustă și era destul de rezistent pentru a reflecta energia fără a fi avariat. Forma lui amplifica la maximum difuzia imaginii, reducând așadar la minimum impactul asupra stelei. Accesoriile din jurul circumferinței, unele greoaie, altele scheletice, generau probabil câmpuri pentru a devia particulele încărcate care, altfel, ar fi putut năvăli pe alături, abătându-se spre înăuntru. Un alt aparat, aflat în centrul feței concave, era fără-ndoială motorul care corecta orbita. Joelle putea vedea toate acele forme într-un mod de care nimeni altul nu mai era capabil – căci nu erau cu adevărat descrietibile în grai omenesc – și le putea aprecia rafinamentul.

Ceea ce vedeau Brodersen și ceilalți era cât se poate de impresionant: scoica albă irizată pe fundalul cerului negru, cu sclipiri nenumărate, dâra de strălucire arzătoare care se rotea în spate. Deși pluteau în imponderabilitate, păreau să simtă efectul unor puterenorme acțiuni, oricât de tăcut era hăul din jur, sfârâitul și trosnetele receptoarelor radio le transmiteau zgomotele unui cosmos în plină activitate.

Joelle nu avea decât o idee vagă asupra fabricației și funcționării acelui obiect. Ceilalți cunoșteau legi ale naturii pe care nici un om sau betan nu le descoperise. Nimic surprinzător în asta. Dacă i-ar fi întâlnit vreodată, era convinsă că ea, holotheta, putea învăța curând să... converseze... o, poate chiar să intre în comunitatea lor!

Brodersen îndreptă naveta spre satelitul opus.

— Te rog, spuse Caitlín, aproape cu sfială. Mănâncă sandvișul ăsta, bea-ți laptele. Mori de foame, asta faci.

Sub cască, Joelle clipi din ochi. Nu-i era foame. Dar când mâncase ultima oară? Circuitele ar trebui să includă monitoare psihologice pentru mine, îi fulgeră prin gând. Da, ar fi un adaos interesant, deși minor. Hotărî să urmeze sfatul fetei și întinse mâna după mâncare și sticla compresibilă.

— Ar trebui și să dormi, îndrăzni Caitlín mai departe. Arăți ca moartea încălzită. Amintește-ți cât de încet și prudent înaintează naveta. Mai au multe ore până la destinație.

Întrucât nu se trezi cu capul smuls de pe umeri, continuă:

— Sincer, cred că e o greșeală să ai o țâșnitoare de apă la îndemână, când ești conectată direct la instalație. Ar trebui să ieși din cuplajul ăla de câteva ori pe zi cel puțin.

În imponderabilitate, fără antrenament, inima mi se comprimă, circulația sângelui încetinește, oasele mi se atrofiază. Nici una dintre admonestări nu părea autentică. Categorie, nu erau importante, decât pentru simbolizarea unui soi de apoteoză. Ceilalți nu au astfel de griji. Nu trebuie să se îndoape printr-o beregată fără chef și să elimine reziduurile murdare.

— Când termini, insistă Caitlín, lasă-mă să te conduc la cabina ta, să-ți fac un mic tratament fizic, să te culc. Nu ești de folos nimănui, dacă te prăbușești de pe picioare. Când sângele nu mai circulă sănătos, nici creierul nu mai funcționează bine.

Are dreptate, lua-o-ar dracu'!

— Foarte bine.

...Înhămată larg în aer, Joelle simțea picioare încleștate împrejurul alor ei, mâini frământându-i torsul sau flexându-i membrele, atingând-o pe toată suprafața pielii dezgolite. Caitlín era caldă și elastică. Avea ciclu, ceea ce o făcea să miroasă mai pătrunzător. O șuviță de păr rebelă se legăna pe lângă obrazul Joellei, gâdilând-o, cu un alt miros, curat și proaspăt.

— Trebuie să recunosc că tratamentul tău e plăcut, spuse ea. Nici nu observasem cât de înțepenită eram.

— Pentru vârsta ta, ești într-o formă mult mai bună decât meriți, replică, mai îndrăzneță acum, Caitlín. N-o să dureze, însă, dacă nu exersezi regulat.

— Am făcut-o, dacă mai ții minte, până am ajuns aici. În momentul de față, n-am timp de prisos.

Nu mă pot desprinde de splendorile din jur. Ce nevolnic de vie sunt în clipa asta!

— Ar trebui. Nu ne grăbim chiar atât de mult. Și-ți recomand și o cură de bărbăți.

Joelle se crispă.

— Iartă-mă, continuă Caitlín. Nu vreau să mă bag. Totuși, tu și Dan...

Înțelegi cu adevărat, nu-i așa, că nu sunt deloc geloasă?

Cum ai putea îndrăzni să fii geloasă, după cum te porți? se gândi Joelle să-i arunce-n față. Hotărî că nu era cazul. Problema se dovedea de o supremă neînsemnătate. În plus, îi spuneau nervii și glandele, de vreme ce sunt scoasă din circuit, mi-ar plăcea să facă dragoste cu mine, nu, să mă reguleze, nimic altceva, eu stând pasivă. Palmele și degetele de pe spinarea ei o înfierbântau. Sau creatura asta, aici, în cameră cu mine? Nu e înzestrată, desigur, și fără-ndoială n-ar interesa-o, dar... nu!

Christine, Christine! Nu!

Caitlín se opri.

— Ce este? întrebă ea, alarmată.

— Nimic, tuși Joelle.

— Nimic pe dracu'. Te-ai smucit și te-ai încordat de parcă ar fi trecut prin tine o mie de volți.

Ocoli până ajunse față în față cu ea, la o lungime de braț, agățându-se ușurel de femeia mai vârstnică. Pe figură i se așternuse deznădejdea.

— Dacă vrei să vorbim, să știi că păstrez cu strășnicie secretele și am cunoscut o mare diversitate de oameni. Astăzi, pe amândouă ne unește groaza de ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Dan. N-ai vrea să-mi destăinuiești mai mult?

Joelle scutură din cap până ameți:

— Nu. Nu-i nimic, ți-am spus. Dar termină masajul! Dă-mi o pastilă care să mă doboare pentru câteva ore. Trebuie să fiu lucidă când naveta va face contactul.

Cum Caitlín ezita, Joelle zbieră:

— E un ordin, nesimțito!

Nici o Christine. Nici un Eric. Nu mi-i pot permite. Mă dor prea tare. De ce

să sufăr și mai mult? Oricum e un epifenomen neînsemnat, la fel ca fantomatica lui soră, dorința, care-i mai este și mamă. În Noumenon se găsește pacea. El nu mă trădează niciodată. Fie el amantul meu, viața mea, cât timp rămân despărțită de Ceilalți!

Al doilea satelit era un elipsoid argintiu, de aproximativ nouă pe cinci kilometri, cu axa principală în planul propriei sale orbite și a mașinii T. Ocoalea la mică distanță de ultima baliză, mult spre interior față de traiectoria scutului. Asemănarea unui obiect aflat la „pupa” cu obiectul din scoică confirmă opinia Joellei că acestea erau motoare pentru contracararea efectelor perturbatoare. Protuberanțele din alte locuri se dovediră mai greu identificabile, dar făceau parte fără îndoială din instrumente și, poate, din echipamentele de comunicații. Majoritatea alcătuiau o dantelărie metalică, ici și colo cu fosforescențe sau rețele de culori ca niște aurore, totul formând un spectacol fermecător în decorul stelelor.

O flanșă din jurul unui segment al satelitului prezenta curioase surfilări, precum și aparaturi enigmatice.

— Știți, spuse Brodersen, pariez că ăla e docul, conceput pentru a primi astronave de forme și mărimi cât mai diverse.

Îmbracă scafandrul și ieși din navetă, zburând cu ajutorul unui reactor dorsal pentru a ocoli și examina locurile. Metalele fiind neferoase, tălpile magnetice nu-i erau de nici un folos, așa că-și pusese pe deasupra o pereche de galoși pentru mineritul în asteroizi, înveliți într-un strat de adeziv. Prin camera din pumnul lui, Joelle vedea enorma curbă în stânga, iar în dreapta constelațiile necunoscute, rostogolindu-se dincolo de capătul digului.

Glasul lui Brodersen trepida de emoție:

— Spre ghinionul nostru, pe moment nu e nimeni aici, dar au fost și vor mai fi. Locul ăsta dă senzația de folosit.

Nici una dintre instalații nu era perfect potrivită pentru Williwaw. Cu toate acestea, Brodersen găsi o nișă în care naveta putea să încapă. Probabil că una dintre mașinile de alături ar fi putut-o fixa, de-ar fi știut cum s-o acționeze. Hotărî să-l lase de gardă pe Dozsa, care nu prea voia, și-i conduse pe ceilalți afară, pe jos și cu rachetele personale.

Printr-o deschizătură cavernoasă de la „prova”, se intra într-un tunel ce străbătea trei sferturi din lungimea stației (căci nu putea fi decât un gen de stație spațială). Pasaje mai mici duceau în lateral, ramificându-se iar și iar. Toți pereții străluceau într-o lumină slabă, pe care spectrometrele o declarau înscrisă în apropierea gamei ultraviolete până dincolo de cea infraroșie... Pentru o cât mai mare diversitate de ochi? Niște balustrade dădeau posibilitatea de a înainta prin tracțiune. La anumite intervale se aflau cadre ce puteau fi locuri de odihnă, cabine de observație sau...? Ușile, de toate contururile posibile, erau atât de perfect îmbinate încât aproape nu se distingeau, și nu se observa nici o modalitate de a le deschide.

— Fiecare locatar poartă cheia la el, îndrăzni Brodersen. O spusese fiindcă nu toate ușile prezentau aceeași opacitate argintie. Din cine știe ce motive, unele erau transparente. Câteva nici măcar nu păreau să aibă o consistență materială, deși, dacă erau alcătuite din câmpuri de forță, reacționau mai dur decât oțelul. Privind, fotografiind, înregistrând spectre, oamenii studiară vreo cinci ambianțe separate.

Roșu-întunecoase, albastru-strălucitoare sau într-o tonalitate intermediară, moderată, luminile dezvăluiră o celulă austeră, o ceață învălătucită, o seră luxuriantă cu plante de nenumărate nuanțe prin care săgetau zburătoare ca niște pietre prețioase, decorul holografic al unui ținut pietros pe unde zbura praf galben pe sub un cer portocaliu, mecanisme în mișcare, și priveliști mai greu descriptive decât acestea. Atmosfera se dovedea a fi densă, medie, rarefiată, conținând oxigen sau hidrogen în stare liberă, ori nici unul dintre acestea, la temperaturi

variind între punctul de fierbere al azotului și cel de topire a plumbului. În toate cazurile, ceea ce vedeau oamenii era neîndoielnic antecamera câte unui amplu complex de locuințe, laboratoare și Dumnezeu mai știe ce. (Utilizatorii știau, știau și Ceilalți.) Brodersen spuse că, după convingerea lui, era inclusă și o cameră centrifugală, în afară de cazul că le stătea la dispoziție ceva mai elegant, în scopul ca vizitatorii să se poată bucura și de puțină gravitație, dacă doreau.

Vizitatori! o înjunghie gândul pe Joelle. O confrerie galactică de intelecte, culturi, specii, pe care Ceilalți le-au găsit demne de interes și le-au pregătit conacul ăsta. Nu ne numărăm printre ele.

Durerea acestei revelații o depășea pe aceea de a fi o femelă de neam omenesc. O izgoni și-și cufundă conștiința, botezându-și-o, în tot ceea ce continua să descopere.

Căci, de fapt, apartamentele găsite pe rând în timp ce rătăceau prin labirint erau aproape neinteresante pentru exploratori. Ceea ce conta, ceea ce-i buimăci, era ceea ce se afla în mijloc.

Acolo, coridorul principal se dilata formând un spațiu sferic lat de un kilometru. O rețea tridimensională de fire asigura accesul spre suprafața centrală. Pe aceasta erau amplasate dispozitive cu contururi subtile, peste care jucau aure și curcubee. Existau și imagini ale spațiului exterior, fără a fi încadrate în nici un ecran tangibil. Și exponate.

Exponate... Nu erau tablouri sau diorame, ci imagini solide, în mișcare, formate din lumini ce nu se limitau la gama vizibilă pentru ochiul omenesc. Nu portretizau specii, fiind complet abstracte: forme, culori, mișcări. O linie, de exemplu, fulgera dând naștere unui punct, la rândul său inundat de un evantai de scânteii. Cel mai realist dintre exponate reprezenta schematic pulsarul.

Sau, cel puțin, așa bănuia Joelle. Aproape tot ceea ce vedea era neinteligibil, nimic decât dâre, perdele, vârtejuri, panglici, cataracte. Probabil că fuseseră destinate unor specii ale căror convenții vizuale, poate chiar optici mondiale în întregime, erau total diferite de ale ei. Se concentră asupra celui care avea mai mult sens. Peste câțva timp, ajunse să aibă enorm de mult sens. Nu s-ar fi putut spune că așteptase ființele omenești în special. Dar spațiu-timpul trebuia să conțină o mulțime de ființe, pe lângă betani, care să-l perceapă și să se gândească la el în moduri nu prea diferite de ale Joellei.

Oare Ceilalți au pregătit toate astea spre folosul oricăror străini care dau buzna aici? Da, cred că așa e.

Reprezentări ale atomilor, tabelul periodic al elementelor, stările cuantice și schimbările lor... Nucleul de hidrogen 1 era o unitate de masă, linia sa de emisie neutră în spațiu fiind o unitate de lungime, frecvența, o unitate de timp inversă. Între zero absolut, indicat de comportamentul moleculelor, și fuziunea care, exact, forma deuteriul, scara termică era divizată în grade: douăsprezece la puterea a douăsprezecea. Variațiile și reiterările făceau ca prezentările inițiale să-i fie foarte clare unui holothet.

Evoluau. Cu timpul, apăru demonstrația modului de funcționare a unui dispozitiv anume. Luai o tijă dintr-un suport și atingeai cu ea anumite puncte luminoase, într-o anumită succesiune...

— Începe, îi spuse Joelle lui Brodersen. Căpitanul se supuse.

Porni sub forma unei transmisii de cifre binare. Progresară rapid spre a forma tipare recognoscibile. (Suficiente puncte da-sau-nu dintr-un spațiu de coordonate descriau complet o imagine, un ton, o funcție matematică...)

În câteva minute, află că trebuia să răspundă, și o făcu folosind parabolica navei. Peste alte câteva minute, automatul își adaptase ritmul de emisie, întregul sistem de abordare, la limitările echipamentului ei și caracteristicile sistemului ei nervos.

Singur în craniu, creierul acela ar fi putut avea nevoie de ani de zile pentru a începe,

măcar pe dibuite, să înțeleagă. Holothet fiind, putea opera o sută de interpretări ipotetice pe secundă, verificându-le față de ceea ce știa deja: și astfel, sărind peste ramurile sterile, făcând să răsară altele noi și să-și dezvăluie puterea sau slăbiciunea, își croi drum în susul unui arbore logic, tot mai aproape de fructul adevărului. Nimeni din navă, poate doar Fidelio, n-ar fi putut înțelege cu adevărat ce făcea, iar duhul lui o ajuta să înainteze.

Totuși, avu nevoie de câteva ore pentru a afla faptul esențial, de câteva zile pentru a-l vedea cât de cât complet, într-atât era de incredibil. Pe pulsar exista viață, viață inteligentă.

Chinook se rotea în jurul mașinii T, ca un al treilea satelit. Williwaw revenise la nava-mamă. După ce investigaseră stația cât de mult posibil, ceea nu însemna prea mult, și începuseră comunicarea cu ea, care probabil era complet în coadă-de-pește, Brodersen și ai lui nu mai aveau mare lucru de făcut acolo. La un moment dat, Joelle își dădu seama în treacăt că, pe când ea căuta și chema, colegii ei se comportau – cu ocupații de rutină, jocuri, intrigi, visuri, deznădejdi – ca paramecii într-un strop de apă de baltă.

Robotul stației o călăuzi până la contactul cu Oracolul, care era o creație a Celorlalți, dar fără a fi un automat.

Cvasi-solidă, supusă vibrațiilor și cutremurelor care o puteau despica, suprafața stelei neutronice se afla sub o atmosferă adâncă de șase milimetri. Acolo, la o greutate de trilioane de gravitații terestre și densități ce reprezentau multipli și mai mari ai celor de pe Pământ, nuclee goale interacționau în moduri de neimaginat altundeva. Protoni, neutroni, electroni, neutrini, antiparticulele lor — elemente de ordin și mai înalt, fugitive – mezonii de tot felul – barioni, leptoni, bozoni, fermioni – farmec, rotire, culoare, stranietate – fuzionând, fisionându-se, transformându-se unii într-alții și înapoi, orbitând scurt, formând ansambluri care puteau să dureze microsecunde întregi — materia stelei era la fel de multiplă, la fel de diversificat-schimbătoare, precum gazele, apa și praful ce ne-au dat naștere.

Viața nu este un lucru, ci o cale. Este o serie de întâmplări, este evoluția sistemelor purtătoare de informație, este creștere, descompunere și din nou creștere. Oriunde există posibilitatea, viața apare.

Când auzi, Caitlín spuse:

— Asta nu-i chimie. E alchimie.

Într-adevăr, structurile cu autoduplicare la nivel subatomic, nu molecular, se aflau dincolo de limitele fizicii cunoscute pământenilor sau betanilor. O dată ce-l întâlnise pe Oracol, însă, Joelle începu să înainteze foarte rapid spre înțelegere. În extazul mistic al acelei și mai profunde intrări în Absolut, își pierdu suferința la fel cum se pierdu și pe sine.

Nu putea dialoga direct cu locuitorii pulsarului. Aveau viețile prea scurte. Câteva secunde, câteva rotiri ale cerului, și o asemenea făptură microscopică își termina viața. Însă procesele din interiorul ei erau atât de repezi, atât de furibund-energice, încât acele câteva secunde cuprindeau mai multă percepție și experiență, mai multă trăire, decât un secol omenesc.

Pentru acele ființe, Joelle era la fel de inertă ca o piatră pentru ea însăși. Oracolul îi prezentă reluarea cu încetinitorul a câtorva vieți. Joelle nu putu urmări decât simple crâmpie, fragmente la întâmplare, din povestiri. Eroii îi erau prea străini. Dar ajunsese să vadă că fuseseră într-adevăr niște eroi.

Explorând de-a lungul unui miliard de generații, au descoperit Fântânile de Foc, care erup magnifice în sus și tot mai sus, dincolo de sunet. În ceața radiațiilor care umplu lumea cunoscută lor, nu aveau conceptul de cer. Acum...

Erau munți, mulți dintre aceștia dăinuind ani întregi după socotelile omenești, cel mai înalt atingând între doisprezece și treisprezece

milimetri. Căutătorii cunoașterii au pornit să urmeze parcursul Fântânilor de foc, urcând.

Au luat ființă dinastii de cutezători, părinte, copil, nepot, strănepot, care au trudit, au suferit, au riscat și în cele din urmă au murit în marea aventură. S-au născut civilizații, au prosperat și s-au destrămat, în timp ce urcătorii se luptau să meargă înainte, fiecare generație lăsându-i moștenire celei următoare o bază aflată și mai sus. Mulți dintre ei au pierit și încă mai mulți au cunoscut disperarea când au ajuns la limitele atmosferei. Dar un grup dintre cei nedescurajați a învins și a început munca la un tunel în sus, printr-un munte ales.

Peste un milion de alte vieți, printr-o cupolă transparentă, o colonie ajunsă în vârf a văzut încotro se îndreptau Fântânile de Foc – a văzut stelele.

Să fi fost oare simplă dârzenie? se întreba Joelle. Sau poate Oracolul le-a dat...însuflețirea... de a-și continua strădaniile, de-a lungul echivalentului unei epoci geologice pământene?

Îi lipsea limbajul pentru a pune această întrebare și, în orice caz, se îndoia că Oracolul ar fi făcut o asemenea afirmație. Se afla mai presus de mândrie. Fusese conceput de Ceilalți pentru a locui pe pulsar.

Gigantic pe lângă localnici, virtualmente nemuritor, stătea la locul lui, care pentru ei devenise un altar. Conștient de sine însuși, având o inteligență comparabilă cu a ei când se afla în holotheză, nu simțea totuși nici un fel de singurătate, sau de plictiseală, niciodată; căci împărtășea faptele, gândurile, înseși viețile entităților din jur. (Joelle specula despre cvasi-telepatie prin intermediul modulației unor puternice forțe nucleare, dar vocabularul pe care-l avea în comun cu el era prea primitiv — un fel de limbaj al semnelor — ca să-l întrebe.) Îi sfătuia atunci când o doreau, deși Joelle avea impresia că sentințele lui erau în mod deliberat la fel de ambigue ca acelea rostite la Delphi, pentru a nu le provoca o pseudomorfoză care le-ar fi subminat maturizarea puterilor înnăscute. Înregistrase și le oferea, la cerere, istorii întregi ale celor din neamul lor, ale națiunilor dispărute și izbânzilor uitate.

În primul rând, juca rolul de mediator între ei și cei din afară. Mesajele circulau de la ei la stație și înapoi pe o undă medie purtătoare. (Raze quark?) Stația le retransmitea prin felurite mijloace, inclusiv unde radio.

Oracolul încetinea sau accelera transmisiunile, conform receptorului.

Astfel, prin intermediul lui, locuitorii stelei și vizitatorii care ajungeau până aici pentru a studia steaua puteau să afle câte ceva unii despre ceilalți. Poate că aceasta era măsura maximă în care acele ființe puteau ajunge să se integreze în fraternitatea cultivată de Ceilalți. Sau poate că nu.

În sala comună, Brodersen se agăță de o bară a mesei și-și privi oamenii. În spatele lui, un ecran prezenta razele rotitoare –țaișuri de sabie, ace de ceasornic – mai apropiate, mai luminoase. Curând, scutul trebuia să stăvilească acel prăpăd.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme, le spuse el. Știți asta. Încă înainte ca imponderabilitatea să ne producă vătămări ireversibile, vom fi depășit o doză de radiații sigură. Intensitatea e prea a dracului de mare, iar mijloacele noastre de protecție, inadecvate.

Putem să ne retragem la o distanță sigură și să așteptăm, în speranța că va veni cineva care să ne poată ajuta înainte de a muri de foame.

Desigur, asta înseamnă să convertim nava la starea rotativă, nu se va mai putea propulsa niciodată. Totuși, s-ar putea să renteze. Poate ne alegem cu un drum pe gratis până acasă.

Joelle, în ultimele câteva săptămâni ai vorbit al naibii de puțin. Ți-am făcut pe plac, știind cât de aspră e munca ta. În comparație cu ea, învățarea unui dialect betan din auzite e floare la ureche, sunt convins.

Astăzi, însă, trebuie să ne prezinți un raport. Îți cer să-l expui în fața tuturor, fiindcă ne privește pe toți. În regulă, dacă ești bună, începe. Plutind lângă el, în fața celorlalți, Joelle își spuse istovită că vedea starea de șoc întipărită pe chipurile lor. Arăt într-adevăr groaznic. Oglinda îi înfățișase părul devenit o coamă cenușie slinoasă, ochii înfundați în orbite, cu cearcăne negre și injectați, pe o față care era aproape numai piele întinsă peste oase, trupul costeliv și îngălbenit, mâinile cărora le crescuseră unghii nepilite, și care tremurau tot timpul. Of, blestemată să fie această abominabilă came, care nu mă lasă să rămân în comunicare cu Oracolul!

Făcu efortul să vorbească sec:

— E cazul să accentuez că schimburile mele de informații au fost rudimentare. În pofida augmentării computerizate, în pofida cooperării fără rețineri a interlocutorului meu, nu mi-au mai rămas destui ani ca să reconstitui limbajul complet. Și nici decalajul de câteva minute al transmisiunii nu mi-a fost de mare folos. S-ar putea să fi interpretat complet pe dos unele lucruri, inclusiv datele cruciale pentru noi.

— Fără tine, nu ne-am afla nicăieri, replică Susanne Granville, ținându-se de braț cu Carlos Rueda.

Joelle își trase respirația.

— Bine, atunci, dacă ții minte aceste rezerve... Ceilalți au construit stația fiindcă știau că speciile de călători spațiali ar dori să studieze o lume atât de unică.

Nu fac decât să ghicesc încrederea lor că, prin intermediul acestui studiu, atât locuitorii stelei cât și cei din afară se vor maturiza puțin, se vor apropia mai mult de ceea ce sunt ei.

— N-am reușit să aflu dacă Ceilalți se manifestă în mod direct față de vreuna dintre speciile respective, dar am impresia că nu. Probabil că vin de unii singuri să asculte datele, biografiile, informațiile pe care le-a pregătit pentru ei Oracolul.

— Deci, îi interesează, șopti Caitlín. Au dorința de a cunoaște speciile din toate lumile. Ca să le iubească și mai mult?

— Fără-ndoială, pe noi ne cunoșteau bine înainte de a fi programat acel robot al mașinii T din Sistemul Solar, spuse Frieda. Ce Oracol au amplasat pe Pământ?

— Nici unul de felul ăsta, evident, răspunse Brodersen. Continuă, Joelle.

— Un număr de societăți avansate și-au găsit drumul până aici, probabil prin încercări și erori repetate, urmă holotheta. Trimit din când în când expediții științifice. Nu există nici un program fix, și nimeni nu vine prea frecvent. Amintiți-vă în câte alte locuri trebuie să-și împartă orice specie atenția și eforturile, o dată ce a învățat drumurile prin câteva porți. E foarte posibil ca una sau două să facă o vizită, în deceniul următor. Dar nu știu cum să ajungă la Sol, Phoebus sau Centram. De unde-ar ști? Nici chiar Oracolul nu știe.

În tăcerea zguduită ce se lăsase, spuse grăbită:

— Am făcut progrese. Dacă am putea rămâne pe loc, în gama de comunicare, aș face și mai multe. Oracolul pare dispus să-mi spună orice. Dar nu putem. Așa că m-am concentrat asupra întrebărilor despre porțile stelare propriu-zise. Și am primit câteva indicii.

Nu pot calcula unde și când ne va scoate o anume traiectorie. Totuși, pe baza celor aflate aici, pot face un calcul probabilist al magnitudinii și direcției aceluia tranzit. Mai important, pot estima destul de exact probabilitatea ca dincolo de poartă să se afle o altă mașină T.

Înțelegeți, Ceilalți continuă să le construiască.

Prin laringe i se rostogoli un mic râset.

— Cuvântul „continuă” e un exemplu clasic al zgomotului fără sens, nu? Scuzați-mă. Mi-am pierdut obișnuința de a mă limita la creierul meu natural.

Problema e că Ceilalți nu lucrează la întâmplare. Cunoscut ansamblul prea bine ca să facă așa ceva. Își extind încontinuu frontierele – numai pentru cunoaștere, sunt sigură, nu pentru cucerire...

— Pentru iubire, șopti Caitlín, Joelle îi văzu mișcarea buzelor.

— ...și se duc în locuri unde au cele mai mari șanse să găsească și altceva în afară de vid. Nu uitați, trebuie să trimită materialele, poate și unelte, pentru a construi o nouă mașină T, înainte ca prima expediție să se poată întoarce. Nu-i puțin lucru, nici chiar pentru ei.

Cred că, dacă vom călători de la o mașină la alta conform unui plan pe care pot să-l elaborez pe măsură ce ne deplasăm și strâng tot mai multe date... dacă încercăm de fiecare dată să sărim cât mai departe posibil, într-o direcție plauzibilă... cred că, în cele din urmă, acest drum ne va duce la frontiera unde se află ei. Ei înșiși.

Joelle simți că o lua cu leșin. Avea senzația că-i era capul plin de nisip. Toate celulele din trup păreau s-o doară. Își lăsă umerii să cadă, în imponderabilitate, jinduind să doarmă.

Ca prin ceață, îl auzi pe Brodersen:

— Înțelege toată lumea pe ce miză jucăm? Cucoana nu garantează că vom găsi mijloace de transport de-acum înainte, la fiecare hop. S-ar putea ca sorții să fie de partea noastră; dar, o dată cu fiecare repetare, șansele scad.

— Am putea rămâne aici, în stare de rotație, pe o orbită largă, propuse Weisenberg. Se pare că avem șanse rezonabile de a veni o navă înainte să murim de foame. Îndrăznesc să spun că civilizația care a produs-o ne poate sintetiza hrana și nu va avea nimic împotriva. Echipajul nu ne va putea conduce acasă dar, fără îndoială, am putea trăi o viață foarte interesantă pe planeta sa de origine.

— Vorbești serios, Phil? întrebă Caitlín.

— Nu. Am familie. M-am gândit însă că unul dintre noi ar trebui să susțină și varianta rămânerii.

— Și să lăsăm omenirea pe mâinile lui alde Ira Quick? mârâi Dozsa.

— Stai blând, îl potoli Brodersen. Avem timp să ne gândim și la asta.

Până atunci... Joelle, hai să îți prescriem un tratament, începând cu vreo douăzeci și patru de ore de somn.

Joelle abia îi remarcă îmbrățișarea, când o duse pe coridor, spre cabina ei, fără să dea prea mare atenție nici felului cum îi șterse Caitlín sudoarea cu buretele de pe tot trupul, și nici cum amândoi o înhămară în pat și așteptară până adormi. Pe când luneca în tenebre, gândurile îi stăteau numai la Oracol și la cei care îl făuriseră.

SALT.

Stelele vizibile erau mai puține la număr, ca într-o noapte pâcloasă pe Pământ. Cele mai strălucitoare erau în majoritate roșii, ceea ce sugera că se aflau aproape; câteva gigante răspândeau un albastru de oțel.

Un soare mare ardea între ele. Nuanța sa oranj-sângerie stinsă nu necesita atenuări optice. Lentila zodiacală era imensă, deși slab luminată, dar discul era lipsit de trăsături — fără pete, flăcări, protuberanțe, coroană – și nu avea o margine fotosferică precisă, degradându-se în schimb, cețos, în spațiu.

Mai aproape și mai mare la vedere, se afla o planetă în jurul căreia mașina T o orbita evident, într-o poziție troiană relativ la un satelit natural mare. Și aceste două corpuri cerești iradiau o lumină ca de jar. Mărind imaginea, Brodersen văzu globul primar topit sub o atmosferă densă, încețoșată de funingine. Sub ochii lui, un asteroid trecu prin câmpul vizual, negru și accidentat, rostogolindu-se.

Joelle vorbi:

— E un sistem nou, în curs de coagulare. Energia soarelui provine din contracție; încă nu are miezul suficient de comprimat pentru a începe reacțiile termionucleare. Spațiul rămâne prăfuit, plin cu pietre de toate mărimile. Căzând pe planetele în formare, le încălzesc până la incandescentă, sporindu-le totodată masa. Cred că cea din fața noastră va semăna destul de mult cu Pământul.

Sau o fi chiar Pământul? se înfioră Brodersen. Nu, e prea improbabil. Oricum nu are nici o importanță practică. Nu vreau s-o cred. N-am să cred.

— Cât timp va dura? întrebă el cu glas tare, fără nici un rost, în afara unei curiozități buimăcite.

— Poate cinci milioane de ani, până când soarele va intra în faza principală. Pe planetă, formarea scoarței solide poate să decurgă mai încet. Aș avea nevoie de mai multe date ca să-ți ofer o estimare corectă.

— Regret. Nu pierdem vremea. Aici nu e nimic pentru noi.

Decât, Dumnezeu, o nouă întrezărire a gamei pe care circulă, în care trăiesc Ceilalți. Să asisti la nașterea unui nou sistem — și apoi, cu siguranță, să-l urmărești cum evoluează, înflorește și moare – pentru asta au deschis această poartă!

40

SALT.

— O-o-oh! răsună vocea lui Caitlín prin intercom. O, glorie, glorie!

Și se frânse, într-un suspin.

Spațiul era învăpăiat, stele și iar stele înghesuite atât de strâns încât între ele nu mai rămăsese aproape deloc spațiu negru, și abia dacă se putea întrezări Calea Lactee. Strălucirea multora semăna cu cea a lui Venus sau Jupiter în fază maximă, văzute de pe Pământ. Majoritatea aveau culoare rubinie, dar unele ajungeau la un portocaliu bogat și chiar la auriu intens.

Soarele lângă care ieșise Chinook avea aură albă, cu arcul lat de o jumătate de grad, sfâșietor de similar cu Phoebus.

— Unde suntem, Joelle? întrebă pe un ton brutal Brodersen.

Răspunsul ei exprima o anume nesiguranță, o nuanță de încântare și... umilință?... care-i lipsise de mult.

— Ce frumos... Trebuie că ne aflăm în mijlocul unui nor globular, Dan. Vechi; n-au mai rămas aproape deloc gaze sau praf; membrele cele mai mari și cu viața mai scurtă au ars demult, lăsând în urmă mai ales pitice, deși mai supraviețuiesc și cele de tip G, înrudite cu Sol... Hai să rămânem un timp, orice-ar fi.

Toți au fost de acord. În plus (cine-ar fi putut să prevadă?) era posibil ca și Ceilalți să locuiască în mijlocul unei frumuseți atât de regale. Începu programul de cercetări standard. Un timp, nava accelerează. Greutatea le dădea o senzație plăcută.

Studiile se terminară în câteva ore. Joelle adunase direct majoritatea datelor și le interpretase. Soarele galben avea cel puțin șapte planete. Una dintre ele, îndepărtată de el la distanță doar puțin mai mare de o unitate astronomică, părea să fie terestroidă și, categoric, avea oxigen în atmosferă. Mașina T era pe aceeași orbită, la șaiszeci de grade mai în față. Nu exista nici o urmă detectabilă de comunicații în curs de desfășurare.

Cu toate acestea, Brodersen decise:

— Vom arunca o privire. E o călătorie de vreo trei zile. Dacă nu de altceva, măcar ca să scăpăm un timp de zero g. Și eventual să ne plimbăm printr-o lume ca acasă? întrebă cu nostalgie Susanne.

Noaptea.

În patul său, Leino o eliberă pe Caitlín din brațe și se întinse pe spate

alături.

— Ah-h, făcu el. Ce bine-a fost! Și în stare de plutire e plăcut, dar, mă rog, suntem construiți pentru câmpul gravitațional, nu?

Caitlín se săltă în capul oaselor și-și aruncă brațele împrejurul genunchilor ridicați, cu privirea drept înainte. Șuvițele lucioase de păr i se rostogoleau pe lângă obraji, peste umeri. Pe pielea ei albă lucea slab o peliculă de sudoare; Leino prinse mirosuri femeiești amestecate, de soare și mosc, și o senzație de căldură iradiind din ea. Avu nevoie de câteva minute pentru a-și regăsi suficientă energie ca să-i observe tulburarea de pe față.

Se propti într-un cot.

— Ce te supără, querida? se interesă.

Caitlín continuă să privească spre perete, nu spre el.

— Nimic, răspunse ea cu voce joasă. Și, într-un fel, totul. Nu e vina ta, Martti. A mea este.

Leino o bătu pe coapsa mătăsoasă:

— Îmi spui?

— N-aș vrea să-ți fac rău de bunăvoie.

Leino își încordă mușchii.

— Dă-i dramul. Tu... Întotdeauna vorbești ușor, Caitlín, de obicei ești veselă și... În fine, m-am lămurit încet, cât de independentă și, da, cât de deosebită ești ca persoană.

Tăcere.

— Te rog. Poate reușesc să te ajut. Știi că aș străbate iadul desculț pentru tine.

O văzu făcând un efort să se hotărăscă.

— Tocmai asta e problema, Martti.

— Hoy? se miră, și se ridică și el în șezut.

— În regulă, trebuia să ajungem și aici.

Îl privi în ochi.

— Ai spus adevărul, gravitația e din nou binevenită, chiar și pentru a face dragoste. Ar fi trebuit să-i dau lui Dan prima șansă.

Leino roși.

— Ăă, dacă nu mă-nșel prea tare, în noaptea asta a luat-o pe Frieda. Au dispărut împreună, cel puțin.

Caitlín dădu din cap:

— Sigur, și nu le port pică pentru asta. M-am bucurat într-adevăr pentru ea când a reușit să-l atragă, acum vreo două săptămâni, după ce eu petrecusem foarte mult timp cu tine. Are un suflet bun, care merită o porție rezonabilă din tot ce-i mai de soi.

Leino tresări. Caitlín văzu, îi puse o mână pe braț și spuse calmă:

— Am prejudecăți, înțelege-mă. Îmi plac toți cei de la bord; fiecare dintre voi aveți câte ceva deosebit; însă pe Dan îl iubesc, și mă iubește și el.

După un moment:

— Nu l-aș fi neglijat atât de des, dacă tu nu aveai nevoie de ajutor. Asta e părerea mea despre tine, Martti Leino. A sosit timpul să revenim la normal.

— Doar nu vrei să mă părăsești? Nu! Te iubesc!

Caitlín îi dăruie o sărutare ușoară:

— Oh, nu. Cât timp va dura călătoria asta, vom face câte o tumbă ocazională, tu și cu mine. Și nici n-am să-ți mai fac vreo favoare, din simplă bunătațe sufletească. Am cunoscut aici destule plăceri.

Trăgându-se puțin mai într-o parte, continuă, din nou gravă:

— Dar ești prea emotiv față de mine. Cinstit, ai devenit prea posesiv. Astă-seară, aproape că m-ai târât din sala comună, când eu mai aveam ceva de vorbit cu Phil și o întâlnire nerostită cu Dan. Am considerat că era mai bine să nu provoc o scenă... Să nu fii supărat, dragule! A fost un chef plăcut. Totuși, lucrurile de soiul ăsta trebuie să aibă un sfârșit, iar

locul unde trebuie să înceteze este în tine însuși.

Leino își bătu palma cu pumnul:

— Nu pot înceta să te iubesc, Caitlín.

— Nu, dacă n-ar exista ranchiuna asta cumplită, niciodată nu ne-ar trece dragostea, nouă, oamenilor, nu-i așa? Dar focurile vechi ard mai blând decât se învăpăiază cele noi. De-am fi fost acasă, curând ai începe să-i faci curte vreunei fetișcane foarte deosebite de mine. Ți-am dovedit, îndrăznesc să cred, că putem fi amândoi vii și civilizați, iar aceasta ar fi cea mai frumoasă amintire pe care aș vrea s-o păstrezi despre mine. Dar, Martti, urmă ea, mângâindu-l cu vorbele, ceea ce-ți trebuie ție pentru toată viața e o femeie stabilă, o parteneră, un copac la umbra căruia să-ți întemeiezi căminul. Cum e Lis; cum e mama ta, sunt sigură. Trebuie să te-ajut să scapi, să nu faci o fixație pentru mine. Asta o să se întâmple, în caz că expediția noastră mai durează multe luni, dacă nu suntem atenți și prevăzători. Atunci, s-ar alege praful de destinul de familist pe care ți l-a sortit natura. Eu nu pot fi pentru tine nimic altceva decât o prietenă care, întâmplător, e de sex opus. Sunt o lupoaică singuratică.

— A, mi-am învins destul de bine gelozia față de tine, cred... Caitlín zâmbi.

— Nu ăsta e principalul lucru la care m-am referit, scumpul meu. Am picioare neastâmpărate. Nici chiar Dan însuși nu mă poate ține pe loc, în Eopolis. Tu ai nevoie de o soție, nu de o amantă rătăcitoare.

Își aruncă picioarele peste marginea patului:

— Martti, știi prea bine că nu ne putem rezolva așa cum se cuvine problemele într-o oră de discuții. Vom avea nevoie de răbdare, reflecție și grijă.

Se ridică.

— Întâi și înainte de toate, ar trebui să devenim prieteni – să ne relaxăm – să călcăm în picioare orice lăstar de melodramă crescut între noi, dar să ocrotim orice floare a comediei ce poate răsări, căci asta suntem noi, oamenii, niște animale comice, nu-i așa? Ne-a mai rămas o sticlă de whisky aproape plină, din câte-mi amintesc.

...Când se culcară la loc, puțin cam piliți, dar destul de destinși ca să poată glumi, Caitlín își struni sonadorul, remarcând:

— Mda, nu te-aș da afară, nu cât timp călătorim, n-ai grijă. Ar însemna să irosesc jalnic un talent splendid. Trebuie pur și simplu să-ți dai seama că sunt o hoinară înnăscută... Mai ții minte cum m-ai tachinat în legătură cu „Cântecul ieșirii”, cum că ar fi rostit de un bărbat, lucru complet fals, și ți-am spus că-ți arăt eu ție în următorul? Ei bine, l-am compus pe următorul, exact pentru tine.

Referirile la seara pomenită de ea nu-l mai chinuiau.

— Te-ascult, o invită el.

Caitlín rânji și începu:

În spațiu am pornit, cătând neconținut. De nici o lume nu pot fi aleasă.
Și cum m-avânt, un cântec am să cânt, Despre băiatul ce-am lăsat acasă.

Cel mai iabraș și cel mai pătimăș,

Băiatul cel ce-n urmă l-am lăsat.

O, ce comoară, stelele de pară

În veci mi-or aminti de-acel băiat.

Frumos era băiatul, și rar ne este datul

Așa de vesel duh să se-ntâlnească,

Nu era blând deloc, dar săruta cu foc,

Și nu-l puteam face să obosească.

Oricând mă-nneguram, pe el îl căutam,

Să-i cer să-mi șteargă negura de plâns.
Torceam, din pumn dădeam, curând ne răsturnam,
Și-n tot ăst timp, mă ținea-n brațe, strâns.

Ne-am luat adio greu, era-ntr-o zi când eu
Că puțințel am plâns, mărturisesc.
Și chiar dacă e cel mai bine s-ai un țel,
Somnul, în dese nopți, nu mi-l găesc.
Deci, bune domn, astfel, poți bănuî de fel,
Nutresc nădejdi c-am să-mi găesc bărbat
Unul doar, doi, așa, dar și pe dumneata,
Precum băiatul cel ce-n urmă l-am lăsat.

Noaptea.

— Ești nefericit, Dan, spuse Frieda.

— Hm? Nu, nu, de ce-aș fi, după cât ne-am muncit aicea?

Brodersen își împinse brațul în ea. Arcuindu-și spinarea, femeia îl lăsă s-o înhațe de mijloc.

— Mi-o luase mintea razna. Iartă-mă.

— O luase razna departe, și într-un loc deloc bun. După cum ți s-a căscat gura, și după liniuța aia dintre sprâncene...

Îi mângâie cu degetele ridurile de pe față. Îngrijorarea făcea să-i pălească albastrul ochilor.

Brodersen încercă un zâmbet:

— Mă rog, eu sunt Bătrânul, știi. Grijile navei sunt o boală profesională. Ajută-mă să mi le alung.

Capul ei blond se clătină:

— Nu asta-i problema. Ești aspru și practic; nu-ți stă-n fire să-ți rumegi melancolia. Prin urmare, atunci când cazî în butoi, ești neputincios.

— Of, las-o-ncolo! Ce-ai zice de-un păhărel, sau o țigară, sau și una și alta?

Frieda se lăsă cu toată greutatea trupului ei solid peste brațul ce o cuprindea, pentru a-l reține pe loc.

— Încă nu, te rog. Dan, Caitlín te-ar putea ajuta. Pot să-ncerc?

Brodersen își privi încruntat picioarele. El și Frieda se aflau în cabina ei, care nu conținea aproape nimic de privit, nici unul dintre micile accente vesele pe care irlandeza le presărase în cabina ei. Ca de obicei, nemțoaica pusese muzică, o fugă de Bach, la volum scăzut, dar păstrându-și ineluctabila noblețe.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse ea, rostogolindu-se pe o parte, cuibărimdu-se la pieptul lui, pentru a-l scuti de privirea ei. Te simți vinofat pentru Zarubaef și Fidelio, pentru noi ceilalți care suntem pierduți în spațiu-timp, bănuiești că din fina ta. Dan, Liebchen, știi bine că am venit de bunăfoie, cu bucurie. Noi, cei pe care i-ai salvat din Roată – și Fidelio, da, Fidelio mai ales, cred – orice ni s-ar întâmpla, îți fom mulțumi câte zile fom afea. Greșeli, ghinioane, orice căpitan știe de astea. Tu ești un căpitan prea puternic ca să le lași să-ți întunece sufletul. Nu, fei înfăța din ele și apoi fei merge înainte, îndărătnic, pentru binele celor ce te urmează. Și dacă în cele din urmă, cum cred eu că e cel mai probabil, dacă în final nu reușim, dacă nu mai ajungem niciodată acasă... ei bine, ce aventură minunată fom fi afut!

— Mda, oftă el.

— Caitlín te face să simți asta în sângele tău. Mare păcat că nu-i cu tine în astă-seară.

Tăcu o clipă.

— Sau poate e mai bine așa. Poate ea te face prea fericit ca să mai prifești în adânc, la rădăcinile tristeții tale. Dan, te gândea la familia ta...

Brodersen inhală spasmodic.

— Soția ta, copiii tăi, urmă Frieda. Îți închipui că ai dezertat de lângă ei. Când Caitlín nu-i cu tine, îți refin prea dureros în minte. Așa că începi să te pedepsești singur, în toate modurile pe care le poți găsi.

Gura lui se strâmbă, pleoapele i se strânseseră.

— Ascultă, hai să schimbăm subiectul, scrâșni. Nu ești... psihotehniciană... și nici eu nu-s un nenorocit de pacient.

— Ja, ja, știu, nu sunt decât colega ta de echipaj, Frieda. Dar nu putem forbi, totuși? Nu poți să-mi pofestești despre Lis? Mi-ar face plăcere să aud.

...Peste mult timp, Brodersen rămase oarecum împăcat, somnoros.

— Ești o femeie minunată, spuse el, pe sub acordurile în surdină ale muzicii. N-aveam idee cât de bună ești... Săritoare, înțeleghătoare... Pe fața ei trecu o amărăciune nevăzută de Brodersen.

— A, da, am și eu reputația mea, aspra femeie-soldat. Ei bine, cei doi grenadierii din cântec au plâns când s-au întors și au descoperit că le fusese luat Împăratul.

Chicoti, declarativ:

— Ei și-acum, dacă frei să-mi faci o fafoare, Dan, fii cuminte și dormi, și trezește-te simțindu-te din nou bine, înainte de micul dejun. Cu o oră înainte de micul dejun.

O strânse puțin mai tare.

— Sigur. Bună idee!

Răpusă de un impuls, Frieda mai spuse:

— Dan, am face bine să găsim mai curând drumul spre casă. Altfel, am să mă îndrăgostesc foarte tare de tine.

Privită din afară, planeta avea o culoare albastră mai intensă decât cea a Pământului sau a lui Demeter, marmorată cu nori purtând în albeața lor infime nuanțe de chihlimbar. Continentele așterneau pete ruginii pe albeața aceea, în afara locurilor unde sclipea zăpada, pe piscurile munților și platourile alpine. Contururile lor erau cețoase; culorile răsăritului și ale asfințitului de soare, văzute de pe Chinook, ce orbita în apropiere, erau fantastic de vii; lipseau calotele polare. Trei luni se roteau în jurul ei. Masivă, compactă, cu gravitația la suprafață mai mare cu o cincime decât a Pământului, lumea aceea deținea o atmosferă densă. La nivelul mării, oamenii nu puteau respira liber. Plămânii lor ar fi acceptat compoziția oxinitrică, dar nu și concentrația, iar efectul de seră făcea ca șesurile să fie fierbinți la latitudini superioare și insuportabile în apropierea ecuatorului. Omul n-ar fi putut să supraviețuiască decât pe cele mai înalte platouri.

Totuși, globul forfotea de viață, nu prea diferită de cea terestră, conform diferențelor cosmice.

— La naiba, ăsta ar putea fi spectral de reflexie al clorofilei din plante, murmură Dozsa. Mască de altceva, desigur, dar...

— Șansele de a nu fi capabili să ne hrănim acolo, fără semințe sau sintetizatoare, sunt absurd de mari, îl întrerupse Weisenberg.

— Am putea să cercetăm, propuse Leino.

Brodersen clătină din cap:

— Nu. Mi-ar plăcea și mie, dar riscurile sunt prea mari și miza prea mică, întrucât n-am găsit nici un semn de civilizație, nici o formă de inteligență.

— În plus, adăugă și Caitlín, Ceilalți păstrează lumea asta pentru o specie care se poate dezvolta cu adevărat în condițiile ei, la fel cum au păstrat-o pe Demeter pentru noi.

Noaptea.

În timp ce Chinook revenea spre poartă, Caitlín stătu trează până când Brodersen adormi, după care se sculă, își puse pijamaua și ieși din cabină. Ajungând în sala comună, închise ușa, stinse luminile și ecranul

pe care se vedea soarele, și se așeză în întunericul mut, ca să stea împreună cu stelele din nor.

Trecuse o jumătate de oră, când ușa se deschise din nou, pentru a lăsa să intre o persoană care o închise imediat în urma să. Cerul, mai luminos decât o lună plină, o dezvălui pe Susanne Granville. Pe față îi șiroiau lacrimile.

Văzând-o pe Caitlín, se opri.

— Oh, se bâlbâi ea, scu-scuță-mă.

Și se întoarse să plece.

— Stai, Su, sări în picioare intendentă, grăbindu-se spre ea. Ce-i cu tine?

— Rien – n-am nimic. Nu șt-șt-știam că ești aici. Mă duc în cabina mea.

— Te duci pe dracu'!

Caitlín o ajunse din urmă, cuprinzând-o cu brațele.

— Dacă se duce cineva, eu o să fiu aia. Ai venit să cauți alinare, fetiço.

Privi fața nefericită, capul aplecat, degetele înlănțuite deznădăduit, îi ascultă respirația neregulată.

— Sau putere?

Susanne cedă. Caitlín rămase ținând-o în brațe, cu mângâieri și murmure, până când furtuna de suspine trecu. Atunci, o duse la o măsuță de joc, o așeză pe un scaun, se așeză și ea vizavi și se întinse peste masă ca s-o apuce de mână. În jurul lor, cerurile se întindeau ca o diademă.

Su se cutremură.

— Mi-e frig, spuse ea, cu voce scăzută.

— Mda, la ora asta a ciclului termic, răspunse Caitlín. Ți-e frig ție, în salopetă, pe când eu n-am decât chestiile astea subțiri pe mine.

Adevăratul frig e înlăuntrul tău, iubito. Nu poți lăsa să intre puțină căldură?

Su întoarse în afară o privire fără vedere.

— Nu-mi bag nasul, continuă Caitlín. Totuși, eu sunt medicul navei ăsteia, și am întâlnit pe Demeter cazuri mai grave decât îți poți închipui tu, am ajutat acolo unde-am putut, și întotdeauna am păstrat tăcerea... E în legătură cu Carlos, nu-i așa?

Su dădu din cap cu violență.

— Da, toți au observat că voi doi v-ați apropiat, și s-au bucurat pentru voi. Ascult-aici, dacă-mi spui să-mi văd de treburi, îmi cer scuze și te las în pace. Totuși, sub blândețea ta se ascunde o inimă mare. O ceartă cu el te-ar necăji, dar nu te-ar dărâma în halul ăsta. Ce s-a întâmplat, Su? Linkera ridică un pumn și strigă, aproape prea repezită ca să poată fi înțeleasă:

— M-a cehut în căsătohie!

— Ce? Cum, dar e minunat! Doi oameni de calitate... Și tu l-ai refuzat?

— Da. A thebuit. E imposibil.

— De ce?

Întrucât Su nu-i răspunse imediat altfel decât cu unul-două sughițuri seci, Caitlín își reconstitui cel mai liniștitor ton:

— Fără îndoială, mai întâi ți-a făcut avansuri, iar tu ai refuzat. Astă-seară, te-a cerut de soție. Asta demonstrează că te iubește, draga mea. Ar putea găsi sex cât cuprinde și prin alte părți. La Frieda; și mărturisesc că mi-aș fi satisfăcut și eu până acum curiozitatea, dacă nu începea să te facă să strălucești.

Într-adevăr, un serviciu oficiat de Dan n-ar avea nici o valabilitate legală sau canonică, dar ar fi o cununie cu cele mai cinstite intenții și, cu siguranță, s-ar ocupa el și de formalități, dacă găsim drumul spre casă. Dan, care-l cunoaște de mult, mi-a spus că, atunci când Carlos își oferă cuiva loialitatea, așa rămâne.

Su dădu încet din cap.

— De ce nu te muți pur și simplu la el? o întrebă Caitlín. Părinții tăi sunt

religioși, ai spus, dar față de mine te-ai declarat o ateistă înfocată.

— De hatâhul Ioh, răspunse Su într-o șoaptă răgușită. Deja i-am făcut destul să sufehe, ca să nu mă întohc acasă ca o... o femeie cinstită.

Îi reveni o idee de vitalitate.

— Și n-aș fi așa, ohice-ah fi.

— Dar ai accepta o ceremonie la bordul navei? Îl iubești? Atunci, pentru spurcatul nume al lui Maeve, de ce i-ai spus nu?

— Sunt... une vierge.

— Virgină? zâmbi Caitlín. Mă rog, e cam neobișnuit la vârsta ta, dar nu-i nici un motiv de dizgrație. Nimic mai mult decât un nenoroc, așa zice. Văzând că jalea de pe fața celeilalte rămânea neschimbată, continuă cu seriozitate:

— Te temi de relațiile conjugale, asta e? Nu de durere ci, poate, de nepotrivire? Îți pot da o mână de ajutor ca să treci peste asta, iar lui Carlos, mult mai mult decât atât. Fie... am motive să știu că e un bărbat plin de considerație... Sau te temi să nu fii subordonată, strivită? Are el doza lui de machismo. Totuși, sunt gata să pariez că și tu ai un spirit pe potrivă, și-l poți domina prin competența ta. Amintește-ți de Lis Leino.

— Nu înțelegi. Nu m-am inoculat niciodată.

—Cum?

Caitlín era șocată de-a dreptul.

— Păhinții mei... nu-s supăhată pe ei. Sunt adohabili. Dah, locuind acasă, dacă-mi făceam injecția înainte de a mă căsătahi, ah fi luat-o ca pe o declahație cum c-aș vhea să... să mă fac ieftină, ca majohitatea feteloh.

Caitlín se încruntă:

— Asta-i atitudinea lor.

— Nu te condamn, se grăbi Susanne s-o asigure. Doah că eu am fost chescută în alt sens. Și pe Pământ, să te duci la doctoh penthu așa ceva, n-ah fi cam... hoțeste?

Chicoti amar:

— Ohicum nu eha nevoie. Nu s-a ivit phoblema.

— Și te-ai întors, și te-ai învârtit prin jurul lui Dan, îndrăgostită și răbdătoare... o, te-am văzut, te-am văzut... până când Carlos și cu tine... De sarcină te temi!

— Da. Avohtul e o omucidehe. Când nu e necesah penthu viața sau sănătatea mamei, e o chimă.

— De acord. Mai mult, nu suntem echipați pentru a-l executa fără riscuri. Infanticid, nu! Mai curând m-aș arunca afară prin sas.

— Și nu p-putem să naștem copii... În nava asta piehdută... să aibă nevoie de hații și să scuhteze anii cahe phobabil le-au mai hămas camahazilor noșthi...

Se îndreptă în scaun. Cu mâna pe care Caitlín nu i-o ținea, netezi fața de masă, scoțând un sunet singuratic.

— I-am hăspuns că nu. El voia să mai vohbim, dan am fugit. Poate că acum pot să mă întâlnesc din nou cu el. Îți mulțumesc. Știi că Dan s-a puhtat fhumos cu mine tot în cameha asta?

— Stai așa, o cuprinse Caitlín de bărbie, încruntându-se la univers în general. Lasă-mă să mă gândesc. Pe cinstea mea, multe dileme omenești chinuitoare au reieșit a avea ceea ce comandantul nostru numește o soluție inginerească... Nu am trusa, nici competența, de a vă steriliza pe nici unul dintre voi. Dar au existat cândva contraceptive mecanice. Poate că Phil și cu mine vom reuși să inventăm ceva ce să nu fie prea neplăcut.

Simți rezistența.

— N-o face pe rușinoasa. N-ai fi gata să sacrifici un grăunte din ceea ce consideri că înseamnă demnitatea, pentru fericirea ta și a bărbatului tău?

Susanne trebui să facă un efort înainte de a putea spune:

— Ba da. Da.

— Și s-ar putea să nu fie nevoie.

Pe măsură ce-i veneau ideile, lui Caitlín îi creștea entuziasmul, înflorind în bucurie.

— Voi întreba banca de date. S-ar putea foarte bine să cunoască proceduri... da, vasectomia ar trebui să fie o operație chirurgicală destul de simplă, dacă pot descoperi cum se face, și reversibilă cu puțină clonare, dacă mai ajungem acasă... sau, mi se pare că am citit odată despre dispozitive intrauterine... sau ceva de domeniul chimiei... Oh, la detalii ne putem gândi mai târziu! Problema e, sărăcuța mea inocentă, că nu ești neajutorată. Dă-i înainte! Mărită-te cu el și fiți binecuvântați! Linkera părea năucită.

— Ba nu, dacă gheșim și concepem?

— Ei, atunci, replică Caitlín, de parcă ar fi grăit o trâmbiță, nu e nici o greșeală, absolut nici una. E un triumf. Va însemna că nu capitulăm în fața morții, nu, cu toate că s-a oferit să ne conducă pe ultimul drum cu onoruri militare complete. Luptăm mai departe, trăim, căutăm... cu copilul vostru alături!

Încet, în sufletul Susannei începu să crească o strălucire egală cu a stelelor.

SALT.

Mulțimea de stele era mai puțin strălucitoare și numeroasă decât înainte, deși le depășea pe cele din apropierea lui Sol și Phoebus — în afara unei singure direcții, unde dominau enormi nori de noapte, îmblânziți doar de câteva licăriri în partea din față. Nu se vedea nicăieri vreun soare.

Mașina T avea drept satelit un elipsoid mare, foarte asemănător cu cel de lângă pulsar. Orbita în jurul a ceva ce ochiul percepea doar ca pe o scânteie albă-albăstrie tremurătoare, iar Joelle și instrumentele, ca pe o infernală fântână arteziană de radiații dure.

Sentința ei se auzi ca glasul lui Dumnezeu:

— Ne-am apropiat de nucleul galaxiei. Aceștia sunt norii de praf care ni l-au ascuns întotdeauna. Aici este o gaură neagră.

Colapsarul final, rămășițele unei supernove atât de masive încât efectul propriei sale gravitații asupra ei însăși o comprima sub o formă mărunță, un câmp de forță, atât de puternic încât nici lumina nu mai putea să-i scape... Legile cunoscute ale fizicii erau depășite, iar materia se contracta tot mai mult spre un punct geometric, o singularitate, unde nu mai domnea absolut nici un fel de lege. Dar căutătorii nu puteau observa nimic din toate acestea. Nimic decât o infinitesimală scurgere de unde mecanice ce se putea întoarce dinspre acel atoatedevorator puț potențial. Materia interstelară, absorbită, își elibera energia ca un ultim țipăt de deznădejde înainte de a dispărea – pentru veșnicie?

Bănuiesc că veșnicia e o superstiție omenească, iar Ceilalți știu ei ce știu, își spuse Brodersen. Apoi, cu glas tare:

— Acolo trebuie să fie un observator, similar cu cel pe care l-am găsit înainte, numai că, fac prinsoare, cu o mulțime de deosebiri care să ne ilumineze al dracului de mult. Vom cerceta. Nivelul de radiații nu e prea mare, pentru a nu putea rămâne o vreme aici.

— Nu, deveni insistentă vocea Joellei. Nu rămânem. Plecăm. Imediat.

— ...De ce?

— Nu pot să-ți spun. O presimțire... Noi, holothetii, lucrăm pe bază de presimțiri, Dan, de cele mai multe ori, iar aici... Forțele, energiile, însăși forma spațiului, totul îmi dă senzații atât de ciudate. Mă tem că nu putem face față.

Fără mai multe cunoștințe, adăugă respectul ei de sine însăși. Ceilalți mă pot învăța cum să revin și să învăț, când îi voi găsi, dacă-i voi găsi...

SALT.

Cerul era din nou spuzit de stele, aproape la fel de dens ca în urmă cu două salturi, majoritatea în nuanțe roșii, de la culoarea sângelui până la aceea a trandafirilor, dar de o limpezime ca a cristalului. Aproape toate străluceau mai slab decât acelea din nor, dar mai puternic decât cele din brațul interior al spiralei, ceea ce indica distanțele între ele și față de observator. Nu se vedea nici urmă de nebuloase, galaxii exterioare, sau Calea Lactee. Într-o direcție, densitatea stelară devenea tot mai mare, până dădea impresia că se topește într-un glob de rubin, ca un enorm soare talismanic.

Mașina T era izolată, la luni-lumină distanță de cel mai apropiat corp astronomic, o simplă lumină difuză care tocmai trecea întâmplător. Indiferent ce cale urma, i-o stabilea întreaga multitudine. Cilindrul era de două ori mai mare decât oricare dintre toate cele pe care le văzuseră călătorii până atunci. Îl deserveau douăzeci și trei de balize, răspândite pe o sută de mii de kilometri.

— Ne aflăm aproape de central galaxiei, în interiorul norilor. Vocea Joellei își regăsise fermitatea și o liniște ca prin vis.

— Aici se află mai multe stele decât în oricare alt loc, iar supraviețuitoarele pe care le vedem sunt cele mai bătrâne, formate aproape de începuturile ei. S-ar putea să existe o gaură neagră de proporții monstruoase, care a înghițit milioane de stele și continuă s-o facă. Dacă așa este, atunci ritmul a devenit foarte lent – căci fundalul de radiații e numai moderat – și trebuie că am ajuns foarte departe în viitor, când n-au mai rămas să strălucească decât piticele cele mai longevive. Imponderabil în fotoliul său de comandant, tăcut și uimit, Brodersen își auzi propriul glas întrebând:

— De ce poarta prin care am venit nu ducea la nici una dintre ele?

Pegeen ar putea găsi cuvintele pentru ceea ce simt în clipa asta, dar creierul meu tont nu poate să scoată decât platitudini –numai de-așa ceva ar fi în stare, chiar de n-aș fi buimac.

— Mașinile T nu pot avea o gamă infinită de acțiune. Sunt necesare relee, plasate în locații spațio-temporale optime pentru a-și îndeplini scopul. Asta de-aici ar putea servi mai multor direcții, după ordinele de mărime, decât numărul de membre ale galaxiei. Acest lucru, dimensiunile ei, precum și ceea ce am observat și calculat deja în timp ce călătoream, mă fac să cred că traiectoriile cele mai lungi pe care le generează ajung extrem de departe.

— Un nod... Stai! mugi Brodersen.

În mintea lui explodase revelația. Pulsul îi deveni un tam-tam războinic.

— Ascultați, ascultați! O civilizație, un întreg sistem de civilizații, sau, sau mai bine zis ceva pentru care nu avem cuvinte, n-avem idei – și Ceilalți înșiși – ai lor trebuie să treacă neapărat pe-aici. Dacă rămânem, îi vom întâlni!

Prin intercom răsunară strigăte și vociferări, de la toate celelalte posturi ale navei. Weisenberg așteptă să se potolească, înainte de a murmura prudent:

— Stați așa. Cât de des trece cineva? Probabil că majoritatea tranzitărilor se fac direct, numai fiindcă mașina de tip mediu te poate duce la mai multe lumi decât ai putea să epuizezi într-o viață de un milion de ani. Poate că asta se folosește la un secol o dată, sau cam așa ceva. Pe scala temporală cunoscută de Ceilalți, ar merita s-o construiască pentru atâta lucru.

— Nu putem ști înainte de a fi încercat, replică Brodersen, mai calm.

— Nu putem nici să rămânem tot timpul în imponderabilitate, îl preveni Caitlín. Într-adevăr, ultima noastră accelerație a fost mult prea scurtă ca

să ne asigure sănătatea.
Brodersen stătu pe gânduri.

— Exact.

Și, cu exuberanță pură:

— Trebuie să te lași de obiceiul ăsta nesuferit, Pegeen, de a avea întotdeauna dreptate.

Fie, avem nevoie de gravitație, și nu vrem să trecem în starea de rotație înainte de a fi absolut necesar, ci să ne păstrăm deschise toate variantele cât mai mult timp posibil. Deci, ne vom deplasa înapoi și-ncolo prin zonă. Să zicem — hm — patru ore spre exterior, întoarcere, și patru ore înapoi, decelerând. Așa, nu ne-am îndepărta niciodată la peste un milion de kilometri, nici n-am atinge o viteză relativă prea mare. N-ar trebui să avem nici o problemă pentru a depista apariția vreunei nave și a-i lansa un semnal.

— De ce e neapărat nevoie să comunice pe bază de unde electromagnetice? obiectă Dozsa. Am auzit că betanii n-o fac.

— Betanii și-au păstrat capacitatea de a le intercepta, pentru cazuri de necesitate, interveni Rueda. Mai mult, instrumentele lor ar trebui să înregistreze radiațiile reactoarelor noastre.

— Și am putea monta pe carcasă un far roșu și grasan, care să clipească, adăugă Leino, surescitat.

— Ei, întrebă Brodersen, ce ziceți?

Chinook zbură. Accelera cu trei sferturi din g, mai puțin decât presupusese căpitanul. Caitlín le atrăsese atenția că era suficient atâta, iar masa de reacție avea să dureze astfel mai mult. Oamenii umblau cu pas ușor, pe picioare și în suflet.

Intrând în cabina Joellei, infirmiera o găsi pe holothetă stând în mijlocul decorului ei mohorât. Toți ceilalți obișnuiau să țină câte ceva pe terminalul de date, fie doar muzică sau o operă de artă statică. Aici, ecranul era orb și mut. Dacă nu puneai la socoteală patul făcut cu grijă, în cameră nu se vedea nici o urmă de personalitate.

Într-un caftan albastru, larg, pe care Caitlín i-l croise, Joelle părea un Boddhisatva sculptat. Neorânduiala dispăruse, era spălată, pieptănată și îndeajuns de odihnită; dar dispăruse și ultima trăsătură cu adevărat pământeană. Cu ochii imenși și casca de păr cărunt, fața ei avea o paloare de ivory, aproape descărnată, asexuată, inuman de senină. Mâna pe care o ridică și zâmbetul afișat în chip de salut urmau curbe abstracte. Vocea îi redevenise melodioasă, dar de o melodicitate destinată unor urechi neomenești.

— Ești foarte amabilă că ai venit, spuse ea, folosind o formulă standard.

— Nici o problemă, răspunse Caitlín. Avem nevoie să te refaci fizic, iar dacă preferi să începi în intimitate, ei bine, primele exerciții pe care e vorba să ți le recomand nu necesită echipamente de gimnastică.

Își lăsa jos trusa medicală și deschise capacul.

— Începem cu un control.

Joelle își trase veșmântul peste cap, lăsându-l să cadă pe un scaun. Caitlín îi studie trupul ca al unei sperietoare de ciori, dându-i ocol și examinându-i pielea cu degetele. Joelle stătea supusă, dându-și doar brațele la o parte din drum.

— Nu e nimic rău în puțină subponderalitate în limite rezonabile, observă Caitlín. Mi-aș dori ca fundul meu să fie o idee mai puțin consistent. Al tău, însă, e de-a dreptul eteric.

Încercarea de conversație eșuând, deveni laconică:

— Trebuie să restaurăm țesuturile musculare consumate, ceea ce înseamnă că vei mânca mai multe proteine; iar un strat subțire de grăsime e normal pentru o femeie. Spune-mi care-s felurile tale favorite de mâncare? Pot încerca să gătesc specialități care să-ți deschidă apetitul.

— N-are nici o importanță, răspunse Joelle. Informează-mă cât de mult să consum și din ce anume, și o voi face.

Pe fruntea lui Caitlín apăru o umbră, dar nu găsi nici un răspuns imediat. Continuând examinarea, constată o stare generală de sănătate bună. Inclusiv simptomele neurologice. Încordările, ticurile și spasmele dispăruseră, reflexele erau excelente, iar ritmul cardiac lent și regulat menținea tensiunea sangvină la un nivel pe care l-ar fi putut invidia o persoană cu douăzeci de ani mai tânără.

— Sfârșitul procedurii, anunță ea în sfârșit. Poți să te îmbraci. Voi face analizele standard asupra probelor de celule și fluide, dar n-am nici o îndoială că vor ieși perfect.

Joelle își trase la loc caftanul.

— Atunci, aș putea foarte bine să purced la punerea în aplicare a programului tău, dacă mi-l explici.

— Nu, încă n-am terminat. Ia loc! Vreau să stăm de vorbă. După ce se așezară, iar Joelle așteptă pasivă ca femeia cealaltă să vorbească, aceasta din urmă începu:

— Îți pot face recomandări pentru trup, dar s-ar putea să nu-ți prea folosească, atâta vreme cât nu știi nimic despre mintea ta. De exemplu, cât de conștiincios vei respecta instrucțiunile?

— Foarte.

Promisiunea nu era nici accentuată, nici ezitantă.

— Presupun că nu-mi vor afecta peste măsură munca, și apreciez că scopul lor este acela de a împiedica intervenția unui colaps.

Gura lui Caitlín se strânse.

— Asta mă frământă cel mai mult. Câtă holotheză poți suporta, înainte să ți se întâmple ceva? Ce-ar putea să fie? Ar fi un fenomen ireversibil? Nu cumva a și început? Joelle, nici unul dintre camarazii tăi de pe Emissary nu susține că te-ar fi cunoscut la nivel intim, dar toți sunt de acord că ai devenit complet străină. N-am mai auzit de nimeni care să-și petreacă aproape tot timpul de trezie în linking. Pe Pământ, timpul e limitat de anumite reguli, și mă întreb foarte tare dacă nu cumva Dan ar trebui să ți le impună cu forța.

— Te temi de vătămări? Întrebă cealaltă, netulburată.

— Da. Schizofrenie provocată, poate, sau o afecțiune care s-o imite, dar... Cine poate ști? Eu nu sunt mai mult decât o asistentă medicală care a urmat unele studii în plus. Referințele medicale de la bord mă îneacă în tehnicisme pe tema asta, dar nu oferă nici simptome de diagnosticare și nici prognoze, situația fiind fără precedent. Cu toate acestea, te comporți din ce în ce mai... autist.

Se aplecă spre ea:

— Fii sinceră. Noi, ceilalți, suntem pentru tine și altceva decât părți din aparatură?

— Bineînțeles, răspunse Joelle, în continuare placidă; pe față îi trecu scurt un zâmbet, ca o rază de lună printre nori. Vă plac pe toți, vă doresc numai bine, intenționez să fac tot ce-mi stă în putere ca să vă duc în siguranță acasă. În scopul ăsta, e de preferat să-mi dezvolt forțele. Te asigur, departe de a înnebuni, în fiecare zi devin mai sănătoasă la minte decât a fost vreodată un membru al speciei noastre, în toată existența ei.

— Oh, spui vorbe mari.

— Da, sună într-adevăr grandios, când cuvintele sunt înscrise în maimuțăreala pe care oamenii o numesc limbaj. Aș dori să poți cunoaște și tu experiența asta. Tu ești poetă și ai putea exprima câte ceva din toate senzațiile, dacă nu și din realitate. Mie îmi lipsește elocvența și am avut mai puțină practică decât majoritatea, în toată viața mea, să mă exprim față de oamenii de rând. Mai mult, decuplată, nu sunt, cum să spun, nici pe jumătate vie...

Tăcu o clipă, căutându-și cuvintele.

— Cred că Susanne Granville a încercat să-ți explice ce înseamnă linkingul pentru ea. Este cea mai palidă umbră pe lângă ceea ce înseamnă pentru mine. Pe ea, doar n-o crezi bolnavă mintal, nu? Sau – atunci când compui, când faci dragoste, cu siguranță mai deplin decât majoritatea – astea sunt experiențe transcendente, nu? Le cauți iar și iar, cu fiecare ocazie. Nu-ți stânjenesc rațiunea, așa-i? Dimpotrivă, nu ajungi mai puternică și mai stabilă cu ajutorul lor?

— Sunt firești, argumentă Caitlín. Au evoluat printre noi din cele mai vechi timpuri de când palpită viața pe Pământ. Iar tu ai renunțat complet la ele. Asta nu poate fi normal. A, da, preoții, călugărițele și misticii sfinți, artiștii și savanții dedicați cu desăvârșire, ei au menținut uneori echilibrul. Poate că ascetismul se potrivea cu temperamentele lor mai bine decât plăcerile banale. Totuși, s-au menținut în lumea umană, urmărind scopuri omenești, înconjurați de lucruri cărora simțurile omului le pot răspunde – n-au stat cablați într-o mașină. Nu ți-aș interzice niciodată holotheză, Joelle. Nu fac decât să mă gândesc că ar trebui să folosești și în afara ei ceea ce mai rămâne din tine.

Pentru prima oară, pe fața dinaintea ei se ivi durerea, precum și în vocea care răspunse, deși abia simțită:

— Am încercat. Mai mult decât îți închipui. An de an, recompensele scădeau și suferințele creșteau, până când am ajuns o hoască nătângă și împiedicată, ori de câte ori ieșeam din linking.

Calmul îi reveni.

— Între timp, în zborul ăsta, am început să folosesc cu adevărat, să stăpânesc cu adevărat ceea ce învățasem pe Beta. Iar Fidelio m-a învățat și mai mult. Incredibilele recepții, întregul cosmos deschizându-mi-se în față, fațete ale Noumenon-ului la care n-a visat nici un om sau betan. Căutând intuiția, am descoperit noi tehnici — căi de a discerne, de a gândi, de a înțelege, filosofii – iar ele îmi oferă pătrunderi și mai profunde, care mă duc tot înainte...

Din liniștea Joellei se întetea o calmă ardoare.

— Caitlín, crede-mă, n-am fost niciodată atât de fericită și, cu cât ajung mai departe, dincolo de ceea ce numești tu umanitate, cu atât devin mai fericită și mai întreagă la minte. Nu, nu sunt cu nimic mai bună decât tine, dar sunt diferită, și cum te-ai simți tu dacă, la o comandă, ți s-ar răpi darul de a compune cântece și a face dragoste? Eu... Eu voi putea curând să înving un lucru din mine despre care știu că e greșit: mila pe care o simt pentru tine. Biet animal frumos și dulce, mi-e milă de tine. Dar nu cred că Celorlalți le-ar fi, așa că nu trebuie să-mi fie nici mie. Ceilalți... S-ar putea să nu-i găsim. S-ar putea să murim în spațiu, sau pe planeta vreunei specii care ar putea poseda o tehnologie superioară tehnologiei noastre. Pot îndura ambele situații, dacă se întâmplă. Dar sunt convinsă că toate speciile, când devin capabile s-o facă, pornesc în căutarea Celorlalți, așa cum am început și noi, pe orbecaite. Ce scop mai înalt decât ăsta ar putea să aibă?

Și... dacă-i găsim, dacă... Voi fi gata să vorbesc cu ei.

...Abia mai târziu, după ce lăsă în urma ei făgăduiala de a n-o limita pe Joelle atâta vreme cât nu apărea nici un semn de pericol, Caitlín se gândi și la ultima frază, cea nerostită. Voi fi gata să mă alătur lor.

Chinook își urma zborul.

Sala comună scânteia, plină de decorațiuni recent confecționate. Tonurile de orgă răsunau dintr-un lector de date, pe al cărui ecran holografic defilau încet imagini cu Pământul și Demeter, o grădină cu flori, un apus de soare pe ocean, un pisc muntos, un copac pe o pajiște. În alte părți, străluceau stelele și inima galactică. Gătiți în cele mai bune haine, Dozsa, Weisenberg, Leino, Frieda și Caitlín încadrau o masă înapoia căreia stătea Brodersen. În fața lui, Rueda și Susanne se țineau de mână.

În fundul încăperii aștepta un ospăț a cărui preparare durase câteva zile. Numai Joelle era absentă, dar conștientă, în poziția ei dominantă, de cele ce se petreceau. Dăruise grupului o binecuvântare stângace. Trebuia să stea cineva permanent de veghe, în eventualitatea că apărea o navă extraterestră, pentru a pune instantaneu în funcțiune tot ce se programase, și numai ea îi putea înlocui pe cei doi care stăteau de obicei la post.

Brodersen ridică hârtiile necesare. Nefiind nici preot, nici magistrat, iar cuplul neîmpărtășind aceeași confesiune, ar fi fost nepotrivit să caute și să folosească o ceremonie tradițională. Pe aceasta i-o scrisese Caitlín, caligrafiind-o cu înflorituri, ca un dar în plus pentru prietenii ei.

Ar fi trebuit să prezideze și ea, își spusese Brodersen. Ar da un spectacol mai reușit. Eu sunt un popă jalnic. Și... Pe toți dracii, mă ustură ochii și mi se împăienjenesc, doar n-am să izbucnesc acum în plâns, nu? Lis, Lis, razele de soare prin ferestrele capelei, când ne-am...

— Dragii mei, începu el, în această zi a exilului nostru, ne-am întrunit pentru a întemeia un cămin. Pierduți, dar pierduți printre splendori; primejduți, dar încărcăți cu speranță; cerem binecuvântarea lui Dumnezeu, sau cerem binecuvântarea vieții, asupra acestora doi, Carlos și Susanne. Le mulțumim pentru curajul pe care l-au reînnoit, pentru spiritul pe care l-au iluminat. Camarazi, fie ca bucuria să vă aparțină toată viața! Acum, să vă fim martori jurămintelor, și în acest timp, să ne legăm din nou unii față de alții...

O sirenă urlă.

Chinook se afla nu departe de mașina T, deplasându-se spre exterior, pentru a pune la dispoziția ceremoniei și a festivităților toate cele patru ore de drum, înainte de a le întrerupe întoarcerea. Cu viteză electronică, Joelle puse în funcțiune ecranul potrivit, cu mărire maximă. Cilindrul rotativ și două dintre balizele sale părăură să se repeadă în încăpere. Dar nimeni nu zări mai mult decât o ceață, trecând fulgerător, pentru a dispărea.

După câteva momente, timp în care muzica răsună obscen în tăcerea ce se lăsase, se auzi vocea plată a Joellei:

— O navă. A efectuat tranzitul în treizeci și șapte de secunde.

— Nombre de Dios, șopti Rueda, strângându-și mîreasa la piept.

Înainte să fi putut pierde o singură lacrimă, Caitlín îi îmbrățișă pe amândoi. Strigă spre Brodersen, peste umerii lor ce se zguduiau:

— Dan, avem o problemă mai importantă de terminat, da, și de sărbătorit, înainte de a ne putea gândi și la pacostea asta. Vrei s-o iei de la început?

Căpitanul stătea singur în biroul său. Avea firul de comunicare personal conectat cu holotheta. În dinți, strângea cu putere pipa, care înăcrise aerul din jurul lui și-i pârlea limba. Pe birou stătea o sticlă de whisky, lângă imprimarele fotografiilor imortalizate cu acceleratorul.

Reprezentau o dantelărie tridimensională, cu lungimea maximă de vreun kilometru și o configurație deloc simplă, deși grațioasă și aparent fragilă ca o pânză de păianjen în zorii zilei, sclipind de rouă. O învăluia în întregime o luminiscentă perlată. Aceea, împreună cu depărtarea, făceau să nu se poată ghici aproape deloc alte detalii. Traectoria precisă pe care o urmărise rămăsese și ea neidentificată.

448 POULANDERSON

Joelle spuse:

— Bănuiesc că nava e aproape lipsită de masă, construită în întregime din câmpuri de forță. Acestea ar putea proteja pasagerii și încărcătura de fantasticele accelerații cu care a parcurs traseul. Dacă există

încărcătură; dacă sunt pasageri... Poate fi la fel de bine robotizată – nu, fără-ndoială, asta e un concept prea rudimentar – și poate să nu transporte decât configurații, imprimate în câteva molecule, care reprezintă informațiile. De ce să-ți trimiți trupul undeva? De ce nu doar o înregistrare a personalității tale, care poate fi activată la sosire – într-un trup identic, fabricat sau făcut pentru un scop anume? Ar fi posibil, pentru a cunoaște orice experiență vrei. Apoi, ea poate reveni tot sub formă de configurație, pentru a fi... transcrisă... În tine însuși... Bine, dar ai putea trăi o mie de vieți separate, pe tot atâtea lumi separate, pentru ca după aceea să le aduni la un loc!

— Știi că așa este? Întrebă cu glas surd Brodersen.

— Bineînțeles că nu. Dar știu că e posibil. Percep chiar anumite detalii despre cum se poate efectua așa ceva. Dacă ai dispune de o asemenea capacitate, n-ai profita de ea?

— Mda, cre' că da. Deci, n-au cum să ne detecteze?

— N-am spus asta. Poate că prin locul ăsta trec și nave mai primitive, materiale. E posibil ca nu toate speciile din fraternitate să se afle la același nivel tehnologic, din felurite motive. Sau poate că și Ceilalți trec din când în când. Nu cred că aceștia de-acum au fost Ceilalți, Dan. Lor nu le-ar fi scăpat din vedere prezența noastră.

Brodersen bău o înghițitură.

— Ce șanse de adevăr estimezi pentru fiecare din ipotezele tale? Trece întâmplător cineva care nu e prea avansat ca să ne dea atenție, la fel cum noi nu suntem atât de avansați încât să observăm un semen de-al nostru în pădure. Sau altcineva, care a ajuns atât de departe încât nu scapă din ochi nici o vrabie.

— Aș zice că șansele sunt mici.

— Mda, și eu. S-ar putea să ne înșelăm amarnic amândoi, Joelle, amarnic să ne înșelăm, dar ce altceva putem face decât să ghicim, tu cu creierul, eu din instinct orb? Dacă mai rămânem aici câteva luni, plimbându-ne înainte și-napoi de

AVATARUL

449

dragul gravitației, ne vom fi consumat toată masa de reacție și nu ne va mai rămâne decât să trecem în starea de rotație și să rămânem definitiv. Aș propune să ne păstrăm libertatea de acțiune pe care o avem. Când vom discuta și supune la vot, eu am să insist pe ridicarea ancorei. (Pipa i se stinsese. Aprinse o flacăară, pentru a o reînteți.)

— Totuși, nu vom aborda problema încă vreo câteva săptămâni, decretă el. Între timp, s-ar putea să mai apară ceva, s-ar putea doar. Iar Su și Carlos vor avea o lună de miere cum se cuvine.

N-a mai apărut nimic.

SALT.

În întunericul absolut, o colosală roată de artificii ardea pe un sfert de cer. Din locul unde ieșise Chinook, se vedea înclinată; linia vizuală traversa un braț, apoi nucleul din care se curba, și brațul de dincolo. Strălucea, strălucea orbitor: mijlocul, roșu-auriu, spiralele albastru-albicios, norii risipiți peste tot ca niște scânteii. În altă parte, luceau câteva forme cețoase, privindu-i maiestrea și reproducându-i vag lumina.

— Spațiu intergalactic, șopti Brodersen.

— La vreo cincizeci de mii de ani-lumină distanță de Pământ. Și mai mult de-atât, față de locul de unde-am venit.

În tonul Joellei se simțea exaltarea.

— Judecând după culori, după strălucirea relativă a porțiunilor interioare și exterioare, există mai puține stele gigante decât au estimat astronomii noștri, și mai puțin praf și gaze din care să se formeze altele noi. Probabil că suntem tot în viitor, și mai departe poate. Peste un miliard de ani? Hai să stăm un timp, ca să pot afla!

Brodersen privi cilindrul și balizele sale luminoase.

— Încă o mașină T izolată și la fel de mare ca ultima. O piatră de hotar spre galaxii... și epoci... complet străine... N-ai greșit, când ai calculat care traseu ne va duce cel mai departe.

— Dar tot nici urmă de ajutor pentru noi, se auzi glasul obosit al lui Leino. Cât timp mai continuăm vânătoarea? Prin ce locuri ciudate?

* Brodersen se strâmbă:

— Mda, și eu încep să mă întreb. Poate că nu e înțelept să ne repezim tot înainte. Poate că Joelle ar trebui să ne ducă înapoi pe propriile noastre urme, dacă poate descoperi cum.

— Cred că pot, la modul general, răspunse holotheta. Dar pentru asta am nevoie de mai multe informații. Pe care, în orice caz, trebuie să le adun, ca să-mi ameliores calculele, indiferent ce hotărâre luăm.

— În regulă, spuse Brodersen, stăm un pic pe-aici. Nu strică.

Își frecă ochii cu nodurile degetelor.

— Avem ocazia să cugetăm. Poate chiar și să ne odihnim puțin, după ultimul șoc.

Caitlín întreabă cu blândețe:

— Nici unul dintre voi nu vedeți ce frumoasă e?

Caitlín plutea singură în sala comună, cuprinsă de adorație. Ceasurile arătau ora douăzeci și două și treizeci din ziua pe care o purta după sine echipajul, iar întrunirea care avusese loc acolo se risipise după scurt timp.

Intră Dozsa, împingându-se spre ea, pentru a se opri agățat de un scaun aflat lângă cel de care se ținea Caitlín. Singura lumină provenea de afară, argintie și roz, blândă ca a lunii. O contura pe intendentă profilată pe umbrele pestrițe și întunericul mai dens care umplea încăperea.

— Bănuiam c-am să te găsesc aici, spuse el. Ăă, ce faci?

— Sunt dincolo de bucurie, răspunse Caitlín, fără a-și lua privirea dinspre cer.

— Da, e o priveliște splendidă. Mare păcat că nimeni din ceilalți nu pare s-o aprecieze. Decât Joelle, cred, în felul ei rece... E potrivită pentru îndrăgostiți.

— Este, într-adevăr, Stefan.

Șeful de echipaj zâmbi și o cuprinse cu brațul de talie. Caitlín nu reacționează perceptibil, pro sau contra. El își frecă nasul de obrazul ei, inhalând aroma de piele și păr împletit larg.

— Tu oferi o priveliște și mai seducătoare, Caitlín, murmură.

Femeia chicoti:

— Îți mulțumesc, bunule domn, pentru fățarnicia ta.

Apoi, umorul i se risipi.

— Dacă ești bun, însă, fără să te simți jignit, vreau să mă pierd în ceea ce avem în fața noastră, atâta timp cât o avem.

— Au-u-u, se trase el mai aproape. Caitlín, iubito.

Caitlín se încordă, răsucindu-se să-l privească drept în față:

— Stefan, am fost buni camarazi. Nu vrei să strici asta, așa-i?

El o sărută pe gură. Caitlín se smulse, fără a-i scăpa din strânsoare, dar câștigând o jumătate de metru distanță.

— Dă-mi drumul, îi ceru ea.

O trase înapoi.

— Dă-mi drumul, repetă, cu pauze între cuvinte, sau, așa să-mi ajute Mórrigan, te bag direct în infirmerie.

Dozsa se supuse. Indignarea lui se ciocni cu furia ei. Caitlín răsuflă

zgomotos.

— Dacă te îndoiești de mine, îl preveni, dacă te bazezi pe puterile tale, vei rămâne cel puțin cu un ochi în minus, și foarte probabil fără bijuteriile de familie. Știu să sfâșii oamenii în bucăți, pe cât de bine mă pricep să-i cos la loc.

Își stăpâni mânia.

— Of, m-au învins nervii, făcu ea un efort să spună. N-ai avut gânduri rele, sunt sigură. Să uităm ce s-a-ntâmpat.

Furia lui Dozsa se înteeți.

— Nu ești doar femeia lui Dan Brodersen, scuipe el. Ești și a lui Martti Leino. Și a mai cui?

Caitlín se burzului din nou:

— A mea însămi și a nimănui altcuiva.

— Îți arunci coada încotro ai chef, nu? Iar eu nu-s destul de bun.

Încercă să-l ia cu duhul blândeții:

— Stef, dragul meu, Martti avea nevoie de ajutor. N-am libertatea să-ți spun de ce, dar așa era. Nu mai are, în cea mai mare parte a timpului. Acum, Dan e acela care sângerează. Trebuie să ia hotărâri după hotărâri, una mai cumplită decât alta, fără a ști niciodată dacă nu cumva următoarea ne va condamna. Îi risipesc și lui puțin tenebrele. Iar el e omul cel mai important pentru mine, bărbatul pe care-l iubesc și care mă iubește.

— Ha! În seara asta, e cu Frieda. Să nu crezi că nu v-am văzut pe toți trei sușotind și pe ei doi plecând.

Caitlín dădu din cap:

— Da. Și ea are o nevoie, am aflat. Ai încercat vreodată s-o cunoști și dincolo de trapul ăla mare și puternic? Era atât de deprimată, încât am hotărât... În fine, nu contează.

— Și cu mine cum rămâne? Nu ți-a trecut prin minte că aș putea fi și eu capabil de suferință?

— Of, Stefan, trage cortina peste tot teatrul ăsta, oftă ea. Te-ai bucurat de Frieda în repetate rânduri, și o vei mai face. Acum, ai crezut pur și simplu că prinzi o ocazie.

Făcu un gest evaziv:

— Da, bine, știu că ți-e dor de cei dragi de-acasă și ești îngrozit că n-ai să-i mai vezi niciodată. Dar ai un suflet dur, la fel ca mine; nu porți răspunderea finală, ca Dan; și nici nu... Oh, concluzia e că, pe lângă ajutorai de supraviețuire dat unui coleg, nu putem să ne oferim unul altuia decât distracții.

— Iar pe mine nu mă găsești distractiv, replică Dozsa, amar.

Ea râse:

— Ei, băiete, te-am așteptat cu mult interes, săptămâni în șir. Numai că niciodată condițiile n-au fost convenabile.

— Și? se luminează el la față.

Caitlín clătină din cap:

— Mai târziu, poate. Ți-am spus, Dan are nevoie de mine. În seara asta a fost foarte drăguț, și totuși a trebuit să-l îndemn. Nu e nimic rău în a-și face puțin de cap cu altcineva, dar nu pot risca încă o legătură la fel de intensă cum a fost cea cu Martti.

Dozsa păru și mai înveselit:

— Îți promit, Caitlín, nici nu mă gândesc la altceva decât să ne facem de cap.

— Dar ai luat drept sigur faptul că ai avea dreptul, răspunse ea, pe un con compătitor. Regret, Stef. Nu pot permite așa ceva.

Șeful de echipaj înghiți în sec, își privi mâinile încleștate de scaun și, într-un târziu, spuse:

— Îmi cer scuze.

— Sunt convinsă că ești un băiat destul de mare ca să-ți ceri, îl mângâie

ea pe obraz. Acum, hai să uităm cu-adevărat! Să fim doar doi prieteni, care s-au întâlnit ca să admire o enormă frumusețe.

43

SALT.

Nimic, întunecime, oarbă și absolută. Oamenii gemeau, cuprinși de un soi de groază.

Balizele din jurul mașinii T erau lumânări, roșii, violete, smaraldine, chihlimbarii, aprinse ca să risipească întunericul blestemat; străluceau mărunte, pierdute, de parcă în orice moment ar fi putut scăpa. Apoi, în depărtare, când deveni vizibil un infim licăr la marginea ființei, vederea își găsi un singur punct de sprijin.

— Fiți calmi, ordonă o parte din Joelle pe care și-o desprinsese de sine însăși tocmai în acest scop. Nu ne pândește nici un pericol imediat. Voi cerceta.

Își reunește mințile. Folosind organele și simțurile navei, încep să sondeze. Radarul depistă pentru ea cilindrul rotitor. Era cel mai mare pe care-l întâlniseră vreodată. În imponderabilitate, simți totuși masa și puterea concentrate înăuntru. Recepția optică și radio, mult amplificate, îi arătară stelele răsfirate răzleț, cărbuni slabi mocnind spre neființă. În jurul carcasei domnea un vid aproape total. Radiațiile și particulele materiale pe care le cunoscuse până atunci dispăruseră aproape complet, lăsând un hău pe care n-avea nici un sens să-l numească gol și rece. Căutând în jur, descoperi galaxiile învecinate la fel de reduse la scrum ca și a lor. Aveau forme haotice. Încercă să găsească alți nori întregi și ar fi trebuit să-i poată zări pe câțiva dintre cei mai apropiați, precum grupul Fecioarei, după ultimii fotoni pe care-i mai emanau; dar nu reuși. Se retrăseseră prea departe.

Își întoarce conștiința spre împrejurimile imediate. Instrumentele acumulasera date suficiente pentru a-și da seama că mașina gravita pe orbită în jurul unui soare complet mort. Înrudit cu Sol, nu explodase, fiind prea mic, ci trecuse prin fazele de gigantă roșie și stea variabilă, comprimându-se la proporțiile unui glob planetar cu densitate maximă, în care atomii încă mai puteau fi atomi, răcindu-se treptat, de la incandescență până la temperatura unei brichete de clincher. Rămăseseră și câteva planete adevărate, stânci golașe sau captive în propriile lor atmosfere înghețate. În afară de una singură...

Joelle își aminti că trebuia să coboare de pe culmi, pentru a le spune alor ei ceea ce i se dezvăluise.

— Suntem în viitorul îndepărtat — din punct de vedere spațial, am revenit în interiorul galaxiei, dar temporal, ne aflăm undeva între șaptezeci și o sută de miliarde de ani după momentul când ne-am născut. N-a mai rămas vie nici o stea, în afara celor mai slabe (cei blânzi vor moșteni), iar acum mor și ele, în timp ce galaxia însăși se dezintegrează. Universul s-a dilatat de patru-cinci ori mai mult, față de vremurile noastre. Dacă mai mergem mult înainte, cred că vom afla dacă se va risipi într-adevăr la nesfârșit, sau dacă, în fond, e adevărată vechea idee că va suferi o implozie, spre o nouă sferă de foc și un nou cosmos.

— Noi să mergem înainte? țipă un om din echipaj; Joelle nu-i identifică glasul distorsionat și nici nu vru. O, nu, o, nu!

Interveni Brodersen, atent și pragmatic:

— Ce e fărâma aia de strălucire galbenă pe care o vedem? Trebuie să fie undeva aproape.

— Este. Pitica neagră pe care o înconjoară are planete, iar sursa de lumină e satelitul uneia dintre ele. N-am o noțiune clară despre natura ei. Ar trebui să aruncăm o privire. Mașina T se află în poziție troiană față

de planeta-mamă, la distanță de circa unu virgulă cinci unități astronomice: ceva mai puțin de cinci zile standard, cu g întreg.

— Da, cred că ar trebui s-o facem, răspunse Brodersen.

Joelle îi reaminti, cu voce neutră – deși minunea concluziei continua să cânte și să tune înlăuntrul eului ei holothetic:

— E fără-ndoială o operă a Celorlalți, să știi.

Chinook își urma zborul.

Ecranele din sala comună fuseseră stinse și nimeni nu era sigur cine propusese cel dintâi s-o facă; nu întâmpinase nici cea mai mică opoziție. În schimb, lectorii de date afișau imagini, melancolic de optimiste, ale operelor omenești – Pericle, Shah Jehan, Hokusai, Monet, Fidias, Rodin și tot așa, în succesiuni multiple — sub desfătarea muzicii. Putini le dădeau atenție.

Întrucât nava avea efectivul echipajului sub standard, se formase obiceiul ca, după ce mâncau, toți cei care nu erau de serviciu s-o ajute pe intendentă și pe asistenta ei să strângă masa. Astfel, Philip Weisenberg s-a pomenit venind de la spălător alături de Caitlín.

— Ești cam prăbușită în seara asta, nu? o întrebă el. Ce este? Te pot ajuta cu ceva?

— Îți mulțumesc, dar nu poți face nimic, schiță Caitlín un surâs. O toană, un capriciu...

— N-o subestima, draga mea. Izolați cum suntem... oricâte grandori s-ar afla în jurul nostru, devenim tot mai puțin apărați contra noastră înșine. Își apropie buzele de urechea ei.

— M-ai ajutat să trec printr-o noapte grea. N-am uitat. Apelează la mine oricând dorești.

—Păi...

Brusc, îl apucă de braț.

— Am putea merge undeva să stăm de vorbă?

Intrară în cabina lui. Weisenberg puse „Lacul lebedelor”, un spectacol înregistrat pe Luna, cu vreo sută de milioane de milenii în urmă, poate, dar numai pentru a însufleți încăperea. Nu aveau la îndemână alcool sau marijuana, iar Caitlín refuză oferta unui ceai fiert pe plita electrică.

Așezându-se tăcut într-un fotoliu, Weisenberg o lăsă să se învârtă prin cabină.

— Da, ai spus adevărul, începu ea. Despre faptul că suntem atât de izolați, încât ne învinge propria noastră micime, până ajungem ca niște maimuțe într-o cușcă. Nu-mi prea dădusem seama până acum, căci splendorile pe care le găseam erau întotdeauna prea mari. Însă, în mormântul ăsta al Creațiunii, înțeleg, în sfârșit... tot ce s-a întâmplat... și suntem, chiar suntem de condamnat dacă înnebunim? Acasă, când ne lovea un necaz, aveam răsărituri și apusuri de soare, păduri, câmpii, lacuri, ciocârlii, sau doar un oraș, o lume de semeni, unde puteam să mergem și să petrecem. Aici, în cochilia asta de metal, ce ne-a mai rămas decât să căscăm ochii, în timp ce urmărim un far spre nicăieri?... Nu mai rău decât atât, căci un far cel puțin ne-ar ademini printr-o mlaștină cinstită, cu apă rece și plescăituri, stufăriș care foșnește, broaște orăcăind și, în final, când ne înecăm, turba care să ne primească și să ne conserve pentru urmașii noștri ce ne vor găsi și se vor minuna, peste o biată mie de ani!

— Deci, și tu? replică el. Și tu vrei să ne întoarcem? Nimeni nu-și mai imaginează că vom găsi drumul spre casă, dar... Noul Pământ? Caitlín, nu-i nici o șansă.

— Oh, sigur, știu. Și totuși, am avea stele de văzut. Sau... Pământul și Demeter nu sunt singurele lumi vii. Aș muri bucuroasă pe Danu, printre cântăreți și dansatori.

— Nici acolo nu ne mai putem întoarce. Interiorul nu e o inversare directă a exteriorului, iar Joelle nu are informațiile, nicidecum

cunoștințele de bază, pentru a calcula o cale exactă.

— Și pe-asta o știu. Dar am putea căuta o perioadă când galaxia era vie, nu?

Caitlín continuă să se mai învâртеască un timp prin cabină. Fantome luminoase săltau în ritmul muzicii. În cele din urmă se opri în fața lui Weisenberg, întrebând:

— Ce-ai dori tu să facem, Phil?

— Să mergem înainte. Cât de mult e necesar, sau cât de mult putem.

— Cu slaba speranță că am putea găsi cumva un pilot către Sol?

— Da.

Făptura lui slabă și reținută o privi pe a ei, disperată și împlinită, după care spuse:

— Caitlín, cred că, îndărătul dorurilor tale, ești și tu de acord. Adevărat, mie mi-e mai ușor, în multe privințe. Eu nu sunt un copil al câmpiilor deschise și al cerurilor, sunt inginer. Pentru mine, o mașină e la fel de firească precum un copac sau o ploaie. Spațiul a fost dintotdeauna marea mea iubire, stelele, ideea de Ceilalți... pe lângă Sarah și copiii, desigur, dar, fir-ar să fie, continuarea explorării e singura cale de a-i regăsi, poate, iar între timp, indiferent că învingem sau pierdem... Of, la dracu', devin sentimental!

Stând în picioare, Caitlín îl privi fix.

Bărbatul se foi, își plimbă ochii de jur împrejur și spuse stânjenit:

— Caitlín, n-ai fi atât de tulburată, dacă n-ai încerca să-ți iei pe umeri povara în locul lui Dan. Nu-i așa?

— El o poartă pe umeri pe cea a echipajului, replică ea.

— Și încă nu înțelege cât de greu te apasă pe tine?

— Exagerezi, Phil. Dar, câtă vreme îl pot înveseli, pe el care e viața mea, da, pentru asta mă aflu aici.

Weisenberg întrebă, aproape copleșit:

— O persoană independentă ca tine poate spune asta?

— De ce nu? N-ar face și el același lucru pentru mine, dacă aș avea nevoie?

Rămase tăcut, cu privirea spre pardoseală, înainte de a reveni spre ea, spunând:

— În regulă. Nu e foarte diferit de ceea ce e... ce a fost... Între Sarah și mine. Dar, Caitlín, dacă ai vrea să te relaxezi puțin, doar un timp, dacă ți-ai aminti de Irlanda cu voce tare sau despre orice altceva dorești, ei bine, mă ai și pe mine alături.

...Peste mult timp, Caitlín îi ură noapte bună. Se dezmierdaseră nițel, dar mai mult vorbiseră, vorbiseră numai, și el la fel de mult ca ea, deși din când în când cuvintele lui Caitlín erau rostite printre lacrimi.

— Somn ușor, Phil, și-ți mulțumesc, îți mulțumesc...

— Dacă e nevoie de mulțumiri, eu ți le datorez.

Învăluită în atmosfera ai cărei nori luceau albi, spălată de oceane cu nuanțe de safir și lapislazuli, cu continentele ei înverzite de vegetație, planeta strălucea. Luna ei ardea în apropiere, luminoasă ca soarele.

Chinook ocolea neîncetat lumea, în timp ce instrumentele jinduiau.

— Tehesthoidă, șopti Susanne.

— Mă tem că nu tocmai, replică Rueda. Am obținut spectre. Ceea ce vezi nu e clorofilă, și avem indicații că biochimia diferă de a noastră în sensuri și mai fundamentale. Dar e vie.

Joelle raportă prin intercom:

— Satelitul este un reactor nuclear gigantic, care-și consumă propria masă, aparent cu o conversie aproape totală în energie. Acest lucru violează legile fizicii formulate de noi, dar e clar că aceste legi exprimă un caz special. Bănuiesc că asistăm aici la o interacțiune forțată, direct între quarci. Probabil că aparatura care o produce se află într-un spațiul gol din centru, protejat de înseși câmpurile care conduc procesul. Fără îndoială, acest soare artificial a fost la început o lună naturală, cu

proprietățile adecvate — ar trebui să-i revină cinci, șase miliarde de ani de viață — și de-asta au ales Ceilalți această planetă ca s-o reînvie.

— Ceilalți? Întrebă Frieda, cu voce tremurată.

— Cine alții? replică Brodersen. Mă întreb dacă au însămânțat-o cu viață sau au lăsat să acționeze evoluția chimică?

— Oricum, răspunse Caitlín, cu voce radioasă, aici există din nou viață. Poate — n-am văzut nici un semn, dar s-ar putea încă să mai alerge prin păduri — ființe gânditoare. Chiar dacă nu vor vedea niciodată stelele, ce-ar putea să devină, să facă și să iubească?

După un moment, mai încet:

— E posibil să fi făcut Ceilalți asta fiindcă sperau să vadă încă o dată răspunsul la această întrebare?

Nava reveni spre mașina de transport.

Strânși în sala comună, membrii echipajului îl ascultară pe Brodersen declarând:

— Trebuie să hotărâm. Joelle nu ne poate duce în nici un punct exact previzibil din spațiu-timp, deși ne poate indica direcția generală. Mai devreme sau mai târziu, dacă înaintăm în continuare, vom trece printr-o poartă dincolo de care nu se mai găsește nici o mașină T. Acolo vom sfârși, definitiv. Ar putea, cel puțin, să fie pe vremea noastră, plus-minus câțiva mega-ani, când universul era luminos și familiar. Desigur, asta înseamnă să renunțăm la orice speranțe de a-i mai găsi pe Ceilalți și, eventual, de a supraviețui mai mult decât ne țin rațiile. Totuși, planul potrivit căruia am acționat ne-a dus în locuri din ce în ce mai ciudate. Următorul s-ar putea să ne ucidă, pocni el din degete, uite-așa. Sau încet.

Își îndesă tutunul în pipă, scăpără și trase în piept.

— Acum, reluă el, să auzim ce vrea fiecare dintre voi.

Așezată lângă el, palidă și lipsită de expresie, Joelle spuse:

— Eu prefer să continuu. Dar, ca să fiu sinceră, o doresc fiindcă s-ar putea într-adevăr să-i întâlnim pe Ceilalți. Ideea întoarcerii acasă mă lasă indiferentă. În orice direcție am porni, o dată ce ne oprim, pot căuta în Realitate.

Leino: — Să ne întoarcem. Ce este viitorul, altceva decât un univers complet ars? Dacă e ciclic, implozia sa va distruge totul. Dacă nu, va conține numai întuneric, pentru eternitate. De ce-ar dori Ceilalți să fie acolo?

Weisenberg: — Nu, nu putem renunța.

Rueda: — E necesar să renunțăm? Avem totuși o șansă, microscopică, da, dar finită, să găsim ajutor într-o galaxie tânără.

Susanne: — Dacă mai încheic încă două, thei saltuhi înainte de a o lua înapoi...

Dozsa: — Nu. Probabilitatea de a rămâne prinși în sicriul ăsta zburător e prea mare. Vreau să mor în acțiune, explorând o planetă, orice, dar în acțiune!

Frieda: — Eram gata să fotez pentru a continua, dar ceea ce spui tu, Stefan, mă face să mă gândesc mai bine.

Caitlín făcu un pas apăsător înainte.

— Nu înțelegeți nici unul? izbucni ea. O, pentru un timp și eu mi-am pierdut curajul, dar Phil m-a susținut, într-o lungă discuție pe care am purtat-o, și apoi, când am văzut lumea de-acolo... Nu înțelegeți? Ceilalți trăiesc pentru viață. Ei sunt marii adversari ai morții. În care alt loc putem fi siguri că găsim un avanpost de-al lor, dacă nu chiar la porțile ei, în însăși ziua osândei? Și cum altfel am îndrăzni să le cerem ajutorul, dacă nu cu același spirit nobil care e și al lor?

Noapte.

Prin simțurile ei electronice, integrate cu creierul electronic suplimentar și amintirile lui (Fidelio, Fidelio) într-un întreg și mai logic și magnific,

Noumenon-ul o pătrunse pe Joelle și o făcu una cu el însuși. Spațiu-timpul se curbă, puternic, subtil, misterios, prin dimensiuni după dimensiuni; energiile curgeau, materie ca un val ce venea și trecea peste fluxurile lor; Legea, immanentă și omnipotentă, nu era o ecuație încremenită, ci o muzică, pe care începuse slab s-o audă. Îți mulțumesc, Caitlín, sărman animal, pâlpâi într-o mică porțiune a ei. Eu n-aș fi putut niciodată să trezesc emoția crudă din semenii tăi animalici și s-o prefac în voință, așa cum ai făcut tu într-o singură oră de sălbăticie. Acum, în fața mea se află o disoluție de care nu mă pot teme, eu, care știu până-n cele mai profunde celule ale mele că Absolutul e ceea ce este; sau în fața mea (existența se înfioră) sunt Ceilalți.

Noapte.

Lumina din cabină era scăzută și aurie. Terminalul de date alcătuia o iluzie de trandafiri. Caitlín reglă termostatul pentru căldură și răspândi în jur esențe de migdale și cuișoare pentru a parfuma aerul. Pe audio răsuna „Oile pot paște în liniște”, cea mai dragă dintre toate melodiile. Ieși din îmbrăcăminte și se opri în fața lui Brodersen, cu mâinile întinse spre el.

— La naiba, spuse căpitanul, din piept, dorindu-și să fi avut darul cuvântării, Pegeen, ești atât de frumoasă încât mă doare!

Caitlín zâmbi:

— Și tu ești la fel pentru mine, Dan, dragule.

—Nu, stai...

Râsul ei îl binecuvântă:

— Da, casnic ești pe lângă Apollo Belvedere, și nici eu nu-s femeia-bombă. Dar ești frumos, fiindcă ești tu însuți. Semenii cu tine însuți, bărbatul pe care-l iubesc. Și la fel simți și tu când mă privești, nu-i așa, iubirea mea?

Într-o bătaie de inimă, deveni serioasă – vulnerabilă — și se aruncă spre el:

— O, Dan, Dan, ne îndreptăm spre necunoscut, nu putem prevedea nici ceea ce se va întâmpla cu noi, nici ceea ce vom deveni; dar avem noaptea asta. Strânge-mă în brațe, Dan, fă dragoste cu mine, iubește-mă!

SALT.

Lumină, pretutindeni lumină. Părea că spațiul devenise un strop de rouă în lumina zorilor, iar ei se aflau în centrul său. Iridescente blânde, fiecare culoare care era tot ceea ce orice ființă vie cunoscuse vreodată, toate se învolburau, se amestecau, vibrau, curgeau, inundau, ici și colo cu câte un scurt iureș de scânteieri stelare în fântâni arteziene, perechi și triade dansând, sclipiri solitare arcuindu-se prin mari volte grațioase înainte de a se stinge sau a se reînteți în alte părți. Priveliștea cucerea furtunos conștiința și absorbea privitorul în mărețele ei armonii.

Cei din Chinook nu aveau de unde să știe cât de mare era globul de iluminare care-i cuprindea. Cu siguranță, era vast. Mașina T părea redusă la nimicnicie de către distanța la care ieșise nava. La fel de îndepărtate și relativ enorme mai erau și alte două obiecte. Primul părea a fi o sferă alb-incandescentă, deși forțele și torenții perturbau percepția, forme mai mici, de asemenea voalate, se deplasau în jurul ei pe traiecte complicate. Al doilea era un elipsoid curbat gingaș, care părea să fie cvasisolid și de o tărie absolută, mai imaterial decât acela pe lângă care trecuse nava prin centrul galaxiei, cu epoci în urmă. Din el se întindea o rețea, nu identică cu cea pe care o purtau observatoarele de lângă steaua neutronică și gaura neagră, dar deținând aceeași delicatețe complexă.

Aici sunt Ceilalți! se învăpăie gândul în Joelle. Nici o ființă în afară de Ceilalți n-ar fi putut făuri așa ceva.

Își trimise sondele, își deschise centurile multiple, își activă întreaga înțelegere a Noumenon-ului. Nu-mi voi da seama de tot ceea ce se întâmplă aici, dar voi înțelege destul ca să pot pune întrebările potrivite când vor sosi Ceilalți, întrebări care să mă dovedească demnă de a intra în societatea lor.

Dar, apoi: era oarbă, era surdă, era amorțită, era infirmă. Instrumentele nu puteau înregistra nimic pentru care să nu fi fost concepute. Teoria nu putea explica nimic din ceea ce se găsea într-un mediu a cărui natură era generată de principii aflate complet în afara ei. O rămă ar fi putut mai ușor să-și imagineze și să explice zborul păsărilor, decât putea Joelle să înscrie acel loc în Realitatea ei.

Năucită, abia dacă observă brusc apariția a unui asteroid, nu departe de Chinook. Masei întunecate și colțuroase îi ținea companie o mică formă prismatică auriu-strălucitoare care porni de îndată spre globul incandescent. Asteroidul o urmă. Câștigând rapid viteză, cele două dispărură curând.

Strigătul lui Brodersen ajunse la ea ca printr-un zid de piatră:

— Joelle, ce faci? De ce nu ne spui?

— Nu pot, își auzi ea propriul scâncet.

— Mda, nu mă mir.

Prin cuvintele seci, tonul căpitanului rezonă.

— Ascultați, prieteni. Ori ce-am găsit, și cred într-adevăr că este ceea ce am căutat, nu putem decât să așteptăm până când acești...

constructori... vor lua legătura cu noi. Îmi imaginez că o vor face, e obligatoriu să ne fi observat. Puteți pleca de la posturi. Ne întâlnim în sala comună. E mai bine să fim împreună.

Joelle se ralie lor:

— Eu rămân în holotheză.

— Bine. Mulțumesc. Speram că așa vei face.

— Vei fi totuși alături de noi, adăugă Caitlín.

Nu, nu tocmai, sunt sigură. În sufletul Joellei se întetiră din nou mândria și credința. N-ar fi trebuit să fiu descumpănită de descoperirea unei împărății complet noi a Legii. Mai degrabă, să fiu dornică să învăț despre ea și s-o absorb în mine însămi. Să am încredere că Ceilalți mă vor învăța. Pe fundalul aurorei cerești, deveni vizibil un punct luminos.

Crescu rapid, până dobândi o formă de săgeată sidefie, venind direct către Chinook din direcția elipsoidului, care era pesemne locuința creatorilor. Sosesc, sosesc. Iar eu sunt cea care va conversa cu ei, cea care poate, eu, singură, printre oameni, eu, care am ajuns dincolo de a fi umană.

Echipajul plutea în așteptare. Ecranele răspândeau o strălucire imensă și blândă, nuanțe de curcubeu zburau peste ele, făcând să se schimbe culorile din încăpere. Oamenii se țineau strâns de talie, Rueda și Susanne, Frieda între Leino și Dozsa, Caitlín între Brodersen și Weisenberg. Își împărtășeau unul altuia respirația, sudoarea, mirosurile animalice, căldura -uneori și gustul, în câte o sărutare.

Nava străină, dacă navă era, se apropie, nu mai mare decât Williwaw, curgător formată, dar amorfă dincolo de iridescența ei. Prin mijloace invizibile, se opri alături, la o sută de metri distanță. Și se lăsă în cer o tăcere care dură cam vreme de o jumătate de oră.

— Nu poți să-i chemi, Joelle? întrebă răgușit căpitanul.

— Nu, se auzi răspunsul. Nici prin laser, nici prin radio. Și nici nu detectez nimic de la ei.

— Dar fac prinsoare că ne observă, spuse el, într-un fel de care nu avem cunoștință, pe care nu putem nici să-l simțim măcar.

Caitlín se încordă în îmbrățișarea bărbatului ei.

— Nu poți? șopti ea.

— Ce? zvâcni capul lui spre dreapta, ca s-o vadă; Luminescența îi juca peste părul șaten-roșcat; ochii verzi erau pierduți în afară; sânii împingeau

salopeta, pe măsură ce aerul îi intra și-i ieșea din piept. Tu poți?

— Nu știu, răspunse ea, cu o voce de somnambulă. Cum aş putea ști? Dar simt... nici un cuvânt n-ar putea să-l exprime... un freamăt care strălucește... amintiri pierdute înălțându-se în mine, ca peștii din fundul mării... Nici unul dintre voi nu simte?

Pe Brodersen îl cuprinse spaima. O scanare a întregului trup, nervii, creierul... fusese individualizată numai ea, sau era mai sensibilă decât ceilalți?... Deodată, își aminti povestea Colinei Elfilor, pe care Caitlín o auzise de la mama ei.

— O, Pegeen! o strânse el cu putere, și simți brațul lui Weisenberg încordându-se de asemenea.

— Nu vă temeți pentru mine, dragii mei, răspunse ea, fără a-și întoarce o clipă fața dinspre univers. E o stare fericită. Cum ar putea Ceilalți să fie altfel decât buni?

Peste încă un minut, două — și multe bătăi de inimă în pieptul îndurerat al lui Brodersen —, Caitlín începu să tremure, privi uimită în jur și spuse cu voce subțiată:

— A plecat. M-a părăsit.

— S-a dus la altcineva? Iătră Weisenberg, primi răspunsuri negative bombănite. Atunci, cred că au terminat, se aventură el. Ce urmează? Săgeata continua să stea neclintită.

— Probabil că prin mașinile T trece un mesaj, spuse Joelle. Sosirea noastră a fost neobișnuită, chiar și pentru ei, foarte posibil lipsită de precedent. Vor să consulte arhivele, poate să cheme un specialist. Dar nu cred că avem mult de așteptat.

— Nu, nu ne-ar chinui, adăugă Caitlín.

Brodersen putea virtualmente să-i împărtășească destinderea, clipă de clipă, revenindu-și în fire dintr-un vis cu ochii deschiși.

— Dah ce voh face? se împletici vocea Susannei; privirea ei către Rueda arată că pentru el se temea Am inthat înth-o... Înth-o casă a zeilor.

— Da, și miturile spun cum muritorii care-au făcut-o n-au mai fost niciodată aceiași dinainte, răspunse Caitlín. Totuși, cred că noi vom fi mai mult decât am fost, nu mai puțin.

Îi șopti lui Brodersen:

— Câtă vreme te voi putea iubi în continuare...

Jumătatea de oră se scurse încet. Apăru la vedere o a doua carcasă suplă, gonind din direcția mașinii T către Chinook.

Spre deosebire de sora ei geamănă, se opri în partea opusă a navei. Splendoarea le cuprindea pe toate trei și cutremurătoarele lucrări din afară.

Pe toate lungimile de undă disponibile, Joelle își emise salutul. Iată-mă, proclamă ea în limbile omenești pe care le știa, și în betană, și în cât ajunsese să stăpânească din oraculară. Iată-mă, eu, cea cu care puteți vorbi, cea care v-a așteptat așa cum așteaptă o mireasă.

Într-însa se învolbură un răspuns, o binecuvântare:

...Salutări, Joelle Ky. Bucură-te, fii liniștită.

Percepția crescă.

...O, biet spirit întristat, găsește-ți în sfârșit pacea!

Cine sunteți? Ce sunteți?

...Nu te teme.

De voi?

...Da, să nu te temi de nici un râu, Joelle Ky, și aici ai dreptate. Aici, la capătul căutării tale, se află adăpostul. Dar o mai adâncă groază se află în tine, că nu vom voi sau nu vom putea să vă îndeplinim cea mai sfântă dorință. O făgăduială nu o va anula pe aceasta, căci s-ar putea prea bine dovedi adevărată. Poți tămădui teroarea, așteptând calmă ceea ce trebuie să se întâmple?

Se simți sfâșiată pe dinăuntru. Când veți hotărî?

...Vatrece câțva timp, teamă ni-e. Nu suntem ființe supranaturale,

instantaneu omnisciente și infailibile. Am venit aici ca să vă cunoaștem, să aflăm de unde ați venit și de ce, spre ce vă străduiți, cum ar putea o victorie a voastră să schimbe cursul timpului, poate pentru multe lumi diferite... ca să știm asemenea lucruri, destul de bine pentru a putea îndrăzni să judecăm.

Dacă n-ar fi avut brațele legate în linking, dacă n-ar fi plutit pe firmament, și le-ar fi ridicat în semn de rugăciune. Înțeleg. Iată-mă, dar: luați-mă, examinați-mă, întrebați-mă, folosiți-mă cum vreți.

Blândul gând (îi putea simți bunătatea, ca o strălucire solară înlăuntrul ei) spuse:

...Nu ești necesară. E bine așa, întrucât nu ești reprezentativă pentru specia ta, tu vezi cosmosul altfel decât colegii tăi de navă, pe cât de rău ai fost rănită. Vom privi într-înșii pe cât de bine putem. Dar, prin cel mai mare noroc, nu vom avea nevoie nici de ei, oricât de imperfecte ne-ar fi cunoștințele. La bord se află un avatar al nostru.

Cum? Nu înțeleg...

...Acum trebuie să te părăsim și s-o căutăm pe ea. Ar fi o cruzime să-i ținem pe ai tăi așteptând mai mult decât timpul care ne este necesar pentru a afla. Lasă curajul să-ți aducă liniștea, Joelle Ky. Nu rămâne în holotheza ta. (Nu era o poruncă, era o rugămintă.) Du-te la semenii tăi umani și fii una dintre ei. Cu bine.

Prezența dispăru. Joelle rămase în harnașament, marginal conștientă de ceea ce se auzea prin intercom. Încercă o dată să plângă și nu reuși.

După aceea, amărâtă, rămase pe loc.

O voce contralto bogată, feminină, rosti prin difuzorul intercomului, într-o engleză care lui Caitlín îi smulse o mică exclamație:

— Fie ca tot ceea ce e mai bun întotdeauna să vă aparțină. Am dori să intrăm. Vă rugăm să ne primiți, dacă doriți, prin valva voastră de personal Numărul Trei. Vom fi fericiți să vă cunoaștem.

— Dacă dorim...! îi scăpă lui Brodersen.

Totuși, obișnuința militară îl făcu să le spună camarazilor săi:

— Stați pe loc. Merg eu să-i aduc.

În plus, asta-i o zonă cam înghesuită ca să-i primim pe stăpânii universului, îi mai trecu prin minte, părindu-i-se la fel de ridicol ca și conștiința gurii uscate și a pulsului ce o luase razna. Împingând cu picioarele și apucând cu mâinile, se propulsă prin coridoare și pasarele, până la panoul de control necesar. Acolo, trebui să aștepte un moment pînă-i dispăru tremurii, înainte de a putea acționa motorul.

Valva interioară se retractă. Intrară doi. Aure argintii îi învăluiau, probabil protejându-i de vidul spațiului – conchise mintea tulburată a lui Brodersen – căci se risipiră într-o clipă. În fața lui stăteau un bărbat și o femeie.

Să îngenunchez? Nu, nu poți îngenunchea în imponderabilitate!

— B-b-bine ați venit. Suntem, ăă, la dispoziția voastră.

Amândoi erau înalți, armonios formați, supli, blonzi, cu ochi albaștri.

Pârul lung le încadra fețele puternice și chipeșe, tinerești și de o imemorială maturitate. Bărbatul, bărbos, purta o tunică, de în probabil, un kilt care putea fi de lână, pantofi ce-ar fi putut să fie din piele, și o pelerină largă. Femeia, ale cărei șuvițe cădeau aproape până la încălțările mai ușoare, avea o rochie vaporeasă și o mantilă. Veșmintele erau brodate, multicolore. Ambele persoane purtau bijuterii de aur, argint și cristal: panglici, brățări, broșe, inele cu modele înlănțuite. Cuțitele agățate la centurile colorate dădeau impresia că ar fi unelte, nu arme. Bărbatul ținea un toiag, cu benzi de bronz, al cărui fleuron reprezenta un mănunchi de rămurele înfrunzite. Pe acesta, precum și pe umerii lui, stăteau sau zburau prin jur, cântând, păsări, ciocârlii, sturzi, pietroșei, prihori cu piept roșu. Pe braț, femeia purta o mică harpă.

Amândoi surâdeau:

— Nu, noi ar trebui să-ți urăm bun venit ție, viteaz răătăcitor, spuse omul, cu un timbru baritonal melodios. Vrei să ne conduci la prietenii tăi?

— Da, domnule, da!

Brodersen se supuse, prea frământat ca să mai gândească. Perechea nu avea nevoie de balustrade, agățători sau puncte de sprijin, ca să înainteze. Mergeau fantomatic, pe picioare.

Pe pasarelă, prin hol, până la ușa sălii comune...

Brodersen făcu un pas înapoi, pentru a-i lăsa pe vizitatori să intre primii. Astfel, n-o văzu pe Caitlín, auzindu-i doar strigătul:

— O-o-o-oh!

În toată călătoria, nici o imagine nu-i smulsese din piept un asemenea sunet. Alarmat, se aruncă pe după tocul ușii. Caitlín plutea în îmbrățișarea lui Weisenberg, cu brațele ridicate, buzele despărțite, lacrimile desprinzându-se pentru a juca sclipitoare prin aer. Uită de prudență și respect, își lansă trupul spre ea și ajunse cu o asemenea forță încât aproape o smulse din brațele inginerului.

— Pegeen, ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Caitlín înecată. Ei... Aengus mac Og, zeul iubirii. Brigit, sora lui, zeița barzilor... Nu puteți fi adevărați, nu-i așa?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu, răspunse el, calm. Singurul lucru care nu sunt, cei pe care voi îi numiți Ceilalți, sunt zeii. Pentru voi, însă, pentru liniștea și omagierea voastră, ne-am străduit să fim o umbră a acestora.

Femeia se apropie de Caitlín. Cei doi bărbați de lângă fată îi dădură drumul, pentru a-i putea primi nestingherită atingerea.

— Dragă-mi ești, murmură cea care era Brigit, și mult tânjim să te cunoaștem pe deplin, și să-ți dăruim mulțumirile noastre pentru ceea ce ne-ai dăruit.

— Cum? Eu... se bâlbâi Caitlín, eu, vagaboanda, neghioaba, autoarea de cântecele, ce Dumnezeu aș fi putut să vă ofer?

— Viața pe care ai trăit-o.

Brigit lăsa harpa în aer și o cuprinse la piept.

Folosindu-și o mână drept pivot, Brodersen se răsuci să-l privească încruntat pe Aengus. Dintre cântecele păsărilor sale, fiul Dagda-ului spuse:

— Nu te teme pentru ea. Niciodată nu-i vom pricinui de bunăvoie tristețe, nici n-am dori să facem mai mult decât trebuie. Tot ce e viață e de neprețuit. O, și noi ucidem, și noi lăsăm să moară, căci nu suntem zei și, cum nu se poate mai categoric, nici Dumnezeu, și noi suntem adeseori legați de soartă. Totuși, atât cât putem, ocrotim viața, și, pe cât putem, păstrăm și respectăm libertatea, căci aceasta este cea mai nobilă epifanie a vieții din câte cunoaștem. N-ar trebui, dar, să onorăm drepturile avatarurilor noastre?

— Avatar... Încarnare...

Deodată, Weisenberg arată îmbătrânit.

— Vreți să spuneți că ea e ceva făcut de voi...

— Nu, îl întrerupse Aengus, în timp ce Brigit o ținea pe Caitlín îmbrățișată, murmurându-i. Cum ar putea o operă făurită de noi să trăiască în deplinătate o viață care nu este a noastră proprie? Este la fel de umană ca voi. Diferențele dintr-însa sunt mai mici decât cele - din construcția celulelor, din povara sângelui - dintre doi de-ai voștri. Dacă n-ar fi fost niciodată Chemată, și-ar fi sfârșit zilele fără să știe ce putere doarme în ea.

— Și ce putere e aia? horcăi Leino.

Brigit ridică fața dinspre Caitlín.

— De a deveni una cu noi, răspunse ea.

Aengus:

- De-am fi cu adevărat zei, am putea privi direct în sufletele voastre.

Dar nu suntem decât Ceilalți, care prin noi înșine putem atinge doar partea cea mai subțire și superficială a unei minți, și nu putem simți profunzimea unei entități care n-o are deloc.

Brodersen, violent:

– Bine, atunci ce naiba sunteți? Intelect pur, liber în spațiu-timp, sau ce?...

Zâmbind puțin, Brigit vorbi mai mult spre Caitlín decât spre el:

– Cu-adevărat, nu. Ce altceva decât un trup poate aduce pe lume și purta o minte? Și, de-ar fi posibil, un spirit singur, lipsit de simțuri și tendoane și toate bucuriile ce se găsesc în cosmos, n-ar fi vrednic de milă? Noi, Ceilalții voștri, suntem la fel de corporali ca voi, materia noastră e născută din stele la fel ca a voastră, se găsesc și în noi vechi necesități animalice. Suntem rude cu voi.

Brodersen:

– Hm? Cum arătați de fapt, pe sub măștile astea?

Aengus

: – Sunt niște măști?

Brigit:

– Oh, câteva schimbări mici, ușor de făcut, doar de hatârul avatarului nostru. De-ar fi fost un alt soi de om, cum au fost majoritatea, poate am fi găsit de cuviință să apărem cu pielea neagră, sau cu ochii oblici, sau cocoșați, sau cum ni s-ar fi părut mai potrivit. Dar pe dedesubt... N-am venit tocmai de pe Pământ ca să răspundem unei chemări, Daniel, numai fiindcă întâmplător ne aflam acolo.

Aengus:

– N-ar trebui să mai continuăm așa. Nu înainte de a afla de la Caitlín toată povestea voastră, dincolo de orice expresie pe care i-o pot da simplele cuvinte sau gânduri.

Devenise complet grav. Privirea sa îl crucifică pe Brodersen:

— Trebuie să înțelegi, Căpitane, că încă nu vă înțelegem pe voi. Credem că sunteți oameni de bună-credință. Cu toate acestea, întorcându-vă, ați putea aduce distrugere, poate, în parte, datorită cunoașterii a ceea ce n-ar trebui să se descătușeze printre ai voștri la ceas de primejdie. Dacă nu vă putem dăruia calea întoarcerii, veți trăi toată viața într-un loc plăcut, pe care vi-l vom pregăti. Dar cred că ați prefera să mergeți acasă.

Brodersen și majoritatea echipajului". – Da, o, da!

Aengus: – Haideți să nu mai spunem nimic până nu vom fi siguri de ceea ce putem spune. Pentru noi, Caitlín este potirul acestei descoperiri.

Brigit:

— Dacă dorește...

Apoi, fetei pe care continua s-o țină îmbrățișată:

— Iubito, nu vei avea nimic de suferit, nici o durere, decât ceea ce tu însăși ai putea alege după aceea. Memoria are prețul ei, dar dacă dorești, vei fi eliberată de orice amintire.

O sărută pe frunte:

— Te previn totuși, cred că n-o vei dori. Gândește-te bine, copilă. Nu te grăbi. Niciodată nu te-am forțat, nici nu te-am grăbi. Nu putem fi complet siguri ce efect ar avea asupra ta unitatea cu noi. Gândește, întreabă-ne, întreabă-ți camarazii, petrece cât de mult timp dorești, și nu te teme să spui nu.

Caitlín ridică fața spre cea care aparținea unei zeițe și răspunse printre lacrimi:

— Dacă eu nu plec, nu ne vom mai întoarce acasă, nu-i așa? Râse; voioșia părea reală.

— În plus, aici se află însuși Domnul iubirii.

Celălalt își înlocui expresia preocupată cu un zâmbet și răspunse încet:

— Cu toții vă iubim.

— S-a vorbit destul, interveni Brigit. Să cânte muzica.

Și luă harpa din aer, de lângă ea.

După aceea, nimeni n-a mai putut spune prea bine ce se întâmplase, decât că, în final, i-au urmat pe Aengus, Brigit și Caitlín până la valvă și, printre cântece, și-au luat rămas bun. Între timp, fata devenise complet captivată. Își sărută colegii la despărțire, cum i-ar fi sărutat în vis.

Ambele nave luminoase se retraseră de lângă Chinook.

ERAM UN AVATAR a cărui spiță era mai ciudată chiar decât prevăzuseră cei care îmi dăduseră ființă. De-aș fi rămas acasă, poate că într-un moment al vieții mele, aceia dintre ei care aveau omul în grijă m-ar fi Chemat. Atunci, ar fi împărtășit mult din bucuria mea, o măsură de tristețe, multe doruri și mirări, furii, chemări, fapte, triumfuri, dezastre, temeri, minunări, dorințe, legăminte, pierderi, poate o înceată și ușoară creștere a înțelepciunii: anii unui om de rând. Dar șansa și dorința m-au adus la ei, în cel mai îndepărtat capăt al acestui univers al nostru.

Ceea ce s-a întâmplat mai apoi, nu pot ști acum. Trupul meu își amintește prea puțin, iar puținul acela e doar o fantomă a adevărului, cu toate acestea însă, nimic din ce se poate descrie în cuvinte. Frumusețile și gloriile — poți să cânti o statuie, sau să sculpezi o melodie? Și toate acestea erau cea mai neînsemnată dintre realități...

Vedeți, Ceilalți și cu mine nu eram numai uniți, ci alcătuiau un întreg. Conștiința lor, intelectul, simțurile, amintirile, perspectiva, sentimentele, sufletele lor, toate erau și ale mele, precum și sufletul meu era al lor. Ei erau eu, eu eram ei, eram o Cealaltă.

Cum arăta asta, sunt incapabilă să gândesc, darmită să mai și spun.

Epoca în care m-am născut mi-a împrumutat ideile pe care le voi folosi, încercând, și nereușind, să vorbesc despre ceea ce am păstrat în mine din tot ce am aflat. Nu știu dacă sunt mai potrivite sau mai nepotrivite pentru așa ceva decât ideile din urmă cu vreo treizeci de mii de ani, ale aceluia care a fost primul avatar din specia mea, sau instinctele unui animal, ori îmbobocirea unei plante.

Cei mai timpurii Ceilalți au apărut pe o lume care a luat formă înainte de coagularea galaxiei. Poate că o penurie de metale grele i-a determinat să-și dezvolte foarte încet tehnica și marea știință, astfel că au evoluat în armonie cu fiecare stadiu existent, înainte de a-și continua drumul înainte. Sau poate că s-au adaptat, atât psihic cât și somatic, într-un ritm mai rapid. Oricum, în cele din urmă au ajuns să călătorească spre stelele care între timp luaseră și ele naștere, deplasându-se în nave cu viteze apropiate de cea a luminii. Întâlnind alte inteligențe și făcând schimburi cu acestea, au dobândit un elan atât de mare, încât au câștigat puterea de a construi marile mașini de transport. Pe vremea aceea, nu mai erau doar o singură specie; și, pe măsură ce exploratorii lor se răspândeau mereu mai departe prin spațiu-timp, au găsit tot mai multe ființe care puteau fi ajutate să li se alăture, dacă acelea o doreau.

Majoritatea speciilor nu erau pregătite. Puține se dovedeau din capul locului potrivite. Ceilalți nu le grăbeau, nici nu încercau să le călăuzească în secret. Numai în cazuri foarte rare își dezvăluiau existența. Ei nu cred că destinul convenit oricui este acela de a deveni asemenea lor, nu cred în destin. Toate genurile de viață sunt la fel de prețioase, cu drepturi egale, în sensurile lor unice. Mai mult, în această diversitate se găsește hrana care le poate face propriul spirit să se dezvolte.

Nu înseamnă că i-am putea numi indiferenți. Nu, cu o inteligență, sensibilitate și cunoștințe ca ale lor, împărtășind vieți distincte pe numeroase planete din întreaga istorie a universului de la apriga sa naștere și până la moartea-i în scrum și cenușă, Ceilalți cunosc

profunzimi și culmi ale tragediei pe care e bine că nu mi le mai amintesc; această minte, singură, n-ar supraviețui. Acolo unde pot, considerând acțiunea ca inofensivă față de integritatea unei populații, ajută. Dar, cel mai ades, trebuie doar să asiste și să deplângă.

Totuși, nu sunt exagerat de solemn. Veselia lor, umorul, spiritul jucăuș, buna dispoziție, exultarea, îmi depășesc capacitatea de înțelegere. La fel și creativitatea lor. Își consideră propriile vieți ca pe niște opere de artă în curs de formare, dându-le formă pentru încântarea artistului și a publicului.

Se poate să fi ajuns la această atitudine fiindcă mintea, conștiința lor, e proteică. Unificarea în voie, parțială sau totală, a personalităților lor, s-ar putea numi telepatie, atâta doar că acesta e un termen prea incomplet pentru a o descrie. Ceea ce se întâmplă nu e magic. Necesită o undă purtătoare, care se supune legilor fizicii. Un rudiment al fenomenului se poate produce uneori și printre noi. Ceilalți l-au adus la desăvârșire.

Acest lucru include și capacitatea de a cartografia o configurație corespunzătoare unei personalități, aplicând-o altui trup, fie acel trup natural sau artificial, organic, mecanic sau... În fine, cum a fost Oracolul, de exemplu. Harta e incompletă și deformată, desigur. Mintea nu este un obiect izolat. Ceea ce o generează și o menține trebuie s-o guverneze, precum și să fie guvernat de ea.

Totuși, un Celălalt poate duce mai multe existențe separate, pentru a le reuni finalmente în făptura inițială. Un Celălalt poate fi, într-un sens, nemuritor, transferând un întreg trecut dintr-un trup muribund într-unul nou, pe care l-a putut crește tocmai în acest scop, sau în mai mult de un singur trup. Contopirea mintală va fi făcut deja parte din această personalitate, integrând-o cu numeroase entități diferite, înregistrările, de asemenea, reluate într-o stare de conștiință ulterioară, după nevoie, oferă un soi de reînviere.

Totuși, Ceilalți nu sunt niște monade la diferite stadii. Nici nu sunt contopiți într-o enormă supraminte; așa ceva ar duce la minimalizare, dacă ar fi posibil. Individualitatea, de formă fluidă, este în virtutea aceleiași receptivități mai reală decât poate deveni printre noi. Din această rădăcină e posibil să fi răsărit pățimașul lor devotament față de libertate.

Nu sunt zei. Numai în galaxia noastră, în orice moment dat, există mai mult decât pot să cunoască sau să prevadă. Oricât de largă le e gama și cât de enorme construcțiile, discern mult mai bine decât noi cu cât este mai mare decât ei totalitatea realității, cât de etern misterioasă este.

Deși simbolurile nu sunt imagini de felul creșterii și descreșterii lunii, ci mai degrabă nașterea și moartea unei stele, și ei trebuie să-și creeze mituri, și ei trebuie să trăiască în fascinația misterului.

Într-adevăr, tehnologia lor, ciclopică sau subatomică, a devenit pentru ei incidentală, un sistem de mijloace necesare pentru a atinge un set de scopuri. Pe multe le-au abandonat ca nemaifiind necesare. Împlinirile pe care le caută sunt mai subtile, prea subtile pentru percepția noastră.

(Dacă cioplești o statuie, câinele tău vede că o bucată de piatră își schimbă puțin forma.) Dar trebuie să-ncerc să exprim o frântură, o aluzie...

Lăsați-mă prin urmare să spun că pe Ceilalți îi preocupă explorarea, înțelegerea și sărbătorirea existenței.

Una dintre căile lor, printre multe altele, este folosirea avatarurilor.

Procedând cu grijă și rețineră, nu consideră crearea unui avatar ca fiind o violare. Un asemenea organism nu e sub nici o formă anormal. Cel mult, a luat ființă în locul unui alt bion similar care ar fi făcut-o în locul lui. În adâncurile lui conține, într-adevăr, anumite structuri, incredibil de fine, la granița dintre molecular și subatomic. Acestea nu-i afectează funcționarea și nu sunt ereditare. Tot ce fac este să dea posibilitatea

Uniunii.

Poate fi implicat ceva mai mult de-atât. De exemplu, în cazul majorității vertebratelor terestre, cel mai simplu este să se fertilizeze partenogenetic un ovul, timp în care i se adaugă acel micro-organ pentru duplicarea celulelor. Dacă se dorește un mascul, sunt necesare și câteva modificări cromozomiale. Indiferent de tratament, pentru indiferent ce organism, este foarte ponderat, conservând mai degrabă decât să distrugă.

Un avatar, deci, își duce viața ca un membru perfect normal al speciei. S-ar putea să nu fie Chemat niciodată. Ceilalți nu se învârt permanent pe lângă fiecare planetă, cosmosul e prea mare. Când unul din spița lui e adus la comuniune, acesta e un act de iubire. Nu se produce nici o vătămare, nici o disfuncție, cu excepția acelor care mor, pentru care uitarea poate fi o dovadă de milă, ei se întorc în locul de unde au venit, ca să continue ca și mai-nainte. N-a fost decât o împărțășire. În acest fel, Ceilalți caută să participe la viața de pretutindeni.

Adevărat, dacă avatarul e inteligent, umbre de amintiri pot după aceea să pâlpâie prin făptura lui...

...Nu pot rămâne? am insistat.

...Nu, iubito, cântă acea parte din mine care se afla în inima lui Brigit.

...Ar fi o osândă asupra ta.

De altundeva din mine, vorbi Aengus:

...Nici n-ai dori să fii un parazit. Îți suntem recunoscători pentru ceea ce ne-ai dat...

...Dar acum, când mi-ați trăit viața, nu mai am nimic de oferit.

...De-ai avea, numai!... Nu, greșesc. Este just să fii ceea ce ești tu. Nu chemăm nici un avatar de două ori.

...Fiindcă ai conștiință și, astfel, liberă voință, îți putem face darul lui Lethe. Dacă-l accepți, vei uita tot ceea ce a fost Aici. Va rămâne pentru tine ca o noapte fără vise.

...Gândește-te bine, draga mea. Să știi că, dacă îți amintești, vei fi bântuită pentru totdeauna.

...Dar ce stafie minunată m-ar bântui! am răspuns.

...Va avea multe fețe, și unele dintre ele, cumplite.

Mult timp am meditat în Unitate. Îți aduci aminte cele mai nobile momente, de dragoste, de înțelegere, de creație, frumusețe, victorie, când pentru un scurt răstimp ajungi dincolo de tine însuși. Este mai mult decât atât, să fii un Celălalt, iar acesta încă este cel mai de jos șes de sub piscurile lor.

...Nu, am decis... Ceea ce pot păstra de la voi, n-aș da nici în schimbul oricărei răsplăți. Da, greu îmi va fi să știu că, odată, sufletul meu a cuprins atâta realitate încât chiar am putut simți puțin din imensitatea care rămâne de cercetat și crescut alături-e și m-am bucurat de existența ei. Dar nu voi pierde complet cunoașterea a ceea ce înseamnă iubirea voastră.

Ne-am strâns și mai aproape pentru a ne lua rămas bun. Pentru aceasta, și-au luat din nou înfățișările pe care mi le prezentaseră prima oară, fiindcă îmi plăceau. Nu că ar fi fost ceva prea straniu în adevăratul lor aspect, sau ceva cât de cât ciudat în ceea ce s-a petrecut între Aengus mac Og și mine. Nu mai sunt chiar atât de multe secole, din timpul meu propriu, până în momentul când oamenii vor începe, unul câte unul, să devină Ceilalți. Și, cu acest prilej, nu vor înceta să fie umani.

NU TRECUSE NICI O ORĂ, când vocea lui Brigit deșteptă intercomul de pe Chinook:

— Caitlín se întoarce la voi. Va intra prin aceeași valvă. Singur în cabinetul său, Brodersen mușcă coada pipei pe care o ținuse strâns între

fălci. Cupa săltă prin norii albaștri denși pe care-i răspândise. Fără ajutorul respirației, focul se stinge în imponderabilitate. Bâjbâi la centura de siguranță, descheie drăcia și sări din scaun. În spatele lui, plutea uitată o sticlă de whisky compresibilă.

— Vestea pe care v-o aduce vă va înveseli, îl urmări vocea. Prin intermediul ei, am aflat că țelul vostru este just. Nu e absolut drept; să nu credeți niciodată asta, despre orice scop ați putea avea; dar este mai bine să învingeți decât să fiți învinși. Deși nu vă ajutam în efortul vostru, vă vom trimite pe drumul potrivit. Deși nu spunem că veți ajunge la destinație, vă dorim cu toată sinceritatea numai bine.

Dar pregătiți-vă să plecați în curând. Forțele care au făcut acest loc și îl mențin, aici la capătul și începutul universului, sunt echilibrate ca pe un vârf de lance care se învâртеște. Oricât de mică e, masa navei voastre le afectează suficient de tare pentru ca, atâta timp cât stați aici, activitatea să stagneze. Nici nu v-a mai rămas nimic de făcut printre noi. Ați ajuns până aici, și deci v-ați câștigat întoarcerea acasă, sau dreptul de a vă duce și a vă lupta pentru întoarcere. Mai mult nu vă putem acorda. La începutul următorului vostru schimb, vă vom anunța să plecați. Până atunci, primiți-o cu drag pe Caitlín. Fiți buni cu ea.

— Christoase, strigă Brodersen, zburând, cum aș putea îndrăzni să fiu altfel?

Câțiva membri din echipaj ajunseseră înaintea lui la valvă. Îi dădu la o parte cu coatele și îi deschise el însuși. Intră o aură argintată, se stinse, și apăru ea. O prinse în brațe și porniră plutind, învârtindu-se ridicol. Mirosul, căldura și suplețea ei îl copleșeau. Fir-aș al naibii, își spuse, plâng de-a binelea.

— Ești bine? Pegeen, iubito, ce s-a întâmplat? Atât de curând...

— A trecut mult timp, cred, răspunse ea, parcă vorbind în somn, avea un zâmbet ca din Nirvana. M-au trimis înapoi în timp. Uite.

Scoase din buzunarul salopetei un carnet cum obișnuiau să poarte astronautii.

— Am scris configurațiile pe care trebuie să le urmăim, refăcând tot drumul până vom ajunge la Danu, de unde sărim în sistemul lui Beta. Vom ajunge la o lună după plecarea lui Emissary.

— Dar tu, Pegeen, tu!

— Oh, eu sunt bine. Trebuie să mă lași câtva timp, ca să... cobor...

Brusc, se agăță cu ghearele de el. Brodersen o simți cutremurându-se.

— Dan, strânge-mă-n brațe, te rog! Nu trebuie să plâng, după toate prin câte-am trecut, nu trebuie!

Din adâncul puțului unde zăcea ființa ei, Joelle radie: Nu vă luați măcar rămas-bun?

...Ba da, și nu numai atât, sosi răspunsul. ...Am aflat de la avatar cât de dezgolită e nevoia ta.

Atunci, luați-mă la voi!

...Nu se poate. O, Joelle, poate un copac să zboare, sau o pasăre să prindă lumina soarelui? Ești ceea ce ești, și ești ceea ce vei deveni, dacă o vei face. Bucură-te de asta.

În câțiva ani mizerabili câți mi-au mai rămas, știind că niciodată nu voi ști ce știți voi, știind că Noumenon-ul meu e o umbră?

...Dacă dorești, te putem face să uiți.

Nu!

...Ce altceva?

Dacă nu sunt vrednică de compania voastră (...Nu există nici o vrednicie deosebită în asta.) atunci, deschideți-mi Realitatea. Fie că mă va ucide, că-mi va rătați mințile, arătați-mi Absolutul!

...Nu avem nici un Absolut.

Dar ceea ce aveți...

...Fragmentele pe care le posedăm nu-ți vor face nici un rău, ele în sine.

(O conferință despre teoria relativității i-ar face vreun rău unei maimuțe?) Avatarul ar putea să-ți spună... Dar tu ai mai mult talent și cunoștințe decât ea. Prin urmare, ascultă, dacă dorești.

...Matematică și crâmpoșele din ceea ce-ar fi putut să fie sau să nu fie percepția directă, și: continuum-ul nostru spațio-temporal nu face parte din Creațiunea totală. Este o bulă de aer într-un ocean hiperdimensional care scoate la suprafață, mereu, tot mai multe fapte, aproape la fel cum străvechile oceane de pe Pământ, Demeter și Beta dau mereu viață, aceasta fiind natura lor. Universurile mor, precum stelele și florile; dar și materia lor continuă să existe, transformată în ceva ce niciodată n-a mai fost.

...Acum și aici, propriul nostru cosmos ars, expandându-se, fugind de sine însuși, s-a intersectat cu un altul. Din această uniune, când se va desăvârși, o să se nască o întreagă lume nouă de lumi. (Proslăvită fie șansa ca și celălalt plenum să fie el însuși bătrân, ca nici o viață – ne rugăm – să nu piară în această geneză!) Cum anume va fi următorul ciclu, nu putem prezice.

...Deja, legile înseși și constantele fizicii se schimbă. Nici voi și nici noi n-am putea exista nici măcar o clipă în afara acestei fortărețe de forțe. Ceea ce urmează va fi complet străin. Totuși, vom căuta o cale de a ne integra, de a-l înțelege și a-l prețui. Construim o mașină...

...care nu este decât mijlocul de a ajunge la un sfârșit, Joelle, la un sfârșit fără de sfârșit.

După o scurtă tăcere:

...Încă mai dorești să arunci o privire?

Da!

...Percepe...

Joelle urlă. Nu de durere sau de groază, ci copleșită de deznădejde.

...Cu bine. Pentru totdeauna, cu bine.

Caitlín se mișcă.

— Ar trebui să mă duc la ea.

— Hm? Ce vrei să zici? Întrebă Brodersen.

— Îmi revine sarcina asta, s-o ajut pe Joelle. Ei știu ce va avea de suferit. N-o pot vindeca. Poate nici nu există remediu. Dar trebuie să încerc, Dan.

— Și eu?... Of, nu vreau să te pisez, nu e nevoie să fiu consolată chiar în clipa asta, dar... te-ai schimbat, Pegeen.

— Da.

Îl strânse de mână, cu putere.

— Am ajuns departe de tine. Îmi voi croi drum înapoi, crede-mă. Acum, însă... tu ești mai puternic decât ea.

— Sosit-a ceasul să plecați, spuseră vocile Celorlalți. Purtați cu voi binecuvântarea noastră.

ENORM, ROȘU-AURIU pe cerul albastru-violet, soarele strălucea peste Beta la sfârșitul dimineții. Una dintre furtunile care domneau peste acea parte a lungii zile tocmai se sfârșise. Stăruiau nori risipiți, vag luminoși, iar peste orizontul de la apus se întindea puntea unui curcubeu. Pământul lucea umed, ca și cum nuanțele închise ale ierbii, bălărilor și frunzelor din copaci ar fi fost presărate cu diamante. Sufla o briză răcoroasă, aducând miresme de mirodenii. Spre est, strălucea un estuar și se înălțau siluete de clădiri, dar mai aproape se zăreau prea puține care să arate că acela era principalul sediu al unei civilizații de călători stelari. Un turn străvechi își ridica masivitatea cenușie, stâncă învăluită în iederă deasupra solului.

Era perioada creșterii, dintre noaptea înghețată și uscată după-amiază. Peste tot, viață vegetală proaspătă răsărea și se dezvolta, cu o iuțeală aproape vizibilă. Cerul era plin de aripi, iar din crânguri și pajști răsunau

cântece.

Joelle și Caitlín se apropiară de turn, pe jos. Gravitația mai mică decât cea pământeană le înviora pașii. Totuși, mergeau prin frumosul anotimp fără a zâmbi, cea mai tânără sobră, cea mai vârstnică sumbră.

— Și de ce nu poți renunța la legământ? Întrebă Caitlín. Da, ai suferit un mare șoc, aflând că tot ceea ce știai nu e decât un strop de apă care peste o clipă va cădea la loc în mare și se va pierde. Totuși, este o adevărată surpriză? Va fi mai mică mâine, când vei face o descoperire? Joelle clătină din cap:

— Mai rău, spuse ea, înnegurată. Am descoperit că nu sunt numai neștiutoare, sunt proastă. Nu, nici măcar atât. Ar implica o trăsătură în comun cu Ceilalți. În ciuda scamatoriilor noastre holothetice, rămânem niște animale inferioare. Suntem ca maimuțele care încearcă să scrie Shakespeare bătând la întâmplare pe o consolă cu taste și incapabile să se țină de treabă cinci minute în șir. Sau suntem ca niște limbrici care încearcă să vadă.

O secundă, Caitlín strânse pumnii și privi în vânt. Când își regăsi controlul feței, replică:

— Ei nu ne privesc de sus. De câte ori trebuie să-ți spun? Pentru ei, orice soi de viață e nobil. Misiunea noastră este să fim ceea ce suntem, cu mândrie.

— Ți-e ușor să spui asta.

Caitlín își stăpâni răspunsul.

— Tu ești extrovertită, fizică, sangvină, tot ceea ce eu nu sunt, continuă Joelle. Iar ceea ce credeam eu că aș fi, a reieșit că era o iluzie. Deci, nu sunt nimic.

Caitlín roși, se încruntă și o repezi:

— Nu crezi că ar cam fi timpul să ieși din mociirla asta a autocom-pătimirii?

— A, o să-mi fac datoria cum se cuvine, nu te teme.

Îmblânzită, Caitlín îi atinse obrazul.

— Învăță să fii din nou umană. Creierul e o singură fațetă a existenței, nici cea mai mare, nici cea mai strălucitoare. Te voi ajuta oriunde pot. Toți colegii tăi din echipaj te vor ajuta.

Disprețul se înteeți, cu gust acid:

— Da, începând cu sex cât cuprinde. Panaceul tău favorit, nu?

Fără-ndoială, îți poți convinge armăsarii să-i facă babetei favoarea de a o cordi cu regularitate. Nu, mersi!

— Am făcut eu sugestia asta? replică liniștită Caitlín. Aș prefera să nu fie cazul. Și mie mi-e la fel de urât ca și ție. Sau mai urât, poate. Nu cred că vei mai dori un bărbat ca bărbat, niciodată. Ceea ce nu e deloc rușinos pentru tine, ci sunt doar gusturile și preferința ta. Dar e îngrozitor când te vedem înghețată în singurătatea asta. Vrem să te încălzim, să te eliberăm. Putem cu toții, dacă vei deveni mai caldă față de noi: dacă fu s-o faci.

— Sunt încă holothetă. Voi, ceilalți, continuați să nu fiți decât niște animale pentru mine. Bine intenționate, dar animale; și niciodată n-am ținut prea mult la câini și pisici. Cât despre colegii mei de pe Pământ, cum ar putea să-mi placă, acum, când nu-i mai respect? Sau pe mine însămi, să mă respect?! Sentimentalisme siropoase nu pot schimba cu nimic situația... Am ajuns.

În fața clădirii, care avea poarta larg deschisă, era parcat un zburător. Femeile intrară în penumbra răcoroasă, plină de ecouri, pornind pe o rampă în spirală, spre etajul întâi. Acolo se găseau acele unități de linking pe care betanii și cercetătorii de pe Emissary le concepuseră pentru folosința în comun. Pe Joelle o năpădiră amintiri despre Fidelio. Am fi împărțășit aceeași pierdere, ne-am fi ajutat reciproc, în suferința noastră. Dar el e mort.

Îi așteptau trei băștinași, o femelă înaltă, între siluetele mai scunde ale celor doi masculi. Razele de soare pătrundeau pe o fereastră, reflectându-se din blana lor ca mahonul. Mirosul lor de iod umplea nările precum aerul de pe o plajă. Cu labelle superioare și mâinile inferioare, făceau gesturi de salut. Pământenele le răspunseră cât puteau de politici.

Joelle își ocupă locul. Caitlín o ajută să se conecteze, apoi rămase alături. Holotheza se deșteptă. Joelle izgoni ideea de a examina Noumenon-ul, ficțiunea aceea jalnică. Nu dorea decât stăpânirea completă a limbii locale. Totuși, se pomeni posedată de stare, îi simți puterea prin toată ființa: da, acolo își avea ea locul.

Emise, prin anexa de vocalizare, vorbirea de uscat, cu tonuri pline, supratonuri și, uneori, sunete de flaut:

— Frumoasă fie-vă vremea, matriarhă cu ai tăi vajnici masculi.

— Purta-te-ar fluxul, femelă cu intelect, răspunseră la fel de solemn betanii.

— Regretăm că am întârziat, le explică Joelle. Ne-a reținut în tabără ploaia. Tovarășii noștri de turmă foloseau vehiculele împrumutate nouă, în felurite comisioane legate de instalarea noastră, și mă întrebam dacă n-ar fi posibil ca furtuna să fie primejdios de puternică.

— Nu ne-am prăjit, răspunse femela.

— Ne-am petrecut timpul calmând norii lăuntrici, față de ceea ce urmează să auzim, adăugă cel mai mare dintre soții ei.

— Ești bună că te întâlnești cu noi, având în vedere cât de grea trebuie să-ți fie munca, adăugă și partenerul lui.

— E minimum ce pot aduce soției și fraților din gospodăria celui care mi-a fost prieten, le spuse Joelle.

Deodată, orbitor, își dădu seama că vorbea serios. Cerase întrevederea ca pe un gest protocolar. Echipajul de pe Chinook avea nevoie de multă bunăvoință, dacă voia să convingă o lume-ntreagă să i se alieze. Dar acum, când era acolo, cu cei pe care îi iubise Fidelio... Ochii începură s-o usture, împăienjenindu-i-se. Și-i șterse cu nodurile degetelor, iritată, și continuă, bucuroasă că își putea păstra calm glasul artificial:

— Lângă mine se află o femelă din banda noastră, numită Caitlín. El a murit în brațele ei. Înainte, ajunsese să-i placă tovarășia ei aproape la fel de mult ca a mea, căci îndrăgea muzica pe care o cânta ea și-i dăruia în schimb cântece de-ale lui. Voi traduce între voi și ea. Împreună, vom căuta să vă spunem povestea faptelor lui. Întrebați tot ce doriți.

Caitlín păși înainte, până când văduva ajunsese s-o domine cu statura ei, și-i întinse o cutie pe care o adusese.

— Ia asta, doamna mea, spuse ea încet. Cât timp era încă pe navă, am făcut imprimări după înregistrările pe care le aveam cu el, iar cele mai reușite vederi le-am mărit sub formă de fotografii, pentru tine.

În timp ce Joelle traducea, betanii văzură ce era. Un timp, priviră tăcuți asemănarea. Apoi, femela își puse cu cea mai mare blândețe ghearele pe capul lui Caitlín, mângâind-o cu mâinile ei uriașe și nesigure, și bolborosi, şuieră – sunete marine...

— Fie să nu-ți lipsească niciodată curata apă-sărată. Fie ca toate furtunile să-ți aducă numai fericire. În numele și în prezența lui Dumnezeu.

— Oh, a fost o faptă dureros de mărunță. Mă simt atât de neputincioasă...

— Poate că nu prinzi cu ce ajutor te desfeți dacă ai amintiri comune cu el. Readuci la suprafață acele zile ale lui care pentru noi rămân înecate. ...Întâlnirea a durat mult, ore întregi, fiindcă betanii doreau totul, fiecare crâmpei pe care pământenele îl puteau redeștepta. Întrebările lor zburau ca stropii de ploaie în rafalele vântului. Scena era înregistrată cu o cameră de luat vederi, dar Joelle bănuia că nu avea reală nevoie de așa

ceva, nu făceau decât să-l evoce între ei pe Fidelio. Caitlín își desprinsese de pe umăr sonadorul și le interpretă cântecele și melodiile pe care i le dăruise lui. În final, puse instrumentul deoparte și le intonă cântecul cu care-l adormise.

Când termină, în turn domni un timp tăcerea. Apoi, văduva se animă, ridică un braț superior ca pentru binecuvântare și spuse:

— Mila să fie întotdeauna cu tine, cea care ești atât de milostivă. Îți voi susține cauza în fața Consiliului Suveran și cred că va fi mișcat spre a te ajuta.

— Cum? exclamă Joelle, surprinsă. Tu?

— N-ai prins deplinătatea adevărului despre mine? E semn bun, că voi două ați venit aici numai din bunătate. Află, spre cinstea celui de odinioară care a călătorit cu tine, că Liga Călătorilor Spațiali m-a numit recent delegata ei. Întrucât membrii săi îmi vor urma așadar conducerea, tot ceea ce spun în Consiliu poartă o mare încărcătură.

O soluție norocoasă. N-am s-o deziluzionez cu privire la motivele mele... sau, mai curând, motivele pe care le-am servit, neașteptându-mă să mai conteze cu adevărat ceva pentru mine. În plus, implicațiile de aici sunt alarmante. Dacă a înțeles și Caitlín... Joelle aruncă o privire spre femeia mai tânără, și o văzu uitându-se pe fereastră, cu expresia la fel de îndepărtată de emoțiile banale ca aceea a unei măști mortuare. Un moment, compasiunea o readusese pe Caitlín înapoi din acele tărâmurii pe unde rățăcea sufletul ei de când se despărțise de Ceilalți, acum, însă, se întorsese într-acolo.

Joelle reveni cu atenția spre betani.

— Încapă multă îndoială că ai voștri ne vor ajuta? întrebă ea.

— A fost, răspunse franc femela. Povestea pe care ne-ați adus-o este cumplită. Speram să aflăm de la voi cum putem deveni ceea ce trebuie să devenim. Astăzi, mulți se întreabă dacă, în schimb, nu s-ar putea să învățăm — noi, sau urmașii noștri, întregul neam — trădarea, opresiunea, violența, așa cum ni le povestiți, fără a părea să le considerați foarte neobișnuite. Unii dintre noi v-ar pune în carantină.

— Specia voastră e perfectă? replică Joelle, mai mult din interes pentru exactitate decât cu vreo intenție defensivă.

— Bineînțeles că nu. Știi ce boală purtăm în noi și ce fel de uscăciune a adus-o. Alta e enigma: oare apele pe care ni le oferiți voi vor fi tămăduitoare, sau otrăvitoare?

— Avem mai mult de oferit decât numai pe noi înșine.

— Da, schema drumurilor pe care ați venit. Acestea vă fac într-adevăr cauza mai plutitoare. Totuși...

Văduva întinse ambele mâini, într-un gest de îmbrățișare:

— Ei bine, în ziua asta ne-ați arătat la toți trei cât de multă decență are neamul vostru. N-ar trebui ca noi, din lumea aceasta, s-o ajutăm pe cât putem de mult să înflorească? Așa încât, o voi cere Consiliului.

Joelle fu uimită de propria ei ușurare.

Peste câteva minute, familia își luă rămas bun, cu calm, și plecă. Le-ar fi luat pe pământene cu zburătorul lor, dar acestea preferau să meargă pe jos.

Când ieși din holotheză, Joelle nu mai simți nimic din deprimarea care urma de obicei. Nu putea gândi nici pe departe atât de bine, dar nici nu se simțea îndemnată. Motive mai importante rețineau ceea ce începuse s-o potopească pe dinăuntru.

...Soarele abia dacă se mișcase din loc. La apus, norii erau negri-albăstrui, vârstați de fulgere, scuișând scame peste cer, în calea unui vânt rece și iute, care anunța iminența unei noi furtuni. N-avea să sosească înainte ca femeile să ajungă la tabără, iar până atunci puteau respira aer curat. Peisajul viu se mișca unduitor înaintea furtunii.

Caitlín o luă pe Joelle de braț. Din nou, înfățișarea fetei, întreaga ei

atitudine, ascundeau o preocupare de-a dreptul mortală, indicând doar vag faptul că cea mai mare parte din personalitatea sa se afla pe alte meleaguri.

— Hai, plângi, spuse.

— Ce? clipi din ochi Joelle.

— Te-am văzut chinându-te să n-o faci, mult prea des. Mașina ta ți-a împrumutat puterea. Dar de ce să nu cedezi? Doar știi că eu am vărsat câteva lacrimi...

— Tu ești altfel.

— Cât de mult, în inima mea?

Mă întreb, își spuse Joelle.

— Nu te-am văzut suferind de dragul suferinței, continuă Caitlín. Și totuși, până-n ziua de azi, drag îmi este semnul care arată că mai poți iubi.

— Păi... eu...

Joelle înghiți un nod.

— Erau rudele lui Fidelio. Nu erau oameni.

— Ce contează? Sunt ființe conștiente. Îți doresc prietenia.

Dăruiește-le-o, primește-o pe a lor în schimb, și învie din nou.

Nu, blestem, nu vreau să urlu! Nu...

— Speciile noastre vor avea legături tot mai strânse, spuse îngândurată Caitlín. Pământul va trebui să trimită un soi de ambasador pe planeta asta, care cel mai bine ar fi să fie conducătorul unei misiuni științifice permanente. Sigur, și nimeni nu e la fel de bine calificat ca tine.

— Dacă betanii ne acceptă...

— Ne vor accepta; fii sigură de asta.

Ce cunoștințe fără cuvinte se ascundeau sub încrederea lui Caitlín?

— Nu numai fiindcă simt nevoia să ne studieze viețile. Într-adevăr, cât timp acest lucru s-ar putea dovedi valoros, nu va fi singurul medicament simplu la care se așteaptă, în primul acces de bucurie. Asemenea leacuri nici nu există, nu-i așa?

Dar, între noi și noile specii la care-i putem conduce... bine, dar stau deschise lumi întregi! Ceilalți nu ne-ar fi învățat să trecem înapoi prin toate porțile pe care le-am străbătut în expediție, dacă nu considerau că suntem destul de demni de încredere, întreaga omenire, și Beta. A trebuit să îi lăsăm în avanpostul lor, da, dar altundeva...

Lăsă fraza neterminată. Pasul i se frânse. Un moment, încremeni, cu ochii spre cer, gura întinsă diform, degetele încovoiate ca pentru a înhăța vântul. Joelle aproape că-i putu citi gândurile: Trebuie să-i lăsăm în pace. Niciodată nu-i vom mai putea cunoaște.

Cu un gest brutal, ca pentru a-și aduce durerea la ordine, Caitlín își reluă mersul și vorbele. În tonul ei se simțea chiar și puțin entuziasm:

— Dansatorii de pe Danu. Învățătorii de pe Pandora. Oracolul de la pulsar, și cei de-afară care au venit acolo. Navigatorii acelei nave pe care am văzut-o trecând prin butucul galaxiei. Și alții, și alții! Joelle, aș putea să te invidiez, atâtea aventuri ale minții și spiritului îți pot aparține... Îți vor aparține. Jur, și Ceilalți își trăiesc cel mai intens viața tot atunci când cercetează. Ce altceva mai poți să-ți dorești? Și... aceia doi dintre ei pe care i-am întâlnit... copii ai omenirii... Într-un mod mult mai profund decât cel al sângelui, sunt descendenții tăi.

S-ar putea să fie așa. S-ar putea să aibă dreptate. Aici, pe Beta, provocări, afecțiuni, pace lăuntrică...

— Și ai lui Fidelio, încheie Caitlín.

Atunci, Joelle plânse.

fundal de întuneric unde stelele nu licăreau niciodată, cu nenumăratele lor scânteieri, Calea Lactee șerpua argintie, nebuloasele și galaxiile surori sclipeau îndepărtate, iar gigantul cilindru al mașinii T se rotea între balizele sale, pe aceeași traiectorie ce înconjura Pământul, dar ascuns pentru totdeauna vederii acestuia. Orice presentiment că se petrecuse ceva ireparabil nu putea fi decât o neghiobie datorată nesiguranței și epuizării emoționale. Cu câteva ore în urmă, o navă plină cu criminali urmăriți încercase să scape, se repezise la întâmplare printr-o poartă și se pierduse până la sfârșitul timpului. Asta era tot. Nu se întâmplase nimic important. Nimic.

Decât că se periclitaseră vieți omenești. Decât că printre membrii echipajului se auzeau murmure... ni se ascunde ceva, dar ce anume, și de ce? Decât o conștiință prea neliniștită ca să mă lase să adorm.

Plutind de unul singur în centrul de control, tăcut, Aram Janigian, comandantul navei de supraveghere Copernicus, privea afară prin ecran. Lawes o fi treaz, la bordul lui Alhazen? Oare și el se întreabă dacă am procedat bine, și descoperă că ceea ce ni s-a spus nu e ușor de crezut, și se blestemă pentru că i-a lipsit curajul de a-și pune cariera în joc, dând publicității incidentul și încercând să obțină declanșarea unei anchete? Sau știe adevărul și doarme adânc, așteptându-se ca până dimineață să primească ordinul de a se întoarce acasă?

Îi trecea oare prin minte acel adevăr, că se întâmplaseră lucruri importante, că încă se mai întâmplau și aveau să continue astfel, atâta timp cât exista un viitor? Atâta doar că scala lor temporală era cosmică. Stelele evoluau fără încetare; peste milioane de ani, majoritatea celor care străluceau acum cel mai puternic aveau să se fi învăpăiat și să fi murit. Între timp, nebuloasa Orion și ruda ei urmau să fi născut noi sori, noi planete. În cinci miliarde de ani, sau cam atâta, avea să intre și Sol în chinurile agoniei. Până atunci, constelațiile vizibile aveau să se fi pierdut de mult timp, rotindu-se — de câte ori? cam de douăzeci și cinci? — printr-o galaxie care ea însăși se afla în neobosită schimbare. Iar după aceea...

În fața lui Janigian apărură o navă.

Alarma automată începu să urle. Oamenii de serviciu prinseră a țipa prin intercom. Nu-i prevenise nici un pește-pilot. Nici n-ar fi avut cum. Marele cilindru bont, cu protuberanțe criptice și o ceață albastră în jur, nu era construit de oameni. Dar imagini de acel gen se găseau în mii de exemplare, prin toate bibliotecile și băncile de date de pe Pământ și Demeter. O navă foarte asemănătoare trecuse prin sistemul Phoebian. — Toată lumea la posturi! strigă Janigian. Fiți gata! Nu facem nici o mișcare până nu primiți ordin, dar fiți gata! Outercom, fă-mi legătura cu Alhazen.

Străinii se îndepărtau, accelerând ușor. O navă-soră ieși și se dădu la o parte din drum. Sosi și o a treia.

— Lawes, tu ești? Lawes, nu trage, m-auzi?

— Mă crezi nebun? Sigur că nu trag. Le transmit superiorilor mei.

Încearcă să afli dacă poți lua legătura cu creaturile alea. Anunță-mă imediat și bagă-mă și pe mine pe fir.

A patra, a cincea, a șasea... O pauză, extratereștrii manevrând într-o formație care ar fi putut să fie defensivă, dar...

A șaptea navă era diferită, mai mică, sferică, greoaie în comparație cu celelalte, în timp ce se propulsa cu g standard... o Reina.

— Lawes, s-a întors Emissary. Maică Precistă, i-a adus la noi! Împotriva tuturor ordinelor...

— Nu, stai, stai. Asta nu-i Emissary. Mărește imaginea; uită-te de aproape. Este Chinook. Chinook a înviat din morți.

Visez? Nu, e prea concret, hamurile care mă țin, instrumentele ale căror cadrane nu se topec, familiara inerție a trupului, deși afară explodează

universul...

Extratereștii o încercuiseră, formând scut în jurul ei.

— Apel standard, dirijă Janigian. Comutați orice răspuns direct la mine.

În mai puțin de un minut, pe ecranul de comunicare apăru chipul lui Daniel Brodersen. Zilele trecute de când străbătuse ultima oară Sistemul Solar îi adânciseră ridurile, înspicaseră cu mai mult argintiu părul negru și aspru, și-i mai aduseseră încă ceva, nedefinit, o expresie îndepărtată... Cum era posibil?

Zâmbi, vorbind în spaniola sa tărăgănată, la fel ca înainte:

— Bună ziua, căpitane, sau seara, dacă așa arată ceasurile. Ascultă-mă, te rog! Nu suntem niște inocenți nebănuitori pe care să-i poți dezintegra înainte să se dezmeticească. Dar venim cu intenții absolut pașnice. Dacă tragi, nu vom răspunde cu foc. Nu e necesar. Sper că n-ai să irosești pe noi muniția contribuabililor. Ne îndreptăm spre Pământ. Totuși, întrucât avem o poveste de spus întregii specii omenești, am dori să începem cu Copernicus și Alhazen. Speram să ne ascuți până la capăt și să transmiți un mesaj – la cartierul general oficial – în calitate de martor. De acord?

În mintea lui Janigian sună o trompetă.

— Da, răspunse el.

Lawes interveni, prin sistemul auxiliar.

— Nu, gemu el. Sunt insurgenți, îți spun eu, au recrutat o flotă de monștri.

— Ție cine ți-a spus? pufni Brodersen.

— Lawes, spuse și Janigian, taci din gură! Și lasă-ți oamenii să asiste. Brodersen începu. Avea înregistrări de proiectat, și imagini în direct de pe navele betane. Pe măsură ce asculta, șocul lui Janigian se transforma în furie, urcând spre turbare căpiată. Lawes, incredul la început, prinse după un timp să-și manifeste și el mânia: până când trebui să-și părăsească postul pentru a stăvili o rebeliune.

Telefonul de lângă pat îl smulse pe Ira Quick din coșmar. O casă dărâmată, o fetiță moartă acuzând cerul, continuând să-și strângă la piept ursulețul, cu sângele de un stacojiu imposibil... Îl treceau sudori reci. În timp ce se sălta într-un cot și aprindea lumina, văzu cum cernea zăpada prin dreptul ferestrei, în noapte. Lângă el, ca o grămăjoară caldă, soția sa se mișcă, înotând spre trezie.

Acceptă apelul. Pe panou apăru o față, iar o voce începu să mitralieze veștile primite. Peste câteva secunde, Quick o întrerupse:

— Stai. Oprește. Vreau să vorbesc pe alt fir. Înregistrează tot ce mai vine, până fac din nou legătura, și asigură-te că circuitul e ecranat.

Își coborî picioarele pe covor. Alice se ridică în capul oaselor:

— Ce este?

— Confidențial, răspunse Quick. Stai aici!

Și se ridică.

Ciudat, își spuse o parte din el, cum se face că nu simți imediat catastrofele! Ca piciorul pe care mi l-am rupt la schi, sau tentativa de șantaj, sau cererea lui Bergdahl de a se renumăra voturile și a se face o anchetă. Pe alea, le-am înfruntat destul de bine. Omul poate deveni temporar un automat eficient. Angoasa apare mai târziu.

O privi pe Alice, judecând-o ca fiind frumoasă, regretând că probabil avea s-o piardă și dorindu-și vag să-i fi acordat mai multă atenție.

— Iubitule, trebuie să fie ceva îngrozitor, șopti ea. Lasă-mă să vin cu tine. Te rog...

— Nu. Am spus să stai aici.

În cabinet, ascultă raportul amănunțit. Era confuz și incomplet, dar lipsit de orice ambiguitate. Dădu replicile evidente, lăsă instrumentul pe apel special și reveni la etaj, pentru a bate la ușa oaspetelui său incognito. Simeon Ilici Makarov îi deschise ușa. Trupul său scund și bondoc era gătit într-o pijama scandalos de ți-pătoare.

— Ei, ce e? se răsti premierul Rusiei Mari.
Quick îl zori înapoi în cameră și închise ușa după el.
— Vești proaste. Cele mai proaste, de fapt.
Makarov își roase mustața, ținându-se tare.
— Se pare că Brodersen s-a întors. În fruntea unei flote betane, zvâcni Quick în loc.
Cei de pe Alhazen au încercat să mă anunțe, dar ăia au intrat prea repede.
Copemicus a raportat la Comisia Astronautică de Control. Pe mine m-a anunțat Palamas. E zguduită, nu știe ce să creadă, dar bănuia că merit să mi se acorde o șansă. Ce-am putut să-i spun? în esență: „Minciuni. Fraude. Păstrează secretul până aflăm mai mult.”
— Dar nu e o fraudă, replică încet Makarov.
— Nici eu n-aș prea crede. Cumva, diavolul ăla...
Quick înghiți în sec, își învinse un acces de tremurături și intră în amănunte.
— Ei, spuse Makarov. Mă rog...
Tremurăturile reveniră, și mai rele.
— Ce facem?
— Eu mă duc acasă, bineînțeles.
Makarov se răsuci pe călcâie, merse poticnit până la șifonier, îl deschise și-și scoase valiza.
— Îmi împrumuți o mașină până la aeroport.
— Dar... domnule...
Quick se stăpâni.
— Trebuie să facem planuri, să ne coordonăm, să alertăm organizația.
— Da. Între timp, neagă totul. Ține-te tare, nu așa spuneți voi, nord-americanii? Mai avem câteva zile până să ajungă inamicul pe Pământ.
— Și atunci...
— Trebuie să fim pregătiți.
Umerii lui Makarov se înmuiară. Un moment, păru cenușiu tot.
— Pe plan politic, sunt terminat, la fel ca dumneata. Cu speranțele mele cu tot.
Își îndreptă spinarea, puse valiza pe pat și începu să împacheteze.
— Voi încerca să ajung într-o poziție de unde să pot negocia pentru supraviețuirea mea personală. Altfel, voi aranja să dispar. Te sfătuiesc să faci la fel.
Nu, eu nu sunt pregătit, nu sunt genul, țara asta nu e genul acela și n-am contactele necesare peste hotare, și nu mai am timp... Quick privi ninsoarea. Publicul se va întoarce împotriva mea. Am de ales între pușcărie și pistol.
— Lua-i-ar dracu'! răcni el. Ingrații! Lua-i-ar dracu la el în iad!

PUȚINE FELINARE ARDEAU în Eglise de St. Michel, și nici unul dintre ele în apropierea casei Brodersen. Când deschise ușa, Elisabet Leino își văzu peluza, rondurile cu flori, coroanele copacilor, înghețate de lumina lunilor. Pe cer străluceau atât Persefona, cât și Erion, peste roua zorilor se întindeau umbre duble. Aerul care pătrunse în casă era rece și calm. Își stăpâni exclamația de surpriză, așteptând să vorbească întâi persoana care sunase la ușă. Lumina din casă era mai puțin blândă cu Aurelia Hancock decât trebuia să fi fost cea din cer. Guvernatoarea generală a planetei Demeter stătu un timp pe loc, cu privirea în pământ, frământându-și degetele. În sfârșit, ridică ochii, imploratoare:
— Pot să intru?
— Da, replică Lis, dându-se la o parte.
Hancock trecu pragul.
— Te rog, vrei să închizi ușa? Am venit aici în secret.

Lis se supuse, apoi se răsuci să-și privească vizitatoarea. Sufrageria, mocheta și podelele din lemn de esență tare, lambriurile, fereastra cât peretele, șemineul clădit de Dan, nu mai aveau un aspect senin. Inspirau alertă. Până și pisica de pe sofa se trezi și privi în jur cu ochi galbeni.

— Nu luați loc? o invită automat Lis pe guvernatoarea.

— Nu știu dacă pot, răspunse cealaltă femeie, în nefericirea ei. Dibui prin poșetă după o țigară.

— Atunci, beți ceva?

Hancock îi aruncă o privire surprinsă:

— Ai bea împreună cu mine?

— V-am oferit dumneavoastră o băutură.

— Înțeleg... Nu, mulțumesc.

Lis traversă spre cămin și se rezemă cu un cot de consolă. Acolo se aflau câteva suveniruri, un sfeșnic moștenit de la părinții ei, suportul de pipe al lui Dan, un trofeu de la un concurs de schi acrobatic pe care-l câștigaseră împreună, genul de obiecte care-și au locul într-o casă omenească. Simțindu-se în siguranță lângă ele, Lis întrebă:

— De ce ați venit?

Hancock începu să tremure.

— Am venit, ca să-ți cer ajutorul, iertarea și...

Lis înălță din sprâncene:

— Ce credeți că pot face? Vestea s-a răspândit. Guvernul provizoriu trebuie să intre pe poartă peste o zi, două, iar comisia de anchetă nu va întârzia mult după el. N-am nici o poziție oficială.

— Ești soția lui Dan Brodersen!

— Omul pe care ți-ai dat toată silința să-l omori! bătu Lis cu pumnul în piatră. Nu. Poate că n-ar fi trebuit să spun asta. Voi crede ceea ce mi-ai spus înainte, la telefon, că n-ai avut asemenea intenții, că ți-a scăpat situația din mână. Și totuși, Aurie, ți-ai asumat o responsabilitate și va trebui să suporti consecințele.

Cu capul plecat, Hancock scoase țigara după care jinduia, dar în loc s-o aprindă, o fărâmiță cu degete tremurătoare.

— Nu înțelegi, bâigui ea. Nu cer nimic pentru mine. Îți cer să ai milă de Ira Quick.

Lis înțepeni de surpriză:

— Ce???

Hancock făcu din nou un efort s-o privească.

— Îl consideri un monstru, cel care de fapt a încercat să-i facă de petrecanie soțului tău și să sugrume tot ceea ce speraserăți, tu și Dan. Vocea ei deveni mai puternică.

— Dar nu e așa. A comis câteva greșeli îngrozitoare, fără îndoială... totuși, nu vom ști niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă învingea, nu-i așa? Ar fi rămas în istorie ca un mare om de stat, un erou... Nu contează. A pierdut, atâta tot. Dar nu poți să-ți dai seama că nu din răutate a făcut ceea ce a făcut? Din ambiție, din megalomanie, da, e om. Dar credea sincer că procedează așa cum trebuie.

— De-asta nu-s prea sigură, replică Lis.

— Nu contează, repetă Hancock, începuse să plângă. Numai întreabă-te, cărui scop ar servi răzbunarea? N-ar fi mai bine pentru toată lumea — n-ar începe mai just epoca asta nouă a voastră — dacă l-ați ierta?

Lis tăcu vreme de câteva secunde, înainte de a spune:

— Te-am întrebat la ce te-aștepți din partea mea, presupunând că aș vrea să fac ceva.

— La totul! țipă vizitatoarea.

Apoi, mai încet:

— Acordă-mi creditul de a mă pricepe la politică. Dan însuși, el e omul momentului, omul secolului, dar are nevoie să fie anulate acuzațiile împotriva lui, pentru acțiuni ilegale care au dus la omucideri și... Dacă ar

cere în public o amnistie generală, cine l-ar putea refuza?

Își șterse ochii.

— Tu îl poți convinge s-o facă. Nu e un om răzbunător, și... ți-am spus, n-ar fi un gest plin de speranță? Eu nu contez. Îmi voi asuma orice. Oricum n-am fost decât un pion, după cum reiese. Și nici restul conspiratorilor nu contează. Dar Ira...

Căzu pe podea, aproape ghemuită, rezemându-și greutatea în brațe.

— Ira, te rog, Ira!

Lis stătu un timp, puternică, înaltă, pe picioarele ei lungi. Lumini și umbre îi treceau peste față. În cele din urmă, murmură, mai mult pentru sine:

— În viața publică sunt terminați, toată banda. Mai îndrăznesc să umble pe Pământ? Dar Demeter încă mai are continente întregi pe care oamenii pot s-o ia de la început.

Nu atinse făptura prăbușită în fața ei, ci spuse doar:

— Da, Aurie, voi pune o vorbă pentru el, așa cum vrei. Și pentru tine. Când rămase singură, cu excepția copiilor adormiți, Lis reveni în cabinetul ei. Era o cameră spațioasă, aranjată eficient, plină de echipamente birotice la zi; deasupra biroului, însă, stătea o hologramă a Muntelui Lorn, cu zăpezile sale veșnice. Se opri, încruntându-se spre un aparat de comunicații, și apăsă pe butonul pentru reluări. Revăzu ultimul mesaj primit de la Brodersen, din Lima. Imaginea și glasul deopotrivă exprima oboseala:

— ...o asemenea liotă infernală de prostii prin care trebuie să mă bălăcăresc. Și nici nu li se întrezărește capătul! Tu ai face față mai bine decât mine, iubito. Și ce grozav ar fi să te am aici! Îmi tot spun că n-ar fi cu-adevărat practic, după care caut argumente ca să-mi dovedesc că m-am înșelat...

Curând, însă, o menționează și pe Caitlín. La început, Lis trecu peste acel fragment, după care își mușcă buza și îl mai relua o dată, și încă o dată. Apoi se așează, cugetând. În sfârșit, parcurse răspunsul pe care îl compunea când o întrerupsese Aurelia Hancock. Acum avea de spus noutăți considerabile și importante. Înainte de a o face, rămânea ceva ce-ar fi putut să conteze și mai mult.

Doppelgänger-ul ei electronic o privi de pe ecran, declarând:

— ...Veștile tale aproape mă sperie. Lasă-mă să vorbesc cu ea. Următoarele câteva minute din înregistrarea asta îi sunt adresate lui Caitlín. O dregere stângace a glasului, o schimbare de poziție, urmate de:

— Bună, Caitlín, draga mea. Salut. Ceea ce-mi spune Dan despre tine nu sună deloc îmbucurător. Nu c-ar spune prea multe, cred că nu o face fiindcă nu are multe de spus. Se pare că îți duci viața într-un mod mai mult sau mai puțin normal. Dar, ei bine, de exemplu, n-a menționat nici o glumă între voi doi, și de obicei mi le destăinuie și mie. Sau...

Banda reproduce soneria de la ușă, apoi se opri.

Lis stătu pe gânduri, porni din nou aparatul și vorbi spre anii-lumină de dinapoia lui:

— Dan, ceea ce urmează e pentru Caitlín. Numai pentru ea. Închide și las-o să asculte singură restul. Mai am și altele să-ți spun, dar le înregistrează pe banda următoare.

Știa că avea să-i respecte cererea.

— Caitlín, cred că ar fi mai bine să nu-i arăți înregistrarea asta și lui Dan. Spune-i că sunt probleme de-ale fetelor. Numai Dumnezeu știe câte griji are pe cap. Tu, cu suferința ta, ești cea mai apăsătoare dintre ele. Te rog, continuă Lis, dintr-o dată chinându-se să respire, îți poți da seama că nu vreau să te fac să te simți vinovată, sau așa ceva? Prin câte-ai trecut, nici nu-mi pot imagina. Sau la ce jinduiești, cam ăsta e necazul, nu? Ești pierdută într-un vis a ceea ce a fost, iar el simte asta și...

Își adună gândurile.

— Trebuie să te întorci. Pentru binele tău propriu și pentru al lui și, da, al meu. Al meu, nu numai prin intermediul lui. Mi-aș putea cumpăra un bilet spre Pământ, Caitlín, întrucât Dan mai are de stat acolo câteva luni. Aș face-o, numai că tu ai nevoie de tot ceea ce-ți poate da el. Nu trebuie să te piardă, în semi-viața în care ai intrat. Și nici eu nu trebuie să te pierd. Am descoperit cât de mult însemni pentru mine.

Oftă.

— O, da, te-am invidiat și, fără îndoială, te voi mai invidia și pe viitor, din când în când. Dar geloasă nu sunt. Nu mai sunt. Amândouă îl iubim, iar el ne iubește pe amândouă. Ei bine, n-ar trebui să ținem una la alta?

Un chicotit.

— S-ar putea să vină ziua când și el mă va invidia puțin... sau va fi puțin gelos. Ceea ce nu i-ar face nici un rău!

Caitlín, vino acasă. Eu n-am fost acolo unde-ai fost tu, dar sunt mai vârstnică decât tine și am văzut părți ale vieții pe care tu poate nu le cunoști. Dă-mi voie să-ți propun, lasă-mă să te chem...

...Când termină, Lis se ridică și se întinse, mușchi cu mușchi. Avea să-și scaneze cuvântarea a doua zi, poate s-o redacteze, deși numai ca s-o facă mai clară, știa ce sfat îi dăduse și spera să fie de ajutor. Între timp, cum ar fi fost un păhărel înainte de culcare, puțin Sibelius, și în pat? Dimineața, avea nevoie de toată energia.

La naiba cu Griselda sau Penelopa! Avea o mulțime treburi de făcut.

ÎN ANUL ACELA, PRIMĂVARA sosise devreme în Irlanda. Într-o dimineață, Brodersen și Caitlín porniră la o plimbare pentru toată ziua.

Erau în Comitatul Clare. Veche de cinci secole, mult timp abandonată, restaurată recent pentru a fi închiriată vizitatorilor, căsuța lor conținea totuși amintiri ale generațiilor ce stătuseră închise între pereții ei, crescuseră acolo, se îndrăgostiseră, născuseră și crescuseră copii, trucidă, suferiseră, se întristaseră, răsuseră, cântaseră, visaseră, îmbătrâniseră, muriseră și fuseseră jelite. Joasă și văruită, sub acoperișul de stuf și mușchi, stătea singuratică pe o înălțime cu vedere spre mare; cei care locuiseră acolo, în majoritate, crescuseră oi. La câțiva kilometri distanță, într-un golful, un sat continua să găzduiască pescari. Obiceiurile lor fiind de modă veche, nu se grăbeau să vestească lumii cine locuia în apropiere, ci onorau dorința de intimitate despre care le vorbise preotul. Întâlnind pe stradă sau în magazine celebra pereche, luând-o la plimbare cu barca, bând împreună în cârciumă, sătenii se mulțumeau să fie prietenoși.

— Frumoasă zi, cu siguranță, spuse Brodersen. Își luă la spinare rucsacul cu gustarea, privind în jur.

Spre apus, ferigile și jnepenii se întrerupeau brusc la marginea falezei. În depărtare, apele străluceau bej, verde ca smaraldul, gri ca mercurul, într-un fior de mici valuri. Mai aproape, erupeau în brizanți și arteziene albe, spărgându-se pe pietre, stânci și versanți. Vuietul se auzea până în înălțimea falezei. Spre sud, pământul era la fel de accidentat, iar spre nord, și mai mult. Către est, se rostogolea înverzit înspre forma albastră a unui munte al cărui pisc era țelul excursiei lui Brodersen și Caitlín. De-a lungul drumeagurilor șerpuitoare înfloreau albe ca zăpada tufișuri de păduci. Casele risipite ale fermelor își trimiteau fumul hornurilor spre un cer unde rățăceau câțiva nori. Mai aproape, se înălțau pantele înverzite ale unui deal, o ridicătură circulară adăpostise o gospodărie înainte ca Sfântul Patrick să fi trecut prin Erin, părăsită în sfârșit, devenise cunoscută ca loc bântuit de Sídhe, despre care se spuneau primele povești încă dinainte de-a fi umblat Christos prin Galileea.

O briză răcoroasă purta mirosuri ale mării, solului și plantelor. Sus, pe

boltă, cânta o ciocârlie.

— Da, spuse Caitlín. Ca și cum însăși țara și-ar lua rămas-bun de la noi, cu o binecuvântare.

Brodersen întoarse ochii spre ea. Cămașa groasă, pantalonii marinărești și bocancii nu-i puteau ascunde suplețea dreaptă, nici nu-i răpeau grația dezinvoltă a pașilor. Părul de culoarea bronzului i se revărsa de sub panglică; o șuviță răzleață flutura deasupra. Pe fața bronzată de soare și ușor pistruiată, ochii erau mai verzi decât câmpiile primăvara, iar zâmbetul inspira o veselie pe care Brodersen nu i-o mai văzuse de când părăsise nava, pentru Ceilalți, până ajunseseră să petreacă un timp singuri în locul acesta.

— Mi-a dat cea mai minunată binecuvântare, tocmai până pe Demeter, spuse el. Pe tine.

Caitlín râse:

— Ei, Dan, oare să fii și tu un bard?

— Nu. Nu prea e domeniul meu. Dar – of, la naiba – mereu vreau să spun ce simt pentru tine și nu reușesc niciodată.

— Ai pentru asta o cale mai bună decât cuvintele și te-ai putea gândi la o demonstrație, cât timp ne vom odihni pe culmea de colo. Dar, mai întâi, trebuie să ajungem. Haide.

Îl trase de mână, pe o cărare, până la un drum desfundat, îngust, care șerpuia printre arbuștii înfloriți, când la dreapta, când la stânga, mai mult sau mai puțin în direcția dorită.

Când își potriviră pasul, flexări de mușchi, ropot elastic și ușor de pantofi, plămâni plini, sânge circulând vioi, Brodersen îndrăzni:

— Mai e un lucru pe care nu știu cum să-l spun, Pegeen, și anume cât de mult mă bucur văzând că ai redevenit tu însăși. Bucuroasă? Hm! Aș fi murit de dorință să te fac din nou așa.

O cuprinse gravitatea:

— Eram atât de jeluitoare?

— A, nu. Cineva care nu te cunoscuse înainte nici n-ar fi bănuț că ți se întâmplase ceva neobișnuit.

— Sper că nu...

În tonul ei se simțea o undă de amărăciune. Singurul secret pe care-l păstrasera cei de pe Chinook era existența avatarurilor.

— Mă bazez pe voi că veți păstra tăcerea asupra acestui lucru, le spusese ea colegilor, spre binele meu, și spre al Celorlalți, precum și spre al multor alora.

Brodersen întărise cel din urmă argument, subliniind ce demente, înșelătorii și pofte deșarte ar fi inspirat o asemenea informație, fără ca nimeni să aibă de câștigat. Fără-ndoială, convingerea că echipajul lui respecta această promisiune contribuise la decizia de a-i lăsa să se întoarcă acasă. Față de restul lumii, era de ajuns să spună că Ceilalți, după o analiză, luaseră această hotărâre.

Mergând pe lângă Caitlín, Brodersen continuă:

— Nu te-nvârteai vizibil posomorită, nici nu-ți dădeai importanță, sau alte asemenea copilării. De fapt, copilul din tine părea să fi murit. Nu mai glumeai, nu tachinai, nu mai zburdai pe câte un coridor sau, o, milioanele de lucruri pe care obișnuiseși să le faci! Nici nu mai cântai, decât dacă ți-o ceream noi, și nu mai erau cântece vesele, nici nu compuneai altele noi. În pat cu mine, ei, sigur, îți făcea plăcere, într-un fel, dar dispăruse distracția. Și, uneori, te surprindeam plângând, în unele nopți când credeai că dormeam, sau vedeam urmele, dimineața. Dar te fereai să-mi spui de ce, până am considerat că era mai bine să mă prefac că nu observ.

Caitlín îl apucă de braț, cu putere:

— Dan, dragul meu, de ce nu mi-ai spus cât de mult te făceam să suferi?

— Asta ar fi putut înrăutăți situația.

— Ochone! Visul Celorlalti mă cucerise, și abia puteam face altceva decât să încerc a trăi, de pe-o zi pe alta, în timp ce-mi găseam calea de înapoiere. Totuși, dacă aș fi avut atâta minte să nu mă mai uit la cele trecute, ci la ce se întâmpla în jurul meu, și la cine...

— Palavre, iubito, totul s-a sfârșit cu bine. Nu-i așa? Între timp, am avut amândoi norocul să fim atât de ocupați, pe Beta și pe Pământ... Ei bine, de Pământ nu-s chiar atât de sigur, se încruntă Brodersen, scuipând. Grațierea executivă pentru acțiunile noastre, o formalitate, dar târăgănată și jenantă. Mulțimi, discursuri, ceremonii, conferințe, banchete, recepții, Cauze Nobile, scrisori cu tonele, telefoane cu miile, și veșnic afurisiții de ziariști, nici un minut de singurătate, nesupravegheați, până când în sfârșit Pegeen și cu mine am reușit să ne furișăm aici. Tot războiul ăsta i-a putut amâna restabilirea... Oare restabilire e cuvântul cel mai potrivit? Nu îndrăznesc s-o întreb. Schimbă subiectul.

— Și, în curând, la drum spre Demeter, spuse el.

Își îndepliniseră misiunea. Printre toate aiurelile plicticoase care ocupaseră ultimele câteva luni, îndatoriri de la care nu te puteai fofila civilizat: ajutoare și sfaturi acordate betanilor, participări la conturarea planurilor și procedurilor pentru a stabili relații regulate între cele două specii, transmiterea către oamenii de știință a tezaurului de informații de pe Chinook și din capetele echipajului, trebuia să admită că unele cauze erau cu-adevărat demne. Eroul miliardelor de oameni putea colecta bani pentru conservarea oceanelor, putea da politiciii un brânci în direcția bunului simț și a libertății, putea înveseli pentru o oră mulțimi de copii internați în spitale.

Dar, în cele din urmă, cu excepția Joellei, Chinook avea să-și ducă expediționarii acasă. (Carlos și Susanne doreau să-i salute pe părinții acesteia. Frieda și soțul pe care și-l găsisese pe Pământ voiau să emigreze.) Betanii nu obținuseră suficiente date pentru a calcula cum să facă trucuri cronokinetice prin poarta aceea. Probabil că, oricum, n-avea s-o facă nici un om, cel puțin până când oamenii deveneau mai înțelepți. Prin urmare, intervalul de absență a lui Brodersen din Sistemul Phoebian avea să fie aproximativ egal cu cel al prezenței lui în Sistemul Solar. Oare Barbara și Mike se schimbaseră mult? Conform scrisorilor și benzilor de la Lis – care acceptase ideea de a rămâne acolo, ocupându-se de ei și de firmă, fără să se arunce în hărțuirea pe care o suferea el — în primul rând câștigaseră doar câteva priceperi noi, pe care erau nerăbdători să i le arate lui tăticu. Totuși, la vârsta lor, timpul dintre sfârșitul iernii și primăvara timpurie putea fi la fel de lung ca acela de a ajunge până la capătul universului și înapoi.

Caitlín, observă Brodersen, nu-i răspunsese. Tulburat, o privi și văzu că rămăsese serioasă, cu ochii spre orizont și depărtările albastre de dincolo de el. Nu! Te rog!

— Iartă-mă, îngăimă el. Am spus ceva ce nu trebuia? Nu te-aș mai întrista nici pentru toate planetele din plenum. Dar se pare că iar am făcut-o.

— Nu tocmai, dragul meu, îl bătu ea pe spinare. Mi-ai amintit doar.

— Fir-aș al dracului de idiot! Eu, mă rog, eu îți descriam doar felul cum ai fost înainte, ca să-ncerc să-ți explic cum ești acum... cum erai... tu cea din trecut. N-ar fi trebuit să-ți trezesc fantomele. N-am știut. Poți să mă ierți?

— Nu am nimic de iertat. Am câștigat, dincolo de dor, dincolo de încercările deznădăjduite de regăsire, cu-adevărat am câștigat.

Degetele ei le cuprinseră pe ale lui. Se opriră în mijlocul drumului, întorcându-se unul spre celălalt. Umbra unui nor trecu peste ei, după care razele soarelui se revărsară din nou.

— Cinstiți, Dan, iubirea mea. Câte amintiri mi-au mai rămas, sunt îngropate

adânc, cuminți, dincolo de durere sau bucurie. Eu trebuie să-ți cer iertare, pentru orbirea mea care te-a obligat să vorbești despre asta.

— Ei, nu mă prea pricep să dau semnale, Pegeen, macushla.

...După sărutare, pornind din nou, Caitlín îi spuse:

— Ai zis ceva ce mă frământă, că ai fi murit numai să mă readuci la ceea ce fusesem înainte.

— Am vorbit serios.

— Într-adevăr? N-ar fi trebuit. Cum rămâne cu Lis și copiii?

Brodersen tresări.

— Da, ei. Întocmai. Nu m-am gândit. Când un om iubește pe altul așa cum te iubesc eu pe tine...

Nu mai putu continua.

— Dan, ți-am mai spus. Cunosc un singur motiv pentru care te-aș părăsi vreodată: dacă aș ajunge să stau între tine și Lis. Așa ceva ar transforma tot ce-a fost bine și frumos în ceva rău, trist, și cum m-aș mai putea privi în oglindă?

— Nu te teme, îi făgădui el. Poate va fi nevoie să mă previi uneori, dar... ei bine, eu îmi onorez promisiunile, și-n plus, o iubesc și pe ea.

Caitlín zâmbi cu toată fața:

— Ah, acum vorbește comandantul meu.

După un timp:

— Dar, viața mea, și tu ești tulburat la rândul tău. De ce?

La fel ca ea, mai-nainte, Brodersen privi în zare.

— Am ajuns - nu pentru prima oară - să simt cât de nedrept e totul pentru tine.

— Cum?

— Eu am un cămin și o familie, care înseamnă pentru mine cât lumea-ntreagă. Meriți și tu același lucru. Iar eu te împiedic? Mă tem că da.

Caitlín râse sonor, ceea ce-l surprinse îndeajuns de tare pentru a-și prinde vârful pantofului într-un șanțuleț, aproape căzând. După ce Brodersen își reveni, ea îi spuse:

— Dan, Dan, chiar poți să mă vezi lăncezind într-o situație pe care nu mi-am ales-o de bunăvoie, da, pe care să n-o fi creat anume? A fost nevoie de Ceilalți pentru a provoca așa ceva, și n-a fost de durată.

— Dar, ăă, o liberă alegere poate fi neînțeleaptă.

— Știu întotdeauna ce vreau, oricât de mult s-ar putea schimba acest lucru. Poate, cu timpul, îmi voi dori un soț, dacă e genul potrivit de bărbat, ceea ce include și să înțeleagă de ce nu voi renunța la tine. Sau s-ar putea să nu-l vreau niciodată, și ce, ar fi o tragedie? Cred totuși că, până la urmă, îmi voi dori un copil sau doi, care ar putea foarte bine să fie ai tăi. Hai să vedem ce se întâmplă. Avem un cosmos întreg înaintea noastră.

După un minut, în care cântă ciocârlia, Caitlín urmă:

— Mă gândesc deja la niște schimbări - să urmez facultatea de medicină, ca să mă pot imbarca în unele expediții care vor porni spre stele.

— Cum? se opri Brodersen locului.

— Nu-ți face griji, inima mea, îl trase ea mai departe. Mă voi întoarce la tine, cum ți-am promis în cântecul acela al meu. Sau, poate, vom călători împreună. Nu de fiecare dată. N-ai dreptul, și sper că nici dorința, să lipsești prea mult de pe Demeter. Dar ai dreptul, și cred că și dorința, să rămâi pe deplin viu până mori.

O privi lung.

— Țsta nu-i cumva un rest de febră, după experiența prin care-am trecut?

— Nu, răspunse Caitlín cu franchețe. Ar fi putut fi adevărat, dacă mai eram ce-am fost. Vorbeai despre un copil din mine, care te temei să nu fi murit. Ei bine, nu făcea decât să doarmă, dar somnul a fost lung și s-a

trezit mai maturizat. Am în mine nevoia de a descoperi și învăța, de a mă folosi la maximum. Și, da, de a sluji, căci ceea ce vor face exploratorii noștri va schimba viețile omenești mai presus de orice recunoaștere. N-ar trebui să-ncercăm să facem ca aceste schimbări să fie inofensive, sau chiar benigne? Înainte de toate, nu trebuie avută în vedere libertatea fiecărei ființe conștiente? Vreau să mă aflu acolo unde pot ajuta, oricât de puțin și greșit, la atingerea acestor țeluri.

— Înțeleg.

Brodersen tăcu o clipă.

— Și am bănuiala că ajutorul tău nu va fi nici puțin, și nici prea greșit.

— Îți mulțumesc, draga mea iubire, murmură ea.

Merseră mai departe. Ziua devenea tot mai luminoasă, mai caldă, mai verde, mai plină de miresme și viață. De după un dâmb, un șoim se repezi în zbor spre locul unde soarele îi aurea aripile. Puteau simți cum se înălța pământul spre culmi. Deodată, Caitlín țipă:

— Oh, ce facem noi, în loc să fim fericiți?

Își scoase sonadorul de pe umăr. Era programat pentru acorduri de chitară. Struni câteva coarde. În scurt timp, cânta, bătând măsura cu picioarele, însuflețită:

Cu bucurie în sus, cu bucurie-n jos.

Dansurile zboară de râsete pline

Din timpul înflorit spre piscul muntos.

Gustați bucuria ce dup-aceea vin
